GEORGE R.R. MARTIN

PEREGRINĂRILE LUI TUF

SF
26

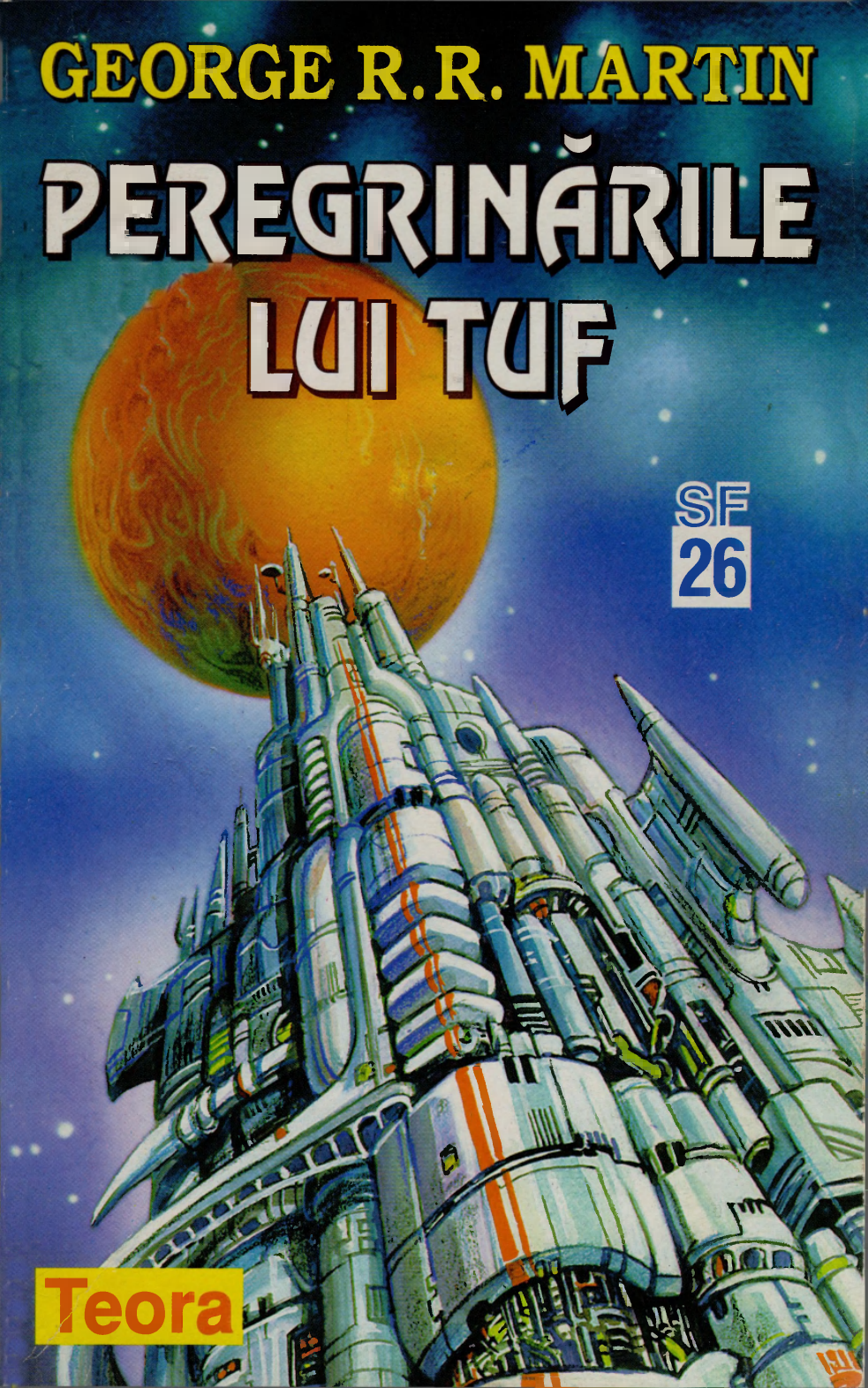

Teora

GEORGE R.R. MARTIN

George R(aymond) R(ichard) Martin s-a născut în 1948, a urmat ziaristica și a debutat în science fiction la vârsta de douăzeci și trei de ani. Autor prolific, el a colaborat cu principalele reviste americane consacrate genului și recunoașterea valorii lui literare a fost rapidă; în 1974 a obținut premiul Hugo cu *A Song for Lya* („Un cântec pentru Lya" – *Almanahul Anticipația 1995*), o nuvelă despre convertirea omului la o religie extraterestră, a cărei escatologie are un fundament biologic.

Nu avea, de altfel, să fie unicul premiu SF; i-au urmat Hugo 1980 și Nebula 1979 pentru celebra nuveletă *Sandkings* („Regii nisipurilor" – *Almanahul Anticipația 1984*), Hugo 1980 pentru povestirea *The Way of Cross and Dragon* („Calea crucii și a dragonului" – *JSF* nr. 93/1994), Nebula 1985 pentru nuveleta *Portraits of His Children* și Hugo 1997 pentru nuvela *Blood of the Dragon.*

Primul roman, *Dying of the Light,* apărut în 1977, relatează o poveste de dragoste desfășurată în timpul unui festival planetar. Al doilea, *Windhaven,* a fost scris în 1981 în colaborare cu Lisa Tuttle. Au urmat *Fever Dream* (1982), un roman cu vampiri, și *The Armageddon Rag* (1983), un thriller ce explorează în manieră horror–nostalgică perioada anilor 1960. Succesul ca romancier n-a fost însă ieșit din comun și George R.R. Martin s-a dedicat mai mult genului scurt, în care proiectul său cel mai reușit a fost seria de povestiri antologate sub titlul *Tuf Voyages* (**Peregrinările lui Tuf** – 1986). Între 1977 și 1982 a editat cinci antologii dedicate autorilor propuși anual pentru premiul John W. Campbell, acordat celui mai promițător talent în science fiction.

La sfârșitul anilor 1980, George R.R. Martin a pătruns în lumea televiziunii, mai întâi ca scenarist pentru serialul *Zona crepusculară*. apoi implicat mult mai direct în serialul *Frumoasa și bestia* – ambele prezentate de televiziunea română. În paralel cu aceasta, singura sa preocupare literară a constituit-o lansarea unui extrem de popular ciclu de antologii cu titlul generic *Wild Cards*, compuse din povestiri întrepătrunse scrise de diverși autori care folosesc aceleași personaje și un decor comun.

GEORGE R.R. MARTIN

PEREGRINĂRILE LUI TUF

Traducere de Liviu Radu

Teora

Titlul original: TUF VOYAGING

Copyright ©1996 by George R.R. Martin

Translation Copyright ©1997 by **Editura Teora**
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin editurii Teora. Reproducerea integrală sau parțială a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al editurii Teora.

Distribuție
București: B-dul Al. I. Cuza nr. 39; tel./fax: 222.45.33
Sibiu: Șos. Alba Iulia nr. 40; tel.: 069/21.04.72; fax: 069/23.51.27
Bacău: Calea Mărășești nr. 5; tel./fax: 034/18.18.26

Teora – Cartea prin poștă
CP 79-30, cod 72450 București, România
Tel./fax: 252.14.31

Teora
CP 79-30, cod 72450 București, România
Fax: 210.38.28

Șef de redacție: Mihaela Ștefan
Responsabil de serie: Marius Dinescu
Redactare: Constantina Paligora
Tehnoredactare: Tehno Media
Coperta: Valentin Tănase
NOT: 1935 SF PEREGRINARIL
ISBN: 973-601-491-6
Printed in Romania

Pentru Roger și Judy Zelazny,

care m-au ajutat să mă simt la Santa Fe ca acasă

CUPRINS

PROLOG 7

1. STEAUA MOLIMEI 11

2. PÂINI ȘI PEȘTI 88

3. PĂZITORI 143

4. AL DOILEA AJUTOR 182

5. O FIARĂ PENTRU NORN 216

6. NUMIȚI-L MOISE 246

7. MANA DIN CER 277

PROLOG

CATALOGUL ŞASE
INFORMAŢIA NUMĂRUL 37433 - 800912 - 5442894
CENTRUL SHANDELLOR PENTRU PROGRESUL CULTURII ŞI CUNOAŞTERII
DEPARTAMENTUL XENOANTROPOLOGIE

descrierea informaţiei: codificare de voce pe cristal
informaţie găsită la: H'ro Brana (coordonate SQ19, V7715, I21)
tentativă de datare: înregistrată cu aproximativ 276 ani standard în urmă
selectabilă după criteriile:
rase de sclavi, Hrangan
legende şi mituri, Hruun
medicină,
– boală, neidentificată
baze comerciale, abandonate

Alo? Alo?

Da. Văd că funcţionează. Bine.

Sunt Rarik Hortvenzy, agent comercial începător, şi lansez un avertisment pentru oricine îmi va găsi mesajul.

Acum se lasă înserarea, ultima pentru mine. Soarele s-a cufundat dincolo de culmile dinspre vest, pătând solul cu sânge, iar crepusculul îşi croieşte, inexorabil, drum spre mine. Stelele apar una câte una, dar singura dintre ele care contează arde noapte şi zi, zi şi noapte. E mereu cu mine, cel mai strălucitor lucru de pe cer, în afară de soare. E steaua molimei.

În ziua aceasta, am înmormântat-o pe Janeel. Cu mâinile mele am înmormântat-o, săpând în solul tare, stâncos, din zori şi până spre sfârşitul după-amiezii. Până când mâinile m-au ars de durere. După ce mi-am terminat chinul, după ce ultima lopată din praful ăsta străin,

scârbos, a fost aruncată peste capul moartei, după ce ultima piatră a fost așezată pe movilă, m-am ridicat și am scuipat pe mormânt.

Totul a fost din vina ei. I-am spus asta, nu doar o dată, ci de multe ori, în timp ce zăcea pe moarte. Iar când sfârșitul a fost aproape, și-a recunoscut vinovăția, în cele din urmă. A fost vina ei că am venit aici. A fost vina ei că n-am plecat când puteam s-o facem. A fost vina ei că a murit – da, nu-i nici o îndoială – și-i vina ei că eu voi putrezi neînmormântat, atunci când îmi va veni timpul, iar carnea mea va deveni ospăț pentru fiarele întunericului, pentru zburătorii și vânătorii-nopții cu care speraserăm, cândva, să facem negoț.

Steaua molimei clipește doar un pic, aruncând asupra solului o lumină strălucitoare, limpede. Asta nu-i bine. I-am spus lui Janeel, odată: o stea a molimei ar trebui să fie roșie. Ar trebui să arate ursuză, să se înfășoare într-o sclipire stacojie, să șoptească în noapte sugestii de foc și sânge. Puritatea asta albă, limpede, ce legătură are cu molima? Așa fusese și în primele zile, când nava pe care o închiriaserăm abia ne lăsase la sol, pentru a ne deschide mândrul complex comercial, ne lăsase la sol și apoi plecase. Pe atunci, steaua molimei era doar una dintre cele cincizeci de stele de primă mărime pe cerul acesta străin, fiind greu de observat. Pe vremea aceea râdeam de ea, de superstițiile primitivilor, de brutele acelea înapoiate care-și închipuiau că boala vine din cer.

Mai târziu, însă, steaua molimei a început să se schimbe. Noapte după noapte, ardea mai puternic, până când a devenit vizibilă chiar și în timpul zilei. Dar, cu mult înainte de asta, epidemia se dezlănțuise...

Zburătorii se rotesc pe cerul ce se întunecă. Planoare, asta sunt. De departe, au o anumită frumusețe. Trezesc în mintea mea amintirea pescărușilor-umbră din locul meu natal, Budakhar, de lângă marea plină de viață, de pe planeta Razyar. Dar aici nu-i nici o mare, ci doar munți, dealuri și pustietate uscată, iar eu știu că zburătorii ăștia n-arată deloc frumos când îi vezi de aproape. Ființe slăbănoage și teribile, asta sunt, având înălțimea doar jumătate din cea a unui om, cu piele parcă tăbăcită, întinsă puternic peste oasele lor ciudate, goale pe dinăuntru. Aripile lor sunt uscate și tari, ca membrana unei tobe, pintenii lor – ascuțiți precum pumnalele, iar sub creasta mare, osoasă, care atârnă ca o lamă îndoită de pe craniile lor înguste, au ochi de-un roșu hidos.

Janeel spunea că sunt inteligenți. Că au un limbaj, așa zicea. Le-am auzit vocile, voci tăioase, stridente, care-ți răneau nervii. N-am învățat niciodată să le vorbesc limba. Nici Janeel. Inteligenți, zicea ea. Putem să facem negoț cu ei. Ha, ha! N-aveau nevoie nici de noi, nici de mărfurile noastre. Știau destul cât să fure, asta da, și aici se termina inteligența lor. Dar noi și ei aveam ceva în comun: moartea.

Zburătorii mureau. Vânătorii-nopții, cu membrele lor masive, răsucite, și mâini cu două degete noduroase, cu ochi care ardeau ca niște tăciuni într-un foc gata să se stingă, în craniile lor bombate, mureau și ei, ha, ha! Aveau o putere înspăimântătoare, iar ochii aceia mari, bizari, puteau vedea prin beznă, când norii de furtună acopereau chiar și steaua molimei. În peșterile lor, vânătorii șopteau despre Minții mărețe, stăpânii pe care-i slujiseră odată, cei care aveau să se întoarcă iar cândva, pentru a-i chema să pornească din nou la război. Dar Minții nu veneau, iar vânătorii-nopții mureau – la fel ca și zburătorii, la fel ca și cei din rase mai ascunse, ale căror trupuri le-am găsit pe dealurile de cremene, la fel ca și animalele fără minte, la fel ca și ierburile și copacii, la fel ca Janeel și ca mine.

Janeel îmi spusese că, pentru noi, aceasta va fi o planetă a aurului și pietrelor prețioase. E o planetă a morții. H'ro Brana e numele din hărțile ei străvechi. Eu nu-i voi spune astfel. Ea știa numele tuturor popoarelor de acolo. Îmi amintesc doar unul: *Hruun*. Acesta-i adevăratul nume al vânătorilor-nopții. O rasă de sclavi, zicea ea, a hranganilor, marele dușman, acum dispărut, învins în urmă cu o mie de ani, care-și abandonase sclavii în timpul îndelungatei prăbușiri. Era o colonie uitată – zicea ea – o mână de făpturi inteligente, dornice de comerț. Ea știa atât de multe, iar eu atât de puțin, dar acum eu am îngropat-o și am scuipat pe mormântul ei, și cunosc adevărul despre aceștia. Dacă erau sclavi, atunci fuseseră sclavi răi, pentru că stăpânii lor îi așezaseră într-un iad, sub lumina plină de cruzime a stelei molimei.

Ultima navă de aprovizionare a venit acum o jumătate de an. Am fi putut pleca. Epidemia deja începuse. Zburătorii se târau pe vârfurile munților, prăvălindu-se apoi de pe culmi. I-am găsit cu pielea inflamată, din care se scurgea lichid, și având crăpături mari în membrana tăbăcită a aripilor. Vânătorii-nopții veneau la noi acoperiți de abcese vinete și cumpărau umbrele în număr mare, să-i apere de razele stelei molimei. Când nava asolizase, am fi putut pleca. Dar Janeel a zis să stăm. Avea nume pentru bolile care omorau zburătorii și vânătorii-nopții. Avea nume pentru medicamentele care puteau vindeca acea epidemie. A numi un lucru înseamnă a-l înțelege, așa gândea ea. Am fi putut deveni lecuitori, am fi putut să le câștigăm încrederea lor de brute, iar averea noastră ar fi fost ca și făcută. A cumpărat toate medicamentele pe care le adusese nava și a comandat altele. Apoi am început să tratăm molimele pe care le numise.

Când a apărut următoarea boală, a găsit nume și pentru aceea. Și pentru următoarea, și pentru următoarea, și pentru următoarea... Dar bolile au depășit puterea ei de a le număra. La început i s-au terminat

medicamentele, curând după aceea și numele, iar în zorii acestei zile i-am săpat mormântul. Fusese o femeie zveltă, activă, dar, murind, devenise foarte țeapănă, iar membrele i se umflaseră de ajunseseră de două ori cât era normal. A trebuit să sap o groapă mare, ca să încapă cadavrul rigid, umflat. Am numit chestia care o ucisese *ciuma lui Janeel.* I-am dat un nume. Nu mă pricep la nume. Boala mea este diferită de a ei și n-are nume. Când mă mișc, o flacără vie aleargă prin oasele mele. Pielea mi-a devenit cenușie și sfărâmicioasă. În fiecare dimineață, când mă trezesc, găsesc cearșafurile acoperite cu bucăți din carnea mea, căzute de pe oase, și pătate cu sângele scurs din locurile umede, cu carne vie, de dedesubt.

Steaua molimei este uriașă și strălucitoare deasupra mea, iar acum înțeleg de ce-i albă. Albul este culoarea purității, ha, ha, iar steaua molimei purifică acest teritoriu. Totuși, atingerea ei provoacă putreziciune și descompunere. Există o ironie fină în asta, nu-i așa?

Am adus multe arme, dar am vândut puține. Vânătorii-nopții și zburătorii nu pot folosi arme împotriva lucrului care-i ucide și, de la început, au avut mai multă încredere în umbrele decât în lasere. M-am înarmat cu un aruncător de flăcări, luat din magazie, și mi-am turnat un pahar de vin negru.

Voi sta aici, în frig, și-mi voi spune gândurile acestui cristal. Îmi voi bea vinul și voi privi zburătorii, puținii care mai trăiesc, în timp ce dansează și planează prin noapte. De departe, arată ca pescărușii-umbră de deasupra mării mele pline de viață. Îmi voi bea vinul și-mi voi aminti cum suna marea pe când eram doar un băiat din Budakhar, care visa la stele, iar când vinul se va termina, voi folosi aruncătorul de flăcări.

(tăcere îndelungată)

Nu-mi pot închipui alte cuvinte de spus. Janeel știa multe cuvinte și multe nume, dar am înmormântat-o în dimineața aceasta.

(tăcere îndelungată)

Dacă înregistrarea mea va fi găsită vreodată...

(scurtă pauză)

Dacă acest mesaj va fi descoperit după ce steaua molimei va păli, așa cum spun vânătorii-nopții că se va întâmpla, nu vă lăsați înșelați. Aceasta nu-i o planetă în regulă, nu-i o planetă pentru trăit. Aici există moarte și boli pe care nu le poate număra nimeni. Steaua molimei va străluci din nou.

(tăcere îndelungată)

Vinul meu s-a terminat.

(sfârșitul înregistrării)

1. STEAUA MOLIMEI

— Nu, spuse ferm Kaj Nevis celorlalți. Nici vorbă. Ar fi o tâmpenie să folosim o corporație mare de transport.

— Da, o prostie și o aiureală, îl aprobă Celise Waan. Însă trebuie să ajungem acolo. Deci avem nevoie de o navă. Am mai închiriat de la Starslip. Nave foarte confortabile, cu echipaj politicos și bucătărie mai mult decât mulțumitoare.

Nevis îi aruncă o privire ucigătoare. Avea o figură potrivită pentru asta – ascuțită, colțuroasă, cu părul pieptănat pe spate, cu nas ca un iatagan, cu ochi mici, negri, pe jumătate ascunși de sprâncenele dese.

— În ce scop ai închiriat navele alea?

— Pentru excursii de studiu, bineînțeles, răspunse Celise Waan, luând altă prăjitură cu cremă din farfuria din fața ei, ținând-o delicat între degetul mare și arătător, apoi aruncând-o în gură. Am supravegheat multe cercetări importante. Centrul mi-a asigurat finanțarea.

— Să-ți explic ceva. Asta nu-i o excursie de studii. Nu ne zgâim la obiceiurile de împerechere ale primitivilor. Nu scotocim după informații obscure, pe care o persoană rezonabilă n-ar da un ban, așa cum facem de obicei. Mica noastră conspirație are scopul de a descoperi o comoară de-o valoare aproape inimaginabilă. Dacă o vom găsi, n-o vom preda autorităților competente. Ați avut nevoie de mine ca s-o localizez, prin canale mai mult sau mai puțin licite. Și aveți atâta încredere în mine, încât nu vreți să-mi spuneți despre ce-i vorba până nu vom fi în drum către locul respectiv, iar Lion a angajat un bodyguard. Bine, mie nu-mi pasă. Înțeleg că nu-s singura persoană de pe ShanDellor în care nu se poate avea încredere. Afacerea asta implică un profit uriaș. Și o putere uriașă. Dacă o să continui să mă plictisești cu pălăvrăgeala despre *cuisine*, plec. Am lucruri mai importante de făcut decât să stau aici și să-ți număr gușile!

Celise Waan mârâi nemulțumită. Era o femeie solidă, rotundă, cu figură roșie, care respira zgomotos.

— Starslip e o firmă reputată. Pe de altă parte, legile de salvare...

— N-au nici o importanță, o întrerupse Nevis. Avem un set de legi aici, pe ShanDellor, un altul pe Kleronomas, un al treilea pe Maya, și nici unul dintre ele nu valorează nimic. Dacă aplicăm legile din ShanDi, ne revine doar un sfert din valoarea a ceea ce descoperim – dacă vom găsi ceva. Presupunând că steaua aia a molimei este cu adevărat ceea ce crede Lion că este, și presupunând că funcționează încă, atunci cel care ar controla-o ar deține o superioritate militară copleșitoare în sectorul ăsta. Starslip și celelalte mari corporații de transport sunt la fel de lacome și de lipsite de scrupule ca și mine, îți garantez asta. Dar, pentru că sunt mari și puternice, guvernele planetare le supraveghează îndeaproape. În cazul în care n-ai observat, îți atrag atenția că suntem doar patru. Cinci, dacă o socotim și pe mercenară, adăugă el, dând din cap spre Rica Dawnstar, care-l răsplăti cu un rânjet rece. O navă mare de linie are mai mult de cinci cofetari. Chiar dacă alegem o navă mică, de cursă, vom fi depășiți numeric de oamenii din echipaj. O dată ce aceștia vor vedea ce-am găsit, vă închipuiți că ne vor lăsa să păstrăm prada?

— Dacă au de gând să ne înșele, o să-i dăm în judecată, declară grăsana specialistă în antropologie, cu un strop de arțag în voce, și înghiți ultima prăjitură.

— La ce tribunal? se interesă zâmbind Nevis. Pe ce planetă? Presupunând că ne vor lăsa în viață, ceea ce-i cam greu de crezut. Ești o femeie deosebit de proastă și de urâtă!

Jefri Lion ascultase stânjenit ciorovăiala.

— Gata, gata, îi întrerupse el. Fără insulte, Nevis! La urma urmei, suntem vârâți toți în povestea asta...

Lion, un bărbat scund, masiv, pătrat, purta o jachetă din material cameleonic de camuflaj, cu croială militară, împodobită cu decorații primite în cine știe ce campanie uitată de lume. În semiîntunericul restaurantului, stofa devenise de-un cenușiu murdar, un cenușiu care se potrivea cu culoarea bărbii țepoase, ascuțite, a lui Lion. Bărbatul avea un strop de transpirație pe fruntea largă, de om chel. Kaj Nevis îl făcea să fie nervos. Individul avea o reputație, la urma urmei. Lion se uită la ceilalți, cerându-le sprijinul.

Celise Waan se îmbufnă și-și ațintì privirea asupra farfuriei, de parcă în felul ăsta ar fi reușit s-o umple cu prăjituri. Rica Dawnstar – *mercenara*, cum îi spusese Nevis – se rezemă de spetează, cu o urmă de amuzament sardonic în ochii ei verzi, strălucitori. Sub costumul bej, de parașutist, și sub vesta argintie, din plasă de oțel, trupul ei lung, puternic, părea relaxat, aproape indolent. Nu era treaba ei dacă patronii voiau să se certe toată ziua.

— Insultele nu folosesc la nimic, zise Anittas.

Greu de spus ce gândea cibertehul. Figura lui avea cam tot atâta metal lustruit și plastic câtă carne, expresivitatea fiindu-i redusă la minimum. Degetele lucioase, din oțel, ale mâinii drepte, se împletiseră cu cele cafenii, organice, ale stângii. Îl examina pe Nevis cu doi ochi strălucitori, din metal argintiu, care se mișcau ușor în orbitele din plastic negru.

— Kaj Nevis a scos în evidență unele aspecte corecte. Are experiență în acest domeniu, iar noi nu. Ce folos am avea să-l cooptăm în afacere, dacă nu vrem să-i ascultăm sfaturile?

— Da, așa-i, îl aprobă Jefri Lion. Ce sugerezi, Nevis? Dacă evităm transcorporațiile, cum ajungem la steaua molimelor?

— Avem nevoie de o navă, spuse Celise Waan, repetând un lucru evident.

— Corporațiile de transport nu dețin monopolul navelor, zâmbi Kaj Nevis. De aceea am sugerat să ne întâlnim aici, nu în biroul lui Lion. Cârciuma se află aproape de port. Sunt sigur că omul de care avem nevoie se găsește aici.

— Un independent? zise, ezitând, Jefri Lion. Unii dintre ei au o reputație îndoielnică...

— Ca și mine, îi reaminti Nevis.

— Exact. Am auzit zvonuri despre contrabandă, chiar despre piraterie. Merită să riscăm, Nevis?

— Nu trebuie să riscăm nimic. Și nu vom risca. Ține de cunoașterea oamenilor. Iar eu cunosc o mulțime de oameni. Oameni potriviți. Oameni nepotriviți. Uite, acolo în spate, făcu el semn cu capul, se află o femeie cu pielea închisă la culoare și cu bijuterii negre. E Jessamyn Caige, proprietara *Afacerii Independente*. Ne va închiria nava, fără nici o îndoială. La un preț foarte rezonabil.

Celise Waan se întoarse să se uite.

— Aia? Sper că nava ei are o grilă gravitațională. Imponderabilitatea îmi produce greață.

— Când iei legătura cu ea? se interesă Jefri Lion.

— N-o voi contacta, declară Kaj Nevis. Am folosit-o pentru un transport, două, dar n-aș risca să călătoresc acum cu ea. Nici gând s-o implic în ceva de-o asemenea importanță. *Afacerea Independentă* are un echipaj compus din nouă persoane – mai mare decât putem ține sub control eu și mercenara. Nu te simți jignit, Lion, dar restul nu contați.

— Ar trebui să știi că sunt soldat, mormăi afectat Jefri Lion. Am luat parte la lupte.

— Cu o sută de ani în urmă. După cum am spus, ceilalți nu contează. Iar Jessamyn ne-ar ucide pe toți cât ai clipi. De aceea aveți nevoie de mine, adăugă el, privindu-i pe fiecare în parte cu ochii lui mici, negri. Fără mine, ați fi fost destul de naivi s-o angajați pe Jessamyn. Sau o corporație de transporturi.

— Nepoata mea lucrează pentru un negustor independent bogat, zise Celise Waan.

— Care? se interesă Nevis.

— Noah Wackerfuss, de pe *Lumea Tocmelilor.*

— Noah Grasu', dădu din cap Nevis. O adevărată distracție să călătorești ce el! Vă aduc la cunoștință că nava *lui* e menținută continuu în imponderabilitate. Gravitația l-ar ucide pe bătrânul degenerat – dar asta n-are importanță. Wackerfuss nu-i deosebit de însetat de sânge, am avea cincizeci la sută șanse să nu ne ucidă. Dar e la fel de șiret și lacom ca și ceilalți. Până la urmă, ar găsi o cale să capete o parte din pradă. În cazul cel mai rău, s-o ia pe toată. Iar echipajul lui are douăzeci de persoane – numai femei. Ai întrebat-o pe nepoata ta despre îndatoririle ei?

Celise Waan roși.

— Trebuie să ascult insinuările individului ăsta? îl întrebă ea pe Lion. Descoperirea îmi aparține! Nu vreau să fiu insultată de un derbedeu de mâna a treia, Jefri!

— Să terminăm cu ciorovăiala, o rugă, pe un ton nefericit, Lion. Nevis, nu-i nevoie să te împăunezi cu cunoștințele tale. Te-am acceptat pentru motive întemeiate, știm toți. Probabil cunoști pe cineva pe care-l putem angaja să ne ducă la steaua molimei.

— Bineînțeles.

— Pe cine? se repezi Anittas.

— Omul e un fel de negustor independent. Fără prea mult succes. Se află de o jumătate de an standard pe ShanDellor, în căutarea unui cargo. Probabil că e disperat – suficient de disperat – așa că nu ne va respinge oferta. Are o navă mică, paradită, cu nume lung și ridicol. Nu-i luxoasă, dar ne va duce unde trebuie, iar asta-i tot ce contează. Nu există echipaj, ca să fim îngrijorați – doar individul despre care v-am vorbit. Iar el... și el e cam ridicol. N-o să ne facă probleme. E mare, dar moale, și pe dinafară, și pe dinăuntru. Se zice că ar crește pisici. Nu prea-i plac oamenii. Bea multă bere și mănâncă prea mult. Mă îndoiesc că are vreo armă. Se zvonește că abia se descurcă, hoinărind din planetă în planetă și vânzând bagatele absurde, jucărioare inutile. Wackerfuss crede că omul nu-i periculos. Dar, chiar dacă se înșală, ce

poate face un singur om? Dacă ne amenință cu ceva, mercenara și cu mine îl putem transforma în hrană pentru pisicile lui.

— Nevis, nu vreau să aud de așa ceva! protestă Jefri Lion. În această călătorie nu se vor făptui crime!

— Nu? întrebă Nevis, făcând semn către Rica Dawnstar. Atunci de ce-ai angajat-o? adăugă el, zâmbind răutăcios – iar zâmbetul de răspuns al femeii fu ironic și batjocoritor. Oricum, știam că ăsta-i locul în care-l vom găsi. Iată omul despre care v-am vorbit.

Nici unul dintre ei, cu excepția lui Rica Dawnstar, nu era prea versat în arta subtilă a conspirației. Cei trei se întoarseră spre ușă, fixându-l pe bărbatul care tocmai intrase. Acesta era foarte înalt, de aproape doi metri și jumătate, iar burta-i mare, moale, atârna deasupra cingătorii din metal. Avea mâini gigantice, o figură lungă, ciudat de albă, și o atitudine bizară, țeapănă. Pielea, atât cât se vedea, era de albeața oaselor uscate. Se părea că-i lipsea complet părul. Purta pantaloni albaștri, sclipitori, și cămașă de-un cafeniu închis, cu mânșete destrămate.

Probabil simțise că era privit, pentru că întoarse capul și-i privi la rândul lui, cu figura-i palidă lipsită de expresie. Continuă să se uite la ei. Celise Waan întoarse prima capul, după aceea Jefri Lion, iar în cele din urmă și Anittas.

— Cine-i? îl întrebă ciborgul pe Kaj Nevis.

— Wackerfuss îi zice Tuffy. Mi s-a spus că numele lui adevărat este Haviland Tuf.

Haviland Tuf luă ultimul fort stelar verde cu o delicatețe care-i contrazicea dimensiunile, apoi privi satisfăcut tabla de joc. Întreaga suprafață era roșie: crucișătoarele, cuirasatele, forturile stelare și coloniile, toate erau roșii.

— Mă văd nevoit să mă declar învingător, spuse el.

— Încă o dată, recunoscu Rica Dawnstar.

Tânăra se întinse, dorind să-și dezmorțească membrele înțepenite după ore întregi de joc. Avea grația ucigătoare a unei leoaice. Sub vesta din zale argintii de oțel purta o armă cu ace, într-o teacă atârnată de umăr.

— Poate îndrăznesc prea mult, dacă aș sugera o altă înfruntare, zise Haviland Tuf.

— Nu, mulțumesc, râse Dawnstar. Ești prea bun. Sunt o jucătoare înnăscută, dar cu tine nu-i distractiv. Am obosit să tot ies pe locul doi.

— Am avut foarte mult noroc în jocurile de până acum. Fără îndoială, norocul meu s-a terminat, iar dumneavoastră veți întrece modestele mele puteri, în următoarea tentativă.

— Oh, da, fără îndoială, rânji Rica Dawnstar. Permite-mi însă să amân acea tentativă pentru momentul în care plictiseala va deveni ucigătoare. Măcar sunt mai bună decât Lion. Nu-i așa, Jefri?

Jefri Lion stătea pe un scaun, într-un colț al camerei de comandă a navei, răsfoind un teanc de texte militare vechi. Jacheta lui din stofă cameleon căpătase culoarea cafenie a panourilor din sintelemn din spatele lui.

— Jocul nu respectă autenticele principii militare, declară el, cu un pic de enervare în glas. Am folosit tactica lui Stephen Cobalt Northstar, cea din momentul în care a Treisprezecea Flotă Umană a înconjurat Hrakkean. Contraatacul lui Tuf a fost complet eronat, ținând seama de circumstanțe. Dacă regulile jocului ar fi fost corecte, nu puteam fi învins.

— Adevărat? făcu Haviland Tuf. Aveți un avantaj asupra mea, domnule. La urma urmei, aveți norocul să fiți istoric militar, în timp ce eu sunt doar un umil negustor. Îmi lipsește familiarizarea dumneavoastră cu marile campanii militare ale istoriei. Noroc că, până acum, deficiențele jocului și o șansă extraordinară au conspirat pentru a compensa ignoranța mea! Dar aș considera binevenită oportunitatea de a-mi completa cunoașterea principiilor militare. Dacă veți binevoi a juca încă o dată, voi studia cu atenție strategia dumneavoastră subtilă, pentru a încorpora, pe viitor, un mod de gândire mai sănătos, mai autentic, în jocul meu sărman.

Jefri Lion, a cărui flotă argintie fusese eliminată prima în toate jocurile din săptămâna ce trecuse, păru stânjenit.

— Ei bine, Tuf..., începu el.

Fu salvat din acea situație neplăcută de un răcnet subit, urmat de un val de obscenități, ce se auziră din compartimentul învecinat. Haviland Tuf sări imediat în picioare, iar Rica Dawnstar apăru îndată lângă el.

Năvăliră în coridor chiar în clipa în care Celise Waan ieșea afară din încăperea pentru locuit, urmărind o mogâldeață neagră cu alb, care trecu vâjâind pe lângă ei și intră în camera de comandă.

— Prindeți-o! țipă Celise Waan la ei.

Femeia avea figura roșie, umflată și părea furioasă.

— În ce scop, dacă-mi permiteți să mă interesez? întrebă Tuf, blocând trecerea, coridorul fiind îngust, iar el lat.

Antropologa întinse mâna stângă. Pe palmă se vedeau trei zgârieturi scurte, adânci, mustind de sânge.

— Uite ce mi-a făcut!

— Adevărat... Iar dumneavoastră ce i-ați făcut ei?

Kaj Nevis ieși din încăperea de locuit, zâmbind subțire.

— A vrut s-o arunce în cealaltă parte a camerei, zise el.

— Stătea pe patul meu! se indignă Celise Waan. Am intenționat să trag un pui de somn, iar creatura blestemată dormea în patul meu! răcni ea, după care se întoarse să-l înfrunte pe Nevis. Șterge-ți rânjetul de pe figură! E suficient de neplăcut că trebuie să ne înghesuim în nava asta mică, amărâtă! Dar refuz să împart spațiul ăsta insuficient cu *animalele* jegoase ale individului ăsta imposibil! E vina *ta*, Nevis! Tu ne-ai vârât în belea! Fă ceva! Îți cer să-l determini pe Tuf să scape de calamitățile astea mici! Mă auzi? Îți cer!

— Scuză-mă, spuse Rica Dawnstar din spatele lui Tuf, iar uriașul se uită la ea și se dădu într-o parte. Asta-i una dintre calamitățile la care te referi?

Dawnstar păși în coridor, ținând o pisică la piept, cu mâna stângă, în timp ce-o mângâia cu dreapta. Un cotoi uriaș, cu păr lung, moale, cenușiu, și ochi galbeni, aroganți. Cântărea probabil vreo nouă kilograme, dar Rica îl ținea cu ușurință, ca pe un pisoi.

— Ce-i ceri lui Tuf să-i facă bătrânului Ciupercă? întrebă ea, în timp ce motanul torcea.

— M-a rănit alta, una neagră cu alb, răspunse Celise Waan, dar asta-i la fel de rea. Uitați-vă la figura mea! Uitați-vă la ce mi-a făcut! Abia pot să respir, iar când încerc să dorm, mă trezesc cu o pisică pe piept! Ieri gustam ceva. M-am întrerupt un moment din mâncat, iar când m-am întors, lighioana neagră cu alb se ghemuise în farfurie și rostogolea prăjiturile mele cu mirodenii prin praf, de parcă ar fi fost jucării! Nimic nu-i în siguranță, cu animalele astea în jur! Am pierdut două stilouri și cea mai frumoasă brățară roz! Iar acum *asta, atacul!* E intolerabil! Insist ca animalele să fie duse imediat în depozit! *Imediat*, ai auzit?

— Auzul meu este destul de bun, declară Haviland Tuf. Dacă obiectele dumneavoastră care lipsesc nu vor fi regăsite până la sfârșitul călătoriei, voi fi încântat să vă rambursez contravaloarea lor. Dar mă văd obligat, cu regret, să resping cererea dumneavoastră referitoare la Ciupercă și Distrugere.

— Sunt pasager pe caraghioslâcul ăsta de navă! țipă la el Celise Waan.

— Insultați inteligența mea, așa cum ați făcut și cu auzul meu? întrebă Tuf. Statutul dumneavoastră ca pasager este evident, doamnă, nu-i necesar să-mi aduceți aminte. Permiteți-mi, totuși, să subliniez că această navă mică, pe care vă simțiți liberă s-o jigniți, este căminul meu, locul în care trăiesc. Indiferent cum este. Mai mult, deși sunteți, fără nici o îndoială, pasager și vă bucurați de anumite drepturi și privilegii, Ciupercă și Distrugere trebuie să aibă, logic, drepturi substanțial mai mari, pentru că aceasta este locuința lor permanentă. Nu-i obiceiul meu

să iau pasageri la bordul *Cornului abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime*. După cum ați remarcat, spațiul disponibil este puțin adecvat propriilor mele nevoi. Din nefericire, am suferit diferite vicisitudini ale sorții în domeniul profesional și nu câștig nimic ascunzând faptul că rezerva mea de standarzi se îndrepta spre insuficiență când m-a contactat Kaj Nevis. Am făcut toate eforturile pentru a vă simți comod la bordul acestei nave pe care o blestemați, mergând până la a ceda, pentru necesitățile dumneavoastră colective, zona de locuit a rachetei, improvizându-mi un culcuș incomod în camera de comandă. În ciuda sărăciei mele evidente, am ajuns să regret profund impulsul nebunesc și altruist care m-a împins să accept această închiriere, mai ales că plata primită abia a ajuns pentru combustibilul și proviziile necesare călătoriei, precum și achitării taxei de asolizare din ShanDi. Mă tem că ați profitat serios de credulitatea mea. Cu toate acestea, sunt un om de cuvânt și voi face tot ce îmi stă în putință pentru a vă duce la destinația dumneavoastră misterioasă. Dar sunt obligat să vă cer ca pe durata călătoriei să-i tolerați pe Ciupercă și pe Distrugere, așa cum eu vă tolerez pe dumneavoastră.

— Niciodată! declară Celise Waan.

— Nu mă îndoiam de răspuns, comentă Haviland Tuf.

— N-am de gând să mai stau împreună cu lighioanele, spuse antropologa. Nu există nici un motiv să ne înghesuim într-o cameră, ca soldații în cazarmă. Nava nu arăta atât de mică de afară. Unde duce ușa asta? întrebă ea, arătând cu mâna-i grasă.

— Către compartimentele de depozitare, răspunse senin Haviland Tuf. Sunt șaisprezece. Recunosc că și cel mai mic dintre ele e de două ori mai mare decât limitatul meu spațiu locuibil.

— Aha! exclamă Waan. Și ai vreo încărcătură?

— Compartimentul șaisprezece este umplut cu reproduceri din plastic ale măștilor de orgie coogliene pe care, din nefericire, n-am fost în stare să le vând pe ShanDellor, situație care m-a pus la discreția lui Noah Wackerfuss, iar acesta a coborât prețurile și m-a lipsit de mica mea speranță de câștig. În compartimentul doisprezece am depozitat unele obiecte personale, echipament de tot felul și diferite lucruri adunate în timp. Restul navei este complet gol, doamnă.

— Excelent! În acest caz, vom transforma compartimentele mai mici în camere particulare pentru fiecare dintre noi. O chestie simplă, trebuie doar mutate paturile.

— Foarte simplă, recunoscu Haviland Tuf.

— Atunci fă-o! răcni Celise Waan.

— Cum doriți. Închiriați și un costum spațial?

— Pentru ce?

— Depozitele nu beneficiază de sistemul pentru menținerea vieții, rânji Rica Dawnstar. Nu au aer. Nici căldură. Nici presiune. Nici măcar gravitație.

— Tocmai bune să te găzduiască, adăugă Kaj Nevis.

— Într-adevăr, mormăi Haviland Tuf.

Ziua și noaptea sunt noțiuni lipsite de sens pe o navă cosmică, dar ritmurile străvechi ale trupului omenesc își mențin cererile, iar tehnologia a trebuit să se conformeze. De aceea, *Cornul abundenței* avea, ca și alte nave, exceptând imensele vase de război cu trei viteze sau cargoboturile de linie ale corporațiilor de transport, o perioadă pentru somn – un timp al întunericului și al tăcerii.

Rica Dawnstar se ridică din culcușul ei și-și apucă arma cu ace, din obișnuință. Celise Waan sforăia puternic. Jefri Lion se zbătea și se răsucea, câștigând bătăliile din mintea lui. Kaj Nevis era pierdut în vise de bogăție și putere. Și cibertehul dormea, deși era vorba de un alt soi de somn. Pentru a scăpa de plictiseala călătoriei, Anittas se întinsese într-un hamac, se conectase la calculatorul navei și se închisese. Jumătatea lui cibernetică monitoriza jumătatea lui biologică. Respirația îi era lentă și foarte regulată, temperatura trupului scăzută, consumul de energie redus aproape la zero. Dar senzorii fără pleoape, din metal argintiu, care-i serveau drept ochi, păreau a se mișca ușor, urmărind vreo viziune invizibilă.

Rica Dawnstar ieși iute din încăpere. Haviland Tuf stătea singur în camera de comandă. În culcușul lui, torcea motanul cenușiu. Mâinile uriașe, albe, ale bărbatului se mișcau pe tastatura calculatorului. Distrugere, pisica mai mică, aceea neagră cu alb, se juca lângă picioarele lui. Ținea în labe un stilou și-l rostogolea de colo-colo pe podea. Tuf n-o auzise pe Rica intrând. Nimeni n-o auzea pe Rica mișcându-se, cu excepția cazului când dorea ea să fie auzită.

— Ești încă treaz, spuse ea, rezemându-se de ușorul ușii.

Tuf răsuci scaunul și o privi impasibil.

— O deducție foarte remarcabilă. Sunt în fața dumneavoastră activ, ocupat, solicitat de nevoile navei mele. Din dovezile evidente ale ochilor și urechilor, ați ajuns la concluzia că nu dorm. Puterea dumneavoastră de raționament este uluitoare.

Rica Dawnstar pătrunse lent în încăpere și se întinse pe culcușul lui Tuf, rămas nestrâns din perioada anterioară de somn.

— Și eu sunt trează, zise ea, zâmbind.

— Abia de-mi vine să cred.

— Crede. Nu dorm mult, Tuf. Două sau trei ore pe noapte. Un avantaj, în meseria mea.

— Fără îndoială.

— Dar la bordul unei nave reprezintă un dezavantaj. Mă plictisesc.

— Vreți să facem un joc?

— Poate unul de alt fel, zâmbi ea.

— Sunt dornic să învăț jocuri noi.

— Bine. Să ne jucăm de-a conspirația.

— Regulile nu-mi sunt familiare.

— Sunt destul de simple.

— Într-adevăr? Poate veți fi suficient de amabilă să le enunțați.

Figura lungă a lui Tuf rămăsese calmă, evazivă.

— N-ai fi câștigat ultimul meci dacă Waan ar fi fost de partea mea, când i-am cerut, spuse Rica, pe tonul unei conversații obișnuite. Alianțele, Tuf, pot fi profitabile pentru toate părțile implicate. Noi doi suntem deosebiți de ceilalți. Suntem mercenari. Dacă Lion are dreptate în privința stelei molimei, ei vor împărți bogățiile atât de mari că nu ni le putem imagina, iar noi doi ne vom primi salariul. Nu mi se pare corect.

— Echitatea e un lucru greu de apreciat, comentă Haviland Tuf, și mult mai greu de atins. Aș dori ca plata mea să fie mai generoasă, dar, fără îndoială, mulți alții doresc același lucru. Însă este salariul pe care l-am negociat și l-am acceptat.

— Negocierile pot fi redeschise, sugeră Rica Dawnstar. Au nevoie de noi. De amândoi. Mi se pare că, dacă am colabora, am reuși să... să impunem niște termeni mai convenabili. Să devenim părtași. O împărțire la șase. Ce zici?

— O idee care mă intrigă, cu multe elemente care o recomandă. Unii și-ar permite să sugereze că e vorba de un lucru lipsit de etică, ceea ce-i adevărat, dar adevărata sofisticare implică o anumită flexibilitate morală.

Rica Dawnstar examină un moment figura lungă, albă, lipsită de expresie, apoi rânji:

— Nu te atrage, Tuf! În sinea ta, ești de partea regulilor.

— Regulile reprezintă esența jocului, sufletul lor, dacă vrei. Dau substanță și înțeles micilor noastre înfruntări.

— Uneori e mai amuzant să le încalci. Și mai eficient.

Tuf își acoperi figura cu mâinile.

— Deși nu-s mulțumit de salariul meu ridicol, doresc să-mi îndeplinesc contractul cu Kaj Nevis. Nu vreau să vorbească urât despre mine sau despre *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime.*

— Oh, mă îndoiesc că va vorbi urât despre tine, Tuf! râse Rica. Mă îndoiesc că te va pomeni vreodată, după ce-și va realiza țelul și va scăpa de tine.

Fu încântată să observe că declarația ei îl făcuse pe Tuf să clipească.

— Chiar așa? întrebă el.

— Nu ești curios? Nu vrei să știi unde mergem și de ce Waan și Lion au ținut zona de destinație secretă până am ajuns la bord? Și de ce Lion a angajat un paznic?

Haviland Tuf mângâie blana lungă, cenușie, a lui Ciupercă, fără să-și mute privirea de pe figura tinerei.

— Curiozitatea reprezintă marele meu viciu. Mă tem că ați văzut în sufletul meu, iar acum căutați să-mi exploatați slăbiciunea.

— „Curiozitatea a ucis pisica", spuse Rica Dawnstar.

— O sugestie neplăcută, mai ales cu ea de față, comentă Tuf.

— Dar satisfacția a reînviat-o, sfârși Rica. Lion știe că-i vorba de ceva imens. Și teribil de periculos. Pentru a obține ceea ce vor, au nevoie de Nevis sau de cineva ca el. I-au repartizat un sfert frumos, dar Kaj are felul acela de reputație care te face să te întrebi dacă se va mulțumi doar cu a patra parte. Mă aflu aici ca să am grijă să se mulțumească. Pe de altă parte, adăugă ea, dând din umeri și bătând cu palma în arma cu ace din teaca de la umăr, reprezint o asigurare și împotriva altor complicații ce se pot ivi.

— Pot să atrag atenția că dumneavoastră reprezentați o complicație adițională?

Ea zâmbi rece.

— Nu-i spune asta lui Lion. Gândește-te la ce ți-am spus, Tuf. După cum văd eu lucrurile, Nevis te-a subapreciat. Nu-l subaprecia și tu pe el. Sau pe mine. Niciodată, *niciodată* să nu mă subapreciezi. Poate va veni un timp când vei dori să ai un aliat. Iar lucrul acesta s-ar putea întâmpla mai devreme decât crezi.

Cu trei zile înainte de sosire, Celise Waan se plânse din nou de mâncare. Tuf servise un ghiveci de legume cu mirodenii, așa cum se gătește pe Halagreen. O mâncare picantă, dar aveau parte de ea pentru a șasea oară de când călătoreau. Antropologa arătă legumele din farfurie, se strâmbă și spuse:

— De ce nu primim niște mâncare adevărată?

Tuf se întinse, străpunse provocator cu furculița o ciupercă dolofană și o ridică în fața ochilor. O privi în tăcere un moment, aplecă un pic capul și o privi din alt unghi, o răsuci și se uită din nou la ea, iar în cele din urmă o pipăi ușor.

— Nu reușesc să înțeleg natura reclamației dumneavoastră, doamnă. Ciuperca pare suficient de adevărată sărmanelor mele simțuri. Sigur, e doar o parte dintr-un întreg. Poate că restul ghiveciului este iluzoriu. Deși cred că nu-i.

— Știi la ce mă refer! țipă Celise Waan cu voce stridentă. Vreau carne!

— Iar eu vreau bogății nemăsurate. Asemenea fantezii sunt ușor de visat, dar devin ceva mai greu reale.

— M-am săturat de legumele astea enervante, se văită Celise Waan. Vrei să spui că pe nava asta chinuitoare nu pot căpăta o bucățică de carne?

Tuf își încrucișă degetele.

— Nu intenționez să difuzez informații eronate. Eu nu sunt un mâncător de carne, dar există o cantitate minusculă pe *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime.* Recunosc cinstit.

O satisfacție furioasă apăru pe figura lui Celise Waan. Femeia se uită pe rând la ceilalți aflați în jurul mesei. Rica Dawnstar încerca să-și stăpânească un rânjet. Jefri Lion se îmbufnase.

— V-am spus eu că păstrează mâncarea bună pentru el!

Cu un gest deliberat, apucă farfuria și o aruncă în partea opusă a camerei. Vasul se izbi de peretele metalic și-și goli încărcătura de ghiveci în patul nestrâns al lui Rica Dawnstar. Mercenara zâmbi dulce:

— Tocmai am făcut schimb de paturi, Waan!

— Nu-mi pasă! Măcar o dată voi avea o mâncare decentă! Presupun că voi, ceilalți, vă așteptați s-o împart cu voi!

— Nu, dragă, spuse Rica. E toată a ta!

Apoi își termină ghiveciul și șterse farfuria cu o coajă de pâine cu ceapă. Lion arăta stânjenit; în schimb, Kaj Nevis declară:

— Dacă poți să obții carne de la Tuf, îți aparține în totalitate.

— Excelent! exclamă ea. Tuf, adu-mi carnea!

Haviland Tuf o privi impasibil.

— E adevărat că, în conformitate cu contractul pe care l-am încheiat cu Kaj Nevis, trebuie să vă hrănesc pe durata călătoriei. Dar nu s-a menționat nimic despre natura alimentației. Oricum, mi-am făcut datoria. Acum însă trebuie să vă satisfac capriciile culinare. Foarte bine, dacă asta-i soarta mea. Dar mă trezesc brusc cuprins eu însumi de pofte. Dacă eu vă suport toanele, n-ar fi echitabil ca și dumneavoastră să le acceptați pe ale mele?

— Ce vrei să zici? întrebă Waan, suspicioasă.

— Nimic, de fapt, răspunse Tuf, întinzând mâinile în lături. În schimbul cărnii pe care o doriți, cer doar un moment de înțelegere. Am devenit

foarte curios în ultimul timp și aș vrea să-mi satisfac curiozitatea. Rica Dawnstar m-a avertizat că, dacă nu va fi satisfăcută, curiozitatea îmi va ucide pisicile...

— Sunt de aceeași părere, declară antropologa cea grasă.

— Mda... Cu toate acestea, mă văd silit să insist. Vă propun un târg: hrană, de felul celei pe care ați cerut-o atât de melodramatic, pentru o pepită măruntă, sărmană, de informație a cărei cedare nu vă va costa nimic. Suntem pe cale să ajungem în sistemul Hro B'rana, destinație pe care ați declarat-o la închirierea navei. Aș dori să aflu de ce mergem acolo, precum și natura a ceea ce vă așteptați să găsiți pe acea stea a molimei de care v-am auzit vorbind.

Celise Waan se întoarse spre ceilalți:

— Am plătit o grămadă de standarzi pentru hrană! Ăsta-i jaf! Jefri, pune piciorul în prag!

— Hm! făcu Jefri Lion. Nu-i nici un pericol, Celise. Oricum va afla, când vom ajunge. Poate că a sosit timpul să știe.

— Nevis, n-ai de gând să faci nimic?

— De ce? întrebă acesta. N-are nici o importanță. Spune-i și ia-ți carnea. Sau nu-i spune. Mi-e indiferent.

Waan se uită întâi la Kaj Nevis, apoi, trufașă, la figura calmă, palidă, a lui Haviland Tuf.

— Bine, zise ea, încrucișându-și brațele. Dacă e neapărată nevoie, o să cânt ca să primesc de mâncare!

— E suficient și dacă vorbiți cu voce normală, declară Tuf.

Celise Waan îl ignoră.

— O să povestesc pe scurt. Descoperirea stelei molimei este marele meu triumf, piatra de căpătâi a carierei mele, dar nici unul dintre voi n-a avut inteligența sau amabilitatea să aprecieze munca pe care am făcut-o. Sunt antropolog la Centrul ShanDellor pentru Progresul Culturii și Cunoașterii. Specialitatea mea științifică este studiul culturilor primitive de un fel deosebit – culturile planetelor colonizate care au rămas izolate și au decăzut tehnic în urma Marelui Război. Bineînțeles, multe lumi umane au fost afectate astfel, iar un număr considerabil dintre ele au fost cercetate amănunțit. Eu am lucrat în domenii mai puțin cunoscute – investigarea culturilor neumane, în special cele ale fostelor planete de sclavi ai hranganilor. Una dintre planetele pe care le-am studiat a fost Hro B'rana – cândva o colonie înfloritoare, un domeniu pentru înmulțirea hruunilor, dactiloizilor și altor rase hrangane de sclavi, acum pustiită. Făpturile inteligente care trăiesc acolo au viață scurtă, o viață urâtă, brutală. Dar, ca în multe asemenea culturi degenerate, există basme despre o vârstă de aur dispărută. Lucrul cel mai interesant

de pe Hro B'rana este o legendă, o legendă care se întâlnește doar acolo – cea despre steaua molimei. Subliniez că pustiirea planetei este deosebit de puternică, iar subpopularea severă, în ciuda faptului că mediul nu-i exagerat de aspru. De ce? Ei bine, descendenții degenerați ai coloniștilor hruuni și dactiloizi, ale căror culturi sunt, de altfel, complet diferite și foarte ostile una față de cealaltă, au un singur răspuns la această întrebare: steaua molimei. La fiecare a treia generație, exact atunci când reușesc să iasă din starea lor nenorocită, când populația crește din nou, steaua molimei devine tot mai mare pe cerul nopții lor. Iar când ajunge cea mai strălucitoare de pe boltă, atunci începe sezonul molimelor. Epidemiile se întind pe toată Hro B'rana, și de fiecare dată cea nouă este mai teribilă decât cea de dinainte. Vindecătorii sunt neputincioși. Recolta se veștejește, animalele pier, iar trei sferturi din populația inteligentă moare. Cei care supraviețuiesc sunt aruncați în cea mai brutală formă de existență. Apoi steaua molimei descrește și, o dată cu declinul ei, molima dispare de pe Hro B'rana pentru încă trei generații. Aceasta-i legenda.

În timp ce-o ascultase pe Celise Waan relatând povestea, Haviland Tuf își păstrase o figură inexpresivă.

— Interesant, zise el. Presupun totuși că expediția prezentă nu a fost organizată pentru a vă continua cariera prin investigarea acestui basm îngrozitor.

— Nu, recunoscu Celise Waan. Am avut, cândva, această intenție. Legenda mi se păruse un subiect excelent pentru o monografie. Am încercat să obțin fonduri de la Centru, pentru o cercetare la fața locului, dar cererea mea a fost respinsă. M-am enervat, și pe bună dreptate. Idioții! Am vorbit despre supărarea mea și despre cauza ei colegului meu, Jefri Lion.

Lion tuși.

— Da, spuse el. Domeniul meu, după cum știți, este istoria militară. Am fost intrigat, bineînțeles. M-am cufundat în băncile de date ale Centrului. Fișierele noastre nu-s la fel de complete ca acelea de pe Avalon și Newholme, dar n-aveam timp pentru cercetări mai minuțioase. Trebuia să acționăm repede. Vezi, teoria mea e de fapt mai mult decât o teorie, e o certitudine, pentru că știu ce-i o stea a molimei. Nu-i nici o legendă, Tuf! E adevărul gol-goluț! Trebuie să fie părăsită, abandonată, dar încă funcțională, îndeplinindu-și programele după mai mult de un mileniu de la Prăbușire. Nu-ți dai seama? Nu ghicești?

— Îmi recunosc eșecul, zise Tuf. Îmi lipsește familiarizarea dumneavoastră cu problema respectivă.

— E o navă de război, Tuf, o navă militară situată pe o orbită lungă, eliptică, în jurul planetei Hro B'rana. Una dintre cele mai devastatoare arme lansate în vidul cosmic de Străvechiul Pământ împotriva hranganilor, la fel de teribilă ca legendara flotă a iadului despre care se spune că ar fi existat în ultimele zile de dinaintea Prăbușirii. Dar are posibilitatea de a face bine, în aceeași măsură în care poate face rău. Este depozitara celei mai înaintate științe biogenetice a Imperiului Federal, un artefact care funcționează, plin de secrete pierdute pentru restul omenirii!

— Într-adevăr! mormăi Tuf.

— Este o navă de germinare, încheie Jefri Lion, o navă de germinare pentru război biologic a Corpului Inginerilor Ecologi.

— Și e a *noastră*, rânji Kaj Nevis.

Haviland Tuf îl privi atent pe Nevis, dădu din cap, se ridică, apoi anunță:

— Curiozitatea mi-a fost satisfăcută. Acum trebuie să-mi îndeplinesc partea ce-mi revine din înțelegere.

— Ahhh! făcu Celise Waan. Carnea mea!

— Cantitatea este copioasă, deși recunosc că varietatea-i redusă, anunță Haviland Tuf. Vă voi lăsa sarcina de a vă pregăti carnea în modul cel mai plăcut cerului gurii dumneavoastră.

Se duse la un dulap, tastă codul de acces și scoase o lădiță, pe care o aduse, sub braț, la masă.

— Aceasta-i singura carne de la bordul navei mele. Nu-i pot garanta gustul sau calitatea. Dar până acum n-am primit vreo plângere.

Rica Dawnstar izbucni în râs, iar Kaj Nevis chicoti. Haviland Tuf, grijuliu și metodic, scoase din lădiță o duzină de cutii de conserve cu hrană pentru pisici și le așeză în fața lui Celise Waan. Distrugere se cățără pe masă și începu să toarcă.

— Nu-i atât de mare pe cât mă așteptam, spuse Celise Waan, la fel de arțăgoasă ca de obicei.

— Doamnă, ripostă Haviland Tuf, ochii pot înșela deseori. Ecranul meu de vizualizare este, recunosc, modest, cu diametrul doar de un metru, iar acest lucru, bineînțeles, diminuează mărimea oricărui obiect reprezentat pe el. Nava are dimensiuni considerabile.

— Cât de considerabile? se interesă Kaj Nevis, apropiindu-se.

Tuf își încrucișă mâinile pe burtă.

— Nu pot spune cu precizie. *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime* e doar o navă comercială modestă, iar instrumentele ei senzoriale nu-s ce-ar trebui să fie.

— Atunci, spune cu aproximație, mârâi Kaj Nevis.

— Cu aproximație, repetă Tuf. Ținând seama de unghiul din care-i prezentată imaginea pe ecranul meu, considerând axa mai mare drept lungime, nava de care ne apropiem pare a avea circa treizeci de kilometri standard lungime, în jur de cinci kilometri lățime și vreo trei kilometri înălțime, cu excepția secțiunii cu cupolă, care se ridică ceva mai mult, și a turnului din față, care se înalță aproximativ un kilometru deasupra punții de unde pornește.

Se strânseseră toți în camera de comandă, venise chiar și Anittas, care se trezise din somnul lui controlat de calculator când reduseseră accelerația. Tăceau cu toții. Chiar și Celise Waan părea a nu găsi, pentru moment, nimic de zis. Se uitau la ecran, la silueta neagră, lungă, răsucită, care plutea în fața stelelor ce sclipeau ici, colo, luminând slab, pulsând de energii nevăzute.

— Am avut dreptate, mormăi, în cele din urmă, Jefri Lion, pentru a pune capăt tăcerii. O navă de germinare – o navă a CIE! Nimic altceva nu poate fi atât de mare!

— Fir-ar să fie! exclamă Kaj Nevis, zâmbind.

— Sistemul trebuie să fie uriaș, își dădu cu părerea Anittas. Imperialii Pământului erau mult mai sofisticați decât noi. Probabil că-i o Inteligență Artificială.

— Suntem bogați, se bâlbâi Celise Waan, uitând pentru moment de multele-i și variatele-i necazuri, apoi îl prinse pe Jefri Lion de mâini și începu să valseze cu el, aproape țopăind. Suntem bogați, bogați, suntem bogați și *celebri*, suntem toți bogați!

— Acest lucru nu-i în întregime corect, zise Haviland Tuf. Nu mă îndoiesc că veți deveni bogați în viitorul apropiat. Pentru moment însă, buzunarele dumneavoastră nu conțin mai mulți standarzi decât conțineau cu un moment înainte. Nici eu, nici Rica Dawnstar nu împărtășim posibilitățile dumneavoastră de prosperitate economică.

Nevis se uită urât la el:

— Te plângi de ceva, Tuf?

— Departe de mine ideea de a obiecta, spuse Tuf, cu voce inexpresivă. Corectam doar declarația eronată a lui Celise Waan.

— Bine, dădu din cap Kaj Nevis. Acum, înainte de a deveni bogați, trebuie să mergem la bordul chestiei aceleia și să vedem ce-i în interiorul ei. Chiar dacă-i o ruină, tot vom obține un premiu important pentru recuperarea ei. Dar dacă nava-i funcțională, nu există nici o măsură a bogăției ce ne va reveni!

— Evident că-i funcțională, declară Jefri Lion. Răspândește molima peste Hro B'rana la fiecare a treia generație, de peste o mie de ani standard.

— Da, comentă Nevis, asta-i adevărat, dar nu ne spune mare lucru. Se află pe o orbită fixă. Dar care-i starea motoarelor? A bibliotecii de celule? A calculatoarelor? Avem multe de verificat. Cum ajungem la bord, Lion?

— Putem acosta, răspunse Jefri Lion. Tuf, vezi cupola aceea?

— Vederea mea e fără pereche.

— Bine. Cred că sub ea se află puntea de acostare, mare cât un cosmodrom. Dacă reușim să deschidem cupola, putem duce nava ta acolo.

— Dacă, zise Haviland Tuf. Un cuvânt foarte neplăcut. Atât de scurt și atât de des rostit cu dezamăgire și frustrare...

Ca pentru a sublinia cuvintele lui, pe ecranul principal apăru o luminiță roșie. Tuf întinse un deget alb:

— Fiți atenți!

— Ce-i asta? se interesă Nevis.

— Un mesaj, răspunse Tuf.

Se aplecă și atinse o tastă uzată de la lasercom.

Steaua molimei dispăru de pe ecran. În locul ei, se ivi figura obosită a unui bărbat de vârstă medie, ce stătea într-o cameră de comunicații. Individul avea riduri adânci pe frunte, o expresie posomorâtă, iar capul acoperit de păr des, negru. Ochii săi cenușii-albaștri dezvăluiau epuizare. Purta o uniformă parcă scoasă din benzile de istorie, iar pe cap o capelă verde, cu cozoroc, și cu un theta auriu ca emblemă.

— Aici *Arca*, anunță el. Ați pătruns în sfera noastră de apărare. Identificați-vă sau deschidem focul. Acesta este primul avertisment.

Haviland Tuf apăsă pe butonul EMISIE.

— Aici *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime*, anunță el cu voce clară. Comandată de Haviland Tuf. Suntem negustori nepericuloși, neînarmați. Venim din ShanDellor, *Arcă*. Pot cere permisiunea să mă apropii pentru acostare?

— Există oameni! gâfâi Celise Waan. Echipajul trăiește!

— O evoluție fascinantă a evenimentelor, afirmă Lion, trăgându-se de barbă. Poate că acesta este un descendent al membrilor echipajului inițial CIE. Sau, poate, au folosit cronourzeala! Urzeala din firele țesăturii timpului – pentru a-l accelera sau a-l ține pe loc. Da, puteau face asta! Cronourzeala! Gândiți-vă la acest lucru!

Kaj Nevis scoase un sunet batjocoritor.

— Au trecut o mie de ani și indivizii sunt încă în viață! Cum naiba putem face față unor asemenea ființe?

Imaginea de pe ecran pâlpâi scurt. Apoi același bărbat obosit, în uniforma Imperialilor Pământului, spuse:

— Aici *Arca*. Identificarea voastră este greșit formulată. Vă aflați în interiorul sferei noastre de apărare. Identificați-vă sau deschidem focul! Acesta a fost al doilea avertisment.

— Domnule, replică Haviland Tuf, protestez! Suntem fără arme și fără apărare. Nu facem nici un rău. Suntem negustori, savanți, colegi întru umanitate. Intențiile noastre nu-s ostile și, mai mult decât atât, nu avem mijloace de a produce daune unei nave atât de formidabile ca *Arca* dumneavoastră. De ce ne primiți atât de belicos?

Ecranul pâlpâi.

— Aici *Arca*. Ați pătruns în sfera noastră de apărare. Identificați-vă imediat sau veți fi distruși. Acesta este al treilea și ultimul avertisment.

— Înregistrări! exclamă Kaj Nevis, cu oarecare entuziasm. Asta-i! Nici vorbă de păstrare în viață cu ajutorul frigului sau de vreun afurisit de câmp de stază! Nu-i nimeni acolo. Doar un calculator care ne arată niște înregistrări.

— Mă tem că aveți dreptate, zise Haviland Tuf. Se pune următoarea întrebare: dacă acel calculator este programat să transmită niște înregistrări navelor care se apropie, ce altceva a fost programat să facă în continuare?

— Codurile! își aminti brusc Jefri Lion. Am un set întreg de coduri ale Imperiului Federal, de secvențe de identificare, în fișierele mele de pe cipurile de cristal! Mă duc să le caut!

— O idee excelentă, comentă Haviland Tuf, dar cu o singură și evidentă deficiență: e nevoie de timp pentru a găsi și utiliza cipurile cu coduri. Dacă am avea posibilitatea de a face acest lucru, aș aplauda propunerea dumneavoastră. Mă tem, vai, că nu dispunem de această posibilitate. *Arca* tocmai a tras în noi.

Apoi uriașul se aplecă spre consolă și anunță:

— Accelerez!

Dar, în timp ce degetele lui lungi, albe, atingeau tastele, *Cornul abundenței* se zgâlțâi violent. Celise Waan țipă și se prăbuși, Jefri Lion căzu peste Anittas. Chiar și Rica Dawnstar trebui să se prindă de speteaza scaunului lui Tuf, pentru a se ține pe picioare. Apoi se stinseră toate luminile. Vocea lui Tuf răsună în întuneric:

— Mă tem că am vorbit prea devreme sau, mai corect, am acționat prea târziu.

Pe durata unui moment ce păru interminabil, fură copleșiți de tăcere, întuneric și groază, așteptând o a doua lovitură care să pună capăt acestora.

Apoi, bezna se limpezi un pic. Luminițe firave apărură la consolele din jur, în timp ce aparatura *Cornului abundenței* se trezea la o semiviață pâlpâitoare.

— Nu suntem scoși complet din circulație, declară Haviland Tuf, stând pe scaunul din fața tabloului de comandă, cu mâinile pe tastatura calculatorului. Voi cere un raport privind stricăciunile. Poate vom fi în stare să ne retragem.

Celise Waan începu să scoată un țipăt, o văicăreală stridentă, isterică, fără sfârșit. Rămăsese întinsă pe podea. Kaj Nevis se întoarse spre ea.

— Gura, vacă tâmpită! o repezi el și-o izbi cu piciorul, iar vaietul ei se transformă într-o bolboroseală. Suntem morți dacă rămânem locului! Următorul proiectil ne va face țăndări! Fir-ar să fie, Tuf, mișcă drăcia asta de aici!

— Capacitatea noastră de deplasare este nediminuată, replică Tuf. Lovitura pe care am încasat-o nu a pus capăt mișcării noastre, deși ne-a deviat oarecum de pe traiectoria inițială, ce ne ducea către *Arcă*. Poate că de aceea n-au tras iar în noi. Mă tem, continuă el, examinând caracterele estompate, verzi, ce defilau pe un ecran mai mic, că nava mea a suferit unele reduceri ale funcționalității. N-ar fi recomandabil să accelerez acum – tensiunea ne-ar sfărâma, fără îndoială, în bucăți. Sistemul pentru menținerea vieții are câteva stricăciuni. Extrapolările arată că vom rămâne fără oxigen peste aproximativ nouă ore standard.

Kaj Nevis înjură, iar Celise Waan începu să dea cu pumnii în podea.

— Pot face economie de oxigen intrând din nou în stare de repaos, se oferi Anittas.

Îl ignorară cu toții.

— Să omorâm pisicile, sugeră Celise Waan.

— Putem să ne deplasăm? întrebă Rica Dawnstar.

— Motoarele de manevră sunt încă funcționale, răspunse Tuf, dar, fără capacitatea de a executa salturi stelare, vom avea nevoie de doi ani ShanDish pentru a ajunge pe Hro B'rana. Patru dintre noi pot găsi adăpost în costumele cosmice. Filtrele de aer cu viruși vor recicla oxigenul un timp nelimitat.

— Refuz să trăiesc doi ani într-un costum cosmic! declară cu tărie Celise Waan.

— Foarte bine, zise Tuf. Deoarece am numai patru costume, iar noi suntem șase, acest lucru ne va ajuta. Sacrificiul dumneavoastră, plin de noblețe, va fi amintit multă vreme, doamnă. Înainte de a pune acest plan în aplicare, cred totuși că ar trebui să luăm în considerare altă opțiune.

— Care? se interesă Kaj Nevis.

Tuf se roti cu scaunul și-i privi pe fiecare în parte, la lumina slabă a camerei de comandă.

— Să sperăm că cipurile de cristal ale lui Jefri Lion conțin codul potrivit pentru apropiere, astfel încât să acostăm *Arca* fără să devenim o țintă pentru un armament străvechi.

— Cipul! exclamă Lion, care abia se zărea – în beznă, jacheta lui din stofă cameleon devenise de-un negru mat. Mă duc să-l caut!

Se repezi în goană către sectorul de locuit.

Ciupercă traversă liniștit camera și sări în poala lui Tuf, care puse o mână pe el, iar cotoiul uriaș începu să toarcă puternic. Un sunet mai degrabă liniștitor. Poate că lucrurile aveau să se rezolve, până la urmă...

Dar Jefri Lion plecase de prea mult timp...

Când, în cele din urmă, îl auziră revenind, pașii lui erau fără vlagă, de om învins.

— Ei bine, întrebă Nevis, unde-i?

— A dispărut. Am căutat pretutindeni. A dispărut. Aș fi jurat că-l am. Fișierele mele... Kaj, aș fi vrut să le iau cu mine. Sigur, nu puteam lua totul, dar am copiat înregistrările mai importante, lucrurile care ar fi putut fi de folos – materiale despre război, despre CIE, ceva despre istoria zonei. Știi servieta mea cenușie. În ea aveam calculatorul cel mic și vreo treizeci de cipuri de cristal. Am căutat câte ceva prin ele noaptea trecută, când stăteam în pat, îți amintești? Revedeam informațiile despre navele de germinare, iar tu te-ai plâns că nu te las să dormi. Am un cip plin cu coduri din vechime, știu că am, și am intenționat să-l iau cu mine. Dar nu-i aici!

Lion se apropie. Văzură că ținea calculatorul portabil întins spre ei, ca o ofrandă.

— Am căutat prin cutie de patru ori, am verificat toate cipurile care erau pe pat, pe masă... Nu-i. Îmi pare rău. Doar dacă nu l-a luat cineva... adăugă el, privind spre ceilalți, dar nimeni nu zise nimic. Probabil că am uitat codurile pe ShanDellor. Am plecat în grabă și...

— Tâmpit senil! izbucni Kaj Nevis. Ar trebui să te ucid chiar acum și să economisesc un pic de aer pentru noi, ceilalți!

— Suntem morți, se văită Celise Waan, morți, morți...

— Doamnă, zise Haviland Tuf, mângâindu-l pe Ciupercă, continuați să faceți afirmații pripite. Nu sunteți mai moartă decât erați bogată cu puțin timp în urmă.

— Ai vreo idee? se întoarse Nevis spre el.

— Într-adevăr, răspunse Tuf.

— Ei bine? îl grăbi Nevis.

— *Arca* este singura noastră salvare. Trebuie s-o acostăm. Fără cristalul cu coduri al lui Jefri Lion, nu putem deplasa *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime* pentru a ne apropia de ea, ca să nu se tragă iar în noi. Un lucru evident. Dar mi-a venit o idee interesantă, spuse el, ridicând un deget. Poate că *Arca* va arăta mai puțină ostilitate față de o țintă mai mică – un om în costum spațial, propulsat de jeturi de aer!

Kaj Nevis deveni gânditor.

— Și cum o să intre omul acela în *Arcă*? O să bată în carenă, să i se deschidă?

— Un gest nepractic, recunoscu Haviland Tuf. Cred totuși că am o soluție pentru rezolvarea acestei probleme.

Ceilalți așteptară. Tuf îl mângâie pe Ciupercă.

— Dă-i drumul, zise nerăbdător Kaj Nevis.

— Să-i dau drumul? clipi Tuf. Într-adevăr... Vă rog să fiți îngăduitori. Mintea mea e oarecum zăpăcită. Sărmana mea navă a suferit stricăciuni importante. Modestul meu cămin este ruinat și devastat. Cine o să plătească reparațiile necesare? Kaj Nevis mă va trata cu larghețe, după ce se va bucura de bogăție? Mă tem că nu. Îmi vor cumpăra Jefri Lion și Anittas o navă nouă? Greu de crezut. Stimata Celise Waan îmi va acorda o primă, în afara salariului meu, pentru a-mi compensa pierderea? A promis deja că va depune o plângere împotriva mea, pentru a-mi fi confiscată nava prăpădită și a-mi fi anulată licența de navigație. Cine va dori să mă ajute?

— Nu te mai gândi la asta! Cum intrăm pe *Arcă*? Spuneai că știi o cale!

— Am spus? Cred că aveți dreptate, domnule. Dar mă tem că povara necazurilor mi-a izgonit ideea din mintea mea amărâtă, zăpăcită. Am uitat-o. Nu mă pot gândi decât la situația mea economică jalnică...

Rica Dawnstar râse și-l bătu pe Tuf pe spatele-i lat. Acesta se uită la ea.

— Iar acum am fost lovit grosolan de mândra Rica Dawnstar. Vă rog să nu mă atingeți, doamnă!

— Ăsta-i șantaj! gemu Celise Waan. O să te bag la pușcărie pentru asta!

— Și integritatea mea fizică e periclitată, fiind împroșcat cu amenințări. Te miri că nu pot gândi, Ciupercă?

— Bine, Tuf, ai câștigat, mârâi Kaj Nevis. Aud vreo obiecție împotriva ideii de a-l face pe Tuf partener cu drepturi depline? întrebă el, privind în jur. Adică să împărțim la cinci?

Jefri Lion tuși.

— Merită, dacă planul lui funcționează.

— De acum faci parte din grupul nostru, dădu din cap Nevis.

Haviland Tuf se ridică de pe scaun, cu o demnitate greoaie, dându-l jos pe Ciupercă din poală.

— Memoria mi-a revenit! anunță el. Există patru costume spațiale în dulap. Dacă unul dintre dumneavoastră va fi atât de amabil să se învesmânteze cu unul și să mă ajute, vom merge împreună să aducem din depozitul numărul doisprezece un echipament foarte folositor.

— Să fiu a naibii! exclamă Rica Dawnstar râzând, în timp ce bărbații se întorceau, cărând între ei ceva extrem de voluminos.

— Ce-i asta? întrebă Celise Waan.

Haviland Tuf, care arăta imens în hainele lui spațiale albastre-argintii, așeză povara pe podea și-l ajută pe Kaj Nevis să o ridice la verticală. Apoi își scoase casca și examină cu mândrie ceea ce aduseseră.

— Un costum spațial, doamnă. Mi se pare evident.

Era un costum spațial, dar unul cum nu mai văzuseră până atunci, construit, după toate aparențele, de cineva care nu se gândise la oameni. Îi depășea în înălțime pe toți, chiar și pe Tuf. Creasta ornamentată a căștii mari, bombate, ajungea la trei metri de dușumea, aproape atingând tavanul. Avea patru brațe groase, cu câte două articulații. Cele de deasupra se terminau cu clești strălucitori, zimțați. În picioarele groase puteau încăpea trunchiuri de copaci tineri. Tălpile arătau ca niște farfurii mari, circulare. Pe spinarea lată se găseau patru rezervoare imense. Din umărul drept se înălța o antenă radar. Peste tot, metalul negru, rigid, din care fusese construit costumul, era filigranat cu modele bizare, ondulate, roșii și aurii. Echipamentul rămase între ei ca un gigant din vechime, învesmântat în armură.

Kaj Nevis întinse degetul spre el.

— L-ai adus. Și ce dacă? La ce ne ajută monstruozitatea asta? Mi se pare o aiureală!

— Vă rog, replică Tuf, acest mecanism care vă displace reprezintă o antichitate cu istorie bogată. Am cumpărat acest artefact străin fascinant, cu un preț mare pentru mine, pe Unqi, când am trecut prin sectorul respectiv. Acesta este un autentic costum de luptă unqian, domnule, declarat a fi din perioada dinastiei Hameriin, care s-a prăbușit cu cincisprezece veacuri în urmă, cu mult înainte ca omenirea să ajungă la stelele unqiene. A fost complet restaurat.

— Și ce *face*? întrebă Rica Dawnstar, grăbită, ca de obicei, să ajungă la esența problemei.

Tuf clipi.

— Posibilitățile sale sunt multe și variate. Două se potrivesc teribil situației neplăcute în care ne aflăm. Are un exoschelet suplimentar, iar când e folosit pe deplin, acesta mărește puterea intrinsecă a ocupantului de aproximativ zece ori. Mai mult, echipamentul include un excelent laser pentru tăiat, proiectat pentru a despica un strat de duraliaj de o jumătate de metru, sau o placă de oțel cu o grosime semnificativ mai mare, dacă raza este aplicată direct, de la distanță zero. Pe scurt, acest costum de luptă va constitui mijlocul de a pătrunde în străvechea navă de război, ce pare a fi unica noastră salvare.

— Splendid! exclamă Jefri Lion, bătând din palme.

— S-ar putea să meargă, comentă Kaj Nevis. Cum vom proceda?

— Trebuie să recunosc unele deficiențe ale echipamentului în ceea ce privește manevrabilitatea în spațiul cosmic. Rezervele noastre includ patru costume standard, dar numai două ejectoare. Am plăcerea de a vă anunța că echipamentul de luptă unqian posedă instalație proprie de propulsare. Propun următorul plan. Mă voi înveșmânta în costumul de luptă și voi părăsi *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime*, însoțit de Rica Dawnstar și Anittas, aceștia în costume cosmice obișnuite și cu propulsoare. Ne vom îndrepta, cu toată viteza, spre *Arcă*. Dacă vom parcurge drumul fără probleme, vom folosi facilitățile deosebite de care dispune costumul meu pentru a face o gaură într-un sas. Am auzit că Anittas este expert în sisteme cibernetice străvechi și calculatoare demodate. Foarte bine. O dată intrați, nu va avea probleme să obțină controlul asupra *Arcei* și să anuleze programul ostil care funcționează acum.

Celise Waan se făcu stacojie.

— Ne vei lăsa să murim! țipă ea. Nevis, Lion, trebuie să-l oprim! O dată aflați pe navă, ne vor distruge! Nu putem avea încredere în ei!

— De ce trebuie ca moralitatea mea să fie asaltată continuu de asemenea acuzații? întrebă Haviland Tuf. Sunt un om de onoare. Desfășurarea evenimentelor, așa cum ați sugerat-o, nu mi-a trecut niciodată prin minte!

— E un plan bun, zâmbi Kaj Nevis, care începu să despacheteze costumele spațiale. Anittas, mercenaro, îmbrăcați-vă!

— Îi lași să ne părăsească aici? gemu Celise Waan către Jefri Lion.

— Sunt sigur că nu ne vor face nici un rău, spuse Lion, trăgându-se de barbă. Și dacă ar face-o, Celise, cum vrei să-i opresc?

— Să ducem costumul de luptă la sasul principal, îi spuse Haviland Tuf lui Kaj Nevis, în timp ce Dawnstar și cibertehul se îmbrăcau.

Nevis dădu din cap, ieși din propriul lui costum și se apucă să-l ajute pe Tuf.

Târâră, cu oarecare dificultate, uriașa armură unqiană către sasul principal al *Cornului abundenței.* Ajunși acolo, Tuf își scoase costumul și desfăcu intrarea în cuirasă, apoi se urcă pe un scaun și începu să se strecoare cu greu înăuntru.

— O clipă, zise Kaj Nevis, apucându-l de umăr.

— Domnule, nu-mi place să fiu atins! Luați mâna de pe mine.

Se întoarse și clipi, surprins. Kaj Nevis scosese un vibrocuțit. Lama subțire, zumzăitoare, care putea tăia chiar și oțelul, se afla la mai puțin de un centimetru de nasul lui.

— Un plan bun, rânji Kaj Nevis, dar o să facem o mică schimbare. Eu voi îmbrăca supercostumul și voi pleca împreună cu Anittas și micuța Rica. Tu vei rămâne aici și vei muri.

— Nu aprob această substituire. Sunt întristat că și dumneavoastră înclinați să manifestați suspiciuni nefondate față de motivele mele. Vă asigur, așa cum am asigurat-o și pe Celise Waan, că gândul trădării nu mi-a trecut nicicând prin minte.

— Amuzant! *Mie* mi-a trecut prin minte. Și mi s-a părut o idee a naibii de bună!

Haviland Tuf luă o înfățișare de om cu demnitatea rănită.

— Planul dumneavoastră a eșuat, domnule, anunță el. Anittas și Rica Dawnstar se află în spatele dumneavoastră. E binecunoscut faptul că Rica Dawnstar a fost angajată pentru a preveni o asemenea comportare din partea dumneavoastră. Vă sfătuiesc să vă predați. Va fi mult mai bine pentru dumneavoastră.

Kaj Nevis se hlizi.

Rica Dawnstar își ținea casca sub braț. Privi scena, scuturâ ușor capul ei frumos și oftă.

— Ar fi trebuit să accepți oferta mea, Tuf. Ți-am spus că va veni o vreme când vei regreta că n-ai un aliat.

Apoi își puse casca, o închise ermetic și înhață un propulsor.

— Să mergem, Nevis.

În cele din urmă, pe figura latâ a lui Celise Waan se ivi o expresie ce dovedea că înțelesese ce se întâmpla. Spre meritul ei, de data asta nu se lăsă cuprinsă de isterie. Se uită după o armă, dar, negăsind nici una la îndemână, îl apucă pe Ciupercă. Pisica stătuse și urmărise evenimentele, curioasă.

— Tu, tu, TU! răcni ea, aruncând motanul de-a lungul camerei.

Kaj Nevis se ghemui. Ciupercă miorlăi zdravăn și-l izbi pe Anittas.

— Fiți amabilă și încetați să azvârliți cu pisicile mele, zise Haviland Tuf.

Revenindu-și imediat, Nevis agită vibrocuțitul spre Tuf, într-un mod extrem de agresiv, iar acesta dădu încet înapoi. Nevis zăbovi un timp pentru a ridica de jos costumul dezbrăcat de Tuf și a-l tăia cu abilitate într-o duzină de fâșii lungi, albastre-argintii. Apoi, cu grijă, se cățără în costumul de luptă unqian. Rica Dawnstar îl închise ermetic. Nevis avu nevoie de oarecare răgaz pentru a descoperi cum funcționa sistemul străin de comandă, dar după cinci minute vizorul bombat din față începu să lucească în culoarea roșie, îndurerată, a sângelui, iar membrele superioare, grele, se mișcară neîndemânatic. Ridică, de probă, brațele inferioare, cele cu clești, în timp ce Anittas deschidea ușa interioară a ecluzei. Kaj Nevis pătrunse în ea, clănțănind din clești, urmat de ciberteh și de Rica Dawnstar.

— Îmi pare rău, oameni buni, declară ea, în timp ce închidea ușa. N-am nimic cu voi. E doar o chestie de aritmetică.

— Într-adevăr, zise Haviland Tuf. De scădere.

Tuf stătea pe scaunul de comandă, în beznă, privind pâlpâiala instrumentelor din fața lui. Ciupercă, cu demnitatea foarte afectată de pățania prin care trecuse, se cățărase în poala lui și se alinta, cerând să fie mângâiat.

— *Arca* nu trage în foștii noștri camarazi, le spuse el lui Jefri Lion și Celise Waan.

— E numai vina mea, gemu Lion.

— Nu, îl contrazise Celise Waan și arătă cu degetul spre Tuf. E vina *lui.*

— Nu sunteți o femeie prea recunoscătoare, remarcă Haviland Tuf.

— Recunoscătoare? Pentru ce? răbufni ea, furioasă.

Tuf își încrucișă mâinile.

— Nu am rămas complet fără resurse. Pentru început – Kaj Nevis ne-a lăsat un costum cosmic funcțional.

— Și nici un dispozitiv de propulsare.

— Aerul ne va ajunge de două ori mai mult timp, din moment ce numărul nostru a scăzut.

— Dar se va termina, mârâi Celise Waan.

— Kaj Nevis și ciracii lui n-au folosit costumul de luptă unqian pentru a distruge *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime* după ce l-au părăsit, așa cum ar fi putut s-o facă.

— Nevis a preferat să murim în chinuri, replică antropologa.

— Cred că nu. Mai degrabă a dorit să păstreze această navă ca un ultim refugiu, pentru situația în care planul lui de a aborda *Arca* ar eșua,

mormăi Tuf. Pentru moment, avem adăpost, provizii și posibilitate de deplasare, chiar dacă limitată.

— Avem doar o navă defectă, care va rămâne în curând fără aer, zise Celise Waan.

Voia să mai spună ceva, dar tocmai atunci Distrugere năvăli în camera de comandă, plină de energie, urmărind o bijuterie pe care o rostogolea în fața ei. Podoaba se opri la picioarele lui Celise Waan. Distrugere sări după ea, o lovi cu laba și o făcu să se răsucească. Celise Waan răcni:

— Inelul meu cu piatră-lucitoare! Cât l-am căutat! Să te ia dracu', hoață scârboasă!

Se aplecă și încercă să apuce inelul. Întrucât Distrugere se apropiase de ea, Celise izbi cu pumnul pisica. Nu nimeri. Ghearele lui Distrugere avură mai mult succes. Celise Waan țipă.

Haviland Tuf se ridică în picioare. Ridică animalul și bijuteria, o ținu pe Distrugere sub braț, la adăpost, și înmână inelul proprietarei însângerate.

— Proprietatea dumneavoastră, doamnă.

— Jur că, înainte de a muri, o să apuc creatura asta de coadă și o să-i împrăștii creierul pe pereți – dacă are creier.

— Nu apreciați suficient calitățile unei feline, zise Haviland Tuf, retrăgându-se spre scaun, în timp ce-o mângâia pe Distrugere așa cum îl mângâiase mai devreme pe Ciupercă. Pisicile sunt animale foarte inteligente. E binecunoscut faptul că toate au oarece însușiri parapsihologice. Se știe că primitivii de pe Pământ le venerau.

— Am studiat primitivi care venerau fecale, declară bătoasă antropologa. Animalul ăsta e o fiară murdară!

— Felinele sunt exagerat de curate, răspunse calm Tuf. Distrugere e ceva mai mare decât un pisoi, dar cheful de joacă și temperamentul haotic i-au rămas nediminuate. E o ființă foarte încăpățânată, dar asta face parte din șarmul ei. Ciudat, este o făptură a obiceiurilor. Cine nu-i fermecat de bucuria ei de a se juca cu obiecte care zac pe jos? Cine nu-i amuzat de frecvența nebunească cu care rătăcește, pe sub consolele din această cameră, lucrurile cu care se joacă? Oare cine? Doar cei foarte acri și cu inimă de piatră, concluzionă Tuf, clipind repede – o dată, de două ori, de trei ori – iar pe figura lui se citi o furtună emoțională. Sus, Distrugere! mormăi el cu blândețe, ridicând pisica din poală.

După ce se sculă de pe scaun, se lăsă, cu multă demnitate, în genunchi și începu să se târască prin încăpere, uitându-se sub console.

— Ce faci? îl întrebă Celise Waan.

— Caut jucăriile pierdute de Distrugere.

— Sângerez, ni se termină aerul, iar tu cauți *jucăriile pisicii!* exclamă, exasperată, femeia.

— Cred că v-am spus prea multe, comentă Tuf.

Scoase de sub consolă o mână de obiecte mărunte, apoi alta. După ce vârî brațul dedesubt și scotoci sistematic, se ridică, își adună prada, se scuturâ și începu să sorteze ceea ce găsise în praf.

— Interesant! făcu el.

— Ce-ai spus?

— Acestea sunt ale dumneavoastră, se adresă el lui Celise Waan, înmânându-i alt inel și două stilouri. Acestea sunt ale mele, continuă el, punând deoparte alte două stilouri, trei crucișătoare roșii, un cuirasat galben și un port stelar argintiu. Iar acesta, presupun, e al dumneavoastră, îi spuse el lui Lion, întinzându-i un cristal șlefuit, de mărimea unei unghii.

Lion sări în picioare:

— Cipul!

— Într-adevăr, zise Haviland Tuf.

Urmă un moment de încordare nesfârșită, după ce Tuf lansase cererea de acostare. O crăpătură subțire se ivi în mijlocul cupolei negre, imense. Apoi alta, perpendiculară pe prima. După aceea a treia, a patra și încă altele. Cupola se spintecă într-o sută de felii înguste, care se lăsară pe carcasa *Arcei.*

Jefri Lion respiră adânc:

— A mers! exclamă el, cu o voce plină de uimire și recunoștință.

— Am ajuns, cu câtva timp în urmă, la concluzia că vom penetra sfera de apărare fără să fie deschis focul împotriva noastră. Aceasta-i doar confirmarea.

Urmăriră desfășurarea evenimentelor pe ecran. Sub cupolă apăru o punte de asolizare, cam cât portul multor planete mici. Puntea era ciuruită de zone circulare de acostare, unele dintre ele fiind ocupate. În timp ce așteptau, un inel de lumină albastră-albă fâlfâi în jurul unei zone libere.

— Departe de mine gândul de a vă dicta modul de comportare, spuse Haviland Tuf, cu ochii pe aparatură, mișcându-și mâinile metodic, cu atenție. Totuși, v-aș sfătui să vă prindeți centurile de siguranță. Voi scoate picioarele de asolizare și voi programa coborârea în zona indicată, dar nu cunosc ce stricăciuni au suferit picioarele – de fapt, nu sunt sigur nici măcar dacă au rămas la locul lor. De aceea, vă solicit să aveți grijă.

Puntea de asolizare se întindea, neagră, în fața lor. Începură să coboare încet în adâncimile ei de peșteră. Inelul luminos al punții de acostare se zărea tot mai mare pe un ecran. Un al doilea ecran arăta lumina albastră, slabă, a aparatelor gravitaționale ale *Cornului abundenței*, reflectată de ziduri îndepărtate de metal și de siluetele altor nave. Pe un al treilea se vedea cupola care se strângea la loc, ca o mulțime de dinți ascuțiți ce păreau a mesteca un animal imens, venit din spațiul cosmic.

Impactul fu surprinzător de blând. Nava se așeză pe punte cu un oftat, o șuierătură și o zgâlțâitură fără importanță. Haviland Tuf opri motoarele și rămase un moment examinând aparatele și imaginile de pe ecran. Apoi se întoarse spre ceilalți.

— Am acostat, îi anunță el. A venit timpul să facem un plan.

Celise Waan își desfăcu în grabă centura.

— Vreau să ies de aici, să-i găsesc pe Nevis și pe cățeaua aia, Rica, să le dau un exemplu bun de ceea ce gândesc! declară ea.

— Un exemplu bun de ceea ce gândiți reprezintă o contradicție de termeni, comentă Haviland Tuf. Cred că desfășurarea evenimentelor propusă de dumneavoastră este extrem de neînțeleaptă. Foștii noștri colegi pot fi considerați acum rivalii noștri. Deoarece abia ne-au abandonat morții, neîndoielnic că nu se vor arăta încântați să descopere că trăim și vor lua imediat măsuri pentru a corecta situația.

— Tuf are dreptate, recunoscu Lion.

Se duse apoi de la un ecran la altul, privindu-le fascinat. Nava de germinare străveche îi reaprinsese spiritul și imaginația, îl umpluse de energie.

— Noi sau ei, Celise. E război. Ne vor ucide dacă vor putea, nu te îndoi de asta. Trebuie să fim la fel de nemiloși! A venit timpul să folosim o tactică înțeleaptă!

— Mă înclin în fața experienței marțiale a dumneavoastră, zise Tuf. Ce strategie sugerați?

Jefri Lion se trase de barbă.

— Ei bine, să mă gândesc... Care-i situația? Îl au pe Anittas. Omul este pe jumătate computer. De îndată ce se va conecta la sistemul de comandă al navei, va fi în stare să determine cât din *Arcă* funcționează și, probabil, să exercite oarecare influență asupra ei. Ceea ce este un lucru periculos. S-ar putea să încerce asta chiar acum. Știm că au ajuns primii pe navă. S-ar putea să fi aflat că am acostat, s-ar putea să nu fi aflat. În acest din urmă caz, am avea avantajul surprizei.

— Iar ei au avantajul că dețin tot armamentul, replică Tuf.

— Nici o problemă, spuse Jefri Lion, frecându-și mâinile, nerăbdător. Asta-i o navă de război. CIE se specializase în biorăzboi, e adevărat, dar *Arca* e vas militar – ca atare, sunt convins că echipajul avea arme individuale și alte chestii de felul ăsta. Trebuie să existe un arsenal. E nevoie doar să-l găsim.

— Într-adevăr, mormăi Haviland Tuf.

— Avantajul nostru – ei bine, n-o să fiu lipsit de modestie – sunt eu, turui mai departe Lion. Ei habar n-au de nimic, cu excepția lucrurilor pe care le poate descoperi Anittas în calculator. Dar eu am studiat navele anticului Imperiu Federal. Știu totul despre ele. Mă rog, tot ce n-a fost uitat sau ținut secret. Cunosc, oricum, câteva amănunte esențiale despre structura generală a acestor nave de germinare. Trebuie să găsim mai întâi armurăria. S-ar cuveni să fie în apropiere. Procedura standard era de a plasa armamentul lângă puntea de acostare, pentru echipele care debarcau pe planete. După ce ne vom înarma, va trebui să căutăm... să mă gândesc... da, biblioteca de celule, asta-i esențial. Navele de germinare aveau biblioteci uriașe de celule, cu material pentru clonare literalmente de pe mii de planete, ținut într-un câmp de stază. Trebuie să aflăm dacă acele celule sunt încă vii! Dacă s-a prăbușit câmpul de stază, iar mostrele s-au distrus, ne-am ales doar cu o navă foarte mare. Dar dacă sistemele sunt încă operaționale, *Arca* este neprețuită!

— Cu toate că apreciez importanța bibliotecii de celule, zise Tuf, mi se pare că prioritatea imediată ar reprezenta-o localizarea punții de comandă. Făcând presupunerea negarantată, dar deosebit de atractivă, că nici un membru al echipajului *Arcei* n-a rămas în viață după trecerea unui mileniu, înseamnă că suntem singuri pe navă cu inamicii noștri, iar echipa care obține controlul comenzilor funcțiunilor navei se va bucura de un avantaj formidabil.

— Bună idee, Tuf! exclamă Lion. Foarte bine, să mergem acolo!

— În regulă, spuse Celise Waan. Vreau să ies din capcana asta cu pisici!

Haviland Tuf ridică un deget.

— Un moment, vă rog! Se ridică o problemă. Suntem trei la număr și posedăm un singur costum spațial.

— Suntem în interiorul unei *nave*! declară Celise Waan, cu voce sarcastică. De ce-am avea nevoie de costume?

— Poate că nu avem, recunoscu Tuf. E adevărat că, după cum ați sugerat, instalațiile de acostare par a funcționa ca un sas foarte mare, iar aparatele mele indică faptul că suntem înconjurați acum de o

atmosferă complet respirabilă, alcătuită din azot și oxigen, ce-a fost pompată în interior imediat ce s-a finalizat închiderea cupolei.

— Deci, care-i problema, Tuf?

— Probabil că-s exagerat de prudent. Recunosc că sunt oarecum neliniștit. Această *Arcă*, deși pare abandonată și defectă, este totuși funcțională. Dovadă – molimele care apar regulat pe Hro B'rana sau eficiența cu care s-a apărat când ne-am apropiat. Nu știu încă de ce a fost părăsită nava, nici cum și-au găsit sfârșitul ultimii oameni din echipaj, dar mi se pare evident că dorința lor a fost ca *Arca* să continue să trăiască. Poate că sfera exterioară de protecție a fost doar prima din mai multe linii de apărare automată...

— O idee șocantă, mormăi Jefri Lion. Să existe oare capcane?

— De-un fel deosebit. Atmosfera care ne așteaptă poate fi plină cu viruși purtători de molime sau boli contagioase biogenetice. Să îndrăznim să riscăm? Eu m-aș simți mai bine într-un costum ermetic, dar dumneavoastră sunteți liberi să decideți altfel.

Celise Waan deveni brusc îngrijorată.

— Trebuie să-mi dai costumul! Avem doar unul și merit să-l primesc, după ce am fost tratată atât de bestial!

— Nu-i cazul să discutăm în contradictoriu, doamnă. Ne aflăm pe puntea de acostare. Am observat că în jurul nostru se găsesc nouă nave spațiale, de diferite modele. Una este un aparat de vânătoare hruun, alta o navă comercială rhianeză, două au forme ce nu-mi sunt familiare. Iar cinci sunt navete de același tip, fără îndoială făcând parte din echipamentul original al *Arcei*. Experiența îmi spune că navele cosmice sunt înzestrate, invariabil, cu costume cosmice. Intenția mea este deci să îmbrac costumul, să ies și să scotocesc prin navele din vecinătate, până voi găsi costume și pentru dumneavoastră.

— Nu-mi place ideea! se răsti Celise Waan. Tu o să pleci, iar noi o să rămânem blocați aici!

— Vicisitudinile vieții, comentă Tuf, ne obligă uneori să acceptăm ceea ce nu ne place.

Sasul le făcu probleme. Era o ieșire mică, pentru cazuri de necesitate, cu comenzi manuale. Nu întâmpinaseră nici o rezistență în deschiderea ușii exterioare, pe care o trăseseră în urma lor, după ce intraseră. Dar ușa interioară însemnase cu totul altceva.

Atmosfera pătrunsese în încăpere de îndată ce panoul de afară se închisese ermetic. Panoul interior se blocase. Rica Dawnstar încercă prima să deschidă ușa, dar roata imensă din metal refuză să se învârtă, iar clanța să se clintească.

— DĂ-TE DIN DRUMUL MEU! zise Kaj Nevis, cu vocea transformată într-un croncănit neplăcut de circuitele de comunicații neumane din costumul de luptă și adusă la o intensitate asurzitoare de difuzoarele exterioare.

Trecu pe lângă Rita, provocând un zăngănit puternic al podelei, când călcă pe ea cu tălpile-i imense, ca niște farfurii. Brațele superioare apucară roata și o răsuciră. Volanul rezistă un moment, apoi se rupse.

— Bună treabă! râse Rica, în difuzorul ei.

Kaj Nevis tună ceva neinteligibil. Apucă după aceea clanța și încercă s-o miște, dar reuși s-o rupă și pe ea.

Anittas se apropie de mecanismul încăpățânat al broaștei.

— Un set de butoane pentru cod, arătă el. Dacă am tasta codul corect, ușa s-ar deschide automat. Există și un terminal de calculator. Dacă m-aș conecta la el, poate aș reuși să găsesc codul în sistem.

— CINE TE OPREȘTE? întrebă Kaj Nevis, în vreme ce vizorul lui sclipea amenințător.

Anittas își ridică brațele, neajutorat. Cu părțile organice ale trupului acoperite de albastrul argintiu al costumului, cu ochii din metal privind prin plasticul transparent, arăta, mai mult ca niciodată, a robot. Kaj Nevis, uriaș pe lângă el, părea un robot mai mare.

— Costumul acesta, zise Anittas, nu-i proiectat ca lumea. Nu mă pot conecta dacă nu-l scot.

— ATUNCI, SCOATE-L!

— Ar fi bine? Nu-s convins.

— Există aer, interveni Rica Dawnstar, arătând spre panoul cu aparate, din apropiere.

— Voi nu vă scoateți costumele! protestă Anittas. Dacă o să greșesc și o să deschid ușa exterioară, în locul celei interioare, o să mor înainte de a apuca s-o închid la loc.

— ATUNCI, NU FACE NICI O GREȘEALĂ! bubui vocea lui Kaj Nevis.

Anittas își încrucișă brațele.

— Aerul poate fi dăunător. Nava a fost o epavă timp de un mileniu standard. Chiar cel mai sofisticat sistem se defectează după o vreme. N-am chef să risc.

— DA? tună Nevis.

Se auzi un scrâșnet. Unul dintre brațele inferioare se ridică încet, cleștele metalic zimțat se deschise, îl prinse pe Anittas de mijloc și-l țintui de zidul apropiat. Cibertehul gemu, protestând. Un braț superior se întinse, mâna cu degete uriașe din oțel apucă gulerul costumului, trase, casca și partea superioară a costumului se desprinseră. Capul lui Anittas ieși la iveală.

— ÎMI PLACE COSTUMUL ĂSTA! anunță Kaj Nevis, apoi îl ciupi pe ciberteh cu cleștele; pânza metalică se rupse, sângele țâșni prin ea. RESPIRI, NU-I AȘA?

De fapt, Anittas gâfâia. Dădu din cap.

— ATUNCI, TRECI LA TREABĂ! răcni Nevis, aruncându-l la podea.

În momentul acela, Rica Dawnstar deveni nervoasă. Se dădu înapoi, încet, lipindu-se de ușa exterioară, cât mai departe de Nevis, analizând situația, în timp ce Anittas își scoase mănușile și restul costumului distrus și își vârî degetele mâinii drepte, din oțel albastru, în mufa calculatorului. Tânăra își pusese teaca peste costumul spațial, să poată ajunge oricând la arma cu ace, dar prezența acesteia nu-i părea la fel de liniștitoare ca altădată. Examină grosimea armurii unqiene și se întrebă dacă dăduse dovadă de înțelepciune în alegerea aliaților. A treia parte însemna mult mai mult decât leafa de nimic pe care i-o plătea Jefri Lion, asta era cert. Dar dacă Nevis se hotăra să nu mai împartă cu nimeni?

Auziră un pocnet ascuțit, subit, iar ușa interioară începu să se deschidă. În spatele ei se afla un coridor îngust, care ducea într-o zonă întunecoasă. Kaj Nevis se apropie de trapă și privi în beznă, vizorul lui, ce strălucea incandescent, aruncând sclipiri stacojii pe pereți. Apoi tună:

— TU, MERCENARO! DU-TE ÎN RECUNOAȘTERE!

Femeia se decise imediat.

— Da, șefule!

Își scoase arma, se duse de îndată la ușă și pătrunse în coridor, înaintând pe el vreo zece metri, până la o intersecție. Se uită înapoi. Nevis, cu armura lui uriașă, umplea deschizătura sasului. Anittas stătea lângă el. Cibertehul, de obicei tăcut, liniștit și eficient, tremura.

— Rămâneți acolo! strigă Rica spre ei. Nava nu-i sigură!

Apoi se întoarse, alese o direcție la întâmplare și o luă la goană.

Haviland Tuf avu nevoie de mai mult timp decât estimase pentru a descoperi costumele. Cea mai apropiată navă era un aparat de vânătoare hruun, o mașinărie verde, bombată, plină de armament, închisă ermetic. Deși Tuf o înconjură de mai multe ori, examinând aparatele ce păreau a comanda deschiderea ușilor, nici una din smuciturile, loviturile, împingerile sau alte manevre nu produse rezultatul dorit, așa că, până la urmă, fu obligat să renunțe și să plece.

A doua navă, una dintre cele bizare, era deschisă. Se preumblă prin ea, cuprins de-o oarecare fascinație intelectuală. Interiorul constituia un labirint de coridoare strâmte, cu pereți neregulați, zgrunțuroși, ca ai peșterilor, și moi la atingere. Instrumentele din ea, incomprehensibile.

Costumele cosmice, sau ceea ce considerase el a fi costume cosmice, chiar dacă ar fi fost funcționale, nu puteau fi purtate de cineva mai înalt de un metru și cu trup simetric bilateral.

Nava comercială rhianeză, cea de-a treia încercare a lui Tuf, fusese golită. Nu exista în ea nimic folositor.

În cele din urmă, nu-i rămase altceva de făcut decât să parcurgă tot drumul până la una dintre cele cinci navete îndepărtate, aflate una lângă alta, pregătite de lansare în dane obișnuite. Erau nave mari, mai mari decât *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime*, cu carenele vopsite în negru și aripi zvelte, dar proiectate vizibil de oameni și arătând a fi în stare bună. Tuf reuși să pătrundă în una dintre ele, pe a cărei teugă se găsea o placă din metal ce avea gravată pe ea silueta unui animal straniu și o inscripție ce informa că se numea *Grifonul*. Costumele spațiale se aflau acolo unde trebuiau să se afle, în stare excelentă – dacă luai în considerare faptul că erau vechi de o mie de ani – impresionante, de culoare verde, cu căști, mănuși și cizme aurii, cu un theta din aur, drept emblemă, pe piept. Tuf alese două și le cără pe suprafața slab luminată a punții de acostare, către silueta în formă de picătură, zgribulită, sprijinită doar pe trei picioare, care era *Cornul abundenței*.

Când ajunse la baza rampei ce ducea spre sasul principal, aproape că se împiedică de Ciupercă.

Cotoiul uriaș stătea pe punte. Se ridică și scoase un mieunat plângăreț, frecându-se de cizma lui Tuf.

Acesta se opri un moment și se uită la motanul bătrân, cenușiu. Se aplecă apoi stângaci, îl ridică și-l mângâie un timp. Când se cățără pe rampă către sas, Ciupercă se luă după el, dar Tuf socoti că era mai bine să-l alunge. Se strecură în navă, cu câte un costum sub fiecare braț.

— Era timpul să apari! zise Celise Waan, când îl văzu.

— Ți-am spus că Tuf n-o să ne părăsească! interveni Jefri Lion.

Haviland Tuf lăsă costumele să cadă pe podea, unde rămaseră ca un vălmășag verde și auriu.

— Ciupercă e afară, zise el, cu o voce lipsită de expresie.

— Da, răspunse Celise Waan, apucând un costum și începând să se îndese în stofa metalică, verde, care o strângea la mijloc – se părea că membrii Corpului de Ingineri Ecologi fuseseră mai puțin corpolenți. Nu puteai să-mi aduci o măsură mai mare? se plânse ea. Ești sigur că funcționează?

— Materialul pare întreg. Va trebui să încărcăm filtrele cu bacterii rămase în culturile de pe navă. Cum a ajuns Ciupercă afară?

Jefri Lion tuși, stânjenit.

— Mda... Celise s-a speriat că n-o să te mai întorci, Tuf. Lipseai de prea multă vreme. A crezut că ne-ai părăsit.

— O bănuială neîntemeiată, remarcă Tuf.

— Mda...

Lion se uită într-o parte, apoi își luă costumul. Celise Waan își puse o cizmă aurie, o închise ermetic și zise:

— E vina ta! Dacă nu întârziai atât, nu-mi pierdeam răbdarea!

— Într-adevăr. Totuși, dacă îmi permiteți să întreb, ce are nerăbdarea dumneavoastră cu Ciupercă?

— Am crezut că n-o să te mai întorci și că trebuia să ieșim de aici, răspunse antropologa, punându-și a doua cizmă. Eram nervoasă din cauza pălăvrăgelilor tale despre molime. Așa că am aruncat pisica afară, prin sas. Am încercat s-o prind pe blestemata aia neagră cu alb, dar a fugit, scuipându-mă. Cea cenușie m-a lăsat s-o înhațe. Am zvârlit-o afară și am urmărit-o pe ecran. Mi-am închipuit că putem să ne dăm seama dacă se îmbolnăvește sau nu. Dacă nu vedeam nici un simptom, atunci însemna că puteam risca să ieșim.

— Am înțeles, mormăi Tuf.

Distrugere apăru în cameră țopăind, jucându-se cu ceva. Îl văzu pe Tuf și se îndreptă spre el, cu fudulia exagerată a pisoilor.

— Jefri Lion, vă rog s-o luați de aici pe Distrugere, s-o duceți înapoi în camera de locuit și s-o încuiați acolo.

— Cu plăcere, răspunse Lion, prinzând pisica. De ce?

— Prefer s-o țin în siguranță, departe de Celise Waan.

Femeia, ținând casca sub braț, chicoti batjocoritor.

— Nu vorbi aiurea! Cotoiul cenușiu e sănătos!

— Permiteți-mi să menționez o noțiune care, probabil, vă este necunoscută: perioadă de incubație.

— *O s-o omor pe cățeaua aia!* amenință Kaj Nevis, în timp ce el și Anittas înaintau pe un coridor întunecos. *Blestemata! Nu mai poți angaja un mercenar decent! Grăbește-te!*

Capul uriaș al costumului de luptă se întoarse, cu placa vizorului strălucind, să-l privească pe ciberteh.

— Nu pot face pași la fel de mari ca tine, se plânse Anittas.

Îl dureau coastele, din cauza efortului de a se ține după Nevis. Jumătatea lui cibernetică era tare ca metalul și iute precum circuitele electronice, dar jumătatea lui biologică era doar carne sărmană, rănită, obosită, iar sângele îi curgea încă din tăieturile pe care i le făcuse Nevis în regiunea mijlocului. Se simțea amețit, încălzit.

— Nu mai e mult, continuă el. Puțin mai departe pe acest coridor, a treia ușă pe stânga. O substație importantă. Am simțit-o când m-am conectat. De acolo, o să mă pot conecta la sistemul principal.

„Și să mă odihnesc", gândi el. Se simțea incredibil de slăbit, iar biojumătatea îl durea.

— VREAU SĂ APRINZI LUMINILE ASTEA BLESTEMATE! comandă Nevis. IAR DUPĂ ACEEA SĂ MI-O GĂSEȘTI PE INDIVIDĂ! AI ÎNȚELES?

Anittas dădu din cap, apoi se strădui din răsputeri să-l urmeze. Două pete mici, roșii, ardeau pe obrajii lui, fără ca ochii din metal argintiu să le poată zări. Pentru un moment, vederea îi deveni neclară, se văluri. Auzi un bâzâit puternic în urechi. Se opri.

— CE-AI MAI PĂȚIT? întrebă Nevis.

— Am suferit o oarecare reducere a funcționabilității, răspunse Anittas. Trebuie să ajung la camera calculatorului și să-mi verific sistemele.

Porni din nou, dar după câteva clipe se împletici, se dezechilibră și căzu.

Rica Dawnstar era convinsă că scăpase de ei. Fără îndoială, Kaj Nevis era formidabil în maimuțăreala lui de costum din metal, dar făcea un zgomot groaznic. Rica avea ochi de pisică, alt avantaj în profesia ei. Când putea vedea, alerga. Coridoarele complet întunecate le străbătea cât de iute și de în liniște putea. *Arca* era o încâlceală de camere și coridoare. Tânăra își căuta drumul prin labirint, cotind mereu, întorcându-se pe propriile-i urme, ascultând cu atenție clămpănitul greoi al lui Nevis care devenea tot mai slab, până dispăru cu totul.

Abia când se convinse că era în siguranță începu Rica Dawnstar să exploreze aglomerarea de încăperi. Existau plăci luminoase, încorporate în pereți. Unele răspundeau la atingerea mâinii ei, altele nu. Își lumină calea, acolo unde reuși. Prima zonă prin care trecu fusese pentru locuit – camere mici, de dormit, dispuse de-a lungul unor coridoare înguste, fiecare având un pat, o masă, o consolă de calculator, un ecran de comunicații. Unele încăperi erau goale, sterilizate. În altele găsi paturile nestrânse, haine aruncate pe podea. Pretutindeni domnea curățenia, de parcă locatarii s-ar fi mutat cu o noapte înainte. Sau, poate, *Arca* ținuse partea aceea a navei închisă ermetic, neatinsă, în rezervă, iar sosirea lor o activase, într-un fel.

Zona următoare nu avusese același noroc. Aici, camerele erau pline de praf și resturi, iar într-una găsi un schelet străvechi, o femeie întinsă

pe un pat, care se transformase, cu secole în urmă, în resturi fără formă. Ce schimbări putea produce un pic de aer! gândi Rica.

Coridoarele dădeau în alte coridoare, mai largi. Se uită în magazii; în încăperi pline cu echipament sau înțesate cu lăzi goale; în laboratoare albe, imaculate, înșirate la nesfârșit pe ambele părți ale unui culoar la fel de lat ca bulevardele din Shandicity. Apoi, ajunse la intersecția cu un coridor și mai mare. Ezită, nesigură pentru moment, și își scoase arma. „Acesta-i drumul către camera de comandă" – își zise ea – „sau, oricum, către ceva important." Păși pe calea principală, observând ceva la colț: niște forme vagi, înghesuite în nișe mici din perete. Rica se îndreptă, cu grijă, spre ele.

Când se apropie, izbucni în râs și-și puse arma în teacă. Siluetele întunecate erau un fel de scutere, niște vehicule mici, pentru două persoane, cu trei roți și pneuri mari, moi, umflate.

Rica scoase unul afară, sări vioaie în șa, făcu contactul. Indicatoarele arătau că rezervorul era plin. Mașinăria avea chiar și far, care înlătura foarte bine bezna din față. Porni, rânjind, pe coridorul principal. Nu foarte repede, dar ce naiba, cel puțin ajunsese aici!

Jefri Lion îi conduse la o armurărie. Aici fu locul în care Haviland Tuf îl omorî pe Ciupercă.

Lion lumina încăperea cu o lanternă, descriind curbe iuți, agitate, scoțând exclamații la vederea teancurilor de puști laser, arme cu proiectile, puști cu ultrasunete și grenade cu lumină. Celise Waan se plângea că nu era familiarizată cu armele, că nu credea că ar fi fost în stare să ucidă pe cineva. Era savant, nu soldat. Toată chestia asta însemna barbarie!

Haviland Tuf îl ținea pe Ciupercă în brațe. Motanul cel mare torsese puternic când Tuf ieșise din *Cornul abundenței* și-l luase de jos. Dar nu multă vreme. Acum scotea un sunet jalnic, pe jumătate mieunat, pe jumătate tuse. Când Tuf încercă să-l mângâie, blana moale, cenușie, se desprinse în mănunchiuri, iar Ciupercă scoase un țipăt pătrunzător. Tuf văzu că îi creștea ceva în gură: o pânză din fire subțiri ca părul, negre, care ieșeau dintr-o masă întunecată, fungoidă. Ciupercă urlă din nou, mai puternic, și se zbătu să se elibereze, zgâriind fără folos costumul din metal al lui Tuf. Ochii lui mari, galbeni, erau acoperiți de o peliculă.

Ceilalți nu observaseră nimic, mințile lor erau preocupate de probleme mai importante decât motanul care călătorise cu Tuf toată viața. Jefri Lion și Celise Waan se certau. Tuf îl ținea strâns pe Ciupercă, în ciuda

zbaterii acestuia. Îl mângâie pentru ultima oară și-i vorbi cu blândețe. Apoi, cu o mișcare rapidă, îi frânse gâtul.

— Nevis a încercat deja să ne ucidă, îi spunea Lion lui Waan. Nu-mi pasă ce calificare ai, trebuie să-ți faci partea ta din treabă. Nu te aștepta ca eu și Tuf să cărăm toată povara apărării noastre. Aș vrea să știu mai multe despre costumul de luptă pe care-l poartă Nevis, se încruntă el, în spatele vizorului gros, din plastic, al costumului său. Tuf, raza laser străbate armura unquineză? Sau ar avea mai mult efect un proiectil exploziv? Cred că laserul... Tuf?

Bărbatul se întoarse, agitând lanterna, iar umbrele dansară nebunește pe pereții încăperii.

— Tuf, unde ești? Tuf!

Dar Haviland Tuf dispăruse.

Ușa de la camera calculatorului refuza să se deschidă. Kaj Nevis dădu cu piciorul în ea. Metalul se îndoi spre centru, iar partea de sus a tăbliei ieși din ușor. Nevis izbi iar și iar, piciorul învelit în armură lovind cu o forță uluitoare metalul mai subțire al ușii. Apoi împinse din drum resturile deformate ale barierei și intră, ținându-l pe Anittas în brațele inferioare.

— ÎMI PLACE COSTUMUL ĂSTA AFURISIT! bubui el.

Anittas gemu.

În stația secundară se auzea un zumzăit subțire, subsonic, ca un bâzâit al fricii. Luminițe colorate clipeau ici, colo, ca niște licurici.

— La circuit, spuse Anittas, făcând o mișcare fără vlagă cu mâna, care putea fi un gest sau un spasm. Conectează-mă la circuit, repetă el.

Părțile lui organice arătau groaznic: pielea, acoperită de un strat de sudoare neagră; stropi de umezeală, lucitori, ca abanosul lichid, îi țâșneau din fiecare por; din nas i se scurgeau mucozități; urechea organică îi sângera. Nu putea sta în picioare sau merge, iar vorbirea părea a i se fi deteriorat în aceeași măsură. Lucirea mată, roșie, a vizorului costumului de luptă îi dădea o culoare stacojie, care-l făcea să arate și mai rău.

— Grăbește-te, îi spuse lui Nevis. Circuitul, te rog, conectează-mă la circuit!

— TACI SAU TE ZVÂRL AICI!

Anittas se cutremură, de parcă intensitatea mărită a vocii celuilalt l-ar fi izbit fizic. Kaj Nevis se uită prin cameră, până descoperi instalația de interfațare. Cără cibertehul acolo și-l așeză pe un scaun din plastic

alb, care părea să reprezinte o continuare a consolei și instalației de comandă. Anittas gemu.

— TACI! repetă Nevis.

Trase de brațul cibertehului, aproape smulgându-i-l din umăr. Reușea cu greu să-și aprecieze puterea în costumul ăla blestemat, iar manipularea fină era dificilă, dar n-avea de gând să-l scoată – *îi plăcea* costumul, da! Anittas se văită iar. Nevis îl ignoră, desfăcu degetele din oțel albastru ale tehului și le vârî în interfață.

— GATA! zise el și se dădu înapoi.

Anittas se prăbuși în față, izbindu-se cu capul de metalul și plasticul consolei. Gâfâia, cu gura deschisă. Din ea se scurgea sânge amestecat cu un lichid dens, negru, uleios. Nevis se încruntă. Îl adusese aici prea târziu? Cibertehul ăsta blestemat avea de gând să crape?

Apoi lumina pâlpâi, iar zumzetul subțire, nebunesc, crescu în intensitate, în timp ce luminițele colorate se tot stingeau și se aprindeau. Anittas se conectase.

Rica Dawnstar înainta pe coridorul principal, simțindu-se degajată, în ciuda a tot ce se întâmplase, când bezna din fața ei deveni o luminozitate incandescentă. Deasupra, panourile se trezeau din somnul îndelung, unul după altul, kilometri în șir, transformând noaptea într-o zi atât de strălucitoare că, pentru moment, o dureră ochii.

Uimită, se opri și urmări valul de lumină întinzându-se spre infinit. Se uită în urmă. Coridorul din care venise rămăsese încă învăluit în întuneric.

Observă ceva ce nu putuse remarca înainte, în beznă. Pe podeaua culoarului se aflau șase linii subțiri, paralele – dungi de ghidaj, din plastic transparent: roșie, albastră, galbenă, verde, argintie, purpurie. Fără îndoială, fiecare conducea undeva. Păcat că nu știa unde...

În timp ce privea, dâra argintie începu să lucească, din cauza unei lumini interioare. Se întindea în fața ei ca o panglică subțire de argint, scânteietoare. Simultan, panourile de deasupra se întunecară. Rica se încruntă și-și conduse scuterul câțiva metri înainte, ieșind din penumbră și revenind în lumină. Dar când se opri, lumina se stinse din nou. Panglica argintie de pe podea pâlpâia cu insistență.

— În regulă, zise Rica, o să merg pe drumul tău.

Porni scuterul și înaintă pe coridor, în timp ce luminile se stingeau în urma ei.

— Vine! strigă Celise Waan, când coridorul se lumină.

Părea că sărise cel puțin un metru în sus.

Jefri Lion se pregăti să se apere, amenințător. Ținea o pușcă laser în mână. Avea un pistol cu săgeți explozive într-o teacă pe un șold, iar pe celălalt o armă cu ultrasunete. Un tun cu plasmă, uriaș, pentru două persoane, fusese fixat pe spatele lui. Purta o bandulieră cu bombe psihice pe umărul drept, una cu grenade luminoase pe cel stâng și un vibrocuțit mare la brâu. Lion zâmbea, sub casca lui aurie, simțind cum sângele îi curge iute în vene. Era în stare de orice. Nu se simțise atât de bine de un secol, de când fusese în misiune cu voluntarii de pe Skaeglay, împotriva Îngerilor Negri. La naiba cu toate prostiile științifice prăfuite! Jefri Lion era un om de acțiune și se simțea din nou tânăr.

— Stai liniștită, Celise. Nu vine nimeni. Suntem doar noi. S-au aprins luminile, asta-i tot.

Celise Waan nu părea convinsă. Și ea era înarmată, dar târa pușca laser pe podea, întrucât i se părea prea grea. Jefri Lion se îngrozise, încercând să-și închipuie ce s-ar întâmpla dacă femeia ar arma și ar arunca o grenadă.

— Uită-te, arătă ea, asta ce-i?

Jefri Lion văzu că podeaua avea încrustată în ea două benzi din plastic colorat. Una neagră, alta portocalie. Cea portocalie sclipea.

— Un fel de ghid computerizat, își dădu el cu părerea. Să-l urmăm.

— Nu! se opuse Celise Waan.

— Ascultă, se încruntă Lion, eu sunt comandantul și trebuie să faci ce-ți spun. Putem veni de hac oricărei persoane pe care o s-o întâlnim. Hai, mișcă!

— Nu, zise, încăpățânată, Celise. Sunt obosită. Nu-mi place. Rămân aici.

— Ți-am dat un ordin, deveni nerăbdător Jefri Lion.

— Aiurea! Nu-mi poți da ordine! Eu sunt o înțeleaptă, cu grad plin, iar tu doar un cercetător asociat.

— Aici nu suntem în Centru, se enervă Lion. Vii?

— Nu! replică ea, stând în mijlocul coridorului și încrucișându-și brațele.

— Foarte bine! Mult noroc!

Jefri Lion îi întoarse spatele și se luă, singur, după lumina de ghidaj portocalie. În urmă, imobilă, armata lui încăpățânată și posacă îl privea cum pleacă.

Haviland Tuf ajunsese într-un loc bizar.

Călătorise prin întuneric fără sfârșit, prin coridoare înguste, cărând trupul fără viață al lui Ciupercă, abia gândind, fără vreun plan sau vreo destinație anume. În cele din urmă, ieșise dintr-un coridor în ceea ce

părea a fi o peșteră întinsă. Pereții se îndepărtau de el, în toate părțile. Îl înconjurase bezna goală, iar pașii cizmelor sale produseră ecou, reflectat de zidurile aflate la distanță. Se auzeau zgomote în întuneric – un bâzâit jos, la limita audibilului, și un sunet mai puternic, un plescăit de lichid, ca fluxul și refluxul unui ocean subteran nesfârșit. Haviland Tuf își reveni. Se rătăcise pe o navă cosmică antică, numită *Arca*, era înconjurat de ticăloși, iar Ciupercă murise de mâna lui...

Merse mai departe. Nu știa cât. Pașii lui răsunau. Podeaua era plană, goală; părea a continua veșnic. Într-un târziu, nimeri peste ceva, în întuneric. Se mișcase încet, așa că nu se lovi, dar îl scăpă pe Ciupercă. Pipăi în față, încercând să-și dea seama ce fel de obiect îl oprise, dar prin stofa mănușilor simțea doar că dăduse de ceva întins, curbat.

În momentul acela se aprinse lumina.

Haviland Tuf nu avu parte de o explozie de lumină – în locul acela lumina era cețoasă, mohorâtă, atenuată. Venea de sus, aruncând umbre negre pretutindeni, dând ariei luminate o culoare bizară, verzuie, de parcă ar fi fost acoperită cu un soi de mușchi fosforescent.

Tuf privi în jur. Se afla mai degrabă într-un tunel decât într-o peșteră. Mersese de-a latul lui cel puțin un kilometru, aprecie el. Dar lățimea nu era nimic în comparație cu lungimea. Probabil că tunelul se întindea cât nava, pe axa principală, pentru că, în ambele direcții, capetele dispăreau în ceață. Tavanul părea un giulgiu de umbre verzi, situat mult deasupra, ecoul răsunând în curbele lui abia vizibile. În cavernă existau mașini, o mulțime de mașini – stații-satelit ale calculatorului, fixate de pereți, instalații bizare de-un fel pe care Tuf nu-l mai văzuse, mese de lucru plane, cu waldo-uri și micromâini. Dar principala caracteristică a tunelului o constituiau bazinele.

Peste tot, se găseau bazine. Aliniate de-a lungul fiecărui perete, în toate direcțiile, cât vedeai cu ochii, iar câteva atârnau de tavan. Unele imense, cu pereți bombați, transparenți, suficient de mari cât să încapă în ele *Cornul abundenței*. Altele, cu miile, cât o palmă, ridicându-se din podea spre tavan ca niște faguri din plastic. Calculatoarele și punctele de lucru păreau pitice, lipsite de importanță pe lângă ele, niște amănunte ușor de trecut cu vederea. Apoi, Haviland Tuf descoperi sursa plescăitului pe care-l auzea. Majoritatea bazinelor erau goale, observă el în lumina verzuie, dar câteva – unul ici, altul colo, două dincolo – păreau a fi pline cu fluide colorate, bolborosind sau agitate de mișcarea slabă a siluetelor, doar pe jumătate vizibile, din ele.

Haviland Tuf privi scena din fața lui mult timp, dimensiunile acesteia făcându-l să se simtă foarte mic. În cele din urmă, se întoarse și se

aplecă să-l ridice pe Ciupercă. În momentul în care îngenunche, văzu de ce se împiedicase în întuneric: de un bazin de dimensiuni medii, cu pereții transparenți curbați în afară. Plin cu un lichid dens, de-un galben întunecat, străbătut de spirale mișcătoare roșii. Tuf auzi un gâlgâit slab și simți o vibrație ușoară, de parcă în bazin s-ar fi zbătut ceva. Se apropie, privi, apoi își trase capul înapoi.

Dinăuntru, plutind, nenăscut și totuși viu, tyrannosaurul se uita drept la el.

În circuit, nu exista durere. În circuit, nu avea trup. În circuit, era doar minte, minte pură, albă, era parte dintr-un întreg uriaș, puternic, infinit mai mare decât el, mai mare decât oricine. În circuit, era mai mult decât uman, mai mult decât ciborg, mai mult decât o simplă mașină. În circuit, era un fel de zeu. Timpul nu însemna nimic, iar el era iute ca gândul, iute ca deschiderea sau închiderea unui circuit din siliciu, iute ca mesajele care alergau de-a lungul tendoanelor superconductibile, iute ca fulgerarea microlaserelor ce-și țeseau pânza invizibilă în matricea centrală. În circuit, avea o mie de urechi, o mie de ochi și o mie de mâini care puteau strânge pumnul și izbi. În circuit, putea fi pretutindeni, simultan.

Era Anittas. Era *Arca*. Era ciberteh. Era mai mult de cinci sute de stații satelite și monitoare, era douăzeci de Imperiale 7400 ce conduceau cele douăzeci de sectoare ale navei prin intermediul a douăzeci de substații răspândite în interiorul ei, era maestru de luptă, descifrator de coduri, astrogator, doctor al saltului, centru medical, jurnalul navei, bibliotecar, bio-bibliotecar, microchirurg, operator al clonelor, întreținere și reparații, comunicații și apărare. Era tot hardware-ul și tot software-ul, sistemele anexă și toate sistemele anexă de gradul doi și trei. Era în vârstă de douăsprezece veacuri, lung de treizeci de kilometri, iar inima lui era matricea centrală, doar de doi metri pătrați, dar infinită ca mărime. Pătrundea ici, colo, pretutindeni. Se mișca, iar conștiința lui gonea de-a lungul circuitelor, ramificându-se, dansând, călărind pe raze laser. Cunoașterea curgea în el ca un torent, ca un fluviu sălbatic, cu toată puterea rece, albă, dulce, continuă, a cablurilor de voltaj înalt. El era *Arca*. Era Anittas. Și murea.

În străfundurile măruntaielor sale, în intestinele navei, în substația șaptesprezece, de la sasul nouă, Anittas comandă ochilor din metal argintiu să-l caute pe Kaj Nevis și să se focalizeze asupra lui. Zâmbi. Pe figura lui semiomenească, zâmbetul produse o expresie grotescă. Avea dinții din oțel cromat.

— Prostule, îi spuse el lui Nevis.

Costumul de luptă făcu un pas amenințător înainte. Un clește se ridică, scoțând un sunet scrâșnit, se deschise și se închise.

— AI GRIJĂ CE VORBEȘTI!

— Am zis prost, și prost ești, îi explică Anittas.

Râsul lui suna groaznic, plin de durere și de ecouri metalice. Buzele îi sângerau fără încetare, lăsând urme umede, roșii, pe dinții argintii, sclipitori.

— M-ai ucis, Nevis. Degeaba. Din nerăbdare. Aș putea să-ți dăruiesc totul. E goală, Nevis. Nava-i pustie, au murit toți. Și sistemul e gol, sunt singur aici. Nu-i nici o altă minte în circuit. E un idiot, Kaj Nevis! Arca e un idiot gigant. Imperialii Pământului erau speriați. Au obținut adevărata Inteligență Artificială. Da, aveau nave de război uriașe cu IA, flote de roboți, dar IA-urile au minți proprii și au existat incidente. Le găsești în istorie – Kandabaer și acțiunea de pe Lear, precum și revoltele de pe *Alecto* și *Golem*. Navele de germinare erau prea puternice, știau asta de când le-au construit. Pe Arcă lucrau două sute de oameni – strategi, savanți, ecoingineri, membri ai echipajului, ofițeri; ea putea transporta mai mult de o mie de soldați, reușind să-i hrănească pe toți, să acționeze la capacitate deplină și să aducă prăpădul pe planete întregi! Și totul se făcea prin intermediul sistemului de calculatoare, Nevis, un sistem sigur, un sistem mare, un sistem sofisticat, un sistem care se poate apăra și repara singur, care poate făptui o mie de lucruri simultan – dacă-i ceri. Cei două sute de oameni din echipaj îl făceau să fie eficient, dar poate fi folosit doar de un singur om, Nevis. Nu eficient, nici măcar aproape de capacitatea maximă, dar poate fi folosit. Nu poate funcționa singur – nu are minte, nu are IA, așteaptă ordine – dar un om singur îi poate spune ce să facă. Un om! Aș fi făcut treaba asta atât de ușor! Dar Kaj Nevis a fost nerăbdător și m-a ucis...

— NU MI SE PARE CĂ EȘTI MORT, zise Nevis, dându-se mai aproape, închizând și deschizând cleștele, cu un clănțănit amenințător.

— Dar sunt, răspunse Anittas. Extrag energie din sistem și măresc puterea ciberjumătății mele, refăcându-mi capacitatea de vorbire. Dar mor. Molimă, Nevis. În ultimele ei zile, nava ajunsese să aibă un echipaj extrem de redus, doar treizeci de oameni. A avut loc un atac, un atac al hruunilor. Aceștia descifraseră codurile, deschiseseră cupola și acostaseră. Au năvălit pe coridoare. Erau mai mult de-o sută și amenințau să cucerească nava. Apărătorii le-au ținut piept, s-au retras pas cu pas. Au închis sectoare întregi din *Arcă*, au evacuat tot aerul, au oprit alimentarea cu energie. Dar în felul ăsta au lichidat doar câțiva dușmani. Au organizat ambuscade, au luptat pentru fiecare metru din navă.

Există încă locuri distruse de bătălie, nefuncționale, care au depășit capacitatea de reparare a *Arcei*. Au slobozit boli, molime, paraziți, au scos din bazinele lor animale de coșmar. Au luptat, au murit și au învins. La sfârșitul înfruntării, toți hruunii pieriseră. Dar știi ceva, Kaj Nevis? Muriseră și toți apărătorii, în afară de patru. Unul dintre ei era grav rănit, alți doi bolnavi, iar ultimul mort în interiorul lui. Vrei să le cunoști numele? Nu, cred că nu. N-ai pic de curiozitate, Kaj Nevis. Nu contează... Tuf va dori să le cunoască. La fel și bătrânul Lion.

— TUF? LION? CE SPUI ACOLO? SUNT MORȚI AMÂNDOI!

— Incorect. Se află la bord, chiar acum. Lion a descoperit armurăria. Arată ca un arsenal umblător și te caută. Tuf a descoperit ceva mult mai important. Rica Dawnstar urmează dunga argintie care duce la camera principală de comandă, la pupitrul căpitanului. Vezi, Kaj Nevis, toată banda-i aici. Am trezit fiecare parte a *Arcei*, rămasă funcțională, și-i conduc pe toți încoace.

— OPREȘTE-I! comandă Nevis și, fără să ezite, ridică uriașul clește din metal și-l apucă pe Anittas de gâtul biometalic; sudoarea neagră se scurse pe lama zimțată. OPREȘTE-I CHIAR ACUM!

— Nu mi-am terminat povestea, Kaj Nevis, îi răspunse cibertehul, cu gura mustind de sânge. Ultimii Imperiali știau că nu pot rezista în continuare. Au închis instalațiile navei, au dăruit-o vidului, tăcerii și nimicniciei. Au transformat-o într-o epavă. Dar, vezi, nu în întregime. Se temeau de un alt atac, din partea hruunilor și, în timp, din partea altora, încă necunoscuți. Așa că i-au spus *Arcei* să se apere singură. Au armat tunurile cu plasmă și laserele exterioare, lăsând sfera de apărare funcțională, după cum am descoperit pe pielea noastră. Și au programat nava să-i răzbune în mod cumplit, să se întoarcă mereu în Hro B'rana, locul de unde veniseră hruunii, și să-și slobozească acolo darul de molime, epidemii și moarte. Pentru a evita posibilitatea ca hruunii să devină imuni, au supus bazinele cu viruși unor radiații constante, pentru a încuraja mutații fără sfârșit, și au declanșat un program pentru manipulare genetică, în scopul de a produce viruși noi, mai ucigători.

— NU-MI PASĂ! I-AI OPRIT PE CEILALȚI? POȚI SĂ-I UCIZI? TE AVERTIZEZ, FĂ-O ACUM SAU EȘTI MORT!

— Sunt mort oricum, Kaj Nevis! Ți-am mai spus. Molimele. Au lăsat o a doua apărare aici. Dacă nava ar fi fost acostată din nou, *Arca* trebuia să se trezească și să umple coridoarele cu atmosferă, da, dar o atmosferă infectată cu vreo zece boli diferite. Bazinele cu viruși au spumegat și au clocotit timp de o mie de ani standard, Kaj Nevis, provocând mutații continue. Nu există nume pentru ce-am contractat.

Cred că-s un fel de spori. Se găsesc aici medicamente, vaccinuri, antigene – *Arca* le-a produs și pe acestea, în același timp – dar pentru mine-i prea târziu, mult prea târziu. Am aspirat sporii, iar acum biojumătatea mea e mâncată de vie. Ciberjumătatea e de neatins. Aș fi putut să stăpânesc nava asta, Kaj Nevis. Împreună, am fi avut puterea unui zeu. În loc de asta, vom muri.

— *TU* VEI MURI, îl corectă Nevis. IAR NAVA E A MEA!

— Cred că nu-i așa. Am îmboldit un pic idiotul uriaș și l-am trezit. E tot idiot, da, dar treaz și așteaptă ordine. Ordine pe care tu nu poți să le dai, neavând cunoștințe și capacitate. L-am condus pe Jefri Lion încoace, iar Rica Dawnstar urcă spre camera centrală de comandă chiar acum. Mai mult...

— AJUNGE, spuse scurt Kaj Nevis.

Cleștele străbătu prin metal și oase, desprinzând capul cibertehului dintr-o singură strânsoare. Țeasta lovi pieptul lui Anittas, căzu pe podea și se rostogoli. Sângele țâșni din gât, iar un cablu gros ce trecea prin el scoase un ultim, inutil fâsâit și aruncă o scânteie albastră-albă, înainte ca trupul să se prăbușească pe consola calculatorului. Kaj Nevis își trase brațul înapoi și izbi consola până o făcu praf, răspândind pe podea sute de așchii din metal și plastic.

Atunci se auzi un vâjâit puternic, subțire.

Kaj Nevis se întoarse, cu vizorul strălucind roșu-sângeriu, căutând sursa acestuia.

De pe podea, capul se uita la el. Ochii, ochii strălucitori, argintii, îl descoperiră și se ațintiră asupra lui. Gura se întinse într-un rânjet umed.

— Mai mult, Kaj Nevis, spuse capul, am activat linia de apărare finală, programată de ultimii Imperiali. Câmpul de stază a fost oprit. Coșmarurile s-au trezit. Paznicii vor veni să te distrugă.

— FII BLESTEMAT! răcni Nevis.

Puse o talpă uriașă, plată, pe capul cibertehului și apăsă cu toată greutatea. Oțelul și oasele se sfărâmară. Nevis își mișcă piciorul înainte și înapoi, până când sub acesta rămase doar o pastă roșie-cenușie, cu pete albe și argintii.

Abia atunci avu parte de tăcere.

Pe o distanță mare, doi kilometri sau mai mult, cele șase dâre din podea rămăseseră paralele, deși numai cea argintie căpătase viață și sclipea. Prima dispăru cea roșie, cotind la dreapta, într-o intersecție. Cea purpurie se termină după încă un kilometru, lângă o ușă largă, care se dovedi a fi intrarea într-o sală imaculată, un complex automat bucătărie-sală de mese. Rica Dawnstar fu tentată să se oprească și să

o exploreze cu mai multă atenție, dar dunga argintie pulsa, iar luminile de deasupra se stingeau una câte una, grăbind-o să meargă mai departe pe drumul principal.

În cele din urmă, ajunse la capăt. Coridorul larg pe care-l urmase coti treptat spre stânga și întâlni alt coridor, la fel de mare. Amândouă se terminau într-un rond imens, din care se ramificau, ca niște spițe, șase culoare mai mici. Tavanul se afla mult deasupra. Privind în sus, Rica văzu cel puțin alte trei niveluri, legate între ele prin scări, punți și balcoane mari, circulare. Butucul roții era reprezentat de un cilindru gros, care se înălța din podea până la plafon – evident, un ascensor.

Dunga albastră urma o spiță, cea galbenă alta, cea verde o a treia. Ghidajul argintiu, strălucitor, se îndrepta spre ușa liftului, care se deschise la apropierea ei. Rica merse cu scuterul până la baza cilindrului, opri, coborî, șovăi. Ascensorul o atrăgea. Dar arăta înfricoșător...

Ezită prea mult timp.

Luminile se stinseră.

Rămăsese doar urma argintie, o singură linie, ca un deget ce arăta în sus. Și liftul, cu lumina încă aprinsă.

Rica Dawnstar se încruntă, își scoase arma cu ace și păși înăuntru.

— Sus, te rog, spuse ea.

Ușile se închiseră, iar liftul începu să urce.

Jefri Lion mergea sprinten, în ciuda greutății armelor pe care le căra. Se simțea mai bine de când o părăsise pe Celise Waan. Femeia aia era o belea și probabil că nu l-ar fi ajutat cu nimic într-o încăierare. Luase în considerare posibilitatea de a se strecura pe furiș, dar o respinsese. Nu se temea de Kaj Nevis și de costumul lui de luptă. Sigur, o armură formidabilă, nu se îndoia de acest lucru, dar, la urma urmei, era doar un produs străin, în vreme ce el se înarmase cu cel mai ucigător armament al Imperialilor Pământului, cu realizările tehnologice și militare de vârf ale Imperiului Federal al Străvechiului Pământ, așa cum fuseseră acestea înainte de Prăbușire. Nu auzise niciodată de Unquish, deci acolo nu puteau exista armurieri prea grozavi. Probabil era vorba de vreo rasă obscură de sclavi hrangani. Se va răfui cu Nevis de îndată ce-l va găsi. La fel și cu trădătoarea aia de Rica Dawnstar, cu toată arma ei stupidă cu ace. I-ar plăcea să vadă cum face față o armă cu ace unui tun cu plasmă! Da, i-ar plăcea!

Lion se întreba ce planuri își făcuseră Nevis și ciracii lui în privința *Arcei*. Ceva ilegal și imoral, fără îndoială. Oricum, nu conta, pentru că nava o va prelua el – el, Jefri Lion, cercetător asociat în materie de istorie

militară la Centrul ShanDellor, cândva al doilea analist tactic al escadrei a treia a voluntarilor din Skaeglay. Va captura o navă de germinare a CIE, poate cu ajutorul lui Tuf, dacă va reuși să-l găsească. Va face acest lucru oricum, și dacă nu-l va găsi. După aceea, nu se va pune problema să-și vândă comoara pentru un câștig personal. Nu, va duce nava în Avalon, la marea Academie a Cunoașterii Umane, și o va dona, cu obligația de a fi însărcinat el cu studiul ei. Un proiect care-i va ocupa tot restul vieții, iar când îl va termina, Jefri Lion, savant și războinic, va fi pomenit alături de însuși Kleronomas, cel care a făcut Academia ceea ce este.

Lion mergea prin mijlocul coridorului, cu capul sus, urmând dunga portocalie. În timp ce înainta, începu să fluiere un marș pe care-l învățase în perioada în care făcuse parte dintre voluntarii din Skaeglay, cu peste patruzeci de ani în urmă. Fluieră și merse, merse și fluieră.

Până când dunga se sfârși.

Celise Waan rămase pe podea mult timp, cu brațele încrucișate la piept, cu figura încruntată, arțăgoasă. Rămase până când sunetul pașilor lui Lion dispăru în întregime. Stătu și meditâ la toate insultele și relele pe care fusese obligată să le îndure. Fuseseră insuportabili toți și fiecare în parte. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a avea de-a face cu o asemenea echipă de indivizi lipsiți de perspective și respect. Anittas era mai mult mașină decât om; Rica Dawnstar, o mizerabilă măruntă, insolentă; Kaj Nevis, cu nimic mai bun decât un criminal de rând; iar despre Haviland Tuf nu se putea vorbi. Chiar și Jefri Lion, colegul ei, se dovedise un om pe care nu te puteai baza. Steaua molimei era descoperirea *ei*, îi condusese până aici și cu ce se alesese? Neplăceri, grosolănie și, în cele din urmă, abandonare. Ei bine, Celise Waan nu intenționa să mai îndure nimic. Decisese că n-o să împartă nava cu nici unul din ei. Era descoperirea ei, urma s-o ducă în Shandicity și s-o pretindă conform legilor de salvare din ShanDellor, cum se cuvenea, iar dacă unul dintre tovarășii ei mizerabili avea vreo pretenție, s-o dea în judecată! Până atunci, nu intenționa să mai discute cu vreunul dintre ei.

O durea șezutul, iar picioarele îi amorțiseră. Stătuse în aceeași poziție prea mult timp. Și spatele o durea. Îi era foame și se întreba dacă exista vreun loc pe epava aceea în care să găsească o mâncare decentă. Poate exista. Calculatoarele păreau că funcționează, la fel sistemul de apărare, chiar și luminile, așa că probabil funcționa și bucătăria. Se ridică și decise să se ducă să verifice.

* * *

Lui Haviland Tuf îi era clar că se întâmpla ceva.

Nivelul zgomotului din camera imensă creștea, încet dar perceptibil. Remarcă un bâzâit slab, dar distinct. Gâlgâitul devenise mai puternic. Iar în bazinul tyrannosaurului, fluidul de suspensie părea a se subția, a-și schimba culoarea. Vârtejurile roșii se reduseseră sau dispăruseră, iar lichidul galben devenea, cu fiecare clipă scursă, tot mai transparent. Tuf se uită la un waldo întins peste o margine a bazinului. I se păru că-i făcea reptilei o injecție, dar nu putu observa detalii, deoarece lumina era slabă.

Haviland Tuf decise să recurgă la o retragere strategică. Plecă de lângă bazinul dinozaurului și începu să meargă prin încăpere. După scurt timp, ajunse lângă unul din punctele de lucru, cu posturi de calculator, pe care le remarcase mai înainte, și se opri.

Nu avusese nici o dificultate în a înțelege natura și scopul camerei în care nimerise din întâmplare. *Arca* avea în mijlocul ei o imensă bibliotecă de celule, conținând mostre de țesuturi preluate, literalmente, de la milioane de soiuri de plante, animale și viruși de pe nenumărate planete, după cum îi explicase Jefri Lion. Aceste mostre erau clonate după cum apreciau că-i nevoie tacticienii navei și ecoinginerii. În felul acesta, *Arca* și navele ei surori dispărute putuseră transmite boli capabile să decimeze populația unei planete, insecte care să-i distrugă recoltele, armate de animale mărunte care se înmulțeau repede, pentru a produce prăpăd în lanțul ecologic și de hrană, sau chiar animale de pradă teribile, nepământești, pentru a strecura teama în sufletul dușmanilor. Dar totul începea cu clonarea.

Tuf descoperise camera de clonare. Punctul de lucru conținea echipament destinat evident microchirurgiei complexe, iar în bazine, mostrele de celule erau supravegheate până ajungeau la maturitate. Lion îi povestise și despre cronourzeală, acel secret dispărut al Imperialilor Pământului, un câmp care putea țese însăși stofa timpului, chiar dacă numai într-o arie redusă și cu consum mare de energie. În felul acesta, clonele puteau fi aduse la maturitate în câteva ore sau ținute, neschimbate și în viață, timp de milenii.

Haviland Tuf privi punctul de lucru, postul calculatorului, apoi pe Ciupercă, al cărui trup micuț îl căra.

Clonarea începea cu o singură celulă.

Fără îndoială, tehnica fusese memorată în calculator. Poate exista chiar un program de instruire. *Într-adevăr*, își spuse Tuf. I se părea logic să existe. Nu era un ciberteh, doar un om inteligent care lucrase pe diferite tipuri de calculatoare, de-a lungul întregii sale vieți.

Haviland Tuf pătrunse în punctul de lucru, îl așeză cu grijă pe Ciupercă lângă husa microecranului și porni consola calculatorului. La început, nu înțelese nimic din comenzi, dar insistă.

După câteva minute, se cufundase în muncă – atât de mult, încât nu auzi gâlgâitul puternic din spatele lui, când fluidul subțire, galben, din bazinul dinozaurului începu să se scurgă.

Kaj Nevis își croi drum afară din substația calculatorului, căutând pe cineva pe care să-l omoare.

Era furios – furios pe sine, pentru că fusese nerăbdător și nu gândise. Anittas ar fi putut fi folositor. Nevis nu-și închipuise că aerul din navă putea fi contaminat. Cibertehul afurisit urma să fie ucis mai târziu – bineînțeles, asta n-ar fi reprezentat o dificultate. Iar acum, totul se prăbușea. Nevis se simțea în siguranță în costumul de luptă, deși acesta îl stânjenea. Nu-i plăcuse să afle că Tuf și ceilalți ajunseseră la bordul *Arcei*. Tuf știa mai multe despre costumul ăla blestemat decât el. Probabil că-i cunoștea și punctele vulnerabile.

Kaj Nevis descoperise deja unul: rezerva de aer scădea. Un costum modern, ca acela purtat de Tuf, includea un regenerator de aer. Bacteriile din filtrele acestuia transformau bioxidul de carbon în oxigen la fel de iute pe cât ființa umană transforma oxigenul în bioxid de carbon, astfel încât nu exista pericolul de a rămâne fără aer, cu excepția cazului în care nenorocitele de gângânii mureau. Dar costumul de luptă era primitiv – avea o cantitate mare, dar limitată, de aer, în patru rezervoare uriașe purtate în spate. Iar indicatorul din cască, dacă-l citea corect, arăta că unul dintre rezervoare era aproape gol. Îi rămâneau trei, ceea ce-i oferea arhisuficient timp să le vină de hac celorlalți, cu condiția să-i găsească. Oricum, Nevis nu se simțea în largul lui. Era înconjurat de aer perfect respirabil, dar al naibii să fie dacă și-ar scoate casca, după ce-i spusese cibertehul! Partea organică a trupului lui Anittas se descompusese mai iute decât ar fi crezut, iar drăcovenia neagră care rosese măruntaiele cibertehului fusese cea mai groaznică chestie pe care o văzuse în viața lui, o viață în care văzuse multe chestii groaznice. Mai bine se sufoca, decise Kaj Nevis.

Dar nu exista un asemenea pericol. Dacă afurisita de *Arcă* fusese contaminată, tot așa de bine putea fi curățată. Trebuia să găsească puntea de comandă și să afle ce să facă. I-ar fi fost suficient chiar numai un singur sector curat. Sigur, Anittas îi spusese că Rica Dawnstar se afla deja în camera de comandă, dar asta nu-l deranja. De fapt, era soiul de om care căuta o asemenea întâlnire.

Alese o direcție la întâmplare și porni, bocănind cu picioarele blindate pe punte. N-aveau decât să-l audă. Nu-i păsa. *Îi plăcea* costumul.

Rica Dawnstar se așeză pe scaunul căpitanului și examină textele pe care le extrăsese pe ecranul principal. Bine capitonat, lat, acoperit cu plastic din alte vremuri, confortabil, scaunul arăta ca un tron. Un loc bun să te odihnești. Necazul era că în el nu puteai face nimic altceva, *doar* să te odihnești. Puntea de comandă fusese proiectată în așa fel încât căpitanul să stea pe tronul său și să dea ordine, ceilalți ofițeri – existau alte nouă posturi de lucru pe puntea superioară și încă douăsprezece pe cea inferioară – urmând să facă toată programarea și să apese pe butoane. Deoarece nu avusese grijă să vină la bord însoțită de nouă slujitori, Rica era obligată să alerge de colo-colo pe punte, de la un post la altul, încercând să pună din nou în funcțiune *Arca*.

Dură ceva timp – o muncă istovitoare – iar când lansă comenzile de la alt post decât cel care trebuia, nu se întâmplă nimic. Dar încet, pas cu pas, reuși să descopere totul. Sau, cel puțin, simți că făcea progrese.

Și era în siguranță. Acesta fusese primul ei obiectiv. Încuiase ascensorul – nu putea urca nimeni, s-o ia prin surprindere. Cât timp se afla acolo, iar ceilalți rămâneau jos, ea deținea toate atuurile. Fiecare sector al navei avea substație proprie, chiar unele funcții specializate, de la apărare la clonare, de la propulsare la memorare de date, avea relații ierarhice proprii și punct de comandă, dar de aici putea supraveghea totul și contramanda ordinele date de oricine ar fi încercat să intre. Dacă băga de seamă. Și dacă descoperea cum. Asta era problema. Putea manevra doar câte o stație și putea face diverse lucruri doar dacă știa secvența potrivită de comenzi. Până în momentul acela se descurcase, dar numai cu erori, prin tatonări, iar progresul fusese lent și obositor.

Se întinse din nou în tronul ei capitonat, simțindu-se mândră de sine, din mai multe puncte de vedere. Se părea că reușise să obțină o analiză a stării întregii nave. *Arca* îi prezentase un raport privind stricăciunile din sectoarele și sistemele care fuseseră neoperative timp de o mie de ani, care aveau nevoie de reparații ce depășeau capacitățile navei. Acum îi arăta ce programe funcționau.

Lista celor de bio-apărare era deosebit de impresionantă, de înspăimântătoare. Se derula fără să se oprească. Rica nu auzise niciodată de trei sferturi din bolile care fuseseră dezlănțuite pentru a-i întâmpina, dar ele păreau extrem de neplăcute. Se părea că Anittas se unise deja cu marele program al universului. Evident, următorul ei obiectiv trebuia să fie izolarea punții de restul navei, să iradieze și să dezinfecteze, apoi

să vadă cum putea aduce acolo aer necontaminat. Nu putea suporta costumul mai mult de o zi, două.

Citi pe ecran:

BIO-APĂRARE, FAZA UNU (MICRO)
RAPORT PREZENTAT
BIO-APĂRARE, FAZA DOI (MACRO)
RAPORT ÎN CURS

Rica se încruntă. Macro? Ce naiba însemna asta? Molime uriașe?

BIO-ARME PREGĂTITE, ÎN AȘTEPTARE: 47

îi spuse ecranul, iar frântura criptică de informație fu urmată de o listă lungă a speciilor, pe numere. O listă plictisitoare. Rica se lăsă iar pe speteaza tronului căpitanului. Când lista se termină, pe ecran apărură alte mesaje.

TOATE PROCEDURILE DE CLONARE COMPLETE
PROASTĂ FUNCȚIONARE ÎN BAZINELE: 671, 3312, 3379
NEFUNCȚIONALITĂȚILE ÎNTRERUPTE
CÂMPUL DE STAZĂ OPRIT
CICLUL DE ELIBERARE ÎN CURS DE EXECUTARE

Rica nu era sigură că-i plăcea ceea ce vedea. Ciclu de eliberare. Ce era eliberat? Pe de o parte, Kaj Nevis se afla acolo, jos. Dacă această a doua fază a apărării putea să-l stânjenească, să-l distragă sau să-l distrugă, ar fi fost în avantajul ei. Pe de altă parte, se gândea cum o să scape de belelele alea; nu avea nevoie de alte probleme. Rapoartele începură să se deruleze mai iute:

SPECIA # 22-743-88639-04090
PLANETA DE ORIGINE: VILKAKIS
NUME OBIȘNUIT: DRACULA CU GLUGĂ

Rica se ridică. Auzise de Vilkakis și de dracula cu glugă. Chestii dezgustătoare. Un soi de sugători de sânge nocturni, își aminti ea. Cu inteligență redusă, dar incredibil de sensibili la sunete și maladiv de agresivi. Mesajul se șterse. În locul lui, apăru o singură linie:

INIȚIEREA ELIBERĂRII

îi comunică ecranul. După un moment, mesajul fu înlocuit de o linie mai scurtă, un singur cuvânt care pâlpâi o dată, de două ori, de trei ori, apoi dispăru:

ELIBERAT

Putea un dracula cu glugă să-l mănânce pe Kaj Nevis? Puțin probabil, cât timp purta costumul acela stupid, blindat.

— Grozav! exclamă ea.

Nu purta un costum de luptă, ceea ce însemna că *Arca* îi crea ei probleme, nu lui Nevis.

SPECIA # 13-612-71425-88812
PLANETA DE ORIGINE: ABBATOIR
NUME OBIȘNUIT: PISOI DIABOLICI

Rica nu avea idee ce era un pisoi diabolic, dar n-avea chef să afle. Sigur, auzise de Abbatoir – o planetă măruntă, care digerase trei echipe diferite de colonizare. Se presupunea că formele de viață de acolo erau la fel de antipatice. Atât de antipatice încât să-și croiască drum prin costumul de luptă al lui Nevis? Se îndoia...

INIȚIEREA ELIBERĂRII

Câte chestii avea de gând nava să vomite? Patruzeci și ceva, își aminti ea.

— Groaznic! comentă tânăra.

Să umpli nava cu vreo patruzeci de monștri flămânzi, fiecare dintre ei în stare s-o înghită pe fiica favorită a mamei sale! Nu, nu trebuia să se întâmple asta! Rica se ridică și se uită în jurul ei. Unde ar fi putut să se ducă, pentru a pune capăt acestui nonsens?

ELIBERAT

Rica sări peste scaunul căpitanului, se îndreptă iute către zona pe care o identificase ca punct de comandă a apărării și ordonă să fie anulat programul în curs.

SPECIA # 76-102-95994-12965
PLANETA DE ORIGINE: JAYDEN DOI
NUME OBIȘNUIT: PÂNZĂ UMBLĂTOARE

Luminile pâlpâiră în fața ei, iar ecranul mic al consolei îi aduse la cunoștință că sfera externă de apărare a *Arcei* fusese înlăturată. Dar, pe ecranul principal, parada continua.

INIȚIEREA ELIBERĂRII

Rica dădu drumul unui șir de înjurături. Degetele ei se mișcară iute pe consolă, încercând să comunice sistemului că nu voia să oprească apărarea externă, ci bio-apărarea, faza numărul doi. Mașinăria nu părea s-o înțeleagă:

ELIBERAT

În cele din urmă, obținu un răspuns. Că se afla la o consolă nepotrivită. Se încruntă și privi în jur. Bineînțeles. Aici era apărarea externă, sistemul pentru armament. Trebuia să existe un post separat pentru bio-comenzi.

SPECIA # 54-749-37377-84921
PLANETA DE ORIGINE: PSC92, TSC749, FĂRĂ NUME
NUME OBIȘNUIT: BERBEC ROSTOGOLITOR

Rica se duse la următorul post.

INIȚIEREA ELIBERĂRII

Sistemul răspunse la cererea ei de anulare cu un semn de întrebare. Nu exista nici un program activ pe subsistemul acela.

ELIBERAT

Patru, gândi Rica, supărată.

— Suficient, spuse ea, cu voce tare.

Se duse la următoarea stație, tastă ordinul de anulare, plecă înainte să vadă dacă mesajul ei avusese efect, se opri la altă consolă, pentru a introduce alt ordin de anulare, se duse mai departe.

SPECIA # 67-001-00342-10078
PLANETA DE ORIGINE: PĂMÂNT (DISPĂRUT)
NUME OBIȘNUIT: TYRANNOSAURUS REX

Acum alerga. Aleargă, anulează, aleargă, anulează, aleargă, anulează...

INIȚIEREA ELIBERĂRII

Făcu un circuit al întregii punți, cât de repede putu. Când termină, nu știa ce comandă, de la care consolă, rezolvase problema. Dar pe ecran se lăfăia mesajul:

CICLUL DE ELIBERARE TERMINAT
BIO-ARME EȘUATE: 3
BIO-ARME ELIBERATE: 5
BIO-ARME PREGĂTITE, ÎN AȘTEPTARE: 39

BIO-APĂRARE FAZA DOI (MACRO)
RAPORT COMPLET

Rica Dawnstar se opri, încruntată, cu mâinile în șolduri. Cinci libere. Nu era prea rău. Se gândi că ar fi putut opri programul după patru eliberări, dar întârziase cu o fracțiune de secundă. Ce naiba era un tyrannosaurus rex?

Cel puțin, jos nu era nimeni, în afară de Nevis.

Lipsit de dunga de dirijare, Jefri Lion nu pierduse timpul rătăcind în labirintul coridoarelor interconectate. Adoptase, în cele din urmă, o politică simplă: alegea coridorul cel mai larg, dintre cele din jur, cotea la dreapta când culoarele erau de aceeași mărime, mergea în jos de fiecare dată când putea. Sistemul părea să funcționeze. Foarte curând, auzi un zgomot.

Se lipi de perete, deși încercarea de a se ascunde fusese compromisă de cocoașa făcută de tunul cu plasmă din spatele lui. Ascultă. Da, era un zgomot. În față. Zgomot de pași. Pași *grei*, la oarecare distanță, venind spre el – Kaj Nevis, în costumul lui de luptă.

Zâmbind satisfăcut, Jefri Lion desprinse tunul cu plasmă și începu să-i aranjeze trepiedul.

Tyrannosaurul răgea.

Un sunet înspăimântător, gândi Haviland Tuf. Își strânse buzele, supărat, și se ghemui încă o jumătate de metru în interiorul nișei. O poziție evident neconfortabilă. Tuf era un om solid, iar spațiul, redus. Stătea cu picioarele strânse unul sub altul, cu spatele îndoit într-un fel chinuitor, cu capul izbindu-se de tăblia punctului de lucru de deasupra. Dar era mulțumit. Nișa mică îi asigurase o ascunzătoare. Din fericire, fusese destul de abil să se strecoare acolo. Avusese noroc și pentru că punctul de lucru, cu waldo-uri, microscanere și terminale de calculator,

se afla pe o masă grea, groasă, din metal, ancorată de perete și podea, nu o mobilă simplă, ce putea fi dată ușor la o parte.

Cu toate acestea, Haviland Tuf nu era complet mulțumit de sine. Se simțea caraghios. Demnitatea îi fusese compromisă în mod decisiv. Abilitatea lui de a se concentra asupra a ceea ce făcea fusese, într-un fel, de vină. Un asemenea grad de concentrare poate fi considerat un defect atunci când îi permite unei reptile carnivore, înaltă de șapte metri, să se furișeze lângă tine.

Tyrannosaurul urlă din nou. Tuf simți masa vibrând deasupra. Capul masiv al dinozaurului se ivi la doi metri de el, când fiara se aplecă, echilibrându-se cu coada-i imensă, și încercă să-l înhațe. Din fericire, capul lighioanei era prea mare, iar nișa prea mică. Reptila se retrase și răcni, frustrată. Ecoul răsună prin toată camera centrală de clonare. Coada monstrului biciui prin aer și izbi punctul de lucru. Masa care-l ascundea se zgudui sub impact, ceva de deasupra se făcu țăndări, iar Tuf se înfioră.

— Pleacă de aici! zise el, cât putu de tare, ținându-și mâinile pe pântece și încercând să pară sever.

Tyrannosaurul nu-l băgă în seamă.

— Eforturile tale viguroase sunt zadarnice, îi atrase atenția Tuf. Ești prea mare, iar masa prea solidă, după cum ți-ai fi dat seama dacă n-ai avea creierul cât o ciupercă. Mai mult, ești, fără îndoială, o clonă, obținută dintr-o înregistrare genetică găsită într-o fosilă. De aceea, putem spune că am drepturi superioare la viață, ținând seama de faptul că ești o specie dispărută și ar fi trebuit să rămâi așa. Pleacă de aici!

Replica tyrannosaurului a constat într-un salt furios și un muget bălos, care-l stropi pe Tuf cu picături fine de salivă de dinozaur. Coada izbi încă o dată.

Când surprinse, prima oară, cu coada ochiului, o urmă de mișcare, Celise Waan țipă, cuprinsă de panică.

Dădu înapoi și se răsuci să facă față – cui? Acolo nu se afla nimeni. Dar era convinsă că văzuse ceva sus, lângă ușa deschisă. Ce? Scoase nervoasă pistolul cu săgeți din teacă. Abandonase de mult pușca laser, incomodă și grea. Efortul de a o târî o obosise. Și se îndoia că ar fi fost în stare să nimerească ceva cu arma aia. Din punctul ei de vedere, prefera pistolul. După cum îi explicase Jefri Lion, acesta arunca săgeți explozive, așa că nu trebuia neapărat *să nimerească* ținta, ci doar zona din jurul acesteia.

Se îndreptă cu prudență spre ușa deschisă. Se opri lângă ea, ridică pistolul, îi trase siguranța, apoi privi iute în cameră.

Nimic.

Văzu un fel de depozit, plin cu echipament închis ermetic în plastic, îngrămădit pe tălpici flotante. Se uită în jur, neliniștită. Își imaginase? Nu. Când să plece, percepu încă o dată o siluetă micuță, care apăru fulgerător la limita câmpului ei vizual și dispăru înainte s-o distingă mai clar.

Dar de data asta observase încotro se dusese. Se grăbi după ea, simțindu-se mai curajoasă. La urma urmei, arăta foarte mică.

O prinsese. Își dădu seama când ocoli grămada nedeslușită de echipament. Dar ce era? Celise Waan se apropie, cu pistolul pregătit.

O pisică.

Se uita drept la ea, legănându-și coada. Un soi ciudat de pisică. Foarte mică – de fapt, un pisoi. De-un alb pal, cu dungi de-un stacojiu viu, cu capul supradimensionat și ochi uluitori, purpurii, scânteietori.

Altă pisică, gândi Celise Waan. Era exact ce-i lipsea.

Pisica sâsâi la ea.

Celise se dădu înapoi, oarecum surprinsă. Pisicile lui Tuf o sâsâiau din când în când, mai ales răutăcioasa aia neagră cu alb, dar nu *așa*. Era un sâsâit aproape reptilian. Iar limba ei... părea a avea o limbă foarte lungă, foarte ciudată...

Animalul sâsâi din nou.

— Pis, pis, îl chemă femeia.

Pisica o privi cu trufie, rece, fără să clipească. Apoi se dădu înapoi și o scuipă. Scuipatul o atinse chiar în centrul vizorului – ceva verzui, dens, care-i acoperi vederea un moment, până îl șterse cu dosul palmei.

Celise Waan decise că se săturase de pisici.

— Vino, pisicuțo! Am un cadou pentru tine!

Pisica sâsâi și se dădu înapoi, pregătindu-se să scuipe din nou.

Celise Waan mormăi și o aruncă în aer.

Jefri Lion nu se îndoia că tunul cu plasmă i-ar fi venit de hac cu ușurință lui Kaj Nevis. Rezistența armurii costumului de luptă străin reprezenta un factor necunoscut. Dacă era comparabil cu costumele blindate purtate de escadroanele de asalt ale Imperiului Federal, în timpul Războiului de O Mie de Ani, atunci putea fi în stare să devieze razele laser, să reziste la mici explozii, să ignore atacurile sonice. Dar un tun cu plasmă era capabil să topească o placă de duraliaj, groasă de cinci metri. O ghiulea din plasmă urma să transforme instantaneu în zgură orice fel de armură personală, să-l incinereze pe Nevis înainte ca acesta să-și dea seama ce-l lovise.

Dificultatea consta în dimensiunile tunului cu plasmă. Din nefericire, era deosebit de greu, iar așa-numita versiune portabilă, cu o baterie

mică de energie, avea nevoie de aproape un minut standard, după fiecare foc, pentru a genera altă ghiulea de plasmă în camera de forță. Jefri Lion era extrem de conștient de faptul că, dacă-l rata pe Kaj Nevis, nu mai avea șansa unei a doua împușcături. Mai mult, chiar instalat pe trepied, tunul se manevra cu dificultate. Și trecuseră mulți ani de când fusese el în armată... Chiar și atunci, punctele lui forte fuseseră mintea și simțul tactic, nu reflexele. După atâtea decenii petrecute în Centrul ShanDellor, nu avea prea multă încredere în coordonarea ochilor și mâinilor.

Așa că Jefri Lion concepu un plan.

Din fericire, tunurile cu plasmă fuseseră folosite deseori pentru apărarea automată a perimetrelor, iar cel pe care-l cărase avea minimintea standard și comandă de foc continuu. Jefri Lion ridică trepiedul în mijlocul coridorului larg, la aproximativ douăzeci de metri de o intersecție principală. Programă un câmp de foc extrem de îngust și calibră volumul de țintă cu cea mai mare precizie. Apoi inițiе comanda de foc continuu și se dădu înapoi, satisfăcut. În interiorul bateriei de energie văzu formându-se ghiuleaua de plasmă, arzând tot mai strălucitoare. După un minut, se aprinse lumina care semnaliza că tunul era gata de tragere. Totul fusese pregătit, iar minimintea era mai iute și mai corectă decât ar fi fost Lion, dacă ar fi tras manual. Țintea în centrul intersecției de coridoare din față, dar declanșa focul numai asupra obiectelor ale căror dimensiuni depășeau anumite limite, programate.

Deci, Lion ar fi putut trece prin zona de țintă fără teamă, dar Kaj Nevis, care l-ar fi urmat în costumul lui de luptă absurd de imens, ar fi avut o surpriză fierbinte. Îi rămânea doar să-l atragă în locul pregătit.

O demonstrație de geniu tactic demnă de Napoleon, Chin Wu sau Stephan Cobalt Northstar. Jefri Lion era extrem de încântat de el însuși.

În timpul în care Lion reglase tunul cu plasmă, zgomotul pașilor grei devenise tot mai puternic, dar în ultimul moment începuse să scadă. Nevis cotise pe un drum greșit și nu intenționa să vină de bunăvoie în poziția corectă. Foarte bine, gândi Lion, o să-l aduc eu aici.

Merse exact în centrul zonei de foc, cu o încredere deplină în abilitatea sa, se opri acolo, zâmbi și rămase în intersecție, pentru a atrage atenția prăzii sale nechibzuite.

Pe ecranul mare, curbat, *Arca* se rotea, în proiecție tridimensională.

Rica Dawnstar, care abandonase tronul căpitanului pentru un scaun mai puțin confortabil, dar mai eficient, la una din stațiile de lucru ale punții, studia, cu oarecare nerăbdare, imaginea și datele ce pâlpâiau sub ea. Se părea că avea mai mulți însoțitori decât crezuse.

Sistemul afișa formele de viață ce pătrunseseră pe navă ca pe niște puncte luminoase de-un roșu viu. Existau șase puncte. Unul dintre ele se afla pe punte. Din moment ce Rica era singură, evident că o reprezenta pe ea. Dar celelalte cinci? Chiar dacă Anittas ar fi fost încă în viață, tot ar fi trebuit să fie numai două puncte în plus. Nu ieșea socoteala.

Poate că *Arca* nu era o epavă, poate că rămăsese cineva la bord. Numai că sistemul pretindea că reprezintă personalul autorizat, al *Arcei*, cu puncte verzi, iar pe ecran nu se vedea nici un strop de verde.

Alți vânători de epave? Greu de crezut.

Însemna că Tuf, Lion și Waan ajunseseră la bord, treaba lor cum. Asta era o chestie mai logică. Într-adevăr, sistemul susținea că exista o formă de viață venită din exterior aflată într-o navă de pe puntea de acostare.

În regulă. Ieșea socoteala. Șase puncte roșii însemnau ea, Nevis, Anittas (cum de supraviețuise molimelor alea blestemate? Sistemul susținea că arată doar organisme *vii*), Tuf, Wan și Lion. Unul dintre ei rămăsese în *Cornul abundenței*, iar restul...

Era ușor să-l identifice pe Kaj Nevis. Sistemul arăta sursele de putere ca pe niște stele galbene, micuțe. Numai un punct roșu era însoțit de o stea galbenă. Acela trebuia să fie Nevis, în costumul lui de luptă.

Dar ce însemna al doilea punct galben, care strălucea atât de puternic, singur, pe un coridor gol de pe puntea șase?

O sursă de energie infernală, dar ce anume? Rica nu înțelegea. Existase un punct roșu lângă ea, dar se depărtase, părea să se țină după Nevis, apropiindu-se de acesta.

Între timp, apăruseră puncte negre: bio-armele *Arcei*. Uriașa axă centrală, care trecea prin cilindrul asimetric, îngustat spre vârf, al navei, era presărată de puncte negre, dar acestea măcar stăteau locului. Altele, care trebuiau să fie fiarele slobozite, se mișcau pe coridoare. Numai că erau mai mult de cinci. Exista un cârd – treizeci sau mai multe organisme mărunte, ce se deplasau în masă, arătând pe ecran ca o pată neagră, informă, din care se desprindea câte unul, din când în când. Un rătăcit ajunsese lângă o luminiță roșie și dispăru brusc.

Și în zona centrală se afla un semn roșu.

Rica solicită o imagine din acel sector, iar pe ecran apăru o secțiune mărită. Lumina roșie se găsea în apropierea unui semn negru ce se mișca – un fel de confruntare. Examină textul de sub imaginea grafică. Semnul negru reprezenta specia # 67-001-00342-10078, tyrannosaurus rex. Un animal masiv, fără îndoială.

Remarcă, plină de interes, că o lumină roșie și un punct negru se apropiau de Kaj Nevis. Ceva interesant. Se părea că ea avea să lipsească de la petrecere: acolo, jos, se dezlănțuise iadul.

Iar ea se afla sus, sănătoasă, în siguranță, la comenzi. Rica Dawnstar zâmbi.

Kaj Nevis rătăcea pe un coridor, din ce în ce mai furios, când îl pocni în ceafă o lovitură subită, explozivă. În interiorul căștii, sunetul fusese groaznic. Forța exploziei îl aruncă înainte și-l trânti. Se prăbuși cu fața în jos, pe podea. Se mișcă prea lent, pentru a amortiza căderea cu brațele.

Dar costumul absorbi o mare parte a impactului, iar Nevis nu păți nimic. Stând întins, privi iute indicatoarele și zâmbi crunt: costumul de luptă nu se rupsese, nu se stricase. Se rostogoli într-o parte și se ridică greoi în picioare.

La douăzeci de metri, la o intersecție de coridoare, un bărbat în costum verde cu auriu, înarmat de parcă ar fi evadat dintr-un muzeu militar, ținea un pistol în mâna înmănușată.

— Ne mai întâlnim noi, canalie! strigă silueta, prin intermediul difuzoarelor exterioare.

— AȘA VA FI, LION! replică Nevis. ÎMI PARE BINE CĂ TE VĂD! VINO AICI, SĂ-ȚI STRÂNG MÂNA!

Și clănțăni din clești. Cel drept era încă pătat de sângele cibertehului. Spera că Jefri Lion observase. Păcat că laserul lui avea o rază redusă de acțiune. Nu conta. O să-l prindă pe Lion, o să-i ia jucăriile și o să se distreze un pic cu el – poate o să-i smulgă picioarele, o să-i sfâșie costumul și o să lase aerul ăla blestemat să facă restul.

Kaj Nevis se repezi înainte.

Jefri Lion rămase locului, ridică pistolul cu săgeți, ochi cu grijă, ținând arma cu amândouă mâinile, trase.

Săgeata îl lovi pe Nevis în piept. Avu loc o explozie zgomotoasă, dar de data asta el fusese pregătit. Urechile îl dureau, dar abia se împletici. O parte din filigranul complicat al armurii se înnegrise, dar asta fusese toată stricăciunea.

— AI PIERDUT, BĂTRÂNE! ÎMI PLACE COSTUMUL ĂSTA!

Jefri Lion era tăcut și metodic. Puse pistolul în teacă, luă pușca laser, o duse la umăr, ochi, trase.

Raza ricoșă din umărul lui Nevis într-un perete și făcu în acesta o găurică neagră.

— Microînveliș reflectorizant, comentă Jefri Lion, coborând arma.

Nevis parcursese trei sferturi din distanța dintre ei, cu pașii lui mari, energici. În cele din urmă, Lion păru că-și dă seama de pericol. Aruncă pușca, se întoarse și coti după un colț, făcându-se nevăzut.

Kaj Nevis lungi pasul și se luă după el.

Haviland Tuf avea răbdare.

Stătea calm, cu mâinile încrucișate pe burtă. Îl durea capul din cauza repetatelor lovituri ale tyrannosaurului în masa sub care se adăpostise. Se străduia să ignore ciocănitul care îndoia metalul de deasupra și-l făcea să se simtă și mai inconfortabil, răgetele animalice, excesiva și melodramatica demonstrație a foamei carnivorului, care-l făcea pe acesta să se aplece și să-și arate dinții. Tuf se gândea la boabe-umflate rodelyane, în unt-de-miere, încerca să-și amintească pe care planetă se găsea cea mai tare și mai gustoasă varietate de bere și elabora o nouă strategie cu care să-l zdrobească pe Jefri Lion, dacă aveau să se înfrunte vreodată la joc.

Până la urmă, planul lui dădu rezultatele așteptate.

Reptila dezlănțuită se plictisi și plecă, frustrată.

Haviland Tuf așteptă până când afară se făcu liniște completă. Se răsuci neîndemânatic, rămase un moment pe burtă, până-i dispăru amorțeala din picioare, după care se târî înainte și scoase capul de sub masă.

Lumină slabă, verde. Zumzăit abia auzit, gâlgâit îndepărtat. Nici o mișcare.

Ieși, foarte atent.

Dinozaurul lovise de mai multe ori, cu coada lui masivă, ceea ce rămăsese din sărmanul trup al lui Ciupercă. Imaginea îi provocă lui Tuf o tristețe uriașă, amarnică. Echipamentul de la punctul de lucru fusese făcut țăndări.

Dar rămăseseră alte puncte de lucru, iar el avea nevoie de o singură celulă.

Haviland Tuf extrase o mostră de țesut și se îndreptă greoi spre cea mai apropiată stație de lucru. De data asta, avu grijă să rămână cu urechile ciulite, să audă, dacă era cazul, pașii dinozaurului.

Celise Waan era încântată. Se descurcase foarte bine. Chestia aia mică, răutăcioasă, ca o pisică, nu avea s-o mai plictisească. Vizorul ei fusese puțin pătat în locul atins de scuipatul animalului, dar, în rest, ieșise minunat din înfruntare. Puse mândră pistolul în teacă și înaintă pe coridor.

Pata de pe vizor o stânjenea un pic. Se afla lângă ochi și-i acoperea vederea. O șterse cu dosul palmei, dar reuși doar s-o întindă. Îi trebuia apă. Foarte bine. Oricum, căuta hrană, iar unde se află mâncare există întotdeauna și de băut.

Merse pe culoar, coti la un colț și se opri brusc.

La un metru, altă făptură blestemată, ca o pisică, se uita cu obrăznicie la ea.

De data asta, Celise Waan acționă hotărâtă. Apucă pistolul. Avu oarecare probleme să-l țină, iar prima împușcătură rată complet creatura dezgustătoare și distruse ușa unei camere din apropiere. Explozia fu zgomotoasă și zguduitoare. Pisica sâsâi, se dădu înapoi, scuipă, așa cum făcuse prima, și fugi.

Celise Waan fu atinsă de scuipat pe umărul stâng. Încercă să tragă a doua oară, dar viziera murdară o împiedică să ochească.

— Ce dracu'! strigă ea, exasperată.

Vedea din ce în ce mai greu. Plasticul din fața ochilor ei părea că se încețoșează. Marginile vizorului rămăseseră curate, dar dacă încerca să se uite în față, totul devenea neclar, distorsionat. Trebuia neapărat să-și spele casca!

Se duse în direcția în care credea că dispăruse animalul-pisică, mergând încet, să nu se împiedice. Ascultă. Auzi un zgomot ușor, de mișunare, ca și cum creatura ar fi fost în apropiere, dar nu era sigură.

Vizorul arăta din ce în ce mai rău. Parcă privea printr-o sticlă lăptoasă. Totul devenise alb, încețoșat. Nu putea să mai vadă. Cum să vâneze ființa aia hidoasă, dacă era pe jumătate oarbă? Și cum să-și dea seama încotro mergea? N-avea ce face, trebuia să-și scoată casca aia stupidă.

Dar, gândind mai bine, se opri. Își aminti de Tuf și de avertismentele lui teribile, referitoare la molimele ce puteau fi transmise de aerul din navă. Bine, bine, dar Tuf era un individ atât de ridicol! Văzuse vreo dovadă a spuselor lui? Nu, nici una. Scosese afară pisica aia mare, cenușie, a lui, iar animalul nu pătise nimic în urma experienței. Tuf o ținea în brațe, când îl văzuse ultima oară. Sigur, făcuse mult tam-tam despre perioada de incubație, dar probabil că încercase s-o sperie. Se părea că-i plăcea să-i rănească sensibilitatea, după cum o dovedise cu renghiul revoltător cu mâncarea pentru pisici. Fără îndoială că găsise un amuzament pervers în a o speria într-un asemenea hal, încât s-o facă să rămână săptămâni în șir în costumul strâmt, împuțit, neconfortabil.

Îi veni deodată ideea că Tuf putea fi responsabil de apariția chestiilor ca niște pisici ce-o hărțuiau. Se înfurie. Individul era un ticălos barbar!

Abia dacă mai vedea ceva. Centrul lăptos al vizorului devenise aproape opac.

Hotărâtă și furioasă, Celise Waan își desfăcu iute casca, o scoase și o aruncă pe coridor, cât de departe putu.

Respiră adânc. Aerul era un pic rece, cu un strop de aciditate, dar mirosind mai puțin a mucegai decât cel reciclat de filtrul costumului. Avea gust plăcut. Femeia zâmbi. Aerul n-avea nimic! Se uită după Tuf, să scoată limba la el.

Atunci privi, din întâmplare, în jos. Și rămase cu gura căscată.

Mănușa ei... dosul palmei drepte, cel pe care îl folosise să șteargă scuipatul pisicii... avea o gaură mare în centrul țesăturii aurii. Chiar și urzeala din metal părea *corodată*!

Pisica aia! Pisica aia blestemată! Dacă scuipatul i-ar fi atins pielea, ar fi... i-ar fi... și-și reaminti brusc că nu mai purta cască.

Deodată, în josul coridorului, animalul-pisică țâșni afară dintr-o cameră.

Celise Waan țipă la ea, înhăță pistolul și trase de trei ori, într-o succesiune rapidă. Dar făptura fusese mai iute. Alergă și dispăru după un colț.

Nu putea fi în siguranță până nu lichida ființa aceea pestilențială, decise ea. Dacă o lăsa să scape, putea să se năpustească asupra ei în orice clipă de neatenție, așa cum făcuse pisoiul cel nesuferit, negru cu alb, al lui Tuf. Celise Waan desfăcu pistolul, vârî în el un încărcător nou cu săgeți explozive și porni, prevăzătoare, în urmărire.

Inima lui Jefri Lion bătea cum nu bătuse de ani de zile. Picioarele îl dureau, respirația i se transformase în gâfâieli scurte, greoaie. Adrenalina se scurgea în sistemul sanguin. Se sili din răsputeri. Numai un pic, pe coridor, după colț, apoi vreo douăzeci de metri până la următoarea intersecție.

Podeaua de sub el se zguduia de fiecare dată când Kaj Nevis o izbea cu talpa grea, în formă de farfurie. O dată sau de două ori, Lion se dezechilibră, dar pericolul părea doar să condimenteze povestea. Alerga așa cum alergase în tinerețe și nici măcar pașii uriași, grăbiți, ai lui Nevis, nu puteau să-l ajungă, deși îl simțea pe celălalt apropiindu-se.

În timp ce fugea, scoase o grenadă cu lumină. Când auzi unul din cleștii afurisiți ai lui Nevis țăcănind la un metru de ceafa lui, Jefri Lion o armă și o aruncă peste umăr, apoi se grăbi și mai mult, cotind după primul colț.

Se răsuci în timp ce cotea, tocmai la timp să vadă izbucnirea subită, fără zgomot, de strălucire albastră-albă în coridorul pe care abia îl

părăsise. Lumina reflectată de pereți îl ameți, pentru moment. Se întoarse și privi spre intersecție. Dacă individul n-ar fi fost protejat de costum, grenada cu lumină i-ar fi ars retinele, iar radiația l-ar fi ucis în câteva secunde.

Tot ce se vedea din Nevis era o umbră uriașă, complet neagră, care se înălța dincolo de intersecție.

Jefri Lion se retrase alergând, gâfâind.

Kaj Nevis păși încet în intersecție. Vizorul lui era atât de întunecat, încât părea aproape negru, dar în timp ce Lion îl privea, culoarea roșie reveni, arzând din ce în ce mai strălucitoare.

— LUA-TE-AR DRACU'! PE TINE ȘI JUCĂRIILE TALE STUPIDE! bubui Nevis.

Nu contează, gândi Jefri Lion. Tunul cu plasmă va face treaba, fără îndoială. Se afla doar la zece metri de zona de foc.

— Renunți, Nevis? îl ironiză el, întorcându-se lent înapoi. Un soldat bătrân e prea iute pentru tine?

Dar Kaj Nevis nu se mișcă.

Un moment, Jefri Lion rămase locului, uluit. Oare radiațiile îl dăduseră gata pe individ, cu tot costumul lui? Nu, nu putea fi asta. Iar Nevis nu putea să renunțe la vânătoare acum, când îl atrăsese atât de aproape de zona de foc și de surpriza ghiulelei de plasmă.

Nevis râse.

Se uita deasupra capului lui Lion.

Jefri Lion privi în sus, tocmai la timp ca să vadă ceva desprinzându-se de tavan și coborând, dând din aripi, spre el. Ceva tuciuriu, cu aripi negre, întinse, ca de liliac. Zări, o clipă, niște ochi galbeni, înguști, cu pupile mici, roșii. Apoi întunecimea îl acoperi ca o mantie, iar carnea umedă, tăbăcită, se strânse în jurul lui, pentru a-i înăbuși țipătul subit.

Foarte interesant, gândi Rica Dawnstar.

O dată ce stăpânești sistemul, o dată ce ai ajuns să cunoști comenzile, poți să descoperi tot felul de lucruri. Cum ar fi, de exemplu, masa aproximativă și configurația trupului fiecărei luminițe ce se mișca pe ecran. Computerul putea chiar să-ți arate o simulare tridimensională, dacă-l rugai frumos. Rica îl rugă frumos.

Iar lucrurile se lămuriră.

Anittas murise. Al șaselea intrus, cel de pe *Cornul abundenței*, era o pisică a lui Tuf.

Kaj Nevis și supercostumul lui îl hăituiseră pe Jefri Lion de-a lungul navei. Numai că o pată neagră – dracula cu glugă – îi venise de hac lui Lion.

Semnul roșu care era Celise Waan încetase să se miște, dar nu se stinsese. Masa neagră, târâtoare, se apropia de ea.

Haviland Tuf se afla singur în axa centrală, punând ceva într-un bazin de clonare și încercând să solicite sistemului activarea cronourzelii. Rica lăsă comanda să fie activată.

Toate bio-armele se aflau afară, pe coridoare.

Rica decise să mai lase lucrurile în pace, să se clarifice singure, înainte să intervină.

Între timp, porni programul pentru curățarea de infestare a interiorului navei. La început, trebuia să închidă toate ieșirile de urgență, să etanșeizeze fiecare sector în parte. Apoi, procesul putea începe. Evacuarea atmosferei, filtrare, iradiere, cu redundanță serioasă, pentru siguranță. Când atmosfera de înlocuire se va scurge înapoi, va fi infuzată cu antiviruși potriviți. Un lucru complex și de durată, dar eficient.

Iar Rica nu avea motive să se grăbească.

Picioarele cedaseră primele.

Celise Waan zăcea în centrul coridorului, sugrumată de teroare. Totul se întâmplase foarte brusc. La un moment dat, alerga pe hol, în urmărirea animalului-pisică. Apoi o cuprinsese subit un val de amețeală, după care se simțise prea slăbită pentru a merge mai departe. Decisese să se odihnească o clipă și se ghemuise pe podea, să-și tragă răsuflarea. Dar nu-i ajutase cu nimic. Se simțise tot mai rău, iar când încercase să se ridice, picioarele i se îndoiseră sub ea. Se prăbușise cu fața în jos.

După aceea, picioarele refuzaseră să se miște. Acum nici nu le mai simțea. De fapt, nu mai simțea nimic dedesubtul mijlocului, iar paralizia se întindea încet în trup. Putea să miște brațele, dar o dureau când făcea asta, iar mâinile îi erau grele ca plumbul.

Ținea obrazul apăsat pe podeaua tare. Încercă să ridice capul și nu reuși. Partea superioară a corpului ei se cutremură, străpunsă de-o durere subită.

O ființă-pisică se ivi de după colț, la doi metri de ea. Se opri, privind-o cu ochi mari, îngrozitori. Gura i se deschise, pentru a sâsâi.

Celise Waan încercă să țipe.

Ținea încă pistolul în mână. Încet, greoi, îl ridică în dreptul feței. Fiecare mișcare o tortura. Ochi cât putu mai bine și trase.

De data asta, săgeata nimeri ținta.

Fu împroșcată cu bucăți de pisică. Una, din carne crudă, umedă, dezgustătoare, nimeri pe obrazul ei.

Treaba asta o făcu să se simtă mai bine. Măcar omorâse făptura care o chinuise. Măcar scăpase de ea. Era bolnavă, neajutorată. Poate reușea să se odihnească... Să aţipească un pic... s-ar simți mai bine după aceea...

Altă făptură-pisică sări în coridor.

Celise Waan gemu, încercă să se miște, făcu toate eforturile. Brațele îi deveneau din ce în ce mai grele...

O a doua pisică veni după prima. Celise împinse pistolul cu săgeți spre obraz, încercă să ochească. Cu asta se ocupa, când apăru a treia pisică. Săgeata se duse aiurea, explodă fără să producă pagube, pe coridor.

Una dintre pisici o scuipă, nimerind-o între ochi.

Durerea fu incredibilă. Dacă ar fi fost în stare să se miște, și-ar fi smuls ochii din orbite, s-ar fi tăvălit pe podea, și-ar fi jupuit pielea. Dar nu putea să se miște... Țipă.

În fața ochilor îi juca o pată hidoasă, colorată, apoi își pierdu vederea.

Auzea... simțea. Pași ușori, iuți. Pași de pisică.

Câte erau?

Celise simți o greutate pe umeri. Apoi alta și alta... Ceva o înghiontea în piciorul drept, nefolositor. Abia îl simțea deplasându-se.

Apoi auzi zgomotul unui scuipat, iar durerea îi cuprinse obrazul.

Erau în jurul ei, pe capul ei, cățărându-se pe ea. Simțea moliciunea blănurilor lor mângâindu-i mâna. Ceva o mușcă de gât. Țipă. Mușcăturile continuară, croindu-și drum tot mai adânc, sfâșiind-o cu dinți mici, ascuțiți.

Alt animal o apucă de un deget. Într-un fel, durerea îi dădu putere. Izbi atacatorul și-și trase mâna. Când se mișcă, provocă o cacofonie de șuierături în jur, proteste ale ființelor-pisici. Le simți mușcând-o de față, de gât, de ochi. Ceva încerca să se strecoare în costumul ei.

Mâna i se mișcă încet, greoaie. Mătură din cale pisicile, fu mușcată, dar insistă. Scotoci la centură, până când o simți între degete, rotundă și grea. O desprinse, o trase spre figura ei, o ținu strâns.

Unde era cuiul pentru armare? Degetul mare căută. *Aici.* Îl răsuci și-l apăsă, așa cum îi spusese Lion.

Cinci, recită ea în tăcere, patru, trei, doi, unu.

În ultima ei clipă, Celise Waan văzu lumina.

Kaj Nevis râse zdravăn, în timp ce privea spectacolul.

Nu știa ce naiba era ființa aia, dar fusese destul de puternică pentru Jefri Lion. Aripile ei se înfășuraseră peste el când îl atacase, apoi, timp de câteva minute, bărbatul țipase și se zbătuse, rostogolindu-se pe

podea, cu făptura acoperindu-i capul și umerii. Arăta ca un om care se lupta cu o umbrelă. Teribil de comic!

După un timp, Lion rămăsese nemișcat, cu picioarele tremurând ușor. Țipetele încetară. Un sunet de sugere umplu coridorul.

Nevis era amuzat și încântat, dar consideră că nu trebuia să lase ceva nerezolvat. Făptura se concentrase asupra hrănirii. Nevis înaintă cât de tăcut putu, ceea ce nu însemna foarte tăcut, și o înhăță. Când o desprinse de ceea ce rămăsese din Jefri Lion, scoase un pocnet lichid.

Drace, gândi Nevis, făcuse o treabă teribilă! Partea din față a căștii lui Lion fusese îndoită spre înăuntru. Făptura avea un fel de cioc-sugătoare din os, care găurise vizorul lui Lion și-i supsese cea mai mare parte a figurii. Groaznic! Carnea arătă lichefiată, se vedeau oasele prin ea.

Monstrul se zbătea nebunește în strânsoarea lui, scoțând un țipăt ascuțit, respingător, pe jumătate răcnet, pe jumătate văicăreală. Kaj Nevis îl ținu la distanță, lăsându-l să dea din aripi, în timp ce-l examina. Îi izbi brațele, fără nici un efect. Îi plăceau ochii: ochi inteligenți, înspăimântați. Făptura putea fi manevrată, gândi el. Își imagină ce-ar însemna să aducă în Shandicity, într-o noapte, câteva sute de asemenea ființe... Da, monștrii și-ar găsi prada dorită... iar locuitorii i-ar da orice ar cere – bani, femei, putere, întreaga planetă blestemată, dacă ar dori. Ar fi amuzant să stăpânească nava...

Pentru moment, creatura aceea putea fi o belea.

Kaj Nevis apucă fiecare aripă în câte o mână și rupse animalul în două. Apoi, zâmbind, se întoarse pe drumul pe care venise.

Haviland Tuf verifică aparatele din nou, ajustă ușor curgerea fluidului. Satisfăcut, își încrucișă mâinile pe burtă și se așeză lângă bazin. În interiorul acestuia se zbătea și spumega un lichid roșu, întunecat. Tuf simți că-l cuprinde amețeala, privindu-l. Știa că era un efect secundar al cronourzelii. În bazinul micuț, pe care-l putea cuprinde în mâinile lui mari, acționau energii imense, primare, iar timpul însuși se supunea ordinelor lui. Treaba asta îl umplea de-un sentiment aparte, de teamă și venerație.

Baia nutritivă se subția treptat, devenind aproape transparentă. Tuf reuși să zărească în ea o siluetă întunecată care căpăta formă, crescând, crescând vizibil, ontogeneza petrecându-se în fața ochilor lui. Patru labe, da, le vedea... Și o coadă. Evident o coadă, decise Tuf.

Se înapoie lângă aparat. Nu trebuia ca ființa creată de el să fie vulnerabilă la bolile care-l uciseseră pe Ciupercă. Repetă inoculările făcute tyrannosaurului cu puțin timp înaintea eliberării intempestive a

acestuia, care-l luase prin surprindere. Fără îndoială, calea de a administra antivirușii potriviți înainte de completarea procesului nașterii. Iar Haviland Tuf începu să facă exact acest lucru.

Arca era aproape curățată. Rica ridicase bariere ermetice în trei sferturi din navă, iar programul de sterilizare acționa inexorabil, conform logicii sale automate. Puntea de acostare, zona de reparații, camera mașinilor, turnul de control, puntea și încă alte nouă sectoare aveau acum pe ecran o culoare albastră, curată. Doar imensa axă centrală, coridoarele principale și zonele laboratoarelor din apropierea lor erau încă întunecate de nuanța roșcată, corozivă, care însemna o atmosferă plină de boli și moarte în miliarde de feluri.

Așa dorise Rica Dawnstar. În sectoarele centrale, interconectate, alt fel de proces se desfășura, conform unei logici la fel de necruțătoare. Soluția finală urma să-i asigure doar ei stăpânirea deplină asupra navei de germinare și a întregii ei științe, puteri și bogății.

Acum, când mediul era curat, Rica își scoase mulțumită casca. Comandase niște mâncare – o felie albă, grasă, de proteine dintr-o făptură numită animal-de-carne, ținută de *Arcă* într-o stază suculentă, timp de un mileniu, pe care o stropi cu un pahar mare, rece, de apă-dulce, cu gust slab de miere milidiană. Se bucură de friptură în timp ce urmărea rapoartele ce se scurgeau pe ecran.

Lucrurile se simplificaseră considerabil. Jefri Lion dispăruse. Păcat, fusese un individ incredibil de naiv, care nu reprezenta un pericol. Și Celise Waan ieșise din joc. Surprinzător, reușise să tragă după ea pisoii diabolici. Kaj Nevis îi venise de hac fiarei numite dracula cu glugă.

Rămăseseră doar Nevis, Tuf... și ea.

Rica rânji.

Tuf nu constituia o problemă. Era ocupat să-și facă o pisică. Putea să scape ușor de el, într-un fel sau altul. Nu, singurul obstacol adevărat între Rica și pradă era Kaj Nevis, cu costumul lui de luptă unquinez. Probabil că individul se simțea foarte sigur de sine. Bine. N-avea decât.

Rica Dawnstar termină carnea și-și linse degetele. „A venit momentul lecției de zoologie", gândi ea. Solicită rapoarte despre cele trei bio-arme care colindau prin navă. Dacă nici una dintre ele nu putea fi de folos, mai avea treizeci și nouă în stare de stază, așteptând să fie eliberate. Putea să aleagă ușor călăul.

Un costum de luptă? Ce avea ea valora cât o sută de costume de luptă.

Când termină de citit precizările zoologice, Rica Dawnstar zâmbea.

Să uite de griji! Singura problemă era să introducă datele corect. Verifică structura de pe ecran și încercă să-și închipuie cât de vicleană era mintea lui Nevis.

Nu suficient de vicleană, presupuse Rica.

Coridoarele blestemate continuau la nesfârșit și păreau a nu duce nicăieri, doar în alte coridoare. Indicatoarele arătau că începuse deja să consume aer din al treilea rezervor. Kaj Nevis își dădu seama că trebuia să-i găsească iute pe ceilalți și să-i înlăture, ca să poată afla cum funcționa nava aia blestemată.

Parcurgea un coridor deosebit de lung și de larg, când deodată se aprinse un fel de fâșie de plastic, inserată în podea.

Nevis se opri, încruntându-se.

Dunga strălucea semnificativ. Ducea drept înainte și cotea la dreapta, la prima intersecție.

Nevis făcu un singur pas. Secțiunea fâșiei rămasă în urma lui se stinse.

Era condus undeva. Anittas mormăise ceva despre dirijarea oamenilor de-a lungul navei. Înainte să-i facă o mică tunsoare... Cibertehul trăia încă, bântuind calculatorul *Arcei?* Se îndoia. Anittas i se păruse foarte mort, iar el avea multă experiență în omorârea oamenilor. Atunci cine? Dawnstar, bineînțeles. Ea trebuia să fie. Cibertehul spusese că o condusese în camera de comandă.

Unde încerca ea să-l conducă?

Kaj Nevis se gândi un moment. În costumul lui, se simțea invulnerabil. Dar ce rost avea să riște? Dawnstar era o cățea trădătoare. Putea să-l facă să se rătăcească, să umble până i se termina aerul.

Se întoarse și plecă decis în direcția opusă celei arătate de linia seducătoare, argintie.

La prima intersecție, o dungă verde căpătă viață, arătând spre stânga.

Kaj Nevis o luă la dreapta.

Coridorul se termină în fața a două scări rulante, în spirală. Când Nevis se opri, una dintre ele începu să funcționeze, urcând. Bărbatul rânji și coborî pe cea nemișcată.

Coborî trei niveluri. La capăt, scara era strâmtă și întunecoasă. Ducea în două direcții. Înainte ca Nevis să se decidă, se auzi un scrâșnet metalic, iar un panou alunecă dintr-un perete și închise coridorul din dreapta.

Cățeaua i-o făcuse, gândi el furios. Se uită la stânga. Coridorul părea a se lăți oarecum, dar rămânea întunecat. Ici, colo, se zăreau movile de mașinării vechi. Lui Nevis nu-i plăcu felul în care arătau.

Dacă Dawnstar credea că-l putea dirija spre o capcană închizând niște uși, se înșela. Nevis se întoarse spre tunelul închis, din dreapta, ridică piciorul și izbi. Zgomotul fu asurzitor. Lovi iar și iar, apoi începu să folosească și pumnii blindați. Avu nevoie de toată puterea suplimentară a exoscheletului, pentru a veni de hac plăcii.

Trecu rânjind peste ceea ce rămăsese din panoul glisant și pătrunse în coridorul întunecat, îngust, în care încercase Dawnstar să-i interzică intrarea. Sub picioarele lui era metal gol. Aproape că se freca de pereți cu umerii. Un fel de cale de acces, își imagină Nevis. Poate ducea într-un loc important. Trebuia să ducă într-un loc important. Altfel, de ce ar fi încercat mercenara să-l oprească să intre?

Tălpile lui ca niște farfurii zăngăneau pe podea. Bărbatul continua să înainteze. Coridorul devenise și mai întunecos, dar Kaj Nevis era decis să meargă mai departe. Într-un loc, culoarul cotea brusc la dreapta, alcătuind o trecătoare prea îngustă pentru costumul lui de luptă. Trebui să se strecoare cu brațele strânse și cu picioarele pe jumătate răsucite.

Dincolo de cotitură se ivi, deasupra, un pătrat mic, luminos. Nevis se îndreptă spre el. Apoi se opri, brusc. Ce era asta?

Un fel de picătură, de culoare închisă, plutind în aer.

Kaj Nevis se apropie cu grijă.

Picătura întunecată era rotundă și mică, doar cât pumnul unui bărbat. Nevis se opri la un metru de ea și o o privi atent. Altă creatură, urâtă ca aceea care-l mâncase pe Jefri Lion, dar mai ciudată. Cafenie, noduroasă, având o suprafață ce arăta de parcă ar fi fost făcută din piatră. Părea *a fi* piatră. Nevis își dăduse seama că era o viețuitoare pentru că avea gură – o deschizătură neagră, umedă, în pielea stâncoasă. Interiorul acesteia era umed, verde, mișcător. Se vedeau dinți, sau ceva care păreau a fi dinți, numai că erau metalici. Nevis avu impresia că zărise trei șiruri, pe jumătate acoperiți de carnea verde, ca din cauciuc, care pulsa încet, continuu.

Bizareria consta în faptul că făptura stătea incredibil de nemișcată. La început, Nevis crezu că plutea în aer. Dar, când se apropie mai mult, realiză că se înșelase. Atârna în centrul unei pânze inimaginabil de fine, cu fire atât de subțiri că erau aproape invizibile. De fapt, capetele lor *erau* invizibile. Nevis vedea doar părțile mai groase, de lângă centrul în care pulsa creatura, dar țesătura părea a fi mai subțire pe măsură ce se întindea și nu-ți puteai da seama dacă era prinsă de zid, podea sau tavan, oricât de atent te-ai fi uitat.

Un păianjen, deci. Unul straniu. Înfățișarea pietroasă îl făcuse pe Nevis să creadă că era vorba de o formă de viață bazată pe siliciu.

Auzise de așa ceva. Un lucru deosebit de rar. Deci, un fel de păianjen din siliciu. Mare scofală!

Kaj Nevis se apropie mai mult. Fir-ar să fie! Pânza, sau ceea ce crezuse că-i pânză... ei bine, chestia aia afurisită nu stătea pe o pânză, *făcea parte* din pânză! Firele fine, subțiri, lucioase, creșteau din trupul ei. Abia putea zări punctele de sutură. Și erau mai multe decât crezuse – *sute*, poate mii, majoritatea prea subțiri pentru a fi observate, de la orice distanță. Doar dacă le priveai din unghiul potrivit vedeai lumina reflectându-se în ele, într-o culoare ștearsă, argintie.

Nevis făcu un pas înapoi, simțindu-se nesigur, fără să știe prea bine de ce, în ciuda protecției oferite de armura lui. În spatele păianjenului din siliciu se vedea strălucirea luminii de la capătul coridorului. Acolo trebuia să fie ceva important, de aceea încercase Rica Dawnstar să-l oprească.

„Asta era", gândi el, satisfăcut. Probabil că acolo se afla blestemata *cameră de comandă*, iar înăuntru tremura Rica. Păianjenul stupid reprezenta ultima ei linie de apărare. Îi dădea fiori, dar ce naiba i-ar fi putut face?

Kaj Nevis manevră brațele cu clești și-l întinse pe cel drept, să apuce lighioana.

Lamele de metal zimțate, strălucitoare, pătate de sânge, se închiseră peste cel mai apropiat fir vizibil, încet, cu ușurință. Cioburi strălucitoare, zimțate, pătate cu sânge, din metal unquian, zăngăniră pe podea.

Întreaga pânză începu să vibreze.

Kaj Nevis se uită la brațul drept inferior. Cleștele fusese retezat la jumătate. Simți gustul bilei în gură. Făcu un pas înapoi, apoi altul, după aceea un al treilea, îndepărtându-se de *ființa* de acolo.

O mie de fire de pânză, mai subțiri decât ața, deveniră o mie de picioare, iar acestea lăsară o mie de găuri în pereții din metal, când se mișcară, și crestară podeaua la cea mai ușoară atingere.

Nevis fugi. Goni înainte, până la locul îngust unde cotea coridorul.

Tocmai cobora brațele masive ale costumului, încercând să se strecoare, când păianjenul-umblător îl prinse. Se legăna în timp ce se apropia de el, suspendat pe nenumărate picioare invizibile, cu gura pulsând. Nevis gâfâi îngrozit. O mie de brațe din siliciu, monomoleculare, îl înfășurară.

Bărbatul întinse mâna dotată cu putere uriașă, ca să apuce capul ființei, să-l strivească, dar brațele se aflau pretutindeni, vălurind, strângându-se în jurul lui aproape cu moliciune. Nevis se zbătu, iar ele tăiară metal, carne, oase. Sângele țâșni din ciotul brațului. Bărbatul scoase un țipăt scurt.

Iar păianjenul-umblător îl îmbrățișă mai strâns.

* * *

O crăpătură cât un fir de păr apăru în plasticul bazinului gol. Pisoiul izbi în ea. Crăpătura se lărgi. Haviland Tuf se întinse și apucă animalul în mâna lui mare, apoi îl ridică în dreptul ochilor. Era slab și fără vlagă. Poate că inițiase nașterea prea curând. Va fi mai atent la următoarea încercare, dar de data asta nesiguranța și nevoia continuă de vigilență, grija ca nu cumva tyrannosauri plimbăreți să-i întrerupă munca avuseseră ca rezultat o anumită grabă nepotrivită.

Cu toate acestea, considera că obținuse un succes.

Pisoiul miorlăi. Haviland Tuf hotărî că va trebui să-l hrănească manual, folosind o pipetă, fără să se îndoiască vreo clipă că nu s-ar descurca. Ochii pisoiului erau abia deschiși, iar blana lungă încă udă de lichidul în care fusese cufundat cu puțin timp în urmă. Oare Ciupercă fusese cu adevărat atât de mic?

— Nu pot să-ți spun Ciupercă, îi declară el solemn noului său tovarăș. Genetic, sunteți identici, dar Ciupercă a fost Ciupercă, iar tu ești tu. Te voi numi Haos, un camarad potrivit pentru Distrugere.

Pisoiul se mișcă în palma lui, deschise și închise un ochi, de parcă l-ar fi înțeles. Nimic surprinzător. Se știa că toate pisicile aveau ceva însușiri paranormale.

Tuf se uită în jur. Nu mai avea nimic de făcut acolo. Poate venise timpul să-i caute pe nedemnii lui tovarăși de altădată, să încerce să ajungă la un soi de înțelegere mutual avantajoasă. Plecă în căutarea lor, cu Haos în mână.

Se terminase, decise Rica Dawnstar, când lumina roșie a lui Nevis dispăru de pe ecran. Lupta urma să se dea doar între ea și Tuf, ceea ce însemna că era stăpâna *Arcei*.

Ce naiba ar putea să facă totuși cu ea? Greu de spus. S-o vândă companiei de armament sau planetei care dădea mai mult? Un lucru nu foarte înțelept. Nu avea încredere în cei cu prea multă putere. Puterea corupe, la urma urmei. Poate ar fi mai bine să păstreze nava, s-o pună în funcțiune. Ea era destul de coruptă, ar trebui să fie imună. Dar s-ar simți groaznic de stingheră, viețuind singură în morga aceea. Putea să angajeze un echipaj, să aducă la bord prieteni, iubiți, servitori. Dar cum să aibă încredere în ei? Rica se încruntă. O problemă spinoasă, dar avea mult, mult timp la dispoziție ca s-o rezolve. Se va gândi la ea mai târziu.

Acum, altă problemă, mult mai urgentă, aștepta să fie soluționată. Tuf părăsise camera centrală de clonare și rătăcea pe coridoare. Cum să-i vină de hac?

Examină schema navei. Păianjenul-umblător rămăsese în vizuina lui comodă și caldă, probabil hrănindu-se încă. Berbecul-rostogolitor, greu de patru tone, se afla jos, pe coridorul principal al punții șase, rulând înainte și înapoi, ca un fel de ghiulea vie, nebună, de-o mărime imensă, năruind pereții și căutând zadarnic ceva organic peste care să se rostogolească, să-l strivească și să-l digere.

Tyrannosaurul se afla la etajul potrivit. Ce făcea? Rica apăsă câteva taste, solicitând mai multe detalii și zâmbi. Dacă mesajele erau demne de încredere, animalul mânca. *Oare ce?* Pentru moment, nu-și dădu seama. Apoi se lămuri. Rămășițele lui Jefri Lion și ale draculei cu glugă. Localizarea părea corectă.

Fiara se afla foarte aproape de Tuf. Din nefericire, când începu să se deplaseze iar, se îndreptă în direcția nepotrivită. Poate reușea să le aranjeze o întâlnire...

Nu trebuia să-l subestimeze pe Tuf. Scăpase o dată de reptilă. Poate va reuși s-o facă din nou. Chiar dacă l-ar conduce la etajul cu berbecul rostogolitor, problema ar fi aceeași. Tuf avea un fel de isteține nativă. Nu-i va fi ușor să-l ducă de nas pe bătrânul Tuffy, așa cum făcuse cu Nevis. Era prea subtil. Își aminti jocurile în care se înfruntaseră pe *Cornul abundenței.* Tuf le câștigase pe toate.

Să mai elibereze câteva bio-arme? Ușor de făcut.

Rica Dawnstar ezită. Drace, exista o cale mai simplă! Venise timpul să intervină direct.

De un braț al tronului căpitanului atârna o coroniță dintr-un metal luminiscent, pe care Rica o scosese mai devreme dintr-o magazie. O luă, o puse sub un scaner, pentru a-i verifica iute circuitele, apoi și-o puse pe cap, puțin într-o parte. După aceea, își montă casca, închise ermetic costumul și-și luă arma cu ace. La treabă!

Hoinărind pe coridoarele *Arcei,* Haviland Tuf găsise un soi de vehicul – o mașinuță deschisă, cu trei roți. Mergea pe jos de câtva timp, iar mai înainte stătuse ghemuit sub o masă, așa că fu încântat să se așeze. Conduse mai departe cu o viteză constantă, redusă, rezemat de speteaza capitonată și privind drept în față. Haos stătea în poala lui.

Parcurse mai mulți kilometri. Era un șofer atent și metodic. La fiecare intersecție, oprea, se uita la dreapta, apoi la stânga, examina cu grijă posibilitățile ce i se ofereau, înainte de a merge mai departe. Coti de două ori, îndemnat în parte de-o logică strictă, în parte de-o simplă toană, dar rămase majoritatea timpului pe coridoarele cele mai largi. O dată, opri mașina și coborî, pentru a examina niște uși care i se păruseră

interesante. Nu văzu nimic, nu întâlni pe nimeni. Din când în când, Haos se mișca în poala lui.

Apoi, Rica Dawnstar se ivi chiar în față.

Haviland Tuf opri mașinuța în centrul unei intersecții mari. Se uită la dreapta și clipi de câteva ori, apoi se uită și la stânga. După aceea privi drept înainte, își încrucișă mâinile la piept și o urmări pe tânăra care se apropia încet de el.

Femeia se opri pe coridor, la cinci metri de locul unde o aștepta.

— Ai ieșit să te plimbi cu mașina? întrebă ea.

Ținea în mâna dreaptă arma ei obișnuită, cu ace, iar în stânga o încâlceală de curelușe, care atârnau până la podea.

— Într-adevăr... Am fost ocupat un timp. Unde-s ceilalți?

— Morți. Decedați. Dispăruți. Eliminați din joc. Am rămas doar noi, Tuf.

— O situație obișnuită.

— Acesta-i ultimul meci, afirmă Rica Dawnstar. Fără revanșă. Iar de data asta voi câștiga eu.

Tuf îl mângâie pe Haos și nu-i răspunse.

— Tuf, zise ea binevoitoare, în toată povestea asta ești cel inocent. N-am nimic cu tine. Ia-ți nava și pleacă.

— Dacă vă referiți la *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime*, trebuie să vă reamintesc că a suferit stricăciuni grave, care n-au fost încă reparate.

— Atunci ia alta.

— Cred că nu voi face asta, declară Tuf. Pretențiile mele asupra *Arcei* sunt, probabil, inferioare celor ale lui Celise Waan, Jefri Lion, Kaj Nevis și Anittas, dar, întrucât mi-ați spus că aceștia au murit, înseamnă că pretențiile mele sunt la fel de valabile ca ale dumneavoastră.

— Nu chiar, replică Rica Dawnstar, ridicând arma cu ace. Asta înclină balanța în favoarea mea.

Haviland Tuf se adresă pisoiului pe care-l ținea în poală:

— Aceasta să-ți fie prima lecție despre căile dificile ale universului! Ce importanță are dreptatea, dacă partea cealaltă are o armă, iar tu nu? Violența brutală domnește pretutindeni, iar inteligența și bunele intenții sunt călcate în picioare. Doamnă, zise el, ridicându-și apoi privirea spre Rica Dawnstar, recunosc avantajul dumneavoastră. Dar protestez. Membrii decedați ai grupului nostru mi-au recunoscut dreptul la o parte din câștig, înainte să ajungem la bordul *Arcei*. După câte știu, dumneavoastră n-ați fost inclusă, într-un mod similar, în înțelegere. De aceea, mă bucur, în comparație cu dumneavoastră, de un avantaj legal. Mai mult, continuă el, ridicând un deget, avansez ideea că proprietatea unui

bun merită să fie conferită de folosință și de abilitatea de a-l folosi. *Arca* ar trebui să se afle – aceasta ar fi soluția optimă – sub comanda persoanei care a demonstrat că are talentul, inteligența și voința de a folosi cel mai eficient miliardele de posibilități pe care le oferă. Subliniez că eu sunt acea persoană.

— Serios? râse Rica Dawnstar.

— Într-adevăr, îi răspunse Haviland Tuf și-l luă pe Haos în palme, ridicându-l pentru a fi văzut de femeie. Iată dovada. Am explorat această navă și acum stăpânesc secretele dispăruților Imperiali Pământeni referitoare la clonare. O experiență uluitoare și amețitoare, una pe care-s dornic s-o repet. De fapt, am decis să renunț la chemarea banală a negustoriei pentru mai nobila profesie de inginer ecolog. Sper că nu veți încerca să-mi stați în cale. Fiți convinsă că vă voi asigura transportul înapoi pe ShanDellor și voi avea grijă să primiți fiecare părticică a salariului ce v-a fost promis de Jefri Lion și ceilalți.

Rica Dawnstar dădu din cap, neîncrezătoare.

— Ești nemaipomenit, Tuffy! Crezi, întrebă ea înaintând și învârtind arma în jurul degetului, că meriți nava pentru că poți s-o folosești, iar eu nu?

— Ați expus esența problemei, încuviință Tuf.

Rica râse din nou și aruncă arma spre el.

— Ia-o, n-am nevoie de ea!

Tuf se ridică și o prinse din zbor.

— Se pare că pretențiile mele au fost întărite în mod neașteptat și decisiv. Acum pot eu să vă amenințe că o să vă împușc.

— N-o vei face. Regulile, Tuf. Tu joci meciul conform regulilor. Eu sunt cea căreia îi place să le încalce.

Ridică mănunchiul de curele încâlcite ce-i atârna pe umăr.

— Știi ce-am făcut, în timp ce-ți clonai un pisoi?

— Evident că nu, răspunse Haviland Tuf.

— Evident, îl imită sardonic Rica. Am fost pe punte, Tuf, m-am jucat cu calculatorul și am aflat tot ce trebuia să știu despre *Arcă* și CIE.

— Într-adevăr! clipi Tuf.

— Acolo se găsea un ecran mare. Imaginează-ți-l ca pe o imensă tablă de joc. Am urmărit orice mișcare. Piesele roșii erați tu și ceilalți. Și eu. Existau și piese negre. Bio-arme, așa le numea sistemul. Mi se pare mai potrivit termenul de *monștri*. E mai scurt. Mai puțin formal.

— Și încărcat de conotații puternice, o completă Tuf.

— Desigur. Dar să revenim la oile noastre. Am trecut prin sfera exterioară de apărare, am reușit să evităm sistemul de apărare cu boli, dar Anittas a fost ucis, iar înainte de a muri a decis să se răzbune un pic,

așa că a declanșat sistemul de apărare cu monștri. Iar eu am stat sus și am privit cum piesele negre și roșii se vânau reciproc. Dar lipsea ceva, Tuf. Știi ce?

— Presupun că-i o întrebare retorică.

— Într-adevăr, îl imită Rica Dawnstar, râzând. Lipseau *piesele verzi.* Sistemul fusese programat să reprezinte intrușii cu roșu, propriile-i bio-arme cu negru, iar personalul autorizat al *Arcei* cu verde. Sigur că nu existau semne verzi. Dar asta mi-a dat de gândit, Tuf. Apărarea cu monștri reprezenta, evident, o ultimă soluție. Dar se intenționase a fi folosită *doar* când nava era abandonată, când devenea o epavă?

— Cred că nu, zise Tuf, încrucișându-și din nou mâinile. Existența ecranului implică existența cuiva care se uită la el. Mai mult, dacă sistemul fusese programat să prezinte simultan personalul navei, intruși și apărători monstruoși, în culori diferite, atunci trebuie luată în considerare posibilitatea ca toate cele trei grupe să fie la bord, active, în același timp.

— Da. Acum, întrebarea-cheie!

Haviland Tuf zări mișcare pe coridorul din spatele ei.

— Scuzați-mă, începu el.

Rica îi făcu semn să tacă.

— Dacă fuseseră pregătiți să dea drumul ororilor din cuști, în caz de necesitate, pentru a respinge năvălitorii, *cum preveneau uciderea propriilor lor oameni?*

— O dilemă interesantă, recunoscu Tuf. Anticipez cu aviditate plăcerea aflării răspunsului acestei ghicitori. Mi-e teamă însă că voi fi obligat, deocamdată, să renunț la această plăcere. Departe de mine gândul de a întrerupe un discurs atât de fascinant. Totuși, mă simt obligat să vă atrag atenția...

Puntea se zgudui.

— Da, rânji Rica.

— Mă simt obligat să vă atrag atenția că un dinozaur carnivor, destul de mare, a apărut pe coridor în spatele dumneavoastră, iar în prezent se repede spre noi. Nu-mi place treaba asta.

Tyrannosaurul scoase un răget.

Rica Dawnstar nu se arătă deloc impresionată.

— Adevărat? râse ea. Sper că nu te aștepți să pic în capcana cu vezi-că-i-un-dinozaur-în-spatele-tău! Te credeam mai deștept, Tuf!

— Protestez! Sunt complet sincer! exclamă bărbatul, pornind motorul mașinuței. Mărturie stă viteza cu care am activat vehiculul, pentru a

fugi de apropierea creaturii. De ce vă îndoiți de mine? Cu siguranță că ați auzit apropierea tunătoare a fiarei, zgomotul răgetului ei...

— Ce răget? întrebă Rica. Fii serios, Tuf. Să-ți spun ceva. Răspunsul. Am uitat o piesă a jocului.

— Într-adevăr, zise Tuf.

Tyrannosaurul se apropia de ei cu o viteză alarmantă. Părea înfuriat, iar răgetele lui îl împiedicau s-o audă pe Rica Dawnstar.

— Cei din Corpul Inginerilor Ecologi se ocupau nu numai cu clonarea, Tuf. Erau savanți militari, dar în primul rând *ingineri ecologi*. Puteau re-crea forme de viață, aduse de pe sute de planete, să le învie în bazinele lor, dar asta nu însemna *tot* ce puteau face. Puteau umbla în ADN, *modificând* acele forme de viață, reproiectându-le conform țelurilor lor.

— Bineînțeles, spuse Tuf, dar acum scuzați-mă, trebuie să fug de dinozaur!

Tyrannosaurul se afla la zece metri în spatele femeii. Se opri. Coada lui biciui peretele, iar mașinuța lui Tuf se zgudui. Din colții fiarei se scurgea salivă, iar labele sale din față sfârtecau aerul cu o energie nemaivăzută.

— Urât din partea ta! Tuf, iată răspunsul! Bio-armele, monștrii, fuseseră ținute în stază o mie de ani, poate mai mult. Dar nu erau monștri obișnuiți. Fuseseră clonați cu un scop special, pentru a apăra nava de intruși, și fuseseră manipulați genetic pentru a corespunde acestui țel.

Tyrannosaurul mai făcu un pas, doi, trei. Acum ajunsese chiar în spatele ei... Umbra lui acoperise femeia...

— Manipulați cum? se interesă Haviland Tuf.

— Credeam că n-o să întrebi niciodată, oftă Rica, iar tyrannosaurul se aplecă, mugi, deschise fălcile masive, îi cuprinse capul. Prin capacitate paranormală, șuieră ea printre dinți.

— Într-adevăr!

— Doar capacitate paranormală, declară Rica Dawnstar, din gura dinozaurului, întinzându-se și atingând ceva între dinții acestuia, declanșând un țiuit. Unii dintre monștri aproape că nu au minte, doar instincte. Au primit o aversiune instinctuală de bază. Cei mai complecși au fost făcuți, prin mijloace paranormale, să fie ascultători. Instrumentele de comandă sunt suprageneratoarele. Lucruri drăguțe, ca această coroană pe care o port. Nu conferă puteri paranormale sau alte chestii spectaculoase. Fac doar ca unii monștri să mă ocolească, iar alții să mi se supună.

Se trase din gura fiarei și lovi, zgomotos, animalul peste bot.

— Jos, băiete!

Tyrannosaurul scoase un răget și își coborî capul. Rica Dawnstar descâlci harnașamentul și șaua, apoi începu să le așeze la locurile potrivite.

— L-am controlat tot timpul în care am stat de vorbă, declară ea, calmă. L-am chemat aici. *E flămând.* L-a mâncat pe Lion, dar era mic și mort, iar de altceva n-a avut parte, de o mie de ani!

Haviland Tuf se uită la arma cu ace din mâna lui. Absolut inutilă. Oricum, nici el nu era un bun trăgător.

— Aș fi încântat să-i clonez un stegosaur.

— Nu, mulțumesc, zise Rica, strângând harnașamentul. Acum nu mai poți să te retragi. Ai vrut să joci și ai pierdut, Tuf. Ar fi trebuit să pleci când ți-am oferit posibilitatea. Să revedem pretențiile tale. Lion, Nevis și ceilalți ți-au oferit o parte egală cu a lor, dar din ce? Vei primi acum o parte, indiferent dacă o vrei sau nu, egală cu ceea ce au primit ei. Asta în privința argumentelor legale. Cât despre pretenția morală referitoare la folosirea superioară, zise ea rânjind și lovind din nou cu palma dinozaurul, cred că am demonstrat că pot folosi *Arca* mai eficient decât tine. Lasă-te jos! mormăi ea, iar animalul se aplecă mai mult, permițând tinerei să sară în șaua de pe gâtul lui. Sus! răcni ea, și fiara se ridică.

— Cu toate acestea, ați renunțat la legalitate și la moralitate și v-ați reîntors la violență.

— Așa-i, răspunse Rica de pe șopârla ei tiran, ce înainta încet, parcă pipăindu-și calea. Să nu spui că nu-s corectă, Tuf. Am un dinozaur, dar tu ai arma mea. Poate că o să ai noroc când o să tragi. Acum suntem amândoi înarmați. Numai că eu, râse ea, eu sunt înarmată până-n dinți!

Haviland Tuf se ridică și-i aruncă arma înapoi. O aruncătură puternică. Rica se aplecă într-o parte și o prinse.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea. Te predai?

— Scrupulele dumneavoastră în privința corectitudinii m-au impresionat. Nu vreau să am vreun avantaj. Și eu am un animal, zise el, mângâind pisoiul. Iar dumneavoastră aveți acum o armă.

Porni mașina și ieși cu spatele din intersecție, rulând iute pe coridor – atât de iute cât putea merge înapoi.

— Fie cum vrei tu, spuse Rica Dawnstar.

Își pregătise bine jocul. Acum se simțea tristă. Tuf își întorcea mașina, pregătindu-se să fugă cu fața, nu cu spatele. Tyrannosaurul deschise gura mare, iar balele curseră de pe colții de-o jumătate de metru. Apoi scoase un răcnet ce exprima foamea pură, primară, veche de un milion de ani, și se luă, răgind, după Tuf.

Alergă pe coridor, intră în intersecție.

La douăzeci de metri de el, minimintea tunului cu plasmă luă cunoștință de faptul că în zona de foc intrase ceva ce depășea dimensiunile țintei programate. Se auzi un clinchet foarte slab.

Haviland Tuf fu împins înainte de suflul fierbinte. Puse trupul lui între Haos și căldură. Din fericire, aceasta dură doar o clipă, deși mirosul de reptilă arsă avea să rămână în locul acela ani de zile, iar o parte din podea și pereți trebui să fie înlocuită.

— Și eu am avut o armă, îi spuse Haviland Tuf pisoiului.

Târziu, mult mai târziu, când *Arca* fusese curățată, iar el, împreună cu Distrugere și Haos se instalaseră confortabil în apartamentul căpitanului, își adusese bagajele, avusese grijă de cadavre, făcuse reparațiile pe care putuse să le facă și descoperise cum să potolească făptura incredibil de zgomotoasă de pe puntea șase, Haviland Tuf începu să scotocească metodic prin navă. În a doua zi, găsi o magazie cu îmbrăcăminte, dar bărbații și femeile din CIE fuseseră mai scunzi decât el și mult mai zvelți, așa că nu i se potrivi nici o uniformă.

Dar alese o pălărie care-i plăcuse. O capelă verde, cu cozoroc, ce se potrivea perfect pe capul său chel, alb ca laptele. Avea în față un theta auriu, sigla corpului.

— Haviland Tuf, se prezentă el celui din oglindă, inginer ecolog.

Suna frumos.

2. PÂINI ȘI PEȘTI

Numele ei era Tolly Mune, dar i se spunea în toate felurile.

Cei care pătrundeau pentru prima oară în domeniul ei îi foloseau titlul, cu oarecare deferență. Fusese comandant de port timp de patruzeci de ani standard, și înainte de asta adjunct de comandant, o stabilitate în funcție nemaiîntâlnită în marea comunitate orbitală cunoscută sub numele oficial de Portul S'uthlam-ului. Jos, pe planetă, biroul ei însemna doar o cutie de scrisori oarecare în fluxul birocratic al hârtiilor. Aici, pe orbită, comandantul de port era judecător, șef al guvernului, primar, arbitru, legislator, meșter mecanic și șef al poliției, toți reuniți într-o singură persoană. I se zicea C.P.

Portul fusese mic la început – se dezvoltase de-a lungul secolelor, pe măsură ce populația în creștere a S'uthlam-ului făcuse din planetă o piață tot mai importantă și un punct-cheie în rețeaua comerțului interstelar din zonă. În centrul portului se afla stația orbitală, un asteroid gol pe dinăuntru, cu diametrul de vreo șaisprezece kilometri, cu parcuri, magazine, dormitoare, magazii și laboratoare. Șase stații care o precedaseră, fiecare mai mare decât cea anterioară și fiecare învechită acum (cea mai veche, construită cu trei secole în urmă, fiind doar cât o navă cosmică zdravănă), atârnau de Casa Păianjenului, ca niște gândaci grași, din metal, de un cartof din piatră.

Casa Păianjenului, așa i se spunea stației, pentru că se afla în centrul pânzei, o rețea complicată din metal argintiu, aruncată peste întunecimea vidului cosmic. Din stația orbitală porneau, în toate direcțiile, șaisprezece ramuri principale. Cea mai nouă, lungă de patru kilometri, era încă în lucru. Șapte din cele inițiale (a opta fusese distrusă de o explozie) se întindeau pe doisprezece kai în spațiul cosmic. În interiorul tuburilor imense se aflau zonele industriale ale portului – depozite, fabrici, șantiere navale, centre vamale și puncte de îmbarcare, plus instalații portuare și docuri pentru reparat orice categorie de nave cunoscute în zonă. Trenuri lungi, pneumatice, goneau prin centrul ramurilor, cărând mărfuri și pasageri de la o poartă la alta, către centrul

aglomerat, zgomotos, agitat, din Casa Păianjenului sau spre ascensorul ce ducea către planetă.

Din ramuri porneau tuburi mai mici, cu coridoare mai înguste, traversând și retraversând vidul, legând totul într-o rețea ce devenea mai complicată cu fiecare an, pe măsură ce se făceau noi adaosuri.

Iar între firele pânzei se găseau muștele – navete venind și plecând spre suprafața S'uthlam-ului cu încărcături prea mari sau prea instabile pentru ascensor; nave de minerit aducând minereuri și gheață de pe asteroizi; transportoare de hrană de pe asteroizii terraformați în interior, pentru a se permite practicarea agriculturii, numiți Cămările; și tot felul de nave de trafic interstelar: vase de linie luxoase, ale corporațiilor transstelare; ale negustorilor din planete apropiate, precum Vandeen, sau depărtate, precum Caissa sau Newholme; flote comerciale din Kimdiss; nave de război din Bastion sau Citadel; chiar nave ale străinilor, din Hruun-ul liber, din Raheemai, ale gethsoidezilor sau ale altor specii, și mai străine. Toate veneau în Portul S'uthlam-ului și erau bine primite.

Cei care locuiau în Casa Păianjenului, care lucrau în baruri și în labirintul de săli, care mutau încărcăturile navelor, cumpărau și vindeau, reparau și aprovizionau navele își spuneau păienjenei, ca o denumire de onoare. Pentru ei și pentru muștele care veneau destul de des pentru a fi socotite obișnuiți ai locului, Tolly Mune era Maica Păianjen – irascibilă, cu gură mare, prost dispusă, îngrozitor de competentă, omniprezentă, indestructibilă, puternică precum o forță a naturii și de două ori mai importantă decât aceasta. Unii dintre ei, care o înfruntaseră sau îi suportaseră proasta dispoziție, n-o simpatizau. Pentru ei, comandanta portului era Văduva de Oțel.

Tolly Mune era o femeie solidă, cu mușchi puternici, fără pretenții, slabă ca orice s'uthlamez cinstit, dar atât de înaltă (aproape doi metri) și de lată (în umeri), că părea un fel de planetară anormală, cu figura ei plină de riduri și moale, ca pielea veche. Avea vârsta de patruzeci și trei de ani locali, aproape nouăzeci standard, dar nu părea cu o oră mai bătrână de șaizeci. Atribuia acest lucru vieții pe orbită.

— Gravitația te îmbătrânește, afirma ea.

Cu excepția câtorva spitale și hoteluri de clasă stelară pentru turiști, din interiorul Casei Păianjenului, și a marilor nave de linie cu rețele gravitaționale, portul se rotea într-o imponderabilitate fără sfârșit, care constituia elementul natural al lui Tolly Mune.

Părul ei argintiu-cenușiu, legat strâns când lucra, plutea în urma ei precum coada unei comete, când era liber, fluturând la fiecare mișcare. Iar ea se mișca tot timpul. Trupul ei solid, osos, slab, era puternic și

grațios. Tolly înota prin tuburile pânzei, prin coridoarele, sălile și parcurile din Casa Păianjenului ca un pește în apă, brațele lungi și picioarele subțiri, musculoase, împingând, atingând, propulsând. Nu purta niciodată pantofi și avea picioarele aproape la fel de curate ca mâinile.

Chiar și în spațiul cosmic, unde păienjeneii veterani purtau costume stânjenitoare și se mișcau greoi de-a lungul frânghiilor de ancorare, Tolly Mune prefera mobilitatea și costumele lipite de corp. Asemenea costume ofereau doar o protecție minimală împotriva radiațiilor puternice ale stelei S'ul, dar, purtând învelișul strâmt, negru cu albastru închis, Tolly simțea o mândrie perversă și mai degrabă înghițea pumni întregi de pilule anticancerigene în fiecare dimineață, decât să opteze pentru o siguranță lentă, greoaie. Afară, în costumul lucios, de culoare întunecată, între firele pânzei, era stăpâna. Purta propulsoare cu aer la încheieturile mâinilor și la glezne. N-o întrecea nimeni în utilizarea lor. Țopăia cu ușurință de la o muscă la alta, verificând un loc, vizitând altul, ajungând la toate întâlnirile, supraveghind munca, urând bun venit mușteloor importante, angajând, concediind, rezolvând toate problemele ivite.

În pânza ei, comandantul de port Tolly Mune, Maica Păianjen, văduva de oțel, era orice dorea să fie, dedicându-se fiecărei sarcini și arătându-se mai mult decât satisfăcută de cărțile care-i fuseseră împărțite.

Apoi veni un ciclu nocturn când fu trezită din somn de locțiitorul ei.

— Ar fi bine să fie ceva important, zise ea, privindu-l prin intermediul videoecranului.

— Chemați punctul de comandă.

— De ce?

— Vine o muscă. Una mare.

— Nu trebuia să mă trezești degeaba, se încruntă Tolly Mune. N-are decât să vină.

— E *cu adevărat* una mare! se agită bărbatul. Trebuie s-o vezi! Cea mai mare muscă pe care am zărit-o vreodată! Maică, fără glumă, chestia asta are o lungime de treizeci de kilometri!

— S-o ia dracu', zise ea în ultimul moment necomplicat al vieții, înainte să-l cunoască pe Haviland Tuf.

Înghiți un pumn de anticancerigene strălucitoare, albastre, trase un gât zdravăn dintr-un recipient cu bere și examină apariția holografică din fața ei.

— Ai o navă întinsă, zise ea, degajată. Ce naiba e?

— *Arca* este o navă de germinare pentru biorăzboi, a Corpului Inginerilor Ecologi, răspunse Haviland Tuf.

— CIE? Nu mai spune!

— Să repet, comandant de port Mune?

— Corpul Inginerilor Ecologi, ai străvechiului Imperiu Federal? Cu baza pe Prometheus? Specialiști în clonare, biorăzboi – cei care au săvârșit, la ordin, tot felul de catastrofe ecologice?

Urmări figura lui Tuf, în timp ce vorbea. Acesta domina centrul biroului ei mic, aglomerat, dezordonat și prea mult vizitat, din Casa Păianjenului, proiecția lui holografică stând, ca o fantomă uriașă, albă, în centrul talmeș-balmeșului plutitor, imponderabil. Din timp în timp, o foaie de hârtie mototolită trecea prin el.

Tuf era înalt. Tolly Mune întâlnise muște care se măreau pe ele însele în hologame, pentru a părea mai înalte decât erau în realitate. Poate asta făcuse și Haviland Tuf. Dar nu părea a fi un asemenea soi de om. Adică avea cu adevărat înălțimea de doi metri și jumătate, cu o jumătate de metru mai mult decât cel mai înalt păienjenel pe care-l întâlnise. Iar acela era o monstruozitate, ca și Tolly Mune însăși, s'uthlamezii fiind oameni scunzi – o chestie de nutriție și de genetică.

Figura lui Tuf nu exprima nimic. Uriașul își împleti calm degetele pe movila burții.

— Chiar aceia, răspunse el. Erudiția dumneavoastră istorică merită invidiată.

— Mulțumesc. Corectează-mă dacă greșesc. Fiind erudită în istorie, țin minte că Imperiul Federal s-a prăbușit cu o mie de ani în urmă. Iar CIE a dispărut și el – membrii săi au fost demobilizați, rechemați pe Prometheus sau pe Vechiul Pământ, uciși în luptă, oricum dispăruți din zona ocupată de umanitate. Sigur, se spune că prometheenii cunosc încă multe din vechea bioteh, dar noi nu folosim metodele lor, așa că nu știu cu certitudine dacă-i adevărat ce se zice. Am auzit însă că se feresc să-și împărtășească altora cunoștințele. Deci, să vedem dacă am înțeles. Ai o navă de germinare a CIE, veche de o mie de ani, încă funcțională, pe care ai găsit-o într-o zi, din întâmplare, și, fiind singura persoană la bord, ai pus stăpânire pe ea.

— Corect.

— Iar eu sunt împărăteasa nebuloasei Crabului!

Figura lui Tuf rămase inexpresivă.

— Mă tem că am contactat o persoană nepotrivită. Doream să discut cu comandantul portului din S'uthlam.

Femeia sorbi altă înghițitură de bere.

— Eu sunt amărâta de comandantă a portului, se răți ea. Gata cu aiurelile, Tuf! Apari aici într-o chestie care arată groaznic de mult a navă de război și care-i de vreo treizeci de ori mai mare decât așa-zisele

crucișătoare din așa-zisa Flotilă Planetară de Apărare, ceea ce face nervoasă o grămadă de lume. Jumătate din viermii-de-sol din hotelurile mari cred că ești un străin venit să ne fure aerul și să ne mănânce copiii, iar cealaltă jumătate își închipuie că reprezinți un efect special, produs pentru distracția lor. Sute dintre ei închiriază costume și flotoare pentru vid, iar peste câteva ore vor colcăi în găoacea ta. Oamenii mei nu știu ce să facă. Așa că revenim la blestemata de întrebare: ce vrei, Tuf?

— Sunt dezamăgit, declară Tuf. M-am grăbit să vin aici înfruntând mari dificultăți, pentru a consulta păienjeneii și cibertehii din Port S'uthlam, a căror pricepere e faimoasă, a căror reputație de cinste și comportare etică nu-i egalată de nimeni. Solicit anumite modificări și reparații, nimic mai mult.

Tolly Mune îl asculta doar pe jumătate. Se uita la picioarele proiecției holografice, lângă care se ivise brusc o făptură mică, păroasă, neagră cu alb.

— Tuf, zise ea, simțindu-și gâtul uscat, un soi de dăunător afurisit se freacă de piciorul tău!

Și sorbi din bere.

Haviland Tuf se aplecă și apucă animalul.

— Pisicile nu pot fi caracterizate corect drept dăunători, comandant de port Mune. Într-adevăr, felinele sunt vrăjmași implacabili ai multor belele și paraziți, acesta fiind unul dintre numeroasele fascinante și benefice atribute ale acestei specii minunate. Sunteți conștientă că, odată, omenirea venera pisicile ca pe niște zei? Aceasta-i Distrugere.

Pisica începu să scoată un sunet jos, murmurat, când Tuf îi făcu un culcuș în îndoitura unuia din brațele sale masive și începu să aplice mângâieri lungi, regulate, pe blana neagră cu alb.

— Oh! Un animal de casă! Ăsta-i termenul, nu? Singurele animale de pe S'uthlam sunt cele pentru hrană, dar primim vizitatori care au animale favorite. Să nu lași... pisica, așa-i zice, nu?

— Într-adevăr.

— Bine. Să n-o lași să iasă din navă. Îmi amintesc că, odată, când eram C.P. adjunct, am avut parte de cel mai afurisit balamuc... o muscă fără creier și-a pierdut animalul amărât în timp ce ne vizita un ambasador străin, iar echipa noastră de securitate i-a confundat. Nu-ți imaginezi cât de stânjeniți am fost.

— Oamenii sunt deseori surescitați, comentă Haviland Tuf.

— Despre ce fel de modificări și reparații pomeneai?

— Niște mărunțișuri, răspunse Tuf, ridicând stânjenit din umeri, ușor de efectuat de experți atât de eficienți ca ai dumneavoastră. După cum ați subliniat, *Arca* este într-adevăr un vas foarte vechi, iar vicisitudinile

războiului și secolele de neîngrijire și-au lăsat urmele asupra ei. Punți și sectoare întregi sunt în întuneric, nefuncționale, defectate dincolo de capacitatea, demnă de admirație, de autoreparare a navei. Aș dori să fie reparate aceste părți ale aparaturii și readuse la funcționabilitate completă. În plus, după cum probabil știți din studiile dumneavoastră istorice, *Arca* a avut, cândva, un echipaj de două sute de oameni. E suficient de automatizată pentru ca să pot s-o dirijez singur, dar, recunosc, nu fără anumite inconveniente. Punctul de comandă central, localizat pe puntea din turn, se află la o distanță obositoare de apartamentul meu, pe care trebuie s-o parcurg zilnic. Consider că puntea în sine a fost proiectată ineficient pentru scopurile mele – mă văd silit să merg fără încetare de la o consolă la alta, pentru a executa multitudinea de sarcini complexe necesare funcționării navei. Iar alte funcții mă obligă să părăsesc puntea și să călătoresc încoace și încolo prin imensitatea ambarcațiunii. Nemaivorbind că mi-e imposibil să îndeplinesc alte treburi, care par a solicita prezența mea simultană în două sau mai multe locuri, aflate la distanțe de kilometri. Lângă apartamentul meu, există o cameră auxiliară de comunicații, mică dar confortabilă, ce pare a funcționa perfect. Mi-ar plăcea ca tehnicienii dumneavoastră în cibernetică să reprogrameze și să reproiecteze sistemul de comandă astfel încât, în viitor, să pot face tot ce-i necesar de acolo, fără să fiu nevoit să parcurg zilnic drumul epuizant până la punte – de fapt, fără să trebuiască să-mi părăsesc scaunul. În afara acestei probleme principale, mai am în minte câteva modificări. Unele modernizări minore. Adăugarea unei bucătării cu un set complet de mirodenii și arome, precum și cu o bibliotecă zdravănă de rețete, astfel încât să pot mânca într-un fel mai variat și mai interesant pentru papilele mele gustative, nu doar hrana cumplit de nutritivă, militară, pe care a fost programată *Arca* s-o livreze. Un stoc mare de bere și vinuri, precum și cele necesare pentru a-mi fermenta singur alte băuturi de producție proprie în viitor, în timpul lungilor peregrinări în străfundul spațiului cosmic. Sporirea facilităților existente de distracții, prin achiziționarea unor cipuri cu cărți, holopiese și muzică din ultimul mileniu. Un nou program de securitate. Alte câteva schimbări banale, minore. Vă voi trimite o listă.

Tolly Mune îl ascultase uluită.

— Fir-ar să fie! exclamă ea, după ce Tuf termină. Chiar ai o navă CIE abandonată!

— Într-adevăr, confirmă Tuf.

„Un pic cam rigid individul", gândi ea. Apoi rânji.

— Scuzele mele! Voi aduna o echipă de păienjenei și cibertehi, îi voi trimite să arunce o privire și-ți vom prezenta o estimare a costurilor.

Nu-ți face iluzii. E o navă mare, va dura ceva timp până vom concluziona cumva. Ar fi mai bine să pun niște paznici, altfel ne vom trezi cu tot felul de amatori de curiozități tropăind prin săli și furând amintiri. Am nevoie, adăugă ea, privind gânditoare hologramă de sus până jos, să prezinți echipei o descriere a problemei și s-o orientezi în direcția corectă. După aceea, ar fi recomandabil să pleci și s-o lași să se dezlănțuie. Să nu aduci monstruozitatea aceea în pânză, asta ar fi prea mult! Ai cum să ieși din ea?

— *Arca* este echipată cu un grup complet de navete, toate funcționale, răspunse Haviland Tuf, dar nu simt dorința de a părăsi confortul apartamentului meu. Sunt sigur că nava e destul de mare pentru ca prezența mea să nu incomodeze serios echipa dumneavoastră.

— Ce naiba, eu știu asta, tu știi asta, dar oamenii lucrează mai bine când nu-și închipuie că-i supraveghează cineva. Pe de altă parte, cred că ai nevoie să ieși un pic din cutia aia de conserve. Cât ai stat singur?

— Mai multe luni standard, recunoscu Tuf, deși nu-s complet singur. M-am bucurat de compania pisicilor mele și mi-am petrecut timpul în mod plăcut, învățând care-s capacitățile *Arcei* și extinzându-mi cunoștințele de inginerie ecologică. Dar accept punctul dumneavoastră de vedere că un pic de recreere nu-mi strică. Oportunitatea de a încerca o nouă bucătărie merită folosită.

— Așteaptă până o să guști berea s'uthlameză! Portul are și alte distracții – facilități de a face exerciții, hoteluri, săli de sport, spelunci cu droguri, senzoriumuri, saloane sexuale, teatru viu, săli de jocuri...

— Am oarecare îndemânare la unele jocuri.

— Apoi există turismul. Poți lua trenul pneumatic, prin troliu, spre suprafața planetei, poți explora toate districtele din S'uthlam.

— Într-adevăr... M-ați intrigat, comandant de port Mune. Mă tem că am un temperament plin de curiozitate. Asta-i marea mea slăbiciune. Din nefericire, fondurile mele interzic un sejur îndelungat.

— Nu-ți face griji, replică ea, zâmbind. O să-ți trecem totul în nota de reparații și o să lămurim lucrurile la urmă. Acum sari în afurisita de navetă și cară-te la... stai să văd... docul nouă-unsprezece e liber. Vizitează întâi Casa Păianjenului, apoi ia trenul în jos. Vei fi o senzație nemaipomenită. Ai apărut deja la știri. Viermii-de-sol și mușteleor vor da buzna asupra ta.

— O bucată de carne ar găsi perspectiva atrăgătoare, zise Haviland Tuf. Eu nu.

— Bine, se amuză comandanta portului. În cazul ăsta, du-te incognito!

* * *

Stewardul din trenul pneumatic circulase printre pasageri cu o tavă cu băuturi, la scurt timp după ce Haviland Tuf se îmbarcase pentru călătoria în jos. Tuf băuse bere s'uthlameză, în restaurantele din Casa Păianjenului, și o găsise diluată, apoasă și notabil de lipsită de gust.

— Poate oferta dumneavoastră include produse din malț preparate pe alte planete, zisese el. Dacă da, aș fi bucuros să încerc unul.

— Sigur, răspunsese stewardul.

Căutase în listă și venise cu un recipient dolofan, plin cu un lichid de-un cafeniu întunecat, cu o etichetă pe care Tuf recunoscuse scrierea din ShanDellor. I se oferi un decontator, iar Tuf tastă codul său. Moneda s'uthlameză era caloria. Prețul recipientului depășea de patru ori și jumătate conținutul caloric al berii.

— Costul importului, explică stewardul.

Tuf sorbi din recipient, cu o demnitate greoaie, în timp ce trenul pneumatic cădea prin troliu către suprafața planetei. Nu era o călătorie comodă. Haviland Tuf considerase prețul unui bilet de categorie stelară prohibitiv și luase unul de clasa întâi, următoarea categorie, pentru a se trezi înghesuit într-un scaun ce părea proiectat pentru un copil s'uthlamez mic, într-un șir de opt scaune similare, despărțite de un culoar central.

Avusese un noroc chior și primise locul de lângă interval. Tuf se îndoia că în alte condiții ar fi putut îndura călătoria. Chiar și așa, îi era imposibil să se miște fără să se frece de brațele subțiri, goale, ale femeii din stânga lui, un contact pe care Tuf îl găsea extrem de neplăcut. Când stătea în felul lui obișnuit, se lovea cu capul de tavan – de aceea, trebuia să se ghemuiască și, ca urmare, gâtul îi înțepenise într-un mod foarte neplăcut. Undeva, departe, în tren, se aflau, înțelese Tuf, grupurile sanitare pentru clasa întâi, a doua și a treia. Decise să evite, cu orice preț, cunoașterea confortului lor dubios.

Când începu coborârea, cei mai mulți dintre pasageri își traseră glugi de izolare deasupra capetelor și-și aleseră un mod de divertisment personal. Oferta, observă Tuf, includea trei programe muzicale diferite, o dramă istorică, două fantezii erotice, o interfață pentru afaceri, ceva numit *pavană geometrică*, și stimularea directă a centrilor plăcerii din creier. Tuf își propuse să afle ce-i pavana geometrică, dar descoperi că gluga de izolare era prea mică pentru capul lui, țeasta sa fiind anormal de lungă și de lată, după standardele s'uthlameze.

— Tu ești musca mare? întrebă cineva, din spatele său.

Tuf se întoarse. S'uthlamezii stăteau într-o izolare tăcută, cu capetele acoperite de căștile negre, fără vizoare. În afară de ciorchinele de

stewarzi aflați departe, în partea din spate a vagonului, singurul pasager ce nu părăsise încă lumea realității era bărbatul de pe scaunul din partea opusă a intervalului, cu un rând în urmă. Părul lung, împletit, pielea arămie și obrajii dolofani indicau că individul provenea din afara planetei, ca și Tuf.

— Musca cea mare, nu-i așa?

— Sunt Haviland Tuf, inginer ecolog.

— Știam că ești o muscă. Și eu sunt. Mă numesc Ratch Norren. Din Vandeen, zise bărbatul și întinse mâna.

— Am auzit de străvechiul ritual al strângerii mâinilor, domnule. Am remarcat că nu purtați arme. Părerea mea este că, inițial, obiceiul urmărea să stabilească acest fapt. Și eu sunt neînarmat. Acum, dacă doriți, puteți să vă retrageți mâna.

Ratch Norren rânji și-și trase mâna.

— Ești o rață amuzantă, zise el.

— Domnule, nu sunt nici rață amuzantă, nici muscă mare. Cred că-i evident pentru orice persoană cu inteligență umană normală. Poate standardele sunt altele pe Vandeen...

Ratch Norren se ciupi de obraz. Un obraz rotund, plin, cărnos, acoperit cu pudră roșie, pe care-l ciupise cu putere. Tuf decise că era vorba fie de un tic deosebit de pervers, fie de un gest vandeean, a cărui semnificație n-o cunoștea.

— Chestia cu musca, spuse bărbatul, e doar o expresie a păienjeneilor. Una dialectală. Îi numesc muște pe toți cei de pe alte planete.

— Într-adevăr...

— Ești cel care a venit cu nava uriașă de război, nu-i așa? Cel care a apărut la știri? De ce porți perucă? se interesă Norren, fără să aștepte răspuns la întrebările anterioare.

— Călătoresc incognito, deși se pare că mi-ați descoperit deghizarea, domnule.

Norren se ciupi iar de obraz.

— Spune-mi Ratch, zise el, privindu-l pe Tuf din cap până-n picioare. Cam slabă deghizarea... Cu perucă sau fără, rămâi un gigant uriaș, de culoarea ciupercii.

— În viitor, voi folosi farduri. Din fericire, nici unul dintre băștinașii s'uthlamezi n-a dat dovadă de perspicacitatea dumneavoastră.

— Sunt prea politicoși ca s-o exprime. Așa-i pe S'uthlam. Știu, sunt prea mulți. Majoritatea nu-și pot permite nici un fel de intimitate, așa că o înlocuiesc cu o pretinsă intimitate. Nu te vor remarca în public până nu vei dori să fii remarcat.

— Locuitorii din Port S'uthlam, pe care i-am întâlnit, nu păreau deosebit de rezervați, nici împovărați de o etichetă complicată...

— Păienjeneii sunt altfel, replică nestânjenit Ratch Norren. La ei, lucrurile sunt mai lejere. Să-ți dau un sfat. Nu vinde nava aici. Du-o în Vandeen. O să-ți dăm un preț foarte bun.

— Nu intenționez să vând *Arca*.

— Nu-i cazul să te tocmești cu mine. N-am autoritatea s-o cumpăr. Nici banii. Aș vrea să-i am, râse individul. Du-te pe Vandeen și ia legătura cu Consiliul de Coordonatori. N-o să regreți, adăugă el, privind în jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că stewarzii se aflau departe, iar ceilalți pasageri visau în spatele căștilor lor pentru intimitate, după care continuă, coborând vocea până la o șoaptă conspirativă. Pe de altă parte, chiar dacă prețul n-ar fi un factor decisiv, am auzit că nava ta are puteri de coșmar. Să nu dai o asemenea putere s'uthlamezilor. Îi iubesc, nu te mint, îi iubesc cu adevărat, vin în mod regulat aici pentru afaceri, sunt oameni buni, luați în parte, dar *atât de mulți*, Tuffer, și se înmulțesc, se tot înmulțesc, ca niște rozătoare afurisite. O să vezi. Cu câteva secole în urmă, a avut loc un război local zdravăn, tocmai din cauza asta. S'uthlamezii implantau colonii peste tot, înhățând orice bucățică de teren arabil, iar dacă se nimerea să trăiască și alții acolo, îi copleșeau numeric, prin înmulțire. Noi am pus capăt la chestia asta.

— Noi? întrebă Haviland Tuf.

— Vandeen, Skrymir, Planeta lui Henry și Jazbo, oficial. Dar am fost ajutați de-o mulțime de neutri. Tratatul de pace îi limita pe s'uthlamezi la propriul lor sistem solar. Dar dacă le dai nava ta infernală, probabil că se vor dezlănțui din nou.

— Am înțeles că s'uthlamezii sunt un popor deosebit de onorabil și de etic.

Ratch Norren se ciupi iar de obraz.

— Onorabil, etic, bineînțeles. Sunt foarte potriviți să închei afaceri cu ei, iar gagicile de aici cunosc niște trucuri trăznet! Ți-am spus, am o sută de prieteni s'uthlamezi și-i iubesc pe toți. Dar cei o sută de prieteni ai mei au, probabil, vreo mie de copii. Oamenii ăștia se înmulțesc, asta-i problema, Tuf, ascultă-l pe Ratch! Sunt niște viețoși.

— Într-adevăr... Și ce înseamnă viebos, dacă-mi permiteți să întreb?

— Viețoși, repetă nerăbdător Norren. Antientropiști, adoratori ai copiilor, veneratori ai spiralei, bălăcitori în bazinul cu gene. Fanatici religioși, Tuffer. Țicniți religioși.

Ar fi spus mai multe, dar stewardul apăru din nou cu lista cu băuturi în intervalul dintre rânduri. Norren se așeză înapoi pe scaun.

Haviland Tuf ridică un deget lung, pentru a atrage atenția stewardului.

— Vă rog, aș dori încă un recipient!

După aceea, rămase ghemuit, tăcut, tot restul călătoriei, sorbind gânditor din bere.

Tolly Mune plutea în apartamentul ei dezordonat, bând și gândind. Un perete al camerei era alcătuit dintr-un videoecran imens, de șase metri pe trei. În mod obișnuit, Tolly îl regla să-i arate peisaje. Îi plăcea efectul produs de o fereastră prin care se zăreau munții înalți, răcoroși, de pe Skrymir, sau canioanele uscate de pe Vandeen, cu râuri iuți, cu apă-albă, sau luminile orașelor nesfârșite de pe S'uthlam ce se împrăștiau în noapte, sau turnul argintiu strălucitor, baza ascensorului ce urca tot mai sus în cerul întunecat, fără lună, mult deasupra locuințelor înalte de patru kai.

Dar în noaptea aceea, pe perete se vedea un peisaj cosmic, pe care se contura maiestuozitatea sobră, metalică, a navei stelare imense numite *Arca*. Chiar un ecran mare ca al ei – un avantaj al funcției de comandant de port – nu putea arăta în întregime dimensiunile adevărate ale navei.

Iar lucrurile reprezentate de ea – speranță, amenințare – erau incomensurabil mai mari decât *Arca*.

Tolly Mune auzi bâzâitul instalației de comunicare. Calculatorul n-ar fi deranjat-o dacă n-ar fi fost vorba de legătura pe care o aștepta. Stelele se stinseră, *Arca* se dizolvă, videoecranul fu acoperit de culori lichide, care se stabilizară, arătând figura primului consilier, Josen Rael, conducătorul majorității din Înaltul Consiliu Planetar.

— Comandant de port Mune, o salută el.

Amplificarea nemiloasă a imaginii de către aparat arăta încordarea gâtului său lung, contractarea buzelor sale subțiri, sclipirea dură din ochii căprui. Vârful capului bombat, chel, fusese pudrat, dar începuse să transpire.

— Consilier Rael, răspunse ea. Îmi pare bine că m-ai căutat. Te-ai uitat pe rapoarte?

— Da. Convorbirea e protejată?

— Bineînțeles. Vorbește fără teamă.

Bărbatul oftă. De un deceniu, Josen Rael reprezenta o persoană stabilă în politica planetară. Apăruse prima oară la știri când fusese numit consilier pentru război, apoi când ajunsese consilier pentru agricultură. De patru ani standard, era conducătorul facțiunii majoritare din consiliu – tehnocrații – deci, implicit, singurul om puternic de pe

S'uthlam. Puterea îl făcea să arate bătrân, dur și obosit. Tolly Mune nu-l văzuse niciodată într-un asemenea hal.

— Ești sigură de date? Echipa ta n-a greșit? Nu-i nevoie să-ți spun că-i vorba de un lucru prea important pentru a face vreo eroare. Chiar e o navă de germinare a CIE?

— Chiar, răspunse Tolly Mune. Chestia nenorocită e stricată, neîntreținută, dar încă funcțională – mai mult sau mai puțin – iar biblioteca de celule a rămas intactă. Am verificat.

Rael își trecu degetele lungi, boante, prin părul alb, rar.

— Ar trebui să jubilez, presupun... Când se va termina, mă voi face la știri că jubilez... Dar acum mă gândesc doar la pericole. Am avut o ședință de consiliu. Secretă. Nu putem risca să dezvăluim prea multe până nu se termină toată povestea asta. Consiliul a fost de acord – tehnocrații, expansioniștii, zeroiștii, partidul bisericii, facțiunile marginale. N-am văzut niciodată o asemenea unanimitate, în toți anii de când lucrez, râse el. Comandant de port Mune, trebuie să avem nava asta!

Tolly Mune știa că avea să se ajungă aici. Fusese comandant de port atâta vreme, așa că înțelegea politica societății de pe planetă. S'uthlam se aflase într-o criză nesfârșită, tot timpul vieții ei.

— O să încerc s-o cumpăr, răspunse ea. Înainte să nimerească peste *Arcă*, acest Haviland Tuf a fost, inițial, un negustor independent. Echipa mea i-a găsit vechea navă pe puntea de acostare, într-un hal fără hal. Negustorii sunt niște canalii lacome. Toți. Ăsta-i în avantajul nostru.

— Oferă-i cât vrea, zise Josen Rael. Ai înțeles, comandant de port? Dispui de buget nelimitat!

— Am înțeles, oftă Tolly Mune, știind că trebuie să pună o întrebare. Și dacă nu vrea să vândă?

— Ar fi o situație dificilă, mormăi Rael, ezitând. Trebuie să vândă. Un refuz ar însemna o tragedie. Nu pentru individ, ci pentru noi.

— Și dacă nu vrea să vândă? repetă Tolly Mune. Trebuie să cunosc alternativele.

— Trebuie să avem nava, îi explică Rael. Dacă acest Tuf se dovedește a fi nerezonabil, nu ne rămâne decât o singură soluție. Înaltul Consiliu își va exercita dreptul suveran asupra proprietăților și o va confisca. Omul va primi o compensație, bineînțeles.

— Fir-ar să fie! Vrei să-i luăm nava cu forța!

— Nu. Totul va fi legal, am verificat. În stare de necesitate, pentru binele celor mulți, dreptul la proprietate poate fi anulat.

— Ce naiba, asta înseamnă naționalizare, Josen! Aveai mai mult bun simț când erai aici, sus. Ce ți-au făcut acolo?

Bărbatul se strâmbă și, pentru o clipă, semănă din nou un pic cu tânărul care lucrase alături de ea un an, pe vremea când ea era adjunctul comandantului de port, iar el al treilea asistent al administratorului pentru comerț interstelar. Apoi scutură din cap, iar politicianul bătrân, obosit, reapăru.

— Nu-mi place, maică, dar am de ales? Am văzut extrapolările. Foamete în masă în douăzeci și șapte de ani, dacă nu apare vreo descoperire științifică epocală, iar așa ceva nu se întrevede. Înainte de a ajunge la asta, expansioniștii vor recâștiga puterea și, probabil, va izbucni războiul. Oricum, vor muri miliarde. În fața unei asemenea calamități, cât valorează drepturile unui singur om?

— Nu te contrazic, Josen, deși există unii care ar face-o, știi prea bine. Dar să lăsăm asta. Vrei să fii un om practic – atunci să-ți spun niște afurisite de chestii practice la care să te gândești. Chiar dacă *vom cumpăra* legal nava de la Tuf, vom avea necazuri cu Vandeen, Skrymir și cu ceilalți aliați, deși mă îndoiesc că vor face ceva. Dar dacă o vom lua cu forța, coordonatele se vor schimba, vom ajunge în cu totul altă parte – într-un loc dificil. Poate aliații vor susține că-i vorba de piraterie, vor considera *Arca* drept navă militară – ceea ce și este, de fapt, în esență, dincolo de faptul că reprezintă o minune a lumii – vor susține că am încălcat tratatul și ne vor ataca iar.

— Voi discuta personal cu ambasadorii lor, făgădui fără vlagă Josen Rael. O să-i asigur că, atât timp cât tehnocrații sunt la putere, programul de colonizare nu va fi reluat.

— Și-ți vor da crezare în baza cuvântului tău amărât? Se vor încinge al naibii de tare! Poți să le garantezi că tehnocrații nu vor pierde puterea *niciodată*, că nu vor trebui să trateze vreodată cu expansioniștii? Cum o să faci asta? Ai de gând să folosești *Arca* pentru a instaura o dictatură binevoitoare?

Consilierul strânse din buze, iar ceafa lui lungă se înroși.

— Mă cunoști foarte bine! Sunt de acord, există pericole. Nava reprezintă o putere militară formidabilă. Să nu uităm asta! Dacă aliații se vor mobiliza împotriva noastră, noi vom avea toate atuurile!

— Aiurea! Trebuie s-o reparăm și s-o cunoaștem. Tehnologia folosită a fost uitată de o mie de ani. Vom studia luni de zile, înainte de a fi în stare să folosim chestia asta blestemată! Dacă vom avea ocazia! Armata vandeenă va sosi în câteva săptămâni, și nici ceilalți nu vor întârzia prea mult.

— Nu te privește pe tine, comandant de port! o repezi scurt Josen Rael. Înaltul Consiliu a analizat cu atenție soluția.

— Nu te folosi de funcție când discuți *cu mine*, Josen! Îți amintești de vremea când te-ai îmbătat cu narcoarzătoare și ai vrut să ieși afară, să vezi cât de repede se cristalizează urina în spațiul cosmic? Eu am fost aceea care ți-am explicat că o să-ți degere furtunul, stimate prim consilier! Destupă-ți urechile amărâte și ascultă-mă! Poate că războiul nu mă privește, dar negoțul da. Portul este, pentru noi, calea vieții. Importăm treizeci la sută din caloriile noastre prime...

— Treizeci și patru, o corectă Rael.

— Treizeci și patru, fu de acord Tolly Mune. Iar cifra va crește, știm amândoi. Plătim hrana cu priceperea noastră tehnică – bunuri produse și profituri ale portului. Întreținem, reparăm și construim mai multe nave decât celelalte patru planete din sector, și știi de ce? Pentru că-mi chinui gângăniile amărâte să se asigure că suntem *cei mai buni.* Chiar Tuf a recunoscut asta. A venit aici să-și facă reparațiile deoarece avem o reputație – reputația de a fi etici, cinstiți, corecți și competenți tehnic. Ce se va întâmpla cu reputația noastră, dacă vom confisca nava aia amărâtă? Câți negustori își vor mai aduce navele *lor* la reparat, dacă noi considerăm că avem dreptul să înhățăm orice ne place? *Ce se va întâmpla cu portul meu afurisit?*

— Sigur că va produce un efect nefavorabil, admise Josen Rael.

Tolly Mune scoase un sunet vulgar.

— Economia noastră va fi distrusă! se încăpățână ea.

Rael transpira din greu, picăturile scurgându-i-se pe fruntea lată, boltită. Le șterse cu batista.

— Atunci, ai grijă să nu se întâmple asta, comandant de port Mune! Vezi să nu ajungem la așa ceva!

— Cum?

— Cumpără *Arcal* Îți deleg autoritate deplină, din moment ce înțelegi situația atât de bine. Fă-l pe individul ăla, Tuf, să fie rezonabil. Responsabilitatea îți aparține.

Apoi consilierul dădu din cap, iar ecranul se întunecă.

Pe S'uthlam, Haviland Tuf făcu pe turistul.

Nu se putea nega că planeta era impresionantă, în felul ei. În timpul anilor de negustorie, cînd țopăia din stea în stea, cu *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime*, Haviland Tuf vizitase mai multe planete decât ținea minte, dar nu credea că avea să uite prea curând S'uthlam.

Văzuse un mare număr de peisaje ce-ți tăiau răsuflarea: turnurile din cristal de pe Avalon, pânzele cerești de pe Arachne, mările învolburate de pe Vechiul Poseidon și munții de bazalt negru de pe Clegg.

S'uthlam alcătuia un oraș – vechile denumiri însemnau acum cartiere sau suburbii, localitățile de altădată unindu-se, cu secole în urmă, într-un megalopolis – care rivaliza cu oricare din minunile acelea.

Tuf avea oarecare slăbiciune pentru clădirile înalte – ca atare, privise peisajul citadin, în timpul zilei și noaptea, de pe platformele de observare aflate la înălțimea de un kilometru, doi, cinci, nouă. Oricât urca, luminile se întindeau tot mai mult, acoperind solul la nesfârșit, în toate direcțiile, fără nici o întrerupere vizibilă. Clădiri îndesate și fără caracteristici, de patruzeci, cincizeci de etaje, stăteau îngrămădite una în alta, în umbra veșnică a turnurilor cu oglinzi, care se înălțau în jur, absorbind soarele. Etaje noi fuseseră construite deasupra altora vechi, care și ele, la rândul lor, se rezemau de altele. Trotuare rulante se încrucișau și răsîncrucișau, în modele de-o complicație labirintică. În subteran se afla o rețea de drumuri imense, în care trenurile pneumatice și capsulele cu mărfuri goneau în întuneric cu sute de kai pe oră, iar sub drumuri se găseau temelii și subtemelii, tunele, căi subterane, locuri de promenadă, instalații cosmice, un întreg oraș care se cufunda în adânc, pe cât se ridica în sus ruda lui cu oglinzi.

Tuf văzuse luminile megalopolisului de pe *Arcă*, de pe orbită. Orașul se întindea pe o jumătate de continent. De jos, părea a fi suficient de mare pentru a acoperi o galaxie. Mai existau și alte continente. Și în ele străluceau noaptea luminile civilizației. Marea de lumini nu avea în ea insule de întuneric. S'uthlamezii nu iroseau spațiul pentru chestii de lux, precum parcurile. Tuf nu-i dezaproba – considerase întotdeauna parcurile o instituție perversă, având îndeosebi menirea de a aminti umanității civilizate ce viață crudă, cruntă și inconfortabilă ar fi avut dacă ar fi fost obligată să trăiască în natură.

În peregrinările sale, Haviland Tuf testase o mare varietate de culturi, și n-o considera pe cea de aici inferioară altora. S'uthlam reprezenta o lume a diversității, a posibilităților amețitoare, a bogăției ce dovedea atât vitalitate, cât și decadență. O lume cosmopolită, racordată la o rețea ce lega stelele, bucurându-se în voie de muzica, dramele și senzoriumurile importate de pe alte planete, folosind acești stimulatori neîncetat, pentru a transforma și modifica fără sfârșit propria-i matrice culturală. Orașul oferea mai multe soiuri de distracții, de feluri mai variate decât văzuse Tuf până atunci în alte locuri – suficiente posibilități de a ține ocupat un turist timp de mai mulți ani standard, dacă ar fi dorit să le guste pe toate.

În timpul anilor de călătorie, Haviland Tuf văzuse vrăjitoriile științei și tehnologiei avansate din Avalon, Newholme, Tober-în-Voal, Vechiul Poseidon, Baldur, Arachne și de pe alte planete aflate pe culmea

progresului uman. Tehnologia existentă aici demonstra că S'uthlam le egala pe cele mai avansate dintre ele. Ascensorul orbital constituia, în sine, o ispravă impresionantă. Se bănuia că Vechiul Pământ ar fi ridicat asemenea construcții în antichitate, înainte de Prăbușire – se pare că și Newholme clădise unul, care se dărâmase însă în timpul războiului. În tot cazul, Tuf nu văzuse nicăieri un asemenea artefact colosal, nici măcar pe Avalon, unde astfel de ascensoare fuseseră studiate și respinse din motive economice. Iar trotuarele rulante, trenurile pneumatice, fabricile, toate erau moderne și eficiente. Chiar și guvernul părea că lucrează.

S'uthlam era o lume miraculoasă.

Haviland Tuf o studie, călătorind prin ea, încercându-i minunile timp de trei zile, înainte de a se întoarce în dormitorul mic, aglomerat, de prima categorie, aflat la etajul șaptezeci și nouă al unui hotel turn. Ajuns acolo, chemă recepționerul și-l anunță:

— Doresc să luați măsurile necesare pentru a mă întoarce imediat pe navă.

Apoi se așeză pe marginea patului îngust, pe care-l trăsese din perete, scaunele fiind insuportabil de mici. Își încrucișă mâinile mari, albe, pe burtă.

Recepționerul, un bărbat subțirel, ce abia-i ajungea lui Tuf până la mijloc, rămase perplex.

— Înțelesesem că veți rămâne încă zece zile...

— Corect. Dar natura planurilor e aceea de a fi schimbate. Doresc să mă întorc pe orbită de îndată ce va fi posibil. V-aș fi recunoscător dacă v-ați ocupa de pregătiri, domnule.

— Sunt multe lucruri pe care nu le-ați văzut încă!

— Într-adevăr. Consider însă că atât cât am văzut, oricât de mică ar fi fost partea din întreg, a fost mai mult decât suficient.

— Nu vă place S'uthlam-ul?

— Suferă de un exces de s'uthlamezi, răspunse Haviland Tuf. Mai pot fi menționate și alte puncte slabe. Hrana e catastrofală, în cea mai mare parte recompusă chimic, de obicei fără gust, de-o textură neplăcută văzului, plină de culori neobișnuite, neliniștitoare. Mai mult, porțiile sunt necorespunzătoare. Voi fi atât de temerar pentru a menționa prezența continuă, deranjantă, a unui mare număr de reporteri de la canalele de știri. Am învățat să-i recunosc după camerele multifocale pe care le poartă în centrul frunții, ca pe un al treilea ochi. Poate i-ați observat colcăind prin vestibulul, senzoriumul și restaurantul dumneavoastră. După o estimare grosolană, acolo sunt vreo douăzeci.

— Sunteți o celebritate, o figură publică. Oamenii de pe S'uthlam se interesează de persoana dumneavoastră. Sigur, dacă nu doreați să acordați interviuri, n-ar fi îndrăznit să intervină în intimitatea dumneavoastră. Etica profesională...

— Fără îndoială că ar fi fost respectată ad litteram, îi termină fraza Haviland Tuf. Recunosc că s-au ținut la distanță. Cu toate astea, în fiecare seară când m-am întors în această cameră insuficient de mare și am accesat știrile, am fost întâmpinat de scene cu mine însumi privind orașul, mâncând hrană precum cauciucul, fără gust, vizitând diferite atracții turistice teatrale și intrând în grupurile sanitare. Vanitatea e unul dintre marile mele defecte, mărturisesc, dar farmecul notorietății a dispărut iute. Mai mult, unele unghiuri ale camerelor au fost nemăgulitoare în exces, iar umorul comentatorilor s-a apropiat de jignire.

— E o problemă ușor de rezolvat. Ar fi trebuit să veniți la mine mai devreme. Putem să vă închiriem un scut pentru intimitate. Se prinde la centură și dacă un reporter se apropie la mai puțin de douăzeci de metri, îi bruiază cel de-al treilea ochi și-i produce o durere de cap cumplită.

— Mai puțin ușor de rezolvat este lipsa completă a vieții animale pe care am remarcat-o, declară impasibil Tuf.

— Paraziți? exclamă îngrozit recepționerul. Sunteți nemulțumit că nu avem *paraziți?*

— Nu toate animalele sunt paraziți. Pe multe planete, păsările, câinii și alte specii au fost păstrate și îndrăgite. Eu însumi iubesc pisicile. O lume cu adevărat civilizată rezervă un loc felinelor, dar se pare că pe S'uthlam populația nu face distincție între ele și păduchi sau viermii-roșii-de-ploaie. Când am făcut aranjamentele pentru vizita mea aici, comandantul de port Mune m-a asigurat că echipa sa va avea grijă de pisicile mele, iar eu i-am acceptat asigurările. Dar dacă nici un s'uthlamez n-a avut ocazia să întâlnească vreun animal dintr-o specie diferită de cea omenească, cred că am motive să pun la îndoială calitatea îngrijirilor pe care le primesc în prezent pisicile.

— Avem animale, protestă recepționerul. Afară, în zonele agrofabricilor. O mulțime de animale, am văzut înregistrări...

— Nici o îndoială că aveți. Totuși, o înregistrare cu o pisică și o pisică sunt lucruri oarecum diferite și necesită tratament diferit. Benzile pot fi depozitate pe un raft. Pisicile nu. Dar acestea sunt echivocuri. Problema crucială, după cum am menționat mai înainte, constă în numărul s'uthlamezilor, nu în manierele lor. Aici sunt prea mulți oameni, domnule! Am fost înghesuit în mod repetat, în orice ocazie. În întreprinderile pentru mâncat, mesele sunt prea apropiate de alte mese, scaunele prea mici pentru talia mea, iar străinii se așază uneori lângă mine și mă lovesc

cu coatele, insolent. Scaunele din teatre și senzoriumuri sunt înghesuite și înguste. Trotuarele sunt aglomerate, vestibulurile aglomerate, trenurile aglomerate – peste tot, oameni care mă ating fără autorizația sau consimțământul meu.

Recepționerul etală un zâmbet profesional, strălucitor.

— Oh, omenirea! exclamă el, strâmbându-se elocvent. Gloria S'uthlam-ului! Masele ce se adună, oceanele de figuri, parada nesfârșită, drama vieții! Există ceva mai înviorător ca frecatul umerilor de un tovarăș om?

— Poate că nu, răspunse Tuf, cu o voce inexpresivă. Cred însă că m-am înviorat destul. Mai mult, permiteți-mi să vă atrag atenția că s'uthlamezul mediu e prea scund pentru a se freca de umărul meu, de aceea a fost obligat să se mulțumească a se freca de brațele, picioarele sau burta mea.

Zâmbetul recepționerului dispăru.

— Aveți o atitudine greșită, domnule. Pentru a aprecia pe deplin planeta noastră trebuie să învățați s-o vedeți prin ochii s'uthlamezilor.

— Nu doresc să merg în genunchi.

— Sunteți cumva anti-viață?

— Cu adevărat nu, răspunse Haviland Tuf. Viața este infinit preferabilă alternativelor sale. Dar, după experiența mea, toate lucrurile bune pot fi duse la extrem. Acesta pare a fi cazul S'uthlam-ului, zise Tuf și ridică un deget, cerând tăcere, înainte ca recepționerul să apuce să-i răspundă. Am dezvoltat îndeosebi un soi de antipatie, fără îndoială prea zorită și nejustificată, față de unele specimene izolate ale formelor de viață pe care le-am întâlnit din întâmplare în călătoriile mele. Câteva și-au exprimat deschis ostilitatea, adresându-mi epitete evident înjositoare referitoare la dimensiunile și masa mea.

— Regret, spuse recepționerul, roșind, dar sunteți... amplu, iar pentru un s'uthlamez este inacceptabil social să fie... supraponderal.

— Greutatea, domnule, depinde în întregime de gravitație, de aceea reprezintă o noțiune foarte maleabilă. Mai mult, nu-s dornic să vă acord autoritatea de a considera greutatea mea prea mare, prea mică sau normală, acestea fiind criterii subiective. Estetica variază de la planetă la planetă, ca și genotipurile sau predispozițiile ereditare. Sunt satisfăcut de masa mea actuală, domnule. Să ne întoarcem însă la oile noastre. Doresc să închei sejurul imediat.

— Foarte bine. Vă voi rezerva un loc în primul tren pneumatic de mâine dimineață.

— O soluție nesatisfăcătoare. Aș prefera să plec imediat. Am examinat listele și am descoperit că există un tren peste trei ore standard.

— E plin, mârâi recepționerul. N-au rămas decât locuri la clasa a doua sau a treia.

— Voi rezista cât de bine voi putea. Fără îndoială că apăsarea puternică a unui număr atât de mare de oameni mă va lăsa învigorat și mai bun, când voi părăsi trenul.

Tolly Mune plutea în mijlocul biroului ei, în poziția lotusului, uitându-se în jos spre Haviland Tuf.

Avea un scaun special pentru muște și viermi-de-sol, neobișnuiți cu imponderabilitatea. Un scaun mai degrabă inconfortabil, dar prins zdravăn de podea și echipat cu un harnașament-plasă, pentru a-și ține ocupantul locului. Tuf se împinsese până la el cu o demnitate greoaie și se legase strâns, iar ea luase o poziție comodă în fața lui, la nivelul capului său. Tolly Mune își imagina că acest lucru îi oferea un oarecare avantaj psihologic.

— Comandant de port Mune, spuse Tuf, părând extrem de puțin afectat de poziția lui inferioară, protestez. Înțeleg că aceste referiri repetate la persoana mea ca muscă reprezintă o manifestare a dialectului local, plin de culoare, fără a implica intenții insultătoare. Dar nu pot să nu simt o oarecare jignire în urma acestei încercări evidente de... să-i zicem de a-mi smulge aripile.

Tolly Mune rânji în jos, spre el.

— Regret, Tuf. Prețul nostru e ferm.

— Într-adevăr... Ferm. Interesant cuvânt. Dacă n-aș fi conștient că mă aflu în prezența unui personaj ca dumneavoastră, demn de stimă și nedornic să jignească, aș sugera că fermitatea se apropie de rigiditate. Politețea mă împiedică să răcnesc declarații despre lăcomie, avariție și piraterie în spațiul cosmic, pentru a-mi urmări țelul în aceste negocieri spinoase. Subliniez, totuși, că suma de cincizeci de milioane de standarzi e de câteva ori mai mare decât produsul planetar brut al multor lumi.

— Lumi mici, iar aici e mult de lucru. Ai o navă afurisit de mare.

Tuf rămase senin.

— Accept ideea că *Arca* este o navă întinsă, dar cred că asta are puțină importanță. Doar dacă nu obișnuiți să taxați pe metru pătrat, nu pe oră de lucru.

Tolly Mune râse:

— Aici nu-i vorba de a monta câteva inele-pulsatorii pe un cargobot vechi, sau de a-i reprograma pilotul automat. Discutăm despre mii de ore de lucru, cu trei echipe de păienjenei în trei schimburi, despre muncă zdravănă în sistem cu cei mai buni cibertehi pe care-i avem, despre fabricarea la comandă a unor piese care nu se mai produc de sute de

ani. Iar ăsta-i doar începutul. Trebuie să studiem muzeul ăla blestemat al tău înainte de a-l desface în bucăți, altfel n-o să reușim să-l mai montăm la loc. Suntem obligați să momim specialiști de pe planetă să urce cu ascensorul aici, poate chiar să iasă din pânză. Chestia asta-i *lungă de treizeci de kilometri!* Nu poți s-o aduci în pânză. Trebuie să construim un doc special în jurul ei, iar pentru asta avem nevoie de dane pe care le-am fi folosit pentru trei sute de nave obișnuite. Nu vrei să știi cât va costa, Tuf? întrebă ea și tastă ceva la calculatorul de la încheietură, apoi dădu din cap. Dacă rămâi aici o lună locală, o estimare cu adevărat optimistă, numai închirierea docului costă aproape un milion. În banii tăi, mai mult de trei sute de mii de standarzi.

— Într-adevăr... făcu Haviland Tuf.

Tolly Mune dădu mâinile în lături, într-un gest de neputință.

— Ești liber să-ți rezolvi treaba în altă parte, dacă nu-ți place prețul nostru.

— Sugestia nu-i practică. Din nefericire, oricât de simple sunt cerințele mele, se pare că doar o mână de planete au capacitatea de a le rezolva – o tristă constatare privind starea prezentă a îndemânării tehnice a omenirii.

— Doar o mână? rânji Tolly Mune. Poate am fixat prea jos prețul serviciilor noastre...

— Doamnă, cu siguranță că nu veți fi atât de grobiană ca să profitați de francheța mea naivă!

— Nu. După cum am spus, prețul nostru e ferm.

— Se pare că am ajuns într-un neplăcut și spinos impas. Dumneavoastră ați stabilit un preț. Eu, din nefericire, nu-l pot plăti.

— N-aș fi ghicit. Îmi închipuisem că, dispunând de o asemenea navă, ai destule calorii de ars.

— Mă voi dedica unei cariere lucrative în domeniul ingineriei ecologice, fără îndoială. Din nefericire, n-am început încă s-o practic, iar comerțul meu anterior a suferit, recent, răsturnări financiare neprevăzute. Poate vă interesează reproduceri excelente, din plastic, ale măștilor de orgie cooglishane? Pot fi utilizate ca decorații murale ieșite din comun și stimulative. Se zice că au proprietăți magice afrodisiace.

— Nu, răspunse Tolly Mune. Știi ceva, Tuf? Azi e ziua ta norocoasă.

— Mi-e teamă că vă bateți joc de mine. Chiar dacă sunteți pe cale să mă informați despre executare de lucrări la jumătate de preț sau despre servicii cu reducerea tarifului la o treime, nu-s în poziția optimă de a profita de ofertă. Voi fi amarnic și brutal de cinstit cu dumneavoastră, comandant de port Mune, și voi recunoaște că sufăr, în prezent, de o lipsă temporară de fonduri.

— Am o soluție, zise Tolly Mune.

— Într-adevăr?

— Ești negustor, Tuf. N-ai nevoie de o navă atât de mare ca *Arca*. Și nu știi nimic despre ingineria ecologică. Această epavă nu-ți folosește la nimic. Dar are o valoare considerabilă de recuperare, zâmbi ea călduros. Am discutat cu cei de jos, de pe S'uthlam. Înaltul Consiliu consideră că ar fi în folosul tău să vinzi ce-ai găsit.

— Grija lor mă emoționează...

— Îți vom plăti o primă de salvare generoasă. Treizeci la sută din valoarea estimată a navei.

— Estimarea fiind făcută de dumneavoastră, spuse cu voce lipsită de expresie Haviland Tuf.

— Da, dar asta nu-i totul. Vom oferi un milion de standarzi gheață, în plus față de prima de salvare, și-ți vom dărui o navă nouă. Un Longhaul Nouă, nou-nouț, cel mai bun cargobot pe care-l fabricăm, cu bucătărie complet automatizată, sector de locuit pentru șase persoane, rețea gravitațională, două navete, cală pentru mărfuri suficient de încăpătoare pentru a egala capacitatea de transport a celor mai mari nave comerciale avaloniene sau kimdissiene, triplă redundanță, ultimul calculator din seria Smartalec, activat prin voce, chiar și armament, dacă vrei. Vei fi cel mai bine echipat negustor independent din întregul sector.

— Departe de mine gândul de a nu aprecia o asemenea generozitate. Doar gândindu-mă la oferta dumneavoastră și-mi vine să leșin! Deși fără îndoială că m-aș simți mult mai bine la bordul frumoasei nave noi pe care mi-o oferiți, am început a avea un atașament prostesc, sentimental, față de *Arcă*. Ruinată și nefolositoare cum e, rămâne ultima navă de germinare existentă a dispărutului Corp de Ingineri Ecologi, o bucată vie a istoriei, un monument al geniului și cutezanței lor. Mai poate fi de folos. Cu câtva timp în urmă, în vreme ce parcurgeam drumul meu singuratic prin spațiul cosmic pentru a ajunge aici, mi-a venit ideea să renunț la viața nesigură de negustor și să practic, în locul ei, meseria de inginer ecolog. Oricât de ilogică și, fără îndoială, ignorantă a fost această decizie, a avut un anume farmec. Mi-e teamă că firea mea încăpățânată constituie un mare viciu. De aceea, comandant de port Mune, trebuie, cu cel mai mare regret, să refuz oferta dumneavoastră. Voi păstra *Arca*.

Tolly Mune se roti, se răsuci în jos și se depărtă ușor de tavan, cât să ajungă în dreptul figurii lui Tuf, apoi îndreptă un deget spre el.

— Să te ia dracu'! N-am răbdare să mă târgui pentru fiecare calorie amărâtă! Sunt o femeie ocupată și n-am energie de risipit cu jocurile

voastre negustorești! Vei vinde – știm amândoi asta – așa că să terminăm. Spune ce preț vrei.

Îi atinse nasul ușor cu vârful degetului și repetă:

— Spune – atingere – ce preț – atingere – vrei – atingere.

Haviland Tuf își desfăcu harnașamentul și sări de pe podea. Era atât de uriaș încât o făcu să se simtă micuță – *pe ea*, care fusese considerată gigantă toată viața!

— Vă rog să încetați atacul asupra persoanei mele! Nu va avea vreun efect pozitiv asupra deciziei pe care-o voi lua. Mă tem că m-ați înțeles teribil de greșit, comandant de port Mune. Am fost negustor, dar unul slab – poate din cauză că n-am stăpânit niciodată talentul de a mă târgui, pe care mi-l imputați în mod eronat. Am declarat în mod concis poziția mea. *Arca* nu-i de vânzare.

— Simt o oarecare afecțiune pentru tine, de pe vremea când am fost acolo, sus, zise Josen Rael pe un ton tranșant, folosind o linie protejată. Nimeni nu neagă faptul că dosarul tău, în calitate de comandant de port, este exemplar. Altfel, te-aș destitui chiar acum. L-ai lăsat să se înapoieze pe navă? Cum *ai putut?* Am crezut că ai mai multă minte!

— Iar eu am crezut că ești un politician! răspunse Tolly Mune, cu oarecare dispreț în glas. Josen, gândește-te la toate complicațiile afurisite de care-am fi avut parte dacă puneam paza să-l înhațe în mijlocul Casei Păianjenului! Tuf nu-i o persoană care să treacă nebăgată în seamă, chiar dacă își pune o perucă ridicolă și încearcă să călătorească incognito. Locul ăsta geme de vandeeni, jazboți, henry-iști și tot ce vrei, toți pândindu-l pe Tuf, supraveghind *Arca*, așteptând să vadă ce facem. A fost contactat deja de un negustor vandeen. Au discutat serios în trenul pneumatic.

— Știu, știu, spuse amărât consilierul. Totuși, trebuia să faci ceva... să-l fi arestat pe furiș.

— Și după aceea? Să-l omor și să-l arunc printr-un sas? Nu fac așa ceva, Josen. Nici măcar să nu-ți închipui că aș putea face așa ceva! Dacă ai de gând să mă obligi, spun totul la știri și vă dărâm pe toți!

Josen Rael își șterse transpirația și zise, apărându-se:

— Nu ești singura care ai principii! Nu ți-aș fi sugerat un asemenea lucru. Dar trebuie să punem mâna pe navă, iar dacă Tuf s-a înapoiat pe ea, sarcina noastră devine mai dificilă. *Arca* are încă o apărare formidabilă. Am făcut simulări și nu cred că-i în stare să respingă un atac simultan al întregii Flote de Apărare Planetară.

— Ce naiba, a parcat la cinci kai de capătul tubului nouă, Josen! Un amărât de atac al *oricui* ar distruge portul și ar dărâma ascensorul peste

capetele voastre prăpădite! Nu faceți pe voi și lăsați-mă să-mi văd de treabă! O să-l conving să vândă. Legal.

— Foarte bine, replică Rael. Îți mai acord un mic răgaz. Dar te avertizez, Înaltul Consiliu urmărește afacerea îndeaproape și-i nerăbdător. Ai trei zile la dispoziție. Dacă Tuf nu pune degetul pe chitanța de vânzare, trimit batalioanele de asalt!

— Nu-ți face griji, am planul meu.

Camera de comunicații a *Arcei* era lungă și îngustă, cu pereții acoperiți de șiruri de ecrane negre, goale. Haviland Tuf se instalase acolo confortabil, cu pisicile lui. Distrugere, femela furtunoasă, neagră cu alb, i se încolăcise pe genunchi și dormea, iar Haos, încă pisoi, hoinărea pe umerii lui lați, frecându-se de gâtul lui și torcând puternic. Tuf își încrucișase mâinile pe burtă, răbdător, în timp ce diferite calculatoare prelucrau întrebarea lui, o revedeau, o transmiteau, o verificau, o transferau și o înregistrau. Aștepta de ceva timp. Când, în cele din urmă, pavana geometrică de pe ecran dispăru, văzu trăsăturile osoase, tipice unei femei s'uthlameze în vârstă.

— Sunt custodele bazei de date a Consiliului, se prezentă ea.

— Sunt Haviland Tuf, de pe *Arca*.

— V-am recunoscut, zâmbi femeia. V-am văzut la știri. Cu ce vă pot fi de folos? Ah, aveți ceva pe gât!

— Un pisoi, doamnă. E prietenos, explică el, se întinse și-l scărpină pe Haos sub bărbie. Vă cer ajutorul într-o problemă măruntă. Deoarece sunt sclavul neajutorat al propriei mele curiozități și dornic să-mi îmbogățesc stocul sărac de cunoștințe, m-am ocupat de curând cu studiul planetei dumneavoastră – istoria ei, obiceiurile, folclorul, politica, modelele sociale și celelalte. Bineînțeles, am folosit toate textele standard și serviciile bazelor de date publice, dar există un anume fragment de informație pe care n-am reușit să-l procur. Un lucru mărunt, fără îndoială ridicol de ușor de aflat, dacă aș fi avut înțelepciunea de a ști unde să caut, dar absent, într-un mod inexplicabil, din toate sursele pe care le-am consultat. Urmărind acel crâmpei de informație, am contactat Centrul de prelucrare pentru învățământ al S'uthlam-ului și principala bibliotecă a planetei. Ambele m-au trimis la dumneavoastră. Și așa am ajuns aici...

Pe figura custodelui se întipări brusc o expresie de maximă prudență.

— Înțeleg. Baza de date a Consiliului nu este, de obicei, accesibilă publicului, dar poate voi face o excepție. Ce căutați?

— Un bob mărunt de informație, după cum am spus, și v-aș rămâne îndatorat dacă ați fi atât de amabilă să-mi răspundeți la întrebare,

alinându-mi curiozitatea arzătoare. Care este, exact, populația actuală a S'uthlam-ului?

Fața femeii se întunecă.

— Această informație are caracter secret, răspunse ea, cu voce inexpresivă.

După care ecranul se înnegri.

Haviland Tuf rămase un moment pe gânduri, înainte de a se reconecta la baza de date pe care o folosise anterior.

— Mă interesează o imagine generală despre religia s'uthlameză, îi spuse el programului de căutate. Mai ales descrierea credinței și a sistemului etic al Bisericii Evoluției Vieții.

După câteva ore, pe când era cufundat în lectură și se juca, absent, cu Distrugere, care se trezise agitată și flămândă, îl apelă Tolly Mune. Tuf înregistră informațiile pe care le vizualizase anterior și făcu să apară figura femeii pe un alt ecran din cameră.

— Comandant de port Mune, o salută el.

— Am auzit că ai încercat să afli secrete planetare, Tuf, rânji ea.

— Vă asigur că n-am avut asemenea intenții. Oricum, sunt un spion lipsit de eficiență, din moment ce tentativa mea a reprezentat un eșec sinistru.

— Hai să luăm masa împreună, îi propuse Tolly Mune. Poate reușesc să răspund la întrebarea ta.

— În acest caz, permiteți-mi să vă invit să cinăm la bordul *Arcei.* Bucatele mele, deși nu-s excepționale, au mai mult gust și-s considerabil mai îmbelșugate decât hrana disponibilă în portul dumneavoastră.

— Mi-e teamă că acest lucru e imposibil. Am prea multe afurisite de sarcini pe cap, Tuf. Nu pot părăsi stația. Să nu te temi că o să-ți chiorăie mațele. Abia a sosit un transportor mare din Cămări – asteroizii noștri pentru agricultură din vecinătate, terraformați și ai naibii de fertili. C.P. înhață prima din calorii. Salată proaspătă de neoiarbă, friptură din șuncă de vier-de-tunel, în sos de zahăr cafeniu, păstăi aromate, pâine de ciuperci, fructe-jeleu în frișcă adevărată și bere. Bere *importată*, zâmbi ea.

— Pâine de ciuperci? făcu Haviland Tuf. Nu mănânc carne de animal, dar restul meniului pare foarte atrăgător. Accept cu încântare amabila dumneavoastră invitație. Dacă eliberați un doc pentru sosirea mea, voi veni cu *Manticora.*

— Folosește docul patru. E foarte apropiat de Casa Păianjenului. Asta-i Distrugere sau Haos?

— Distrugere, răspunse Tuf. Haos a plecat într-una din hoinărelile lui misterioase, așa cum obișnuiesc să facă pisicile.

— N-am văzut niciodată un animal viu, declară Tolly Mune, bine dispusă.

— Pot să o aduc pe Distrugere, să vă edificați.

— Pe curând!

Și Tolly Mune închise.

Mâncară la unu și un sfert fix.

Camera de Cristal se afla în partea inferioară a Casei Păianjenului și avea exteriorul alcătuit dintr-o cupolă din plastoțel transparent, cristalin. Dincolo de zidurile aproape invizibile ale cupolei se zăreau limpezimea neagră a spațiului cosmic, întinderile cu stele reci și complicatul model al pânzei. În jos, se vedeau exteriorul stâncos al stației, tuburile de transport fixate de suprafața ei, bulele umflate, argintii, ale habitaclurilor lipite de zona centrală, minaretele sculptate și turnurile-săgeată strălucitoare ale hotelurilor de clasă stelară ce se înălțau în bezna rece. Exact deasupra lor plutea globul imens al S'uthlam-ului, colorat în albastru-deschis și cafeniu, în jurul căruia se răsuceau modele alcătuite din nori. Spre el se îndrepta ascensorul, din ce în ce mai spre înalt, până când săgeata imensă devenea o dungă subțire, strălucitoare, după care dispărea complet din vedere. Peisajul era amețitor.

De obicei, camera era folosită doar în ocazii speciale, oficiale. Ultima oară fusese deschisă cu trei ani în urmă, când Josen Rael urcase să se întrețină cu un demnitar străin aflat în vizită. Dar Tolly Mune înlăturase orice obstacol. Mâncarea fusese pregătită de un bucătar pe care-l împrumutase, pentru seara aceea, de pe o navă comercială aflată în tranzit spre Planeta lui Henry; serviciul de masă, antichitate de valoare, fusese luat de la Muzeul de Istorie Planetară; masa mare, din abanosfoc – un lemn negru, lucitor, străbătut de vine lungi, stacojii – oferea suficient spațiu pentru douăsprezece persoane. Totul urma să fie servit de o falangă tăcută, discretă, de chelneri în uniforme azurii cu negru.

Tuf intră legănând pisica. Aprecie splendoarea mesei, apoi privi stelele și pânza.

— Poți vedea și *Arca*, îi spuse Tolly Mune. Uite-o, pata aceea strălucitoare, dincolo de pânză, în stânga sus.

— Efectul acesta e obținut prin proiecție tridimensională? întrebă Tuf, alintând pisica.

— Pe naiba! E adevărat! rânji femeia. Nu te îngrijora, suntem în siguranță. Strat triplu de plastoțel. Nici planeta, nici ascensorul n-or să cadă peste noi, iar șansa ca un meteorit să lovească cupola este astronomic de scăzută.

— Percep un trafic substanțial. Care-s șansele ca domul să fie atins de un turist ce pilotează un glisor pentru vid, închiriat, de o navă care a părăsit traseul sau de un inel-pulsator consumat?

— Mari, recunoscu Tolly Mune. Dar în clipa în care se va întâmpla așa ceva, sasurile vor fi închise ermetic, vor suna sirenele și se va deschide un adăpost de urgență. Asemenea măsuri sunt obligatorii în orice construcție care ține piept vidului. E vorba de reguli portuare. Așa că, în situația improbabilă în care se va întâmpla ceva, avem costume cosmice, filtre de respirat, chiar și un arzător laser, dacă am dori să încercăm să reparăm stricăciunea înainte să ajungă păienjeneii aici. Dar un asemenea lucru s-a întâmplat de două, trei ori de când există portul, așa că bucură-te de priveliște și nu fi prea nervos.

— Doamnă, zise Haviland Tuf cu o demnitate greoaie, nu-s nervos. Doar curios.

— Bine, acceptă ea și-i făcu semn să se așeze.

Tuf se ghemui pe un scaun și rămase liniștit, mângâind blana neagră cu alb a lui Distrugere, în timp ce chelnerii aduceau farfuriile cu aperitive și coșurile cu pâine fierbinte de ciuperci. Gustările erau de două feluri – plăcinte subțiri, umplute cu brânză condimentată, și ceva ce semăna cu niște șerpi mici – sau viermi mari – gătiți în sos aromat de portocale. Tuf dădu două bucăți din ultimul fel pisicii sale, care le devoră lacomă. Apoi apucă o plăcintă, o mirosi și mușcă din ea delicat. Înghiți și dădu din cap.

— Excelent! se pronunță el.

— Deci așa arată o pisică, zise Tolly Mune.

— Într-adevăr, răspunse Tuf, rupând o bucată de pâine de ciuperci – un fuior de aburi se ridică din interiorul ei când o frânse – și acoperind-o metodic cu un strat gros de unt.

Tolly Mune își luă pâinea și-și fripse degetele cu coaja fierbinte. Insistă, nedorind să dea semne de slăbiciune în fața lui Tuf.

— Bună! exclamă ea, după prima îmbucătură. Știi, Tuf, dineul ăsta... mulți s'uthlamezi nu mănâncă atât de bine.

— Acest fapt n-a scăpat atenției mele, replică Tuf apucând cu două degete alt șarpe și întinzându-i-l lui Distrugere, care se cățără pe brațul lui, să ajungă la el.

— De fapt, conținutul caloric al acestei mese reprezintă, aproximativ, ceea ce consumă cetățeanul mediu într-o săptămână.

— Numai după gustări și pâine, m-aș aventura să sugerez că m-am bucurat de mai multă plăcere gustativă decât un s'uthlamez mediu într-o viață întreagă, comentă impasibil Tuf.

Li se aduse salata. Tuf o gustă și o declară bună. Tolly Mune își împrăștie mâncarea prin farfurie și așteptă până când chelnerii se retraseră la locul lor, lângă perete.

— Tuf, cred că ai o întrebare...

Haviland Tuf ridică privirea din farfurie și se uită la ea, cu figura-i lungă, albă, inexpresivă.

— Corect, răspunse el.

Și Distrugere se uita la ea, cu ochi înguști, verzi ca neoiarba din salată.

— Treizeci și nouă de miliarde, spuse Tolly Mune cu voce calmă, dură.

— Într-adevăr..., clipi Tuf.

— Ăsta-i singurul tău comentariu?

Tuf privi globul bulbucat al S'uthlam-ului, de deasupra lor.

— Deoarece mi-ați solicitat opinia, comandant de port Mune, voi îndrăzni a spune că, deși planeta, de sus, pare teribil de întinsă, eu mă întreb dacă-i suficient de mare. Fără a intenționa să vă cenzurez moravurile, cultura și civilizația, îmi trece prin minte că o populație de treizeci și nouă de miliarde poate fi considerată, ca întreg, puțin exagerată.

— Mie-mi spui? rânji Tolly Mune și făcu semn unui chelner să aducă băutura.

Berea era densă, cafenie, cu spumă grea, aromată. Fusese servită în halbe imense, din sticlă gravată, cu două mânere. Femeia o ridică pe a ei puțin cam neîndemânatică, privind lichidul care plescăia.

— Singurul lucru legat de gravitație cu care nu m-am obișnuit niciodată... Lichidele ar trebui să fie în recipiente pentru stors. Chestiile astea par... atât de murdăritoare, gata oricând să producă un accident.

Sorbi și se alese cu o mustață de spumă.

— E bună, zise ea, ștergându-și gura cu dosul palmei. Să renunțăm la fentele astea, Tuf, continuă ea, așezând halba pe masă cu grija excesivă a celui neobișnuit cu o gravitație cât de mică. Evident că ai bănuit ceva despre problema noastră, a suprapopulării, altfel nu te-ai fi interesat. Și ai scotocit după tot felul de informații. Cu ce scop?

— Curiozitatea-i trista mea maladie, doamnă. M-am gândit să lămuresc enigma constituită de S'uthlam, poate cu vaga speranță că în urma studiului voi găsi vreun mijloc de a rezolva prezentul nostru impas.

— Și?

— Ați confirmat presupunerea pe care am fost silit s-o fac, referitoare la populația dumneavoastră în exces. Orașele întinse se înalță tot mai sus, pentru că trebuie să găzduiți această populație în creștere,

străduindu-vă din greu să apărați de năvală zonele agricole. Portul dumneavoastră este impresionant de ocupat, iar marele ascensor se mișcă fără încetare, pentru că nu aveți capacitatea de a vă hrăni propria populație și trebuie să importați mâncare de pe alte planete. Sunteți temuți, probabil urâți de vecini, pentru că în urmă cu secole ați încercat să rezolvați problema populației prin emigrație și anexiuni, până ați fost opriți în mod violent prin război. Poporul dumneavoastră nu crește animale de casă, pentru că pe S'uthlam nu-i loc pentru specii ne-umane care nu reprezintă verigi directe, eficiente și necesare în lanțul hranei. Sunteți, în medie, destul de mici în comparație cu normele omenești, din cauza rigorilor impuse de secolele de lipsuri nutriționale, și raționalizați totul fără să recunoașteți, obligați fiind de considerente economice. Și fiecare generație urmează altei generații, fiecare mai scundă și mai slabă decât cea anterioară, străduindu-se să supraviețuiască din resurse tot mai reduse. Toate aceste nenorociri sunt direct atribuibile supra-abundenței de populație.

— Nu pari că ne aprobi, Tuf.

— Nu intenționez să vă critic. Nu duceți lipsă de virtuți. Sunteți, în principal, oameni harnici, cooperanți, etici, civilizați și inteligenți, iar societatea, tehnologia și, îndeosebi, ritmul de progres intelectual merită să fie admirate.

— Tehnologia noastră, spuse sec Tolly Mune, e singurul lucru care ne-a salvat cururile afurisite. Importăm treizeci și patru la sută din caloriile brute. Obținem, probabil, încă douăzeci de procente de pe terenul agricol care ne-a rămas. Restul hranei provine din fabricile de mâncare, fiind prelucrată din petrochimicale. Acest procent crește în fiecare an – e singura soluție. Numai că fabricile de mâncare nu pot accelera producția suficient de mult pentru a ține pasul cu creșterea populației. O problemă afurisită.

— Scad rezervele de petrol, se hazardă Tuf.

— Ai dreptate. O resursă neregenerabilă care se duce, Tuf!

— Fără îndoială, conducătorii știu, cu aproximație, când va începe foametea.

— Peste douăzeci și șapte de ani standard. Mai mult sau mai puțin. Data se schimbă constant, pe măsură ce se modifică diferiți factori. Înainte de foamete, vom avea război. Așa cred unii dintre experții noștri. Sau poate că vom avea război *și* foamete. Oricum, vor muri o mulțime de oameni. Suntem oameni civilizați, Tuf, ai recunoscut chiar tu. Atât de civilizați că nu-ți vine să crezi. Cooperanți, etici, susținători ai vieții și toată gargara. Chiar dacă totul se prăbușește. Condițiile de viață din suburbii devin tot mai rele, au fost rele de generații întregi, iar unii dintre

conducătorii noștri au ajuns să spună că acolo se involuează, că oamenii se transformă într-un soi de *paraziți*. Au loc crime, violuri, tot felul de violențe, a căror rată crește în fiecare an. În ultimele optsprezece luni, au existat două cazuri de canibalism. Și va fi și mai rău în anii ce vor veni. Problemele cresc o dată cu curba populației. M-ai recepționat, Tuf?

Chelnerii se întoarseră, aducând felul principal. Pe platou erau îngrămădite felii de carne aburinde, abia scoase din cuptor, și patru feluri de legume. Haviland Tuf permise ca farfuria să-i fie umplută cu vârf cu păstăi-aromate, piure de mirosici, rădăcini-dulci și noduri-untoase, apoi rugă chelnerul să taie câteva feliuțe de carne pentru Distrugere. Tolly Mune se servi cu o bucată zdravănă de șuncă și o acoperi cu sos cafeniu, dar după prima înghițitură își dădu seama că-i dispăruse pofta de mâncare. Se uită la Tuf, care se îndopa.

— Ei bine? îl îmboldi ea.

— Probabil că aș putea să vă fac un mic serviciu, în această problemă încurcată, zise Tuf, înfigând cu dibăcie furculița în păstăile-aromate.

— Ai putea să ne faci un mare serviciu. Vinde-ne *Arca*. E singura salvare, Tuf. Știi prea bine. Și eu știu. Spune prețul. Fac apel la afurisitul tău simț al moralității. Vinde și vei salva milioane de vieți. Poate miliarde. Nu numai că te vei îmbogăți, dar vei deveni un erou. Spune un singur cuvânt și dau planetei ăsteia afurisite numele tău!

— O idee interesantă! Dar, în ciuda vanității mele, mă tem că supraestimați mult isprăvile fostului și dispărutului Corp al Inginerilor Ecologi. În orice caz, *Arca* nu-i de vânzare, după cum v-am informat deja. Pot să-mi permit să vă sugerez o soluție evidentă pentru dificultățile dumneavoastră? Dacă se dovedește eficientă, mi-ar face plăcere să dați numele meu unui oraș sau unui asteroid mic.

Tolly Mune râse și trase o duscă zdravănă de bere. Avea nevoie.

— Dă-i drumul, Tuf. Spune. Care-i acea soluție simplă, evidentă?

— O multitudine de termeni îmi vin în minte. Controlul populației e ideea de bază. Poate fi înfăptuit prin limitarea nașterilor, prin mijloace mecanice sau biochimice – abstinență sexuală, condiționare culturală, prohibiție legală. Mecanismele pot fi diferite, dar rezultatul final să fie același: s'uthlamezii să se înmulțească cu o rată mai redusă.

— Imposibil! exclamă Tolly Mune.

— Deloc. Alte planete, mult mai mici decât S'uthlam, au realizat acest lucru.

— N-are importanță, zise Tolly Mune, făcând un gest brusc cu halba, iar berea se împrăștie pe masă, fără ca ea să bage de seamă. N-o să câștigi nici un premiu pentru idei originale, Tuf. Nu-i o idee nouă. Mai mult, avem o facțiune politică, zeroiștii, care militează pentru așa ceva

de sute de ani. Vor să reducă la zero creșterea populației. Se pare că șapte, opt procente din populație îi sprijină.

— Foametea în masă va mări numărul aderenților la cauza lor, declară Tuf, ridicând furculița încărcată cu piure de mirosici, iar Distrugere miorlăi aprobator.

— Numai că atunci va fi prea târziu, replică Tolly Mune. Știi asta al naibii de bine! Problema e că mulțimile îngrămădite jos nu cred că se vor întâmpla asemenea lucruri, indiferent ce spun politicienii, indiferent ce preziceri teribile aud la știri. Am mai auzit *asta*, zic ei, și ai naibii să fie de n-au auzit! Bunicii și străbunicii lor au auzit preziceri asemănătoare despre foametea care se apropia. Dar S'uthlam-ul a fost întotdeauna în stare să evite catastrofa. Tehnocrații au rămas în frunte, timp de secole, reușind să împingă ziua colapsului peste încă o generație. Întotdeauna au găsit o soluție. Mulți cetățeni cred că *vor găsi întotdeauna* o soluție.

— Soluții de felul celor la care faceți aluzie sunt, prin natura lor, doar măsuri temporare, comentă Tuf. Un asemenea lucru trebuie să fie evident. Singura, adevărata soluție este controlul populației.

— Nu ne înțelegi, Tuf. Măsurile restrictive în domeniul nașterilor sunt anatemizate de marea majoritate a s'uthlamezilor. Nu vei convinge niciodată un număr important de oameni să le accepte. Oricum, nu pentru a evita o afurisită de catastrofă ireală, în care nu crede nimeni. Câțiva politicieni excepțional de stupizi și excepțional de idealiști au încercat s-o facă și au fost dărâmați peste noapte, fiind denunțați ca imorali și anti-viață.

— Înțeleg. Sunteți o femeie cu convingeri religioase puternice, comandant de port Mune?

Femeia se strâmbă și bău din bere.

— Pe naiba! Presupun că-s agnostică. Nu știu, nu prea mă gândesc la așa ceva. Sunt o zeroistă, deși nu recunosc acest lucru pe planetă. O mulțime de păienjenei sunt zeroiști. Într-un sistem mai mic, închis, cum e portul, efectele unei înmulțiri nelimitate devin al naibii de iute vizibile și al naibii de înspăimântătoare. Jos, lucrurile nu-s atât de limpezi. Iar biserica... ai auzit de Biserica Evoluției Vieții?

— Am oarecare cunoștințe superficiale despre preceptele ei. Recunosc că-s achiziții recente.

— S'uthlam *a fost colonizată* de fruntașii Bisericii Evoluției Vieții, care fugiseră de persecuțiile religioase de pe Tara. Fuseseră persecutați pentru că se înmulțeau al naibii de repede, amenințând să copleșească planeta, ceea ce nu plăcea celorlalți tarani.

— Un sentiment ușor de înțeles.

— Același lucru a distrus programul de colonizare lansat de expansioniști cu câteva secole în urmă. Credința fundamentală a acestei biserici spune că destinul vieții inteligente este să umple universul, că viața reprezintă bunul suprem. Anti-viața – entropia – este răul suprem. Această biserică crede că viața și anti-viața participă la un fel de cursă. Trebuie să evoluăm, spune ea, prin stadii superioare ale inteligenței și geniului, către o viitoare stare de dumnezeire. Și trebuie să ajungem la starea aceea de dumnezeire la timp pentru a împiedica moartea entropică a universului. Deoarece evoluția acționează prin intermediul mecanismului biologic al înmulțirii, trebuie să ne înmulțim, să extindem și să îmbogățim rezerva de gene, să ne împrăștiem sămânța spre stele. A restricționa nașterea... asta ar însemna amestecul în următorul pas al evoluției umane, avortarea unui geniu, a unui protodumnezeu, a purtătorului unui cromozom mutant care ar putea împinge rasa către treapta următoare, transcendentă, a scării.

— Cred că am înțeles esența credinței, zise Tuf.

— Suntem un popor liber, Tuf. Există diversitate religioasă, libertatea de a alege și toate celelalte. Avem enkaniști, vechi creștini, copii ai Visătorului. Avem cetăți ale Îngerilor de Oțel, comune melderiste, tot ce dorești. Dar mai mult de optzeci la sută din populație aparține Bisericii Evoluției Vieții, iar credința aceasta e mai puternică decât a fost vreodată. Oamenii se uită în jur și văd roadele evidente ale învățăturii bisericii. Când există miliarde de oameni, există și milioane la nivel de geniu, iar prin asta se obține stimulentul unei încrucișări viguroase, al competiției sălbatice pentru progres, pentru realizări incredibile. Așa că, la naiba, e logic că S'uthlam a săvârșit isprăvi tehnice miraculoase. Oamenii văd orașele, ascensorul, văd vizitatorii veniți de pe o sută de planete să studieze aici, văd că eclipsăm toate planetele vecine. *Nu văd* însă catastrofa, iar conducătorii bisericii spun că totul va fi bine, așa că de ce dracu' ar trebui lumea să înceteze să se înmulțească?

Femeia izbi cu palma în masă și se întoarse spre un chelner:

— Tu! se răsti ea. Adu bere! Iute!

Apoi se răsuci din nou spre Tuf.

— Așa că nu-mi face sugestii naive! Limitarea nașterilor nu-i posibilă, având în vedere situația. Înțelegi, Tuf?

— Nu-i nevoie să-mi îmboldiți inteligența, spuse Haviland Tuf mângâind-o pe Distrugere, care, sătulă de atâta șuncă, se așezase în poala lui. Starea în care se află S'uthlam-ul m-a înduioșat. Mă voi strădui să fac tot ce pot pentru a ușura chinul planetei dumneavoastră.

— Deci, ne vinzi *Arca*? întrebă scurt femeia.

— Aceasta-i o presupunere nejustificată. Dar voi face tot ce stă în puterile mele de inginer ecolog, înainte de a pleca spre alte planete.

Chelnerii aduseră desertul – fructe-jeleu dolofane, albastre-verzi, înotând în boluri cu frișcă deasă, groasă. Distrugere simți mirosul și se cățără pe masă, pentru o investigare mai amănunțită, în timp ce Haviland Tuf ridica linguriţa lungă, din argint, ce-i fusese pusă la dispoziție.

Tolly Mune refuză, scuturând din cap.

— Ia-o de aici, se răsti ea. E prea săţioasă. Adu-mi doar bere.

Tuf ridică privirea și înălță un deget.

— O clipă! N-are rost să irosiți porția dumneavoastră atât de delicioasă. Distrugere va fi încântată.

Comandantul de port sorbi din halba cea nouă, cu bere brună, și se încruntă.

— Nu mai am ce să-ți spun, Tuf. Ne aflăm într-o stare de criză. Ne trebuie nava. E ultima noastră șansă. Vinzi?

Tuf se uită la femeie. Distrugere se apropie iute de desert.

— Poziția mea a rămas neschimbată.

— Îmi pare rău, zise Tolly Mune. N-aș fi vrut să fac asta.

Pocni din degete. În tăcerea acelei clipe, în care singurul sunet era cel scos de Distrugere ce lingea frișca, pocnetul răsună ca o împușcătură. Chelnerii aliniați de-a lungul pereților cristalini, transparenți, căutară în jachetele lor comode, aurii cu negru, și scoaseră la iveală arme neuronice.

Tuf clipi, întoarse capul întâi spre dreapta, apoi spre stânga, examinând fiecare bărbat pe rând, în timp ce Distrugere înghițea fructele.

— Trădare, zise el, cu glas inexpresiv. Sunt teribil de dezamăgit. Încrederea și firea mea cumsecade au fost rău răsplătite.

— Mi-ai forțat mâna, prost afurisit!

— Asemenea șir de insulte agravează trădarea, nu o scuză! declară Tuf, cu linguriţa în mână. Acum voi fi ucis mișelește, în secret?

— Suntem oameni civilizați, spuse Tolly Mune, furioasă pe Tuf, pe Josen Rael, pe afurisita de Biserică a Evoluției Vieții și, în special, pe ea, pentru că se pretase să facă așa ceva. Nu vei fi omorât. Nici măcar n-o să-ți furăm epava aia blestemată, la care ții atât de mult. Totu-i legal. Ești arestat, Tuf.

— Într-adevăr... Vă rog să acceptați capitularea mea. Am fost întotdeauna dornic să mă supun legilor locale pertinente. Sub ce acuzație voi fi judecat?

Tolly Mune zâmbi subțire, fără bucurie, știind că în noaptea aceea, în Casa Păianjenului, i se va spune Văduva de Oțel. Arătă spre capătul mesei, unde Distrugere își lingea frișca de pe mustăți.

— Aducere ilegală de paraziți în Portul S'uthlam-ului.

Tuf așeză cu grijă linguriță pe masă și-și încrucișă mâinile pe burtă.

— Îmi amintesc că am adus pisica aici la invitația dumneavoastră specială.

Tolly Mune scutură din cap.

— Nu ține, Tuf. Am înregistrat convorbirea. Am afirmat că n-am văzut niciodată un animal viu, dar a fost o simplă declarație conjuncturală, pe care nici un tribunal n-o va considera ca incitare la violarea criminală a legilor noastre sanitare. Nici măcar un tribunal de-al tău.

— Înțeleg. În acest caz, să renunțăm la pierderea de timp cu formalitățile legale. Recunosc că-s vinovat și voi plăti amenda prevăzută pentru această infracțiune minoră.

— Bine. Amenda este de cincizeci de standarzi, spuse Tolly Mune, făcând un gest, iar unul dintre bărbați înaintă și înhață pisica de pe masă. Bineînțeles, încheie ea, parazitul respectiv va fi distrus.

— Urăsc gravitația, îi declară Tolly Mune figurii zâmbitoare, mărite, a lui Josen Rael, după ce terminase raportul despre dineu. Mă obosește și mi-e teamă să mă gândesc ce face *greutatea* aia afurisită mușchilor mei, organelor mele interne. Cum pot trăi așa viermii? Și toată mâncarea aia amărâtă! Felul în care o dădea de-o parte era obscen, iar *mirosul*...

— Comandant de port, avem lucruri mult mai importante de discutat. S-a rezolvat? L-ați prins?

— I-am prins pisica, răspunse ursuză femeia. Mai bine zis, *eu* i-am prins mâța afurisită!

Distrugere miorlăi, ca și cum i-ar fi răspuns, și-și apăsă botul de plasa cuștii din plastotel pe care o construiseră oamenii de la siguranță, într-un colț al apartamentului. Pisica mieuna zdravăn, se simțea foarte incomodată de imponderabilitate și se răsucea, lipsită de control, de fiecare dată când încerca să se miște. Când se izbea de laturile cuștii, Tolly Mune tresărea, simțindu-se vinovată.

— Sunt sigură că o să semneze, ca să salveze pisica asta amărâtă.

Josen Rael părea indispus.

— Nu am prea multă încredere în planul tău, comandant de port Mune. De ce, în numele vieții, ar ceda cineva o comoară de valoarea *Arcei*, pentru a salva un specimen animal? Mai ales că, după cum mi-ai spus, are, la bordul navei sale, un alt exemplar din același tip de parazit!

— Pentru că e atașat emoțional de acest parazit particular, explică, oftând, Tolly Mune. Numai că acest Tuf e mai alunecos decât am crezut. Zice că blufez.

— Atunci, distruge parazitul. Arată-i că facem ceea ce spunem.

— Fii serios, Josen! replică ea, pierzându-și răbdarea. La ce ne-ar folosi? Dacă merg mai departe și omor pisica aia afurisită, n-am obținut nimic. Tuf știe asta și știe că eu știu, și știe că eu știu că știe. Măcar așa avem ceva ce-și dorește. Suntem în poziție de pat.

— Să schimbăm legea, sugeră Josen Rael. Da... pedeapsa pentru aducerea paraziților de contrabandă în port va include confiscarea navei cu care s-a făcut contrabanda!

— O lovitură de maestru! Păcat, dar constituția interzice legile cu efect retroactiv.

— Atunci, sunt dispus să ascult un plan mai bun, făcut de tine.

— N-am nici unul, Josen. Dar voi avea. O să-i arăt eu! O să-l păcălesc într-un fel. Știu că are slăbiciuni. Mâncarea, pisicile. Poate și altceva, ceva de care să ne folosim. Conștiință, libido, slăbiciune pentru băutură, pentru jocuri...

Se opri, gânditoare.

— Jocuri, repetă ea. Adevărat. Îi place să joace. Așteaptă! Mi-ai dat trei zile, iar timpul n-a expirat încă. Ai răbdare.

Îi șterse trăsăturile de pe ecranul imens și le înlocui cu întunecimea spațiului cosmic, cu *Arca* plutind pe un câmp cu stele sclipitoare.

Pisica păru a recunoaște, într-un fel, imaginea, și scoase un miorlăit subțire, plângăreț. Tolly Mune o privi, se încruntă și ceru legătura cu paza.

— Unde-i Tuf acum? se rățoi ea.

— În sala de joc a hotelului Peisajul Planetar, maică, răspunse femeia de gardă.

— Peisajul Planetar? mârâi ea. Trebuia să aleagă un local al afurisiților de viermi, nu? Ce ascunde? E plin de parale? Ai grijă să rămână acolo. Cobor imediat.

Îl găsi jucând ceva complicat, cu cinci parteneri, el împotriva unei perechi de viermi-de-sol în vârstă, a unui ciberteh pe care ea îl concediase cu câteva săptămâni în urmă, pentru jefuirea sistemului de calcul, și a unui negociator comercial dolofan, cu fața ca o lună plină, din Jazbo. Judecând după muntele de fise îngrămădite în fața lui, Tuf câștigase cu ușurință. Femeia pocni din degete, iar proprietara salonului veni imediat cu un scaun. Tolly Mune se așeză lângă Tuf și-i atinse ușor brațul. El întoarse capul și se trase de-o parte.

— Fiți amabilă, comandant de port Mune, și abțineți-vă să puneți mâna pe persoana mea.

— Ce faci aici, Tuf? întrebă ea, retrăgându-și mâna.

— Pentru moment, testez o nouă, interesantă stratagemă, inventată de mine, împotriva negociatorului Dez. Mi-e teamă că se va dovedi eronată, dar vom vedea. Într-un sens mai larg, mă străduiesc să câștig câțiva standarzi prin utilizarea analizei statistice și a psihologiei aplicate. S'uthlam nu-i un loc în care se trăiește ieftin, comandat de port Mune!

Jazboanul, cu părul lung strălucind din cauza briantinei fosforescente, cu figura rotofeie acoperită de cicatricele rangului, râse vulgar, arătând un șir de dinți negri șlefuiți, cu inserturi de nestemate purpurii.

— Atac, Tuf! anunță el, apăsând un buton de sub postul lui de joc, pentru a-i fi marcată armata pe suprafața luminată a mesei.

Tuf se aplecă ușor.

— Într-adevăr..., zise el, îndreptând un deget lung, alb, spre o tastă, iar propria-i formație se ilumină în interiorul cercului de joc. Mă tem că ați pierdut, domnule. Experimentul meu s-a dovedit reușit. Probabil din pură întâmplare.

— Să te ia dracu', cu norocul tău afurisit! mormăi jazboanul, ridicându-se nehotărât în picioare.

Alte jetoane își schimbară proprietarul.

— Deci, joci bine, comentă Tolly Mune. N-o să-ți folosească nici un pic, Tuf. Aici, șansa favorizează casa. N-o să faci rost astfel de banii ce-ți trebuie.

— Sunt convins.

— Hai să discutăm.

— Discutăm chiar în acest moment.

— Să discutăm *în particular*, sublinie ea.

— În timpul ultimei noastre discuții particulare am fost înconjurat de bărbați cu arme neuronice, agresat verbal, dezamăgit crunt, lipsit de un tovarăș iubit și nelăsat să mă bucur de desert. Nu-s predispus favorabil acceptării altei invitații.

— Fac cinste cu o băutură, îi propuse Tolly Mune.

— Foarte bine, răspunse Tuf, după care se ridică greoi, înhață jetoanele și-și luă rămas-bun de la ceilalți jucători.

Cei doi se îndreptară spre un separeu aflat la capătul sălii de joc. Tolly Mune gâfâia un pic, din cauza efortului de a face față gravitației. O dată intrați, femeia se prăbuși pe sofa, comandă narcofum rece pentru amândoi și opaciză perdeaua.

— Ingerarea de băuturi narcotice va avea efect redus asupra capacității mele de a lua decizii, comandant de port Mune, zise Haviland Tuf.

Deși-s dornic să accept generozitatea dumneavoastră drept un simbol al căinței pentru pervertirea anterioară a ospitalității civilizate, poziția mea a rămas complet neschimbată.

— Ce vrei, Tuf? întrebă ea fără vlagă, după ce sosiră băuturile.

Paharele înalte erau brumate, licoarea de-un albastru cobalt și rece ca gheața.

— Ca orice membru al umanității, am multe dorințe. Pentru moment, doresc cel mai mult revenirea, în deplină sănătate, a lui Distrugere în custodia mea.

— Ți-am mai spus, ți-o dau în schimbul navei.

— Am mai discutat propunerea și am respins-o ca inechitabilă. Trebuie să reluăm discuția?

— Am un argument nou.

— Adevărat? mormăi Tuf și sorbi din băutură.

— Să analizăm problema proprietății, Tuf. Cu ce drept deții *Arca?* Ai construit-o? Ai avut vreun rol în proiectarea ei? Pe naiba, nu!

— Am găsit-o. Sigur, descoperirea a fost făcută în compania altor cinci persoane și nu pot nega că pretențiile lor de stăpânire au fost, în unele privințe, superioare alor mele. Dar ei au murit, iar eu trăiesc. Acest lucru întărește considerabil revendicările mele. Mai mult, dețin, în prezent, artefactul respectiv. În multe sisteme etice, posesiunea este elementul-cheie, elementul precumpănitor determinant, deseori, al proprietății.

— Există planete unde statul deține tot ce are valoare, unde nava ta afurisită ți-ar fi fost luată imediat!

— Sunt conștient de acest lucru și am ocolit cu grijă asemenea planete, când mi-am ales destinația.

— Am putea să-ți luăm ambarcațiunea pârlită cu forța, dacă am vrea. Poate că puterea acordă drept de proprietate, ce zici?

— E adevărat că dumneavoastră dispuneți de loialitatea înspăimântătoare a numeroși servitori înarmați cu arme neuronice și lasere, în timp ce eu sunt singur, un umil negustor și inginer ecolog neofit, însoțit doar de pisicile mele nevătămătoare. Cu toate acestea, nu-s complet lipsit de resurse. Există posibilitatea teoretică de a fi programat apărarea *Arcei* în așa fel, încât capturarea ei să reprezinte un lucru mai puțin ușor decât credeți. Sigur, această supoziție este în întregime ipotetică, dar ați putea să-i acordați atenția cuvenită. În orice caz, acțiunea militară brutală este ilegală, conform legilor din S'uthlam.

— Unele civilizații susțin că utilizarea conferă proprietatea, oftă Tolly Mune. Altele optează pentru necesitate.

— Aceste doctrine nu-mi sunt necunoscute.

— Bine. S'uthlam-ul are mai multă nevoie de *Arcă* decât tine.

— Incorect. Am nevoie de *Arcă* pentru a-mi practica meseria și a-mi câștiga existența. Planeta dumneavoastră nu are nevoie de navă în sine, ci mai degrabă de inginerie ecologică. De aceea v-am oferit serviciile mele, fiindu-mi dat să descopăr doar că generoasa mea ofertă a fost respinsă, considerată insuficientă.

— Utilizarea, îl întrerupse Tolly Mune. Avem o planetă întreagă de savanți strălucițI. Ești doar un negustor, după cum ai recunoscut singur. Noi am utiliza mai bine *Arca*.

— Savanții dumneavoastră strălucițI sunt îndeosebi specialiști în chimie, fizică, cibernetică și alte domenii asemănătoare. S'uthlam-ul n-a progresat în mod deosebit în biologie, genetică sau ecologie. Este un lucru evident. Dacă ați fi posedat asemenea cunoștințe, acest lucru ar fi presupus, în primul rând, faptul că necesitatea de a deține *Arca* n-ar fi fost foarte presantă și, în al doilea rând, că problema ecologică n-ar fi fost lăsată să atingă proporțiile actuale. De aceea, mă îndoiesc de valabilitatea afirmației dumneavoastră că oamenii de aici ar folosi mai eficient nava. De când am ajuns pe *Arcă* și am călătorit încoace, m-am cufundat cu seriozitate în studiu și-mi permit să sugerez că sunt acum singurul inginer ecolog calificat din lumea oamenilor, exceptând, probabil, planeta Prometheus.

Figura lungă, albă, a lui Haviland Tuf era lipsită de expresie. Formula fiecare propoziție cu grijă și o îndrepta spre ea în rafale calme. Dar, deși bărbatul nu atrăgea prin nimic atenția, Tolly Mune simțea că în spatele fațadei de seninătate se ascundea o slăbiciune – mândrie, egocentrism sau vanitate – pe care o putea manevra pentru propriul ei folos. Întinse un deget spre el.

— Vorbe, Tuf. Doar niște amărâte de vorbe goale. Poți să-ți zici inginer ecolog, asta nu înseamnă nimic. Poți să-ți zici fruct-jeleu, dar ai arăta al naibii de caraghios într-un bol cu frișcă!

— Într-adevăr...

— Pun pariu, zise ea, pregătindu-se să-l dea gata, că nu știi ce naiba să faci cu afurisita aia de navă!

Haviland Tuf clipi și-și bolti mâinile pe masă.

— O propunere interesantă! Continuați.

— Pariez pisica pe navă! zâmbi Tolly Mune. Ți-am prezentat problema noastră. Dacă o rezolvi, o vei primi înapoi pe Distrugere, întreagă și sănătoasă. Dacă dai greș, îți luăm *Arca*.

— Planul dumneavoastră are un defect, răspunse Tuf, ridicând un deget. Deși sarcina ce-mi revine e formidabilă, nu m-aș împotrivi să accept o asemenea provocare, dacă mizele sugerate n-ar fi atât de inegale. *Arca* și Distrugere îmi aparțin, chiar dacă dumneavoastră ați

obținut custodia celei de-a doua prin mijloace lipsite de scrupule, deși legale. Deci, câștigând, voi primi înapoi doar ce-i de drept al meu, în timp ce dumneavoastră vă veți alege cu ceva extrem de valoros. E inechitabil. Fac o contraofertă. Am venit pe S'uthlam pentru anumite reparații și modificări. În cazul în care am succes, lucrările să fie executate fără plată.

Tolly Mune duse paharul la gură, pentru a obține un moment suplimentar de gândire. Gheața se topise, dar narcofumul pișca încă plăcut.

— Reparații gratuite în valoare de cincizeci de milioane de standarzi? Al naibii de mult!

— Asta-i propunerea mea.

— Pisica, rânji femeia, o fi fost a ta la început, dar acum e a noastră. Accept însă ideea cu reparațiile. Îți acord credit.

— Cu ce termen și cu ce dobândă? întrebă Tuf.

— Vom face remedierile. Începem imediat. Dacă vei câștiga – ceea ce nu se va întâmpla – vei primi pisica înapoi și-ți vom acorda un împrumut fără dobândă egal cu prețul facturii pentru reparații. Ne vei plăti cu banii obținuți acolo – făcu ea un gest vag către restul universului – pentru afurisita ta de bioinginerie. Dar păstrăm dreptul de a sechestra *Arca*. Dacă nu plătești jumătate de bani în cinci ani standard și toți în zece, nava-i a noastră.

— Estimarea inițială de cincizeci de milioane de standarzi a fost exagerată, e o cifră evident umflată doar cu scopul de a mă obliga să vând nava. Sugerez să stabilim suma de douăzeci de milioane de standarzi ca bază a înțelegerii noastre.

— O sumă ridicolă! se răsti ea. Păienjeneii mei nu pot nici măcar *să vopsească* nava aia blestemată pentru douăzeci de milioane! Dar accept să scad prețul la patruzeci și cinci.

— Douăzeci și cinci de milioane, insistă Tuf. Deoarece sunt singur la bord, nu-i absolut necesar ca toate punțile și sistemele să fie aduse la stadiul de funcționare completă, optimă. Câteva punți îndepărtate, neutilizate, n-au o importanță deosebită. Voi modifica lista de lucrări, pentru ca aceasta să includă doar reparațiile ce trebuie făcute pentru siguranța, confortul și comoditatea mea.

— Destul de rezonabil. Bine, patruzeci de milioane.

— Mi se pare că treizeci ar fi mai mult decât suficient.

— Să nu ne târguim pentru câteva milioane de standarzi, zise Tolly Mune. Vei pierde, așa că oricum nu contează.

— Eu văd altfel lucrurile. Treizeci de milioane.

— Treizeci și șapte, propuse Tolly Mune.

— Treizeci și două, replică Tuf.

— Se vede că ne vom înțelege la treizeci și cinci. Da? Așa rămâne, spuse ea și-i întinse mâna.

Tuf se uită la ea, apoi răspunse calm:

— Treizeci și patru.

Tolly Mune izbucni în râs, își retrase mâna și zise:

— Ce mai contează? Fie, treizeci și patru.

Haviland Tuf se ridică.

— Mai bea ceva, îl invită ea. Pentru micul nostru rămășag.

— Mă tem că trebuie să vă refuz. Voi sărbători după ce voi câștiga. Din acest moment, sunt ocupat.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva! răcni Josen Rael.

Tolly Mune redusese intensitatea sonoră a unității de comunicație, pentru a potoli protestele continue, enervante, ale pisicii captive.

— Dă dovadă de un pic de bun simț, Josen, bombăni ea. E ceva nemaipomenit!

— *Ai pariat* viitorul planetei noastre! Miliarde și miliarde de vieți! Te aștepți cu adevărat să-ți onorez înțelegerea?

Tolly Mune sorbi din recipientul cu bere și oftă. Apoi, cu tonul cu care ar fi explicat ceva unui copil deosebit de încet la minte, spuse:

— *Nu putem pierde*, Josen. Gândește-te, dacă chestia aia de vierme-de-sol pe care o ai în teastă nu s-a atrofiat prea mult din cauza gravitației! De ce naiba vrem *Arca*? Să ne hrănim, bineînțeles. Să înlăturăm foametea, să rezolvăm problema, să facem un amărât de miracol. Să înmulțim pâinile și peștii.

— Pâinile și peștii? întrebă, zăpăcit, consilierul.

— De-o infinitate de ori. E o expresie clasică, Josen. Creștină, se pare. Tuf încearcă să facă sandvișuri cu pește pentru treizeci de miliarde de oameni. Cred că a reușit numai să se mânjească de făină și să se înțepe într-un os de pește. Dar nu asta contează. Dacă dă greș, vom avea afurisita aia de navă foarte frumos, foarte legal. Dacă reușește, *nu mai avem nevoie* de ea. Oricum, câștigăm. Și, după cum am aranjat lucrurile, chiar dacă Tuf câștigă pariul, tot ne va datora treizeci și patru de milioane de standarzi. Chiar dacă, printr-un miracol, reușește, avem șanse să punem mâna pe *Arcă* în momentul când va trebui să plătească factura. Josen, adăugă ea rânjind, după ce mai sorbi din bere, ai mare noroc că nu-ți vreau slujba! Ți-a trecut prin cap că-s mult mai deșteaptă ca tine?

— Dar mult mai puțin politician, maică. Mă îndoiesc că ai fi rezistat măcar o zi în locul meu. Se pare că te-ai descurcat bine. Presupun că planul tău e viabil.

— *Presupui?*

— Trebuie să ținem seama de realitățile politice. Expansioniștii vor nava în sine, cred că-ți dai seama, pentru momentul în care vor ajunge la putere. Din fericire, sunt în minoritate. I-am depășit iar la vot.

— Ai grijă ce faci, Josen, zise Tolly Mune și întrerupse legătura, apoi rămase plutind în semiîntunericul locuinței sale.

Pe videoecran, *Arca* apăru din nou. Echipele ei se aflau acolo, ridicând un doc provizoriu. Cel permanent avea să fie făcut mai târziu. *Arca* urma să rămână acolo, după cum prevedea, câteva secole, așa că aveau nevoie de un loc în care s-o păstreze. Chiar dacă Tuf reușea, printr-o baftă nebună, extinderea majoră a pânzei fusese, oricum, prevăzută de mult. Urma să ofere facilități de docare pentru sute de nave. Iar dacă Tuf plătea cheltuielile, nu avea motiv să amâne construcția. Un tub lung, transparent, din plastoțel, fusese asamblat din bucăți, pentru a lega imensa navă de germinare de capătul celei mai apropiate spițe importante, astfel încât transporturile de materiale și de echipe de păienjenei să ajungă mai ușor la ea. Cibertehii se aflau deja înăuntru, legați la sistemul de calculatoare al *Arcei*, reprogramându-l pentru a satisface cererile lui Tuf și având grijă, ca din întâmplare, să dezamorseze orice apărare internă pe care ar fi declanșat-o acesta. Ordine secrete de la Văduva de Oțel. Tuf nu avea habar de ele. O precauție pentru cazul în care individul n-ar fi știut să piardă. Tolly Mune nu dorea să se trezească, în momentul în care avea să deschidă cutia prețioasă, cu monștri sau molime.

Cât despre Tuf, informatorii ei îi spuseseră că rămăsese aproape tot timpul în sala calculatorului, din momentul în care părăsise salonul de jocuri de la Priveliștea Planetei. În baza ordinelor ei, băncile de date ale Consiliului fuseseră autorizate să-i furnizeze lui Tuf orice informație dorea. Și furnizaseră o mulțime, după rapoartele pe care le primise ea. Individul făcuse pe calculatoarele *Arcei* o serie de extrapolări și simulări. Tolly Mune îi acordase credit, iar el îl folosea cât putea mai bine.

Cușca din colț se zgudui când Distrugere se lovi de pereții ei, miorlăind scurt, îndurerată. Îi părea rău pentru pisică. Și pentru Tuf. După ce individul o să dea greș, poate că o să reușească să-i dea Longhaul Nouă...

Trecuseră patruzeci și șapte de zile.

Patruzeci și șapte de zile în care echipele lucraseră în trei schimburi, iar activitatea din jurul *Arcei* fusese constantă, neîncetinită, frenetică. Pânza se întinsese peste nava de germinare, o acoperise. În jurul acesteia șerpuiau cabluri, ca vița de vie. O rețea de tuburi pneumatice

intra și ieșea prin sasuri, astfel încât nava arăta ca un muribund într-un centru medical. Cupole de plastoțel acoperiseră carena, ca niște furuncule zdravene, argintii; cârcei de oțel și duraliaj o străbăteau ca niște vene; glisoare pentru vid bâzâiau deasupra imensității ei ca niște insecte ce lăsau în urmă dâre de foc. Peste tot, înăuntru și afară, mărșăluiau plutoane de păienjenei. Trecuseră patruzeci și șapte de zile, iar *Arca* fusese reparată, finisată, modernizată, aprovizionată.

Trecuseră patruzeci și șapte de zile fără ca Haviland Tuf să părăsească nava măcar un minut. La început, stătuse în sala calculatorului, raportaseră păienjeneii, rulând simulări zi și noapte, în țăcănitul afișărilor de date. Apoi fusese văzut călătorind, în repetate rânduri, cu o mașinuță cu trei roți, pe coridorul central, lung de treizeci de kilometri, al navei, purtând pe cap o capelă verde cu cozoroc, având în poală o pisicuță cu păr lung, cenușiu. Nu-i băga în seamă pe lucrătorii s'uthlamezi. Din când în când, se ducea să regleze aparate din diferite puncte de lucru ale navei sau să verifice un șir nesfârșit de bazine, mici sau mari, înșirate de-a lungul zidurilor înalte. Cibertehii observaseră că pusese în funcțiune anumite programe de clonare, că folosise cronourzeala, consumând cantități enorme de energie. Trecuseră patruzeci și șapte de zile în care Tuf rămăsese izolat, însoțit doar de Haos, lucrând.

Trecuseră patruzeci și șapte de zile în care Tolly Mune nu discutase nici cu Tuf, nici cu primul consilier Josen Rael. Sarcinile ei de comandant de port, neglijate la începutul crizei *Arcei*, îi ajungeau pe deplin s-o țină ocupată. Avea conflicte de rezolvat, promovări de făcut, construcții de supravegheat, diplomați-muște de întreținut, înainte de a le face vânt în ascensor, bugete de întocmit, state de plată de semnat. Și o pisică de îngrijit.

La început, Tolly Mune se temuse de ce-i mai rău. Distrugere refuzase să mănânce, păruse incapabilă să se împace cu imponderabilitatea, umpluse aerul din apartament de excremente și insistase să scoată cele mai jalnice sunete pe care le auzise vreodată comandantul de port. Fusese suficient de îngrijorată ca să-l aducă pe parazitologul șef, care o asigurase că animalul avea o cușcă suficient de spațioasă și că porția de pastă de proteine era mai mult decât potrivită. Pisica nu fusese de acord cu el și continuase să sufere, miorlăind și sâsâind, până când Tolly Mune fusese sigură că nebunia – felină sau umană – dădea târcoale.

În cele din urmă, acționase. Renunțase la nutritiva pastă de proteine și începuse să hrănească făptura cu batoane din carne, pe care i le trimisese Tuf de pe *Arcă*. Ferocitatea cu care le atacase Distrugere, când i le strecurase printre barele cuștii, o liniștise. Odată, pisica linsese

degetele femeii, după ce consumase un baton într-un timp record. Fusese o senzație bizară, nu complet neplăcută. Animalul obișnuia să se frece de pereții cuștii, ca și cum ar fi dorit un contact. Tolly o atinsese, cu titlu de încercare, și fusese răsplătită cu cel mai plăcut sunet scos până atunci de pisică. Pipăitul blănii albe cu negru fusese aproape senzual.

După opt zile, o lăsase să iasă din cușcă. Încăperea mare, ce-i servea de birou reprezenta, gândise femeia, o închisoare suficientă. Tolly Mune nici nu deschisese bine ușa cuștii, că Distrugere țâșnise prin ea. Dar când saltul o aruncase de-a lungul încăperii, începuse să sâsâie puternic, dezamăgită. Tolly se întinsese după ea și o prinsese în timp ce cădea, dar pisica se zbătuse cu sălbăticie, crestându-i cu ghearele dâre adânci pe dosul palmelor. După ce venise și plecase medtehul, Tolly Mune luase legătura cu paza.

— Rechiziționați o cameră la Peisajul Planetei. O cameră în turn, cu control gravitațional. Spune-le să regleze rețeaua la un sfert de g.

— Cine-i oaspetele? fusese întrebată.

— Un prizonier din port, se răstoise ea. Înarmat și periculos.

După mutare, vizitase hotelul zilnic, la sfârșitul turei. La început, pentru a-și hrăni ostaticul și a-i verifica starea sănătății. Dar în ziua a cincisprezecea, după ce zăbovise doar cât să sugă niște calorii, oferise pisicii contactul după care tânjea aceasta. Personalitatea animalului se schimbase dramatic. Acesta scotea sunete de plăcere când Tolly deschidea ușa, pentru a face inspecția zilnică (dar încerca de fiecare dată să fugă), se freca de picioarele ei fără să fie provocată, își ținea ghearele în teci, ba părea chiar că se îngrașă. Când Tolly Mune își permitea să se așeze, Distrugere se instala instantaneu în poala ei. În a douăzecea zi, Tolly dormi la hotel. În a douăzeci și șasea, se mută, provizoriu, în apartament.

Trecuseră patruzeci și șapte de zile, iar la capătul lor Distrugere se obișnuise să doarmă lângă ea, încolăcită pe pernă, mângâindu-i obrazul cu blana moale, neagră și albă.

În a patruzeci și opta zi, Haviland Tuf o căută. Dacă fu șocat văzând pisica ghemuită în poala ei, nu o arătă.

— Comandant de port Mune, o salută el.

— Renunți? îl întrebă ea.

— Nici vorbă. De fapt, sunt pregătit să-mi anunț victoria.

Întâlnirea era prea importantă pentru a avea loc de la distanță, chiar printr-o linie protejată, decisese Josen Rael. Vandeenii puteau găsi o cale de a penetra scutul. Deoarece Tolly Mune tratase de la început cu

Tuf și-l înțelegea într-un fel cum nu reușea s-o facă și Consiliul, prezența ei era obligatorie, iar aversiunea ei față de gravitație fusese considerată ca lipsită de importanță. Femeia luă ascensorul spre suprafața planetei, pentru prima oară după mai mulți ani decât voia să recunoască, și fu scuturată de un aerotaxi până la camera cea mai de sus a turnului Consiliului.

Camera proiectată a fi uriașă avea o anumită demnitate spartană. În centrul ei se afla o masă lungă, lată, cu tăblie strălucitoare ca oglinda. Josen Rael stătea pe locul conducătorului discuțiilor, într-un scaun cu spetează înaltă, neagră, cu un relief tridimensional, ce reprezenta globul S'uthlam-ului, deasupra capului.

— Comandant de port Mune, o salută el, dând din cap, în timp ce ea se străduia să ajungă la un scaun liber, de la capătul mesei.

Camera gemea de persoane importante – consiliul intern, elita facțiunii tehnocraților, birocrații din funcțiile-cheie. Trecuse jumătate din viața ei de când fusese convocată ultima oară pe planetă, dar Tolly Mune urmărise știrile și-i recunoscuse pe mulți dintre cei prezenți – tânărul consilier pentru agricultură, înconjurat de adjuncți, de asistenți pentru cercetări botanice, dezvoltare oceanică și prelucrarea hranei; consilierul pentru război și tacticianul ciborg; administratorul transporturilor; curatoarea băncilor de date și analistul ei principal; consilierii pentru securitate internă, știință și tehnologie, relații interstelare, industrie; comandantul Flotilei pentru Apărare Planetară; cel mai important ofițer al poliției. Toți dădură scurt din cap spre ea.

Spre meritul lui, Josen renunță la formalisme.

— Ați petrecut o săptămână studiind extrapolările lui Tuf, semințele și mostrele pe care ni le-a trimis, se adresă el sfetnicilor săi. Ei bine, la ce concluzii ați ajuns?

— Greu de judecat cu gradul de acuratețe necesar, răspunse analistul. Extrapolările pot fi corecte sau complet greșite, bazate pe presupuneri eronate. Nu pot garanta valabilitatea lor până nu urmăresc măcar câteva recolte, timp de câțiva ani. Chestiile pe care le-a clonat Tuf, plante, animale și ce-or mai fi, toate sunt noi pe S'uthlam. Până nu facem experiențe serioase cu ele, pentru a determina cum se vor dezvolta în condițiile noastre, nu putem fi siguri dacă au vreo valoare.

— Dacă au vreuna! spuse consilierul pentru securitate internă, o femeie scundă, îndesată, ca o cărămidă.

— Sunteți prea conservatori, îi întrerupse consilierul pentru agricultură.

Era cel mai tânăr din încăpere, un individ obraznic și receptiv, iar în momentul acela zâmbetul lui părea că-i despică figura în două.

— Rapoartele mele sunt, toate, *entuziasmante*.

Avea în față, pe masa de conferințe, un teanc de cipuri din cristal, pentru date. Le împrăștie, alese unul și-l introduse într-o fantă o postului său de lucru. Linii de text începură să se înșire pe tăblia-oglindă a mesei, sub suprafața lustruită.

— Aceasta-i analiza lucrurilor pe care Tuf le numește omnigrăunțe. Incredibil, cu adevărat incredibil! Un hibrid cu gene modificate, complet comestibil. *Complet comestibil*, consilieri! Fiecare parte a plantei! Tulpina crește până la brâu, ca neoiarba, și-i foarte bogată în carbohidrați. Se poate roncăi, nu-i rea cu un pic de sos. Dar utilizarea principală e de furaj pentru animale. Căpățâna produce grăunțe cerealiere excelente, cu o proporție hrană-tărâțe mai bună decât a nanogrâului sau s'orezului. Recolta e ușor de transportat, poate fi păstrată veșnic fără a fi nevoie să fie refrigerată, nu se strică și are un conținut mare de proteine. Rădăcinile sunt tuberculi comestibili. Nu numai atât. Crește așa de repede, că va da recoltă dublă în comparație cu alte culturi. Sigur, sunt doar presupuneri, dar estimez că, dacă vom planta omnigrăunțe pe terenurile alocate pentru nanogrâu, neoiarbă și s'orez, am recolta de trei, patru ori mai multe calorii de pe aceleași parcele.

— Trebuie să existe și dezavantaje, observă Josen Rael. Pare prea frumos pentru a fi adevărat. Dacă omnigrăunțele sunt atât de perfecte, de ce n-am auzit de ele până acum? Tuf n-a putut face altoiri de gene în ultimele luni...

— Sigur că nu. Se lucrează la așa ceva de secole. Am găsit referiri în bazele de date, dacă vă vine să credeți. Omnigrăunțele au fost concepute de CIE în timpul războiului, ca hrană pentru militari. Plantele cresc atât de repede, încât sunt ideale pentru situații în care nu știi sigur când va trebui să seceri recolta pe care care ai semănat-o și ai fertilizat-o... personal. Dar n-au fost preluate niciodată de civili. Gustul a fost considerat inferior. Nu groaznic, nici măcar neplăcut, ci numai inferior cerealelor existente. De asemenea, ele secătuiesc solul într-un timp foarte scurt.

— Aha! exclamă consilierul pentru securitate internă. Deci, într-un fel, sunt o capcană!

— Sigur. După cinci ani de recoltă îmbelșugată urmează dezastrul. Dar Tuf ne-a furnizat niște viermi – chestii incredibile, super-râme și alt soi de aerisitori – precum și un simbiont, un soi de mucegai-vâscos, care crește împreună cu omnigrăunțele, fără să le facă rău, hrănindu-se – atenție! – *cu poluare aeriană* și cu anumite feluri de reziduuri petroliere nefolositoare, pe care le utilizează pentru a reface și îmbogăți solul. O descoperire incredibilă! strigă el, înălțându-și mâinile. Dacă echipele

noastre de cercetare ar fi descoperit asta, am fi proclamat ziua aceea sărbătoare națională!

— Ce-i cu celelalte lucruri? se interesă sec Josen Rael.

Figura primului consilier nu reflecta entuziasmul subalternului său.

— Sunt aproape la fel de atrăgătoare. N-am fost *niciodată* în stare să obținem o recoltă decentă de calorii din oceane, în concordanță cu dimensiunile lor, iar ultima administrație a pescuit totul cu măturătoarele-marine. Tuf ne-a dat o duzină de soiuri de pești care se înmulțesc iute și o varietate de plancton.

Scotoci în fața lui, găsi alt cip, îl introduse în fantă.

— Ăsta-i. Planctonul va încleia suprafața mărilor, asta-i adevărat, dar nouăzeci la sută din transportul nostru se desfășoară pe sol sau pe calea aerului, deci acest lucru nu va avea importanță. Peștele se va înmulți datorită lui, iar dacă planctonul va avea condiții potrivite, va ajunge atât de dens, că va acoperi apa, ca un covor imens, verde-cenușiu, până la adâncimea de trei metri.

— O perspectivă alarmantă! zise consilierul pentru război. E comestibil? Pentru oameni, vreau să zic.

— Nu, rânji agroconsilierul. Dar, după ce moare și putrezește, poate fi folosit ca materie primă în fabricile de hrană, când se va termina petrolul.

La capătul îndepărtat al mesei, Tolly Mune râse zgomotos. Ceilalți întoarseră capetele spre ea.

— Să mă ia naiba! Până la urmă, ne-a dat pâini și pești!

— Planctonul nu-i pește, o contrazise consilierul.

— Dacă trăiește în oceanul ăla afurisit, pentru mine e un amărât de pește!

— Pâini și pești? întrebă nedumerit consilierul pentru industrie.

— Continuă-ți raportul! ceru Josen Rael, nerăbdător. Mai e ceva?

Mai era. Un lichen nutritiv, care putea trăi pe cei mai înalți munți, altul care putea supraviețui chiar fără aer, în condiții de radiație puternică.

— Vom avea alți asteroizi-cămări, anunță consilierul pentru agricultură, fără să fie nevoie să pierdem decenii și miliarde de calorii pentru terraformare.

Și vițe-de-mâncat parazite, care urmau să infesteze mlaștinile ecuatoriale, cele pline de căldură, să sufoce și să înlocuiască plantele locale, parfumate dar otrăvitoare, ce creșteau acolo din abundență.

O cereală numită ovăz-de-zăpadă, care putea să crească în tundra înghețată; tubercul-tunel, care putea să se întindă chiar și în solul țeapăn de sub un ghețar, constituind coridoare uriașe, aerisite, căptușite cu nuci untoase, cafenii.

Vite, porci, păsări și pești îmbunătățiți genetic. O pasăre nouă, despre care Tuf susținea că va înlătura principalul parazit agricol al S'uthlam-ului. Șaptezeci și nouă de varietăți noi de ciuperci comestibile și mucegaiuri, care puteau fi cultivate în bezna de sub orașe, și care se hrăneau cu excremente umane.

Iar când consilierul termină raportul, se așternu tăcerea.

— A câștigat, rânji Tolly Mune.

Ceilalți se supuneau toți lui Josen Rael, dar ea n-avea de gând să se joace de-a politica!

— La dracu', Tuf a reușit!

— Nu știm, spuse curatoarea băncilor de date.

— Vor trece ani până vom obține statistici concludente, o completă analistul.

— Poate-i o capcană, îi avertiză consilierul pentru război. Să fim atenți!

— La naiba cu toate astea! zise Tolly Mune. Tuf a dovedit că...

— *Comandant de port!* o întrerupse, foarte tăios, Josen Rael.

Tolly Mune închise gura. Nu-l mai auzise folosind un asemenea ton. Și ceilalți se uitară șocați la el.

Josen Rael își scoase batista și-și șterse transpirația de pe frunte.

— Haviland Tuf a dovedit, fără urmă de îndoială, că *Arca* e prea valoroasă pentru noi ca să-i permitem să plece. Să discutăm calea cea mai bună de a o captura, reducând la minimum pierderile de vieți omenești și repercusiunile diplomatice.

Apoi dădu cuvântul consilierului pentru securitate internă.

Comandantul de port Mune ascultă liniștită raportul și rămase încă o oră la discuțiile ce urmară, în care cei prezenți se certară în privința tacticii, a atitudinii diplomatice adecvate, a celei mai eficiente utilizări a navei de germinare, a departamentului care trebuia s-o preia și a mesajului ce trebuia difuzat la știri. Discuțiile amenințau să se prelungească jumătate din noapte, iar Josen Rael anunță ferm că nu se vor despărți până când întreaga afacere nu va fi pusă la punct. S-a comandat mâncare, s-au cerut dosare. Subordonați și specialiști veneau și plecau. Josen Rael dăduse ordin să nu fie întrerupți, din nici un motiv. Tolly Mune se mulțumi să asculte. În cele din urmă, se ridică în picioare, nesigură.

— Îmi pare rău, se scuză ea, amărâta asta de gravitație... Nu-s obișnuită. Unde-i cel mai apropiat grup sani... sanitar...

— Coridorul din stânga, a patra ușă, îi răspunse Josen Rael.

— Mulțumesc.

Consilierii continuară să discute, în timp ce Tolly Mune se târa afară. Putea să-i audă prin ușă. De pază, era doar un polițist. Dădu din cap spre el, plecă sprintenă și coti la dreapta.

O dată ce ieși din raza vizuală a gardianului, o luă la goană.

Pe acoperiș, comandă un aerotaxi.

— La ascensor! se răsti ea, arătându-i cartela de prioritate. Imediat!

Un tren se pregătea de plecare. Era plin. Îmbrânci afară un pasager de la clasa stelară.

— Urgență în pânză! Trebuie să mă întorc degrabă!

Urcară în timp record. La urma urmei, era Maica Păianjen. La Casa Păianjenului o aștepta un vehicul, pentru a o duce la biroul ei.

Intră, încuie ușa, porni aparatul de comunicații, îl programă să transmită o înregistrare a adjunctului ei și încercă să ia legătura cu Josen Rael.

— Regret, îi spuse calculatorul cu amabilitate cibernetică, se află într-o ședință și nu poate fi deranjat. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Nu, răspunse ea, apoi transmise propria-i imagine maistrului de pe *Arcă*. Plutesc bine lucrurile, Frakker?

Bărbatul părea obosit, dar reuși să zâmbească.

— Nemaipomenit, maică. Aproximativ nouăzeci și unu la sută din treabă a fost terminată. Lucrarea va fi completă în șase, șapte zile. Atunci o s-o ștergem.

— Lucrarea s-a terminat chiar acum, îi spuse Tolly Mune.

— Ce? exclamă bărbatul, uluit.

— Tuf ne-a mințit, se grăbi ea să-i declare. E un dușman, un avorton amărât, o să asmut paza asupra lui!

— Nu înțeleg, zise cibertehul.

— Îmi pare rău. Amănuntele-s secrete, Frakker. Știi cum se petrec lucrurile. Ștergeți-o de pe *Arcă*. Toți! Păienjenei, cibertehi, pază, toată lumea. Vă dau o oră, apoi vin la bord și dacă găsesc pe cineva pe epava aia, în afară de Tuf și parazitul lui afurisit, o să-i trimit rectul pe Cămări, înainte să apuce să zică *Văduva de Oțel*. Ai înțeles?

— Mda...

— Am zis *acum*! se răsti Tolly Mune. *Mișcă-te*, Frakker!

Șterse ecranul, ceru o protejare prioritară și făcu legătura finală. Numai că, lucru de-a dreptul enervant, Haviland Tuf dăduse instrucțiuni *Arcei* să refuze orice apel când dormea. Îi trebuiră cincisprezece minute neprețuite până găsi formularea corectă, cu care să convingă mașinăria idioată că era vorba de-o urgență.

— Comandant de port Mune, o salută Tuf când, în cele din urmă, imaginea lui se materializă în fața ei, purtând o robă absurd de pufoasă, strânsă în jurul burții lui supradimensionate. Cărui motiv datorez plăcerea deosebită a apelului dumneavoastră?

— Reparațiile au fost făcute în proporție de 90 %, adică tot ce era important. Va trebui să te descurci cu ce-o să lăsăm în urmă. Păienjeneii mei au tulit-o spre pânză. Vor dispărea toți în patruzeci și ceva de minute. Când va trece timpul ăsta, să ieși din port, Tuf!

— Într-adevăr...

— Ești nemaipomenit! Ți-am văzut mostrele. Să rupi docul, nu-i timp să-l dăm jos, înseamnă un preț mic față de ce-ai făcut. Dă-i drumul, ieși din sistemul nostru solar și nu te uita înapoi, dacă nu vrei să te transformi într-un stâlp afurisit de sare!

— Nu reușesc să înțeleg...

— Nici eu, oftă Tolly Mune. Tuf, nu te certa cu mine și pregătește-te de plecare!

— Să presupun că Înaltul Consiliu a găsit umila mea ofertă drept soluție satisfăcătoare a crizei dumneavoastră, iar eu am fost declarat câștigător al pariului?

— Da, gemu ea, dacă asta vrei să auzi, da, ai făcut niște viermi grozavi, le-au plăcut omnigrăunțele, mucegaiul-vâscos a fost un adevă- rat succes, ai câștigat, ești strălucitor, ești minunat. Acum șterge-o, înainte să-i treacă prin cap cuiva din ședință să pună vreo întrebare bătrânei comandante de port și să observe că nu-s acolo.

— Graba dumneavoastră mă uluiește, declară Haviland Tuf, încrucișându-și calm mâinile pe burtă și uitându-se la ea.

— *Tuf,* șuieră Tolly Mune printre dinții încleștați, ai câștigat pariul ăla blestemat, dar o să-ți pierzi nava dacă nu te trezești și nu înveți să dansezi! Mișcă-te! Trebuie să-ți silabisesc? Trădare, Tuf! Violență. Înșelăciune. Chiar în clipa asta, Înaltul Consiliu din S'uthlam discută, în cele mai amănunțite detalii, cum să pună mâna pe *Arcă.* Se ceartă asupra soiului de parfum care să facă lucrurile să pută mai frumos. Ai înțeles? Îndată ce vor termina de discutat – și n-o să fie mult până atunci – vor da ordine, iar trupele se vor îndrepta spre tine cu flotoare pentru vid și cu arme neuronice. Flotila pentru Apărarea Planetară are în pânză, chiar acum, patru nave de clasa protecție și două cuirasate, iar dacă acestea intră în alertă, n-o să poți fugi. N-am nevoie de nici o afurisită de bătălie care să-mi distrugă portul și să-mi ucidă oamenii!

— O aversiune comprehensibilă. Voi iniția implementarea imediată a programului de plecare. Rămâne totuși un mic impediment.

— Care? întrebă ea, nemaiavând răbdare.

— Distrugere se află în custodia dumneavoastră. Nu pot părăsi S'uthlam-ul până nu-mi va fi înapoiată.

— Uită de pisica aia amărâtă!

— Memoria selectivă nu face parte din însușirile mele. Mi-am îndeplinit partea de contract. Trebuie să mi-o înapoiați pe Distrugere sau veți încălca înțelegerea.

— *Nu pot!* răcni furioasă Tolly Mune. Orice muscă, vierme sau păienjenel din stația asta orbitală știe că afurisita de pisică e ostaticul nostru. Dacă sar în tren cu Distrugere sub braț, voi fi remarcată imediat, iar cineva își va pune întrebări. Așteaptă pisica și vei risca totul!

— Cu toate acestea, mă tem că va trebui să insist.

— Să te ia dracu'! înjură comandanta de port și șterse imaginea cu un pocnet furios din degete.

Când ajunse în holul sfidător de luxos al hotelului Peisajul Planetar, recepționerul o salută cu un zâmbet strălucitor.

— Comandant de port Mune! Ce bine-mi pare să vă văd! Ați fost căutată. Dacă doriți să preluați convorbirea în biroul meu...

— Îmi pare rău, am afaceri urgente, o s-o preiau în cameră.

Alergă la lift.

În fața ușii se aflau paznicii pe care-i instalase.

— Comandant de port Mune, zise cel din stânga, mi s-a atras atenția să vă așteptăm. Trebuie să sunați de urgență la biroul de securitate.

— Sigur. Voi doi duceți-vă imediat în hol.

— E vreo problemă?

— Una mare. O încăierare. Nu cred că personalul se va descurca singur.

— Vom avea grijă, maică, răspunse unul dintre ei, apoi fugiră împreună.

Tolly Mune intră în cameră. Ce ușurare! Doar un sfert de g, în comparație cu gravitația completă de pe coridoare și din hol! Un apartament în turn. Dincolo de stratul triplu de plastoțel transparent se vedea globul uriaș al S'uthlam-ului, suprafața stâncoasă a Casei Păianjenului și strălucirea pânzei. Zărea chiar și linia sclipitoare a *Arcei*, lucind în lumina galbenă a planetei.

Distrugere se încolăcise și dormea pe o pernă plutitoare, în fața ferestrei. Dar pisica sări jos, când intră femeia, și veni țopăind de-a lungul covorului, torcând puternic.

— Și mie îmi pare bine că te văd, îi zise Tolly Mune, ridicând creatura. Dar acum trebuie să te iau de aici.

Se uită în jur, căutând ceva suficient de mare, în care să ascundă ostaticul. Instalația de comunicații începu să țipe. O ignoră și continuă să caute. Cum să ascundă pisica asta amărâtă? Încercă s-o înfășoare într-un prosop, dar lui Distrugere nu-i plăcu.

Unitatea de comunicații se lumină – o intervenție din partea siguranței. Comandantul pazei din port se uita la ea.

— Comandant de port, zise el, respectuos pentru moment, iar femeia se întrebă cât timp va rămâna așa, după ce-și va da seama care era situația. Deci, aici sunteți! Primul consilier crede că aveți necazuri. E vreo problemă aici?

— Nici una. Ai vreun motiv să-mi încalci intimitatea, Danja?

— Scuze, maică! răspunse bărbatul, rușinat. Ordinele. Ni s-a cerut să vă localizăm imediat și să raportăm unde v-am găsit.

— Îndeplinește-le, îi zise ea, după care Danja se scuză din nou, iar ecranul se goli.

Se părea că nu aflase nimeni că *Arca* fusese părăsită. Parcurse apartamentul încă o dată, scotocind vreo zece minute după ceva în care s-o vâre pe Distrugere, înainte să se lămurească pe deplin că era vorba de-un lucru sortit eșecului. Rămânea doar să iasă din cameră cu nerușinare, să meargă la docuri și să rechiziționeze un glisor cu vid, un costum și un container pentru pisică. Se duse la ușă, o deschise, ieși afară...

... și văzu paznicii alergând spre ea.

Se trase înapoi. Distrugere miorlăi, protestând. Tolly Mune încuie ușa de trei ori și ridică scutul de intimitate. Asta nu-i împiedică pe cei doi să bată.

— Comandant de port Mune, strigă unul dintre ei, n-a fost nici o încăierare. Deschide, trebuie să stăm de vorbă!

— Plecați de aici! se răsti ea. Îndeplinesc ordine!

— Îmi pare rău, maică! Ne-au cerut să ducem pisica pe planetă. Se pare că-i un ordin al Consiliului.

În spatele ei, instalația de comunicații porni din nou. De data asta, apăru chiar consilierul pentru securitate internă.

— Tolly Mune, zise femeia, ești convocată pentru a răspunde la întrebări. Predă-te imediat!

— Sunt în fața ta, se răți Tolly. Pune întrebările alea afurisite!

Paznicii continuau să bocănească în ușă.

— Explică-ne de ce te-ai întors în port.

— Aici e locul meu de muncă, răspunse Tolly Mune, cu voce dulce.

— Acțiunile tale nu-s în acord cu cele ale regimului. N-au fost aprobate de Înaltul Consiliu.

— Acțiunile Înaltului Consiliu n-au fost aprobate de mine, replică Tolly, iar Distrugere sâsâi spre ecran.

— Te rog să te supui arestării.

— Prefer să n-o fac.

Apucă o măsuță solidă – era ușoară la un sfert de g – și o aruncă în videoecran. Trăsăturile colțuroase ale consilierei se dezintegrară într-o aversă de cioburi și scântei.

La ușă, paznicii apelaseră codul de urgență. Îl contramandă, folosind prioritatea de comandant de port. Unul dintre bărbați înjură.

— Maică, spuse celălalt, nu folosește la nimic! Deschide! Nu poți scăpa de noi și în zece, douăsprezece minute îți vor anula prioritatea.

Tolly Mune își dădu seama că avea dreptate. Fusese prinsă în cursă și, după ce vor deschide ușa, se va termina totul. Se uită în jur neajutorată, căutând o armă, o cale de scăpare. Nu găsi nimic.

Departe, la capătul pânzei, *Arca* strălucea în lumina reflectată a soarelui. Ar fi trebuit să fie goală. Spera ca Tuf să aibă suficient bun simț și să se baricadeze, după plecarea ultimului păienjenel. Dar o să plece fără Distrugere? Se uită în jos, mângâie blana pisicii.

— Atâtea necazuri pentru tine..., zise ea, iar Distrugere toarse.

Femeia se uită la *Arcă*, apoi la ușă.

— Am putea pompa niște gaz înăuntru, zise unul dintre paznici. Camera nu-i etanșă.

Tolly Mune zâmbi.

O așeză pe Distrugere pe perna plutitoare, se urcă pe un scaun și scoase capacul cutiei cu sesizori de avarie. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse muncă de depanator. Trecură câteva minute până izbuti să identifice circuitele și încă alte câteva până când să-și dea seama cum putea să facă sesizorii să creadă că existau scurgeri de aer.

Când reuși, se porni o sirenă de alarmă ce țiuia dezgustător. Se auzi un șuierat subit, iar în momentul în care fu activată etanșarea, în jurul marginilor ușii apăru o spumă. Gravitația dispăru, aerul încetă să circule, iar la capătul camerei se deschise panoul adăpostului pentru caz de avarie în vid.

Tolly Mune intră iute înăuntru și descoperi instalații de respirat, propulsoare cu aer, șase costume cosmice. Se îmbrăcă și se închise ermetic.

— Vino, îi spuse ea lui Distrugere, căreia nu-i plăcea toată gălăgia aceea. Fii atentă să nu sfâșii țesătura cu ghearele!

Instală pisica într-o cască sferică, atașată la un costum boțit, conectă la acesta un aparat de respirat pe care-l porni cu o presiune mai mare

decât cea recomandată, iar costumul se umflă ca un balon. Pisica zgârie interiorul căștii din plastotel și miorlăi jalnic.

— Îmi pare rău! îi spuse Tolly Mune.

O lăsă pe Distrugere să plutească în mijlocul camerei, apoi desprinse torța laser din suport.

— Cine a zis că-i doar o amărâtă de alarmă falsă? întrebă ea, cu torța în mână, împingându-se cu piciorul spre fereastră.

— Poate doriți niște vin de ciuperci fiert, propuse Haviland Tuf.

Distrugere se freca de piciorul lui, în timp ce Haos, cocoțat pe umărul bărbatului, își agita coada lungă, cenușie și privea în jos, spre pisica albă cu negru, de parcă ar fi încercat să-și amintească cine era.

— Păreți obosită, adăugă el.

— Obosită? râse Tolly Mune. Doar n-am făcut nimic, în afară de faptul că mi-am croit cu flacăra o ieșire dintr-un hotel de clasă stelară, am străbătut kilometri de spațiu deschis, zburând numai cu propulsoarele de aer și folosind picioarele pentru a târî o pisică aflată într-un costum supraumflat. A trebuit să fiu mai iute decât prima echipă de pază, care se îngrămădea să iasă din încăperea de gardă de lângă doc, să folosesc torța laser ca să stric flotorul unui al doilea grup ce tocmai venea, să evit tot timpul capcane, trăgând după mine pisica ta blestemată. După aia, am înotat o jumătate de oră în jurul *Arcei*, bătând în carcasă ca o țicnită, supraveghind tot timpul portul care putea fi cuprins, în orice clipă, de-o activitate nebunească. Am pierdut pisica de două ori și a trebuit s-o prind înainte să zboare spre S'uthlam. Apoi, un amărât de *crucișător* a venit drept spre mine. M-am bucurat de plăcerea nesiguranței, întrebându-mă când naiba o să pornești sfera de apărare, și am simțit savoarea excitantă a focurilor de artificii, în momentul în care flotila a decis să-ți testeze ecranele. Am avut la dispoziție o perioadă îndelungată, amuzantă, în care să chibzuiesc dacă mă văzuseră, plutind în jurul navei ca niște paraziți pe pielea unui animal afurisit. Am avut cu Distrugere o discuție măreață despre ce ne rămâne de făcut, când celor de pe crucișător le va veni în minte să trimită un val de agenți pe flotoare. Am decis că eu o să țip la ei, iar ea o să-i zgârie pe ochi. Iar atunci, *în cele din urmă*, ne-ai observat și ne-ai tras înăuntru, exact când blestemata de flotilă deschisese focul cu torpile cu plasmă. După toate astea, îți închipui că-s *obosită*?

— Nu-i nevoie să fiți sarcastică.

— Ai un flotor cu vid? mârâi Tolly Mune.

— Echipa dumneavoastră a abandonat patru, în graba plecării.

— Bine. O să iau unul.

O privire asupra instrumentelor o convinse că Tuf pornise, în sfârșit, la drum.

— Ce se întâmplă afară? întrebă ea, după aceea.

— Flotila continuă să mă hăituiască, îi răspunse Tuf. Crucișătoarele *Dubla Elice* și *Charles Darwin* mă urmăresc, cu escorte de protecție în jur, iar comandanții îmi adresează, într-o cacofonie de vociferări, amenințări grosolane, declarații marțiale neînduplecate și stăruințe lipsite de sinceritate. Eforturile lor sunt zadarnice. Ecranele mele defensive, pe care păienjeneii dumneavoastră le-au repus atât de minunat în stare de funcționare deplină, depășesc puterea oricărui armament din arsenalele s'uthlameze.

— Nu te apuca să le testezi, îi zise Tolly Mune. Accelerează de îndată și du-te dracului de aici!

— Un sfat înțelept, fu de acord Haviland Tuf.

Tolly Mune se uită la mulțimea de videoecrane înșirate pe ambii pereți ai camerei de comunicații, o încăpere îngustă, lungă, în care mutaseră centrul de comandă al lui Tuf. Prăbușită pe scaun, ghemuită din cauza gravitației, își arătă și-și simți brusc vârsta.

— Ce-o să se întâmple cu dumneavoastră? întrebă Tuf.

— O întrebare pe cinste! zise ea, uitându-se la el. Dizgrație. Arestare. Înlocuire din funcție. Poate proces pentru înaltă trădare. Nu te teme, nu mă vor executa. Execuția este anti-viață. Bănuiesc că mă așteaptă o fermă penitenciară pe Cămări, oftă ea.

— Înțeleg... Poate veți reconsidera oferta mea de a vă transporta în afara sistemului solar al S'uthlam-ului. Voi fi foarte încântat să vă duc pe Skrymir sau pe Planeta lui Henry. Dacă doriți să vă îndepărtați mai mult de locul dezonoarei dumneavoastră, am auzit că Vagabond este chiar plăcut în timpul Lungii Primăveri.

— Mă condamni la o viață în condiții de gravitație. Nu, mulțumesc. Asta-i lumea mea, Tuf. Poporul meu amărât. Mă întorc și accept ce va fi. Pe de altă parte, n-o să scapi atât de ușor. Îmi rămâi dator, Tuf.

— Treizeci și patru de milioane de standarzi, după câte îmi amintesc.

Femeia râni.

— Doamnă, dacă îmi permiteți să întreb...

— N-o fac pentru tine, spuse ea, iute.

Haviland Tuf clipi.

— Îmi cer scuze, dacă am părut că-mi bag nasul în motivațiile dumneavoastră. N-am avut această intenție. Mă tem că o voi păți cândva din cauza curiozității, dar pentru moment trebuie să vă întreb: de ce *ați făcut* ce-ați făcut?

Comandantul de port Tolly Mune ridică din umeri.

— Mă crezi sau nu, am făcut-o pentru Josen Rael.

— Primul consilier? clipi iar Tuf.

— Pentru el și pentru ceilalți. Îl cunosc pe Josen de la începuturi. Nu-i om rău. Nici unul dintre ei nu-i om rău. Sunt cu toții indivizi decenți, făcând tot ce trebuie. Doresc doar să-și hrănească odraslele.

— Nu înțeleg logica dumneavoastră.

— Am fost la ședință, Tuf. Am stat și i-am ascultat vorbind. Mi-am dat seama ce le-a făcut *Arca*. Fuseseră oameni cinstiți, onorabili, etici, iar *Arca* i-a transformat în înșelători, în mincinoși. Crezuseră în pace, iar acum vorbeau despre războiul pe care trebuiau să-l poarte ca să-ți ia amărâta asta de navă. Întreaga lor credință se bazase pe sfânta inviolabilitate a vieții umane, iar acum discutau veseli despre câte ucideri vor fi necesare – începând cu a ta. Ai studiat istoria, Tuf?

— Nu pretind a fi un expert, dar nici nu-s cu desăvârșire ignorant a ceea ce a fost înainte.

— Există o vorbă străveche, Tuf. Vine de pe Anticul Pământ. Puterea corupe, iar puterea absolută corupe complet.

Haviland Tuf nu spuse nimic. Distrugere sări pe genunchii lui și se culcă. Bărbatul începu s-o mângâie cu mâna-i uriașă, albă.

— Visul despre Arcă începuse deja să corupă lumea mea, îi zise Tolly Mune. Unde naiba ne-ar fi dus posedarea ei reală? Nu vreau să aflu.

— Într-adevăr... O următoare întrebare se impune de la sine.

— Care?

— Eu stăpânesc acum Arca. Așadar, dețin o putere aproape absolută.

— Oh, da.

Tuf așteptă, fără să scoată o vorbă.

— Nu știu, dădu ea din cap. Poate nu văd lucrurile în întregime. Poate mi le imaginez doar pe măsură ce se desfășoară. Poate-s cea mai mare proastă pe distanță de ani-lumină.

— Nu cred în mod serios așa ceva.

— Poate mi-am închipuit că-i mai bine să fii corupt tu, decât poporul meu. Poate cred că ești naiv și nevătămător. Sau poate că a fost doar instinctul, oftă ea. Nu știu dacă există un om incoruptibil, dar dacă există vreunul, acela ești tu, Tuf. Ultimul inocent afurisit. Erai dispus să pierzi totul pentru ea, zise femeia, arătând către Distrugere. Pentru o pisică. Pentru un parazit amărât...

Dar zâmbea, în timp ce vorbea.

— Înțeleg.

Comandantul de port se ridică cu greu în picioare.

— E timpul să mă întorc și să vorbesc unui auditoriu mai puțin înțelegător. Du-mă la glisoare și spune-le că ies.

— Foarte bine, zise Tuf, ridicând un deget. Rămâne de clarificat un singur punct. Deoarece echipele dumneavoastră n-au terminat toate lucrările asupra cărora ne înțeleseserăm, nu cred că-i echitabil să mi se solicite prețul întreg, de treizeci și patru de milioane de standarzi. Propun o ajustare. Vi se pare acceptabilă suma de treizeci și trei de milioane cinci sute de mii?

Femeia se uită la el.

— Ce importanță are? N-o să te mai întorci.

— Îngăduiți-mi să nu fiu de acord.

— Au încercat să-ți fure nava...

— Adevărat. Poate că treizeci și trei de milioane ar fi mai corect, restul fiind considerat un fel de penalizare.

— Plănuiești cu adevărat să te întorci? întrebă Tolly Mune.

— Peste cinci ani trebuie plătită prima tranșă a împrumutului. Între timp, putem judeca efectul – dacă a fost vreunul – micii mele contribuții la rezolvarea crizei dumneavoastră alimentare. Poate va fi nevoie de mai multă inginerie ecologică.

— Nu cred, zise ea, surprinsă.

Haviland Tuf se întinse spre umărul lui și-l scărpină pe Haos după ureche.

— De ce, întrebă el, plin de reproș, lumea se îndoiește întotdeauna de noi?

Pisica nu-i răspunse.

3. PĂZITORI

Haviland Tuf ajunsese la concluzia că Expoziția Bio-Agricolă a Celor Șase Planete reprezenta o mare dezamăgire.

Pierduse pe Brazelourn o zi lungă, obositoare, tropăind pe holurile ca niște peșteri ale pavilioanelor, oprindu-se ici, colo, pentru a examina în treacăt un nou hibrid de grâu sau o insectă îmbunătățită genetic. Deși biblioteca de celule a *Arcei* avea, literalmente, material de clonare din milioane de specii de plante și animale, de pe nenumărate planete, Haviland Tuf era atent tot timpul la orice ocazie de a-și extinde rezervele.

Dar puține dintre exponatele din Brazelourn păreau promițătoare, iar pe măsură ce treceau orele Tuf se plictisea – nu mai rezista în mulțimea indiferentă care-l îmbrâncea. Gloata roia pretutindeni – fermieri de tunel de pe Vagabond, îmbrăcați în blănuri de-un cafeniu închis; moșieri areeni înzorzonați, parfumați; locuitori sumbri de pe partea cu veșnică noapte a lui New Janus și complementarii lor, în straie deschise la culoare, de pe fața cu zi fără sfârșit; precum și o mulțime de băștinași brazeleeni. Toți făceau un zgomot exagerat și-i adresau lui Tuf priviri pline de curiozitate, în timp ce acesta trecea pe lângă ei. Unii chiar se frecau de el, făcându-l să-și încrunte figura prelungă.

În cele din urmă, dornic să scape de îmbulzeală, Tuf decise că i se făcuse foame. Își croi drum, cu un dezgust maiestuos, printre cei ce veneau la iarmaroc și ieși din grota cu cinci etaje a sălii de expoziție ptolană. Afară, sute de vânzători își așezaseră chioșcurile între clădirile mari. Bărbatul ce vindea plăcinte cu ceapă-umflată părea preocupat doar de marfa lui, așa că Tuf hotărî că avea poftă exact de o plăcintă cu ceapă-umflată.

— Domnule, îi zise el tejghetarului, aș dori o plăcintă.

Plăcintarul era rotofei, rozaliu și purta un șort pătat de grăsime. Deschise cutia încălzitoare, scotoci în ea cu mâna înmănușată și extrase o plăcintă fierbinte. Abia când o împinse pe tarabă, spre Tuf, îl văzu.

— Oho, făcu el, da' mare ești!

— Într-adevăr, domnule, răspunse Haviland Tuf, luând plăcinta și mușcând din ea, cu un aer indiferent.

— Ești de pe altă planetă, remarcă plăcintarul. Una care nu-i în vecinătate.

Tuf termină plăcinta din trei înghițituri și-și șterse degetele unsuroase cu un prosop.

— Mă plictisiți cu lucruri evidente, domnule, zise el și întinse un deget lung, plin de bătături. Încă una!

Bosumflat, vânzătorul înșfăcă altă plăcintă, fără să mai facă vreo observație, și-l lăsă pe Tuf să mănânce relativ în pace. Pe când savura crusta solzoasă și umplutura acrișoară, acesta privea vizitatorii târgului ce se înghesuiau, șirurile de tarabe și cele cinci săli mari, care se ridicau deasupra peisajului. Când termină de mâncat, își întoarse spre plăcintar figura albă.

— Domnule, aș vrea să vă pun o întrebare.

— Care? se interesă celălalt, morocănos.

— Văd cinci săli de expoziție. Le-am vizitat pe fiecare, pe rând: Brazelourn, Vale Areen, New Janus, Vagabond și Ptola, le arătă el cu degetul, după care își încrucișă mâinile pe burtă. Cinci, domnule. Cinci săli, cinci planete. Fără îndoială, fiind străin, nu-s familiarizat cu unele aspecte subtile ale obiceiurilor locale, de aceea am rămas perplex. În sectoarele prin care am călătorit, se obișnuiește ca o manifestare care se autointitulează Expoziția Bio-Agricolă a Celor Șase Planete să includă exponate de pe șase planete. Evident, aici nu se întâmplă așa. Poate puteți să mă lămuriți de ce.

— N-a venit nimeni de pe Namor.

— Într-adevăr...

— Din cauza necazurilor, adăugă vânzătorul.

— Totul s-a clarificat, zise Tuf. Sau, dacă nu totul, cel puțin o parte. Poate aveți amabilitatea să-mi serviți altă plăcintă și să-mi explicați natura acelor necazuri. Sunt foarte curios, domnule. Acesta-i marele meu viciu, din păcate.

Plăcintarul își puse iar mănușa și deschise cutia încălzitoare.

— Știi ce se zice: curiozitatea îți face foame.

— Într-adevăr? Trebuie să recunosc că n-am mai auzit această zicală.

Omul se încruntă.

— Nu, am greșit. Foamea te face curios, așa e! Nu contează, plăcintele mele te vor sătura.

— Ah! făcu Tuf, luând plăcinta. Vă rog, dați-i drumul!

Și astfel, vânzătorul de plăcinte îi povesti, extrem de dezlânat, despre necazurile celor de pe planeta Namor.

— Așa că vezi, concluzionă el în cele din urmă, de ce n-au venit. N-aveau ce să expună.

— Într-adevăr, zise Haviland Tuf, ștergându-și buzele. Monștrii marini pot fi foarte sâcâitori.

Namor era o planetă de-un verde închis, fără satelit, singuratică, înconjurată de smocuri de nori aurii. *Arca* reduse accelerația și-și așeză imensitatea pe-o orbită în jurul planetei. În camera de comunicații lungă, îngustă, Haviland Tuf se muta de pe un scaun pe altul, examinând planeta pe vreo zece din sutele de ecrane existente acolo. Trei pisoi cenușii îi țineau companie, țopăind pe console, oprindu-se doar să se lovească unul pe altul cu lăbuțele. Tuf nu le dădea atenție.

O planetă a apelor. Namor avea doar o singură suprafață de sol suficient de întinsă pentru a fi văzută de pe orbită. Nici aceea nu prea mare. Dar dispozitivele de detaliere a imaginii scoaseră la iveală mii de insule risipite de-a curmezișul mărilor de smarald, alcătuind arhipelaguri în formă de semilună, adevărate bijuterii din sol, presărate pe ocean. Alte ecrane arătau luminile a zeci de târguri și orașe de pe partea aflată în perioada de noapte, iar puncte pulsatoare de energie subliniau locurile în care se aflau așezările din partea luminată de soare.

Tuf privi toate acestea, apoi se așeză, porni altă consolă și începu un joc de război cu calculatorul. Un pisoi îi sări în poală și adormi acolo. Bărbatul avu grijă să nu-l deranjeze. Ceva mai târziu, un al doilea pisoi făcu și el un salt, se repezi la primul, iar cei doi pui se încăierară. Tuf îi mătură din poală, aruncându-i pe podea.

Dură ceva mai mult timp decât prevăzuse Tuf, dar până la urmă somația sosi, după cum știa că o să se întâmple.

— *Navă de pe orbită*, se auzi interpelarea, navă de pe orbită, aici punctul de control Namor! Declarați numele și motivul venirii! Vă rog declarați numele și motivul venirii! Au fost lansate navele de interceptare. Declarați numele și motivul venirii!

Mesajul fusese transmis de pe bucata principală de sol. *Arca* îl recepționă. În același timp, descoperi nava care se îndrepta spre ea – era numai una – și o vizualiză pe alt ecran.

— Sunt *Arca*, vorbi Haviland Tuf către punctul de control.

Imaginea de la punctul de control arăta o femeie cu figură rotundă și păr șaten, tuns scurt, care stătea la o consolă, îmbrăcată într-o uniformă de-un verde-închis, cu fireturi aurii. Femeia se încruntă, cu

ochii ațintiți într-o parte – fără îndoială, spre un superior de la o altă consolă.

— *Arcă*, zise ea, declară-ți planeta de reședință! Declară planeta de reședință și motivul venirii.

Calculatorul indica faptul că nava de interceptare deschisese legătura de comunicații cu planeta. Se aprinseră alte două ecrane. Unul arăta o femeie tânără, zveltă, cu nas mare, coroiat, aflată pe puntea unei nave; celălalt, un bărbat în vârstă, care stătea în fața unei console. Ambii purtau uniforme verzi și discutau animat, codificat. Calculatorului îi trebui mai puțin de un minut ca să spargă codul, iar Tuf putu să-i înțeleagă.

— ... a naibii să fiu dacă știu ce-i, spunea femeia de pe navă. N-a existat niciodată o navă atât de mare. Doamne, uită-te la ea! Ai văzut? A răspuns?

— *Arcă*, spunea în continuare femeia cu figura rotundă, declară planeta de reședință și motivul venirii. Aici punctul de control de pe Namor.

Haviland Tuf se conectă la cealaltă conversație, pentru a discuta simultan cu toți trei.

— Aici *Arca*. Nu am o planetă de reședință, domnilor. Intențiile mele sunt pașnice – negoț și consultanță. Am aflat de dificultățile tragice cu care vă confruntați și am fost mișcat de situația dumneavoastră. Am venit să vă ofer serviciile mele.

Femeia de pe navă păru uluită.

— Ce ești *tu*..., începu ea.

Bărbatul era la fel de perplex, dar nu spuse nimic – se uita doar, cu gura căscată, la figura albă, imobilă, a lui Tuf.

— Aici punctul de control de pe Namor, *Arcă*, zise femeia cu figura rotundă. Comerțul este închis. Repet, comerțul este închis. Suntem sub incidența legii marțiale.

Între timp, femeia cea zveltă își revenise.

— *Arcă*, sunt păzitorul Kefira Qay și comand nava de pază namoriană *Tăiș de soare*. Suntem înarmați. Explică-ne. Ești de o mie de ori mai mare decât orice navă de comerț pe care am văzut-o vreodată. Explică-ne sau tragem.

— Într-adevăr, zise Haviland Tuf. Amenințările vă vor folosi prea puțin, păzitoareo! Sunt extrem de uimit. Am făcut drum lung, tocmai din Brazelourn, pentru a vă oferi ajutor și alinare, iar dumneavoastră mă întâmpinați cu amenințări și ostilitate.

Un pisoi îi sări în brațe. Tuf îl luă cu o mână uriașă, albă, și-l așeză pe consola din fața lui, într-un loc din care interlocutorul îl putea vedea.

— N-a mai rămas încredere în omenire, îi spuse el pisoiului.

— Oprește focul, *Tăiș de soare!* zise bărbatul în vârstă. *Arcă*, dacă intențiile tale sunt cu adevărat pașnice, explică-ne. Ce ești? Ne aflăm la ananghie, *Arcă*, iar Namor e o planetă mică, nedezvoltată. N-am mai văzut ceva asemănător. Explică-ne.

Haviland Tuf mângâie pisoiul.

— Întotdeauna trebuie să am de-a face cu suspiciuni, îi spuse el. Au noroc că sunt atât de cumsecade, altfel aș pleca, pur și simplu, și i-aș abandona sorții lor, adăugă el, după care se uită drept la ecran. Domnule, sunt *Arca*. Sunt Haviland Tuf, căpitan și proprietar, precum și întregul echipaj. Mi s-a spus că aveți neçazuri cu niște monștri marini, iviți din adâncurile mărilor dumneavoastră. Foarte bine. O să vă scap de ei.

— *Arcă*, aici *Tăiș de soare*. Cum îți propui să faci asta?

— *Arca* este o navă de germinare a Corpului Inginerilor Ecologi, spuse Haviland Tuf cu un formalism bățos. Sunt inginer ecolog și specialist în război biologic.

— Imposibil! exclamă bătrânul. CIE a fost desființat cu o mie de ani în urmă, o dată cu Imperiul Federal. N-a rămas nici una din navele lor de germinare.

— Ce neplăcut! zise Haviland Tuf. Înseamnă că stau într-o iluzie. Fără îndoială, acum, că mi-ați explicat că nava mea nu există, ar trebui să trec prin ea și să mă prăbușesc pe planeta dumneavoastră, arzând în timpul căderii.

— Păzitor, spuse Kefira Qay de pe *Tăiș de soare*, poate că navele acelea de germinare nu mai există, dar sunt în apropierea a ceva care are, după cum îmi arată aparatele mele, o lungime de aproape treizeci de kilometri. Nu prea pare a fi o iluzie.

— Nu m-am prăbușit încă, admise Haviland Tuf.

— Poți cu adevărat să ne ajuți? întrebă femeia cu figură rotofeie de la punctul de control.

— De ce se îndoiește întotdeauna lumea de noi? îl întrebă Tuf pe pisoiul cenușiu.

— Păzitor senior, trebuie să-i oferim șansa de a dovedi ce-a spus, insistă femeia de la punctul de control.

— Deși am fost amenințat, insultat și suspectat, totuși empatia mea pentru starea voastră mă împinge să stăruiesc. V-aș sugera ca *Tăiș de soare* să acosteze, pentru a putea discuta. Păzitoarea Qay poate să vină la bord și să cineze cu mine, cât vom sta de vorbă. Cu siguranță că bănuielile dumneavoastră nu se pot extinde și asupra conversației, cea mai civilizată dintre distracțiile omenești.

Cei trei păzitori se sfătuiră în grabă între ei și cu una sau mai multe persoane ce nu se vedeau pe ecrane, în timp ce Haviland Tuf rămase în așteptare, jucându-se cu pisoiul.

— Te voi numi Bănuială, îi spuse el, pentru a comemora primirea mea aici. Frații tăi vor fi Îndoială, Ostilitate, Ingratitudine și Nesăbuință.

— Acceptăm propunerea ta, Haviland Tuf, spuse păzitoarea Kefira Qay, de pe puntea *Tăișului de soare*. Pregătește-te de abordare.

— Într-adevăr... Vă plac ciupercile?

Puntea pentru navete a *Arcei* era la fel de mare ca terenul de asolizare al unui port stelar important. Arăta a loc de depozitare a unor nave părăsite. Navetele *Arcei*, îngrijite, stăteau în danele de lansare – cinci ambarcațiuni identice, negre, rapide, cu aripi triunghiulare scurte, înclinate înapoi, proiectate și pentru zbor atmosferic. Erau în stare bună. Celelalte arătau mai puțin impresionant. Un vas comercial, în formă de picătură, din Avalon, se sprijinea pe trei picioare întinse pentru asolizare, alături de o navă de vânătoare, marcată de lupte, și de o navă-leu karaleoneză, al cărei înveliș ornamentat dispăruse în mare parte. În jur, vase cu înfățișare bizară, și mai străină.

Deasupra, marea cupolă se despicase într-o sută de felii și se trăsese înapoi, lăsând să se vadă soarele mărunt, galben, înconjurat de stele, și o navă verde, în formă de pește-pisică, cam de mărimea uneia dintre navetele lui Tuf. *Tăiș de soare* se așeză pe punte, iar cupola se închise în urma sa. Când stelele dispărură, atmosfera reveni, șuierând. Curând, apăru și Haviland Tuf.

Kefira Qay ieși din nava ei, cu buzele strânse a asprime sub nasul mare, coroiat, dar stăpânirea de sine nu-i putea ascunde uimirea din privire. O urmară doi oameni înarmați, în uniforme aurii cu podoabe verzi.

Haviland Tuf se apropie de ei într-o mașinuță deschisă, cu trei roți.

— Mă tem că invitația mea la masă a fost doar pentru o singură persoană, păzitor Qay, zise el, văzând escorta. Regret neînțelegerea, dar insist să nu fiți însoțită.

— Bine, răspunse ea și se întoarse spre paznici. Așteptați împreună cu ceilalți. Știți ce trebuie să faceți.

Apoi, după ce se urcă lângă Tuf, îi spuse:

— *Tăiș de soare* îți va face nava bucăți, dacă nu mă întorc nevătămată în două ore!

Haviland Tuf clipi.

— Groaznic! Întotdeauna, căldura și ospitalitatea mea sunt întâmpinate cu neîncredere și violență!

Uriașul puse vehiculul în mișcare. Merseră în tăcere printr-un labirint de camere legate între ele și coridoare, iar în cele din urmă intrară într-un tunel imens, întunecos, ce părea a se întinde, în ambele direcții, până la capătul navei. Bazine transparente, de sute de mărimi, acopereau zidurile și tavanul cât vedeai cu ochii, majoritatea goale, prăfuite; doar câteva erau pline cu lichide colorate, în care se agitau slab siluete abia vizibile. Nu se auzea nici un sunet, doar un plescăit vâscos, umed, undeva în față. Kefira Qay privea totul și nu spunea nimic. Parcurseră cel puțin trei kilometri până când Tuf coti drept într-o gaură din perete, care se lărgi în fața lor. Curând după aceea parcă și coborâră amândoi.

O masă somptuoasă fusese întinsă în sufrageria mică, spartană, în care o conduse Tuf pe păzitoare. Începură cina cu supă la gheață, dulce și picantă, neagră precum cărbunele, urmată de salată din neoiarbă cu sos de ghimbir. Felul principal era o pălărie de ciupercă pane, mare cât farfuria în care fusese servită, înconjurată de zece feluri de legume, fiecare cu sosul său. Păzitoarea mâncă pofticioasă.

— Se pare că găsiți hrana mea umilă pe gustul dumneavoastră, remarcă Haviland Tuf.

— N-am mai avut o masă bună de mai mult timp decât aș vrea să recunosc, răspunse Kefira Qay. Pe Namor depindem de mare pentru subzistență. De obicei aveam parte de belșug, dar de când au început necazurile...

Luă cu furculița dintr-o legumă neagră, diformă, aflată într-un sos galben-cafeniu.

— Ce-i asta? E delicioasă!

— Rădăcina păcătosului, de pe Rhiannon, în sos de muștar.

Qay înghiți și puse furculița jos.

— Dar Rhiannon e atât de departe, cum ai...

Nu-și duse întrebarea până la capăt.

— Bineînțeles, zise Tuf, împletindu-și degetele sub bărbie și urmărindu-i expresia. Toate aceste alimente au fost produse pe *Arcă*, deși provin, la origine, de pe zece planete diferite. Mai doriți lapte cu mirodenii?

— Nu, șopti ea, privind farfuriile goale. Atunci, nu minți... Ești ceea ce pretinzi, iar asta-i o navă de germinare a... cum i-ai spus?

— Corpul Inginerilor Ecologi, din demult defunctul Imperiu Federal. Au avut puține nave, și toate au fost distruse de vicisitudinile războiului, în afară de una. Doar *Arca* a supraviețuit, fiind epavă timp de un mileniu. Amănuntele nu vă privesc. E suficient să vă spun că am găsit-o și am pus-o în funcțiune.

— *Ai găsit-o?*

— Cred că am spus acest lucru, cu aceleași cuvinte. Vă rog să fiți atentă. Nu-s dornic să mă repet. Înainte de găsirea *Arcei,* am dus o viață modestă de negustător. Vechea mea navă se află încă pe puntea de acostare. Poate s-a întâmplat s-o vedeți...

— Deci, ești doar un negustor...

— Vă rog! exclamă Tuf, indignat. Sunt inginer ecolog. *Arca* poate crea planete întregi, păzitoareo! Adevărat, sunt doar un om, singur, în timp ce odinioară această navă avea un echipaj de două sute de persoane, și-mi lipsește pregătirea teoretică extensivă, pe care o primeau cu sute de ani în urmă cei ce purtau theta de aur, sigla inginerilor ecologi. Dar, în felul meu, am reușit să mă descurc. Dacă Namor dorește să apeleze la serviciile mele, nu mă îndoiesc că voi putea fi de folos.

— De ce? întrebă precaută păzitoarea cea zveltă. De ce ești atât de dornic să ne ajuți?

Haviland Tuf dădu neajutorat din mâinile-i mari, albe.

— Știu, nu pot să nu par un prost. Sunt filantrop din fire și foarte impresionabil de greutăți și suferință. N-aș putea abandona poporul dumneavoastră chinuit, după cum n-aș putea să fac vreun rău uneia dintre pisicile mele. Cred că inginerii ecologi au fost de-un soi mai dur, dar nu-s în stare să-mi schimb firea sentimentală. Așa că-s aici, gata să fac tot ce-mi stă în putință.

— Nu vrei nimic?

— Eu pot lucra fără recompensă, zise Tuf. Sigur, voi avea cheltuieli operative. Trebuie să vă cer un mic salariu, pentru a le acoperi. Să zicem, trei milioane de standarzi. Credeți că-i corect?

— Corect, răspunse ea, sarcastică. Corect de mult, aș zice. Au mai venit și alții ca tine, Tuf – negustori de arme și aventurieri dornici să se îmbogățească de pe urma nenorocirii noastre.

— Păzitoare, zise cu reproș Tuf, mă înțelegeți teribil de greșit! Cer foarte puțin pentru mine. *Arca*-i atât de mare, atât de costisitoare! Poate două milioane de standarzi e mai satisfăcător? Nu cred că-mi veți refuza nimicul ăsta. Oare planeta dumneavoastră valorează mai puțin?

Kefira Qay oftă, cu o expresie obosită pe figura-i slabă.

— Nu, recunoscu ea. Nu, dacă poți face ceea ce promiți. Sigur, nu suntem o planetă bogată. Trebuie să mă consult cu superiorii mei. Nu pot lua singură decizia. Unde-i instalația de comunicații? întrebă ea, ridicându-se brusc.

— Ieșiți pe ușă și mergeți la stânga, pe coridorul albastru. A cincea ușă pe partea dreaptă.

Tuf se ridică greoi, demn, și începu să strângă masa.

Când păzitoarea se întoarse, bărbatul tocmai destupase o carafă cu o licoare de-un stacojiu viu și mângâia o pisică albă cu negru, care se instalase pe masă.

— Ai fost angajat, Tuf, spuse Kefira Qay, așezându-se. Două milioane de standarzi. *După* ce vei câștiga războiul.

— De acord. Să discutăm situația dumneavoastră la un pahar din această băutură delicioasă.

— Alcoolică?

— Ușor narcotică.

— Un păzitor nu folosește stimulenți sau calmante. Suntem o ghildă luptătoare. Substanțe de felul ăsta poluează trupul și încetinesc reflexele. Un păzitor trebuie să fie vigilent. Noi păzim și protejăm.

— Lăudabil, zise Haviland Tuf, umplându-și paharul.

— *Tăiș de soare* pierde vremea aici. A fost chemat de centrul de comandă. Avem nevoie de capacitatea lui de luptă pe planetă.

— Atunci, voi urgenta plecarea lui. Și dumneavoastră?

— Am fost detașată pe lângă tine, răspunse ea, posomorându-se. Am pregătit datele referitoare la situația de jos. Te voi ajuta să le studiezi și voi acționa ca agent de legătură.

Apa era liniștită – o oglindă verde, nemișcată, ce se întindea de la un orizont la altul.

O zi călduroasă. Lumina soarelui galben, strălucitor, se scurgea printr-un strat subțire de nori aurii. Nava stătea pe apă, cu laturile-i metalice sclipind, argintii-albastre, puntea-i deschisă alcătuind o mică insulă de activitate într-un ocean de pace. Bărbați și femei, mici ca niște insecte, goi până la brâu din cauza căldurii, trăgeau dragele și plasele. O grifă mare, plină de mâl și alge, se ivi din apă și fu răsturnată într-un tambuchi deschis. Mai încolo, lăzi cu meduze imense, lăptoase, se coceau la soare.

Deodată, se declanșă vânzoleala. Fără motiv aparent, oamenii începură să alerge. Alții se opriră din munca pe care o făceau și se uitară în jur, zăpăciți. Alții lucrau mai departe, fără să le dea atenție. Grifa mare, din metal, acum deschisă și goală, fu trasă deasupra apei și cufundată iar, în timp ce la capătul ambarcațiunii era ridicată alta. Tot mai mulți oameni alergau. Doi bărbați se ciocniră și căzură.

Apoi, încovrigându-se de sub navă, apăru primul tentacul.

Se înălță și se tot înălță. Era mai lung decât grifa de dragare. În locul în care ieșea din marea de-un verde întunecat avea grosimea unui tors de bărbat solid. Se subția treptat, până ajungea cât un braț. Un tentacul alb, de-un alb ușor vâscos. Pe partea inferioară avea cercuri de-un roz

aprins, mari cât niște farfurii, cercuri care se crispau și pulsau, în timp ce tentaculul se încolăcea tot mai sus pe uriașa navă de recoltare. Capătul său se desfăcea într-un mănunchi de tentacule mai mici, negre și fără astâmpăr, ca niște șerpi.

Se cățăra tot mai sus, urcând și coborând, înfășurând ambarcațiunea. Ceva se mișcă în cealaltă parte, ceva alb ce pătrundea prin verdeața aceea. Apăru al doilea tentacul. Apoi al treilea, al patrulea... unul lupta cu grifa de dragare. Altul avea înfășurat în jur, ca un voal, rămășițele plasei de pescuit, care nu părea a-l încurca deloc. Acum, toți oamenii alergau – în afară de cei pe care-i prinseseră tentaculele. Unul dintre ele se încolăcise în jurul unei femei care avea o secure și despica tentaculul cu sălbăticie, zbătându-se în strânsoarea albă, până când spatele i se îndoi, iar ea rămase nemișcată. Tentaculul îi dădu drumul – un fluid alb se scurgea încet din rănile adânci – și apucă pe altcineva.

Douăzeci de tentacule se prinseseră de nava care se aplecă brusc spre tribord. Supraviețuitorii alunecară de-a lungul punții și căzură în mare. Ambarcațiunea se balansa din ce în ce mai mult. Ceva o împingea în sus, apoi o trăgea în jos. Apa plescăia pe punte, în tambuchiurile deschise. După aceea, vaporul începu să se sfărâme.

Haviland Tuf opri proiecția și păstră imaginea pe ecranul imens: marea verde, soarele auriu, ambarcațiunea zdrobită, tentaculele albe care o strângeau...

— Acesta a fost primul atac? întrebă el.

— Da și nu, răspunse Kefira Qay. Înainte de asta, altă navă de recoltat și două ambarcațiuni cu aripi portante pentru pasageri dispăruseră în mod misterios. Am cercetat, dar n-am descoperit cauza. În cazul acesta, s-a întâmplat să se afle la fața locului o echipă de la televiziune, care făcea înregistrări pentru un canal educațional. Au filmat mai mult decât sperau...

— Într-adevăr...

— Erau într-un hidroavion, în aer. Știrile din noaptea aceea aproape că au produs panică. Dar abia după ce s-a scufundat următorul vas lucrurile au devenit cu adevărat serioase. Atunci și-au dat seama păzitorii de adevăratele dimensiuni ale problemei.

Haviland Tuf privi ecranul, cu figura-i lungă impasibilă, inexpresivă, în vreme ce-și ținea mâinile pe consolă. Un pisoi negru cu alb începu să-l muște de degete.

— Pleacă, Nesăbuință! zise el, așezându-l cu blândețe pe podea.

— Mărește o parte a unui tentacul, îi sugeră păzitoarea de lângă el.

Tuf făcu, în tăcere, ceea ce fusese rugat. Se aprinse un al doilea ecran, arătând imaginea grăunțoasă a unei funii groase, albe, ce se arcuia peste punte.

— Uită-te la una dintre ventuze, zise Qay. Zona roz, acolo, vezi?

— A treia de la capăt este neagră înăuntru. Și pare a avea dinți.

— Da. Toate au. Partea exterioară a ventuzelor este un fel de flanșă tare, cărnoasă. Când este apăsată, se întinde și creează un fel de vană cu vid, imposibil de desprins. Dar fiecare din ele are și gură. În interiorul flanșei se găsește o supapă ușoară, de culoare roz, care se trage înapoi, iar dinții alunecă în afară – trei șiruri, zimțați, mai ascuțiți decât ai crede. Acum mută imaginea la capătul tentaculului, te rog.

Tuf atinse tastele consolei și aduse alt fragment mărit pe al treilea ecran, făcând să se vadă șerpii ce se răsuceau.

— Ochi, zise Kefira Qay. La capătul fiecărui tentacul. Douăzeci de ochi. Tentaculele nu se zbat orbește. *Văd* ce fac.

— Fascinant! Ce se află sub apă? Care-i sursa acestor brațe teribile?

— Am aici secțiuni și fotografii ale unor specimene ucise mai târziu, precum și niște simulări pe calculator. Multe dintre exemplarele capturate fuseseră măcelărite zdravăn. Trupul făpturii e un fel de cupă răsturnată, ca o jumătate de băsică umflată, înconjurată de un inel mare din oase și mușchi, de care-s ancorate tentaculele. Băsica se umple cu apă și se golește pentru a permite ființei să urce la suprafață sau să coboare în adâncuri – principiul submarinului. Ea, în sine, nu cântărește mult, dar e teribil de rezistentă. Tot ce face animalul este să golească băsica, să urce la suprafață, să înhațe prada, apoi să înceapă să se umple cu apă. Capacitatea băsicii este uluitoare și, după cum poți să vezi, creatura e *imensă*. Dacă-i nevoie, poate pompa apă *în* tentacule și, prin guri, afară, pentru a inunda ambarcațiunea și a grăbi scufundarea ei. Prin urmare, tentaculele sunt brațe, guri, ochi și furtunuri vii, toate deodată.

— Și spuneți că poporul dumneavoastră n-a cunoscut asemenea făpturi până la acest atac?

— Corect. O rudă a acestei ființe, războinicul namorian, fusese bine cunoscut în zilele de început ale colonizării. Un fel de încrucișare între o meduză și o caracatiță cu douăzeci de brațe. Multe specii băștinașe au structură asemănătoare – o băsică centrală sau trup, sau carapace, sau orice altceva, cu douăzeci de picioare, cârcei sau tentacule, plasate în cerc în jurul acestuia. Războinicii erau carnivori, ca monstrul acesta, dar aveau un șir de ochi pe trupul central, nu la capătul tentaculelor. Nici brațele nu putau juca rol de furtunuri. Și erau mult mai mici – de dimensiunile oamenilor. Țâșneau la suprafață deasupra platformelor

continentale, în special deasupra bancurilor de oale-de-mâl, unde erau mulți pești. Peștii reprezentau prada lor obișnuită, deși câțiva înotători imprudenți au avut parte de o moarte groaznică în îmbrățișarea lor.

— Pot să aflu ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Tuf.

— Deveniseră o belea. Regiunile lor de vânat acopereau zone de care aveam nevoie – ape puțin adânci, bogate în pește, iarbă de mare și fructe de apă, de deasupra bancurilor cu oale-de-mâl și depozitelor de scoici-cameleon și pești-bobine. Înainte de a recolta sau de a cultiva, a trebuit să scăpăm de războinici. Am făcut-o. Sigur, au mai rămas câțiva, dar acum sunt rari.

— Înțeleg, zise Haviland Tuf. Iar acea creatură formidabilă, acel submarin viu, mâncător de nave, care vă chinuie atât de groaznic, are un nume?

— Cuirasatul namorian, răspunse Kefira Qay. Când a apărut prima oară, am crezut că-i un locuitor al adâncurilor care s-a aventurat la suprafață. La urma urmei, Namor e locuit doar de o sută de ani standard. Abia am început să explorăm zonele mai adânci ale mărilor și știm puține lucruri despre făpturile care ar putea locui acolo. Dar pe măsură ce tot mai multe nave erau atacate și scufundate, devenea evident că aveam de-a face cu o armată de cuirasate.

— O flotă, o corectă Haviland Tuf.

— Cum vrei, se încruntă Kefira Qay. *O mulțime*, nu un specimen rătăcit. În momentul acela, se răspândise teoria că în fundul oceanului avusese loc o catastrofă inimaginabilă, ce izgonise de acolo specii întregi.

— Nu credeți în teoria aceea...

— N-a crezut nimeni în ea. Nu era corectă. Cuirasatele n-ar fi rezistat presiunii din adâncuri. Ca atare, nu știm de unde au venit, se strâmbă ea. Doar că sunt aici.

— Într-adevăr... Fără îndoială, ați luptat cu ele.

— Sigur. O luptă pe care am pierdut-o. Namor e o planetă tânără, fără populația sau resursele necesare războiului în care ne-am trezit aruncați. Trei milioane de namorieni sunt răspândiți pe mări, locuind pe mai mult de șaptesprezece mii de insulițe. Alt milion se înghesuie pe New Atlantis, singurul nostru continent, mic ca dimensiuni. Majoritatea locuitorilor sunt pescari sau fermieri marini. Când a început povestea asta, existau cincizeci de mii de păzitori. Ghilda noastră descinde din echipajele navelor care au adus coloniștii de pe Vechiul Poseidon și Aquarius aici, pe Namor. I-am protejat întotdeauna, dar înainte de apariția cuirasatelor sarcina noastră fusese simplă. Planeta e pașnică, cu puține conflicte adevărate. A existat o rivalitate etnică între poseido-

niți și aquarieni, dar aceasta s-a desfășurat într-un mod amical. Păzitorii asigurau apărarea planetară, cu *Tăiș de soare* și alte două nave similare, dar majoritatea activităților constau în intervenții în caz de incendii și inundații, ajutor în caz de calamități, muncă de poliție, chestii de felul ăsta. Avem vreo sută de bărci de patrulare, cu aripi portante. Le-am folosit, un timp, pentru escortarea navelor și am produs oarecare pierderi cuirasatelor, fără ca acest lucru să aibă mare importanță. A devenit curând limpede că existau mai multe cuirasate decât bărci de patrulare.

— Iar bărcile nu se înmulțesc, așa cum presupun că fac cuirasatele acelea, zise Tuf, în timp ce Nesăbuință și Îndoială se luptau în poala lui.

— Exact. Oricum, ne-am străduit. Am aruncat grenade submarine peste ele, când le-am detectat sub apă, le-am torpilat când ieșeau la suprafață. Am ucis sute, dar apăreau alte sute, iar fiecare barcă pierdută nu putea fi înlocuită. Namor nu dispune de o bază tehnologică serioasă. În zilele bune, importam ce ne trebuia de pe Brazlourn și Vale Areen. Poporul nostru era adeptul unei vieți simple. Oricum, planeta nu poate susține industria. E săracă în metale grele și combustibili fosili.

— Câte bărci de patrulare v-au rămas?

— Vreo treizeci, însă nu îndrăznim să le folosim. La un an după primul atac, cuirasatele controlau suprafața mărilor. Toate navele mari de recoltat au fost pierdute, sute de ferme marine au fost abandonate sau distruse, jumătate din pescarii independenți uciși, iar ceilalți s-au înghesuit, temători, în porturi. Nici un om nu mai îndrăznește să se avânte pe mările Namorului.

— Insulele sunt izolate?

— Nu chiar. Păzitorii au douăzeci de hidroavioane înarmate. Mai există, la persoane particulare, peste o sută de hidroavioane și aeromobile. Mai avem și aerostate. Hidroavioanele și aeromobilele sunt greu de întreținut și costă mult. Piesele de schimb se procură cu dificultate, numărul tehnicienilor pregătiți este mic, așa că majoritatea traficului aerian, înainte de necazuri, se făcea cu ajutorul dirijabilelor mari, acționate de energie solară și umplute cu heliu. Avem o flotă considerabilă, vreo mie de bucăți. Baloanele au preluat aprovizionarea insulelor mici, unde foametea reprezenta o amenințare reală. Alte aeronave au participat la lupte, împreună cu hidroavioanele păzitorilor. Am aruncat din aer, unde ne aflam în siguranță, chimicale, otravă, explozibili, chestii din astea, și am ucis mii de cuirasate, deși prețul a fost îngrozitor. Se îngrămădiseră în zonele cele mai bune de pescuit, deasupra bancurilor de oale-de-mâl, așa că am fost obligați să aruncăm în aer și să otrăvim chiar zonele cele mai folositoare. N-aveam de ales. Un timp, am crezut

că învinseserăm. Câteva bărci de pescuit ieșiseră în larg și se întorseseră nevătămate, escortate de hidroavioane ale păzitorilor.

— Evident, nu acesta a fost rezultatul final al conflictului, spuse Haviland Tuf, altfel discuția de acum n-ar avea rost.

Îndoială îl lovi puternic în cap pe Nesăbuință, iar pisoiul mai mic căzu de pe genunchiul lui Tuf pe podea. Tuf se aplecă și-l ridică.

— Luați-l, zise el, întinzându-i-l Kefirei Qay. Vă rog să-l țineți. Micul lor război mă distrage de la cel mare, al dumneavoastră.

— Eu... sigur...

Păzitoarea luă în mână, cu grijă, pisoiul alb cu negru. Acesta i se întinse în palmă.

— Ce este? întrebă femeia.

— O pisică. Va sări din palmă, dacă veți continua să-l țineți ca pe un fruct stricat. Puneți-l cu blândețe în poală. Vă asigur că-i nevătămător.

Kefira Qay puse, foarte nesigură de sine, pisoiul pe genunchi. Nesăbuință miorlăi și ar fi căzut din nou pe podea dacă nu și-ar fi înfipt gheruțele în stofa uniformei tinerei.

— *Vai!* Are pinteni!

— Gheare, o corectă Tuf. Mici și nevătămătoare.

— Nu-s otrăvite?

— Nu cred. Mângâiați-l, din față spre spate. Va fi mai puțin agitat.

Kefira Qay atinse cu grijă capul pisoiului.

— Vă rog, am spus *să-l mângâiați*, nu să-l pipăiți!

Păzitoarea începu să mângâie pisoiul, iar Nesăbuință porni, imediat, să toarcă. Tânăra se opri și se uită îngrozită la Tuf.

— Tremură și scoate un sunet!

— Un asemenea răspuns e considerat favorabil, o asigură Tuf. Vă rog să continuați treaba, ca și relatarea. Dacă doriți.

— Bineînțeles, răspunse Qay, mulțumindu-se s-o pipăie pe Nesăbuință, care se așezase confortabil pe genunchiul ei. Să ne uităm la următoarea înregistrare...

Tuf șterse nava avariată și cuirasatul de pe ecranul principal. Altă scenă îi luă locul: o zi de iarnă, vântoasă și rece, după cum se vedea. Apa era întunecată și vălurită, pătată de spuma albă împinsă de vânt. Un cuirasat plutea pe marea neliniștită, cu tentaculele imense, albe, întinse în jur, arătând ca o floare uriașă, deschisă, ce se legăna pe valuri. Când aparatul trecu pe deasupra, ridică două brațe cu șerpi ce se zbăteau, dar oamenii se aflau prea departe pentru a fi în pericol. Aceștia păreau că stau în nacela unei aeronave lungi, argintii, privind în jos dintr-un post de observare cu podea de sticlă. În timp ce Tuf pândea, imaginea își schimbă unghiul – se văzu că observatorii făceau parte

dintr-un convoi alcătuit din trei dirijabile imense, ce pluteau indiferente deasupra apelor învolburate.

— *Spiritul lui Aquarius, Lyle D* și *Umbra cerului*, spuse Kefira Qay. Se aflau într-o misiune de ajutorare a unui grup de insule mici, grupate în nord, unde foametea făcea ravagii. Se duceau să evacueze supraviețuitorii, să-i ducă pe New Atlantis. Înregistrarea a fost făcută de o echipă de reporteri aflați pe *Umbra cerului*, singura aeronavă care a scăpat. Fii atent!

Dirijabilele pluteau mai departe, invincibile și netulburate. Apoi, chiar în fața albastru-argintiului *Spirit al lui Aquarius*, se văzu o mișcare în apă, ceva care se agita sub voalul de-un verde întunecat. Ceva mare, dar nu un cuirasat. Apa se înnegri, într-o pată mare ce se bomba, se umfla în sus. Se ivi o cupolă uriașă de culoarea abanosului, ce se ridica din adâncuri. Neagră, imensă, din piele, înconjurată de douăzeci de tentacule lungi, negre. Crescu tot mai largă, mai înaltă, secundă cu secundă, până când țâșni în întregime din mare. În timp ce se înălța, tentaculele atârnau în jos, iar apa se scurgea de pe ele. Apoi începu să se ridice, să se întindă în lateral. Făptura era la fel de mare ca dirijabilul spre care se îndrepta. Când se întâlniră, arătau ca doi leviatani cerești ce se împerecheau. Imensitatea neagră se opri deasupra dirijabilului lung, albastru-argintiu, strângându-l cu brațele într-o îmbrățișare ucigătoare. Văzură învelișul exterior al aeronavei sfâșiindu-se, baloanele cu heliu spărgându-se și dezumflându-se. *Spiritul lui Aquarius* se zbătu, se chirci ca o ființă vie și se stafidi în îmbrățișarea întunecată a iubitului său. După ce-i veni de hac, creatura neagră îi aruncă rămășițele în mare.

Tuf opri imaginea, scrutând cu o privire solemnă siluetele mărunte care săreau din nacela cu cupolă.

— Alt monstru a distrus *Lyle D* la întoarcere, povesti Kefira Qay. *Umbra cerului* a reușit să scape și a relatat cele întâmplate, dar nu s-a mai întors din următoarea misiune. Mai mult de o sută de dirijabile și o duzină de hidroavioane au fost pierdute în prima săptămână după apariția baloanelor-de-foc.

— Baloane-de-foc? se miră Haviland Tuf, mângâindu-l pe Îndoială, care stătea pe consola lui. Nu văd nici un foc!

— Numele a fost dat când am distrus prima oară una dintre făpturile alea blestemate. Un hidroavion al păzitorilor a tras o rafală cu gloanțe explozive în ea. A explodat ca o bombă, apoi s-a cufundat în mare, arzând. Sunt extrem de inflamabile. O arsură cu laserul și sar în aer, într-un mod foarte spectaculos.

— Hidrogen, mormăi Tuf.

— Exact, confirmă păzitoarea. N-am capturat niciodată un exemplar întreg, dar l-am reconstituit după fragmente. Făptura poate genera, în interior, curent electric. Înghite apă și face un fel de electroliză biologică. Oxigenul este eliminat în apă sau în atmosferă, folosind la deplasarea ființelor. Un soi de propulsoare cu aer. Hidrogenul umple sacii balonului și-l face să se înalțe. Când vrea să se retragă în apă, deschide o valvă în partea superioară – uite, aici – și gazul iese, iar balonul-de-foc cade înapoi în mare. Are stratul exterior ca din piele tăbăcită, foarte rezistentă. Sunt făpturi lente, dar deștepte. Uneori se ascund în nori și înhață hidroavioanele nesăbuite care zboară sub ele. După cum am descoperit curând, spre neplăcerea noastră, se înmulțesc la fel de repede ca și cuirasatele.

— Foarte ciudat! Deci, dacă mă pot aventura să concluzionez, o dată cu apariția acestor baloane-de-foc ați pierdut stăpânirea aerului, așa cum ați pierdut-o anterior pe cea a mărilor.

— Mai mult sau mai puțin, admise Kefira Qay. Dirijabilele noastre erau prea lente ca să riscăm. Am încercat să menținem activitatea trimițându-le în convoaie escortate de hidroavioanele păzitorilor și de aeromobile, dar și metoda asta a dat greș... Dimineața din Zorii Focului... Am fost acolo, comandând un hidroavion cu nouă tunuri... a fost groaznic...

— Continuați, o rugă Tuf.

— Zorii Focului... murmură ea, posomorâtă. Am fost... am avut treizeci de aeronave, *treizeci*, un convoi mare, protejat de douăsprezece hidroavioane înarmate. Era o călătorie lungă, din New Atlantis până la Mâna Frântă, un arhipelag important. În zorii celei de-a doua zi, tocmai când estul devenea roșu, marea de sub noi a început să... clocotească. Precum o oală cu supă care fierbe. Erau *ele*, împrăștiind oxigen și apă, înălțându-se. Mii, Tuf, mii! Apele spumegau nebunește, iar ele se înălțau. O mulțime de umbre negre, imense, venind spre noi, din toate direcțiile, cât vedeai cu ochii. Am atacat cu lasere, cu obuze explozive, cu tot ce-am avut. Părea că însuși cerul arde. Toate făpturile acelea erau umplute cu hidrogen, iar aerul era bogat, amețitor, din cauza oxigenului pe care-l împrăștiau. Zorii Focului, așa le-am spus. A fost teribil. Țipete pretutindeni, baloane arzând, dirijabile sfărâmându-se și prăbușindu-se în jurul nostru, trupuri în flăcări... Iar jos așteptau cuirasate. Le-am văzut înhățând înotătorii care săriseră din aeronave, am văzut tentaculele albe încolăcindu-se în jurul lor, trăgându-i la fund. Patru hidroavioane au scăpat din bătălie. Patru. Toate dirijabilele au pierit, împreună cu echipajele.

— O poveste macabră, comentă Tuf.

Kefira Qay privea în gol. O mângâia pe Nesăbuință mecanic, ținând buzele strânse, cu ochii ațintiți asupra ecranului pe care primul balon-de-foc plutea deasupra epavei *Spiritului lui Aquarius*.

— De atunci, spuse ea, după un timp, viața noastră a devenit un coșmar permanent. Am pierdut mările. Pe trei sferturi din Namor domnește foametea, chiar inaniția. Doar New Atlantis mai are hrană în plus, deoarece numai aici cultivarea solului este practicată extensiv. Păzitorii continuă să lupte. *Tăiș de soare* și celelalte două nave cosmice au fost puse la lucru – raiduri de bombardament, aruncări de otrăvuri, evacuarea locuitorilor de pe unele insule mai mici. Grație aeromobilelor și hidroavioanelor rapide, am reușit să păstrăm o rețea întinsă de contacte cu insulele mărginașe. Și, bineînțeles, avem radio, dar abia ne menținem legăturile... În ultimul an, mai mult de douăzeci de insule au încetat transmisiile. În vreo șase cazuri, am trimis patrule ca să cerceteze. Cele care s-au întors au raportat același lucru. Peste tot, trupuri putrezind la soare. Clădiri sfărâmate, ruinate. Mișunători și magi-târâtori îndopându-se din cadavre. Iar pe o insulă am găsit altceva, și mai îngrozitor. Pe insula Steaua Mării. Acolo trăiseră vreo patruzeci de mii de oameni, existase un cosmoport important înainte de întreruperea comerțului. A fost un șoc teribil când Steaua Mării a încetat brusc să emită. Următoarea dovadă, Tuf. Dă-i drumul!

Tuf apăsă o serie de taste de la consolă.

O ființă moartă zăcea pe plajă, putrezind pe nisipul indigo.

O singură imagine, nu o înregistrare. Haviland Tuf și păzitoarea Kefira Qay studiară îndelung făptura întinsă, descompusă, putredă. În jur, se zărea un vălmășag de cadavre omenești, ce-i arătau mărimea prin comparație. Ființa moartă avea forma unui castron răsturnat și era mare cât o casă. Pielea ei, crăpată, din care se scurgea puroi, avea culoarea verde-cenușie, tărcată. Întinse pe nisip, în jur, ca niște spițe în jurul butucului roții, organele externe ale făpturii – zece tentacule verzi, contorsionate, punctate de guri roz-albicioase și, alternând cu acestea, zece membre care păreau țepene, tari, negre, evident articulate.

— *Picioare*, spuse cu amărăciune Kefira Qay. Ceva care a umblat înainte de a fi ucis. Am găsit doar specimenul ăsta, dar a fost de ajuns. Am aflat de ce au tăcut insulele noastre. Veneau din mare, Tuf. Ființe ca asta. Mai mari, mai mici, mergând pe zece picioare, ca păianjenii, înhățând și mâncând cu celelalte zece membre, tentaculare. Carapacea-i groasă și tare. Un glonț exploziv sau o rază laser nu reușea să ucidă o astfel de creatură, așa cum se întâmpla în cazul baloanelor-de-foc. Acum înțelegi. La început, marea, apoi aerul, acum și solul. *Solul*. Țâșnesc din apă cu miile, urcă pe plajă ca o maree teribilă. Două insule au fost

copleșite în ultima săptămână. Intenționează să ne șteargă de pe fața planetei. Probabil că vor supraviețui câțiva dintre noi, în New Atlantis, în munții înalți din interior, dar aceea va fi o viață cruntă, scurtă – până în momentul când Namor va arunca împotriva noastră ceva nou, alte făpturi de coșmar.

Vocea ei trăda o stare vecină cu isteria. Haviland Tuf opri consola, iar ecranele se înnegriră.

— Calmați-vă, păzitoareo! Temerile dumneavoastră sunt de înțeles, dar inutile. Îmi dau seama acum pe deplin de necazurile pe care le aveți. Tragice, dar nu de nerezolvat.

— Mai crezi că ne poți ajuta? Singur? Doar tu și nava asta? Oh, nu încerc să te descurajez! Ne-am agățat și de un fir de pai! Dar...

— Dar nu mă credeți, oftă Tuf. Îndoială, se adresă el pisoiului cenușiu, luându-l în palma-i imensă, albă, ai fost bine botezat! Sunt un om iertător, se întoarse el din nou către Kefira Qay, și ați trecut prin multe încercări crunte, așa că nu voi da atenție felului supărător în care mă desconsiderați, pe mine și priceperea mea. Acum, vă rog să mă scuzați, am treabă! Oamenii dumneavoastră au trimis rapoarte mult mai detaliate despre aceste creaturi și despre ecologia namoriană în general. Examinarea lor este deosebit de importantă pentru înțelegerea și analiza situației. Vă mulțumesc pentru informare.

Kefira Qay se încruntă, o luă pe Nesăbuință de pe genunchi și o așeză pe podea, apoi se ridică.

— Foarte bine. Când vei fi gata?

— Nu pot spune acest lucru cu un grad serios de acuratețe, până nu voi face anumite simulări. Poate peste o zi vom trece la treabă. Poate peste o lună. Poate peste mai mult timp.

— Dacă va dura prea mult, nu vei avea de la cine să primești cele două milioane, se răsti tânăra. Vom fi murit cu toții.

— Într-adevăr... Va trebui să mă străduiesc să evit acest scenariu. Acum, vă rog să-mi permiteți să trec la treabă! Vom discuta din nou la cină. Vă voi oferi fripturi vegetale, după o rețetă din Arion, cu ciuperci de foc thorite, ca aperitiv.

— Iar ciuperci? se văită Qay, după ce oftă din greu. Am avut tocană de ciuperci și ardei la prânz, ciuperci prăjite în smântână la gustare...

— Mă topesc după ciuperci, recunoscu Haviland Tuf.

— M-am săturat de ciuperci! declară Kefira Qay – Nesăbuință se frecă de piciorul ei, iar fata se încruntă la ea. Pot să cer niște carne? Sau pește? Au trecut ani, spuse ea melancolică, de când n-am mai mâncat o oală-de-mâl... uneori visez una... s-o despic, să torn unt înăuntru, să scot cu linguriță carnea moale... nu-ți poți imagina cât de

gustoasă este! Sau o aripioară-sabie. Ah, aș ucide pentru o aripioară-sabie cu garnitură de alge!

— Aici nu mâncăm animale! răspunse Haviland Tuf, pe un ton ferm.

Apoi, se apucă de lucru, ignorând-o.

Kefira Qay îl părăsi. Nesăbuința se luă, țopăind, după ea.

— Specific, mormăi Tuf. Într-adevăr...

După patru zile și mai multe ciuperci, Kefira Qay începu să-l sâcâie pe Tuf, cerându-i rezultate.

— *Ce faci?* îl întrebă la cină. Când ai de gând să acționezi? În fiecare zi te izolezi, iar cu fiecare zi ce trece condițiile de pe Namor se înrăutățesc. Am vorbit cu păzitorul senior Harvan acum o oră, în timp ce tu erai la calculator. Micul Aquarius și Surorile Dansatoare au fost pierdute în timp ce noi ne fâțâim pe aici degeaba.

— Ne fâțâim? Păzitoare, eu nu mă fâțâi! Nu m-am fâțâit niciodată și nu intenționez să încep acum. Eu lucrez. Am de digerat o cantitate mare de informații.

— Vrei să spui o cantitate mare de ciuperci, se strâmbă Kefira Qay, apoi se ridică, luând-o pe Nesăbuință din poală – ea și pisicuța deveniseră prietene bune în ultimul timp. Douăsprezece mii de persoane trăiau pe Micul Aquarius și aproape la fel de multe pe Surorile Dansatoare. Gândește-te la ele în vreme ce digeri, Tuf!

Apoi, tânăra se întoarse și ieși din încăpere.

— Într-adevăr..., mormăi Haviland Tuf și-și îndreptă din nou atenția spre plăcinta cu flori-dulci.

Trecu o săptămână până se certară din nou.

— Ei bine? întrebă păzitoarea într-o zi, pe coridor, așezându-se în fața lui Tuf, în timp ce acesta se hurducăia foarte demn către camera sa de lucru.

— Ei bine, repetă el. Bună ziua, păzitor Qay!

— Nu-i o zi bună, afirmă ea, pusă pe scandal. Punctul de comandă Namor mi-a spus că Insulele Răsăritului s-au dus. Copleșite. Și o duzină de hidroavioane au fost distruse, în timp ce le apărau, împreună cu toate navele retrase în porturile de acolo. Ce spui?

— Foarte tragic! Regretabil...

— Când ai de gând să fii gata?

Tuf ridică din umeri.

— Greu de spus. Sarcina pe care mi-ați dat-o nu-i una simplă. Problema-i foarte complexă. Complexă, da, acesta-i cuvântul potrivit. Poate chiar derutantă. Vă asigur că tristele încercări prin care trece Namor au

atras deplina mea compasiune, iar problema sa mi-a angajat pe deplin intelectul.

— Asta-i tot ce înseamnă pentru tine? O problemă?

Haviland Tuf se încruntă ușor și-și încrucișă mâinile pe burta-i mare.

— Într-adevăr, o problemă.

— Nu. Nu-i doar o problemă. Nu jucăm un joc. Acolo mor oameni adevărați. Mor pentru că păzitorii nu sunt în stare să-și îndeplinească datoria, și pentru că tu nu faci nimic. *Nimic!*

— Calmați-vă. Vă asigur că am lucrat fără încetare pentru a vă ajuta. Ar trebui să țineți seama de faptul că sarcina mea nu-i la fel de simplă ca a dumneavoastră. E ușor să arunci bombe peste un cuirasat sau să tragi cu obuze explozive într-un balon-de-foc, apoi să te uiți la el cum arde. Aceste metode simple, logice, v-au adus prea puțin folos, păzitoare Qay! Ingineria ecologică e o treabă mult mai complicată. Eu studiez rapoartele conducătorilor dumneavoastră, ale biologilor marini, ale istoricilor. Reflectez și analizez. Imaginez diferite soluții și rulez simulări pe marele calculator al *Arcei*. Mai devreme sau mai târziu, voi găsi răspunsul.

— Mai devreme! ceru Kefira Qay cu voce aspră. Cei de pe Namor vor rezultate, iar eu sunt de acord cu ei. Consiliul Păzitorilor e nerăbdător. Mai devreme, Tuf, nu mai târziu. Te avertizez!

Tânăra se dădu la o parte și-l lăsă să treacă.

Kefira Qay petrecu următoarea săptămână și jumătate încercând să-l evite pe Tuf. Renunța la mâncare și se încrunta când îl vedea pe coridoare. În fiecare zi se ducea în camera de comunicații, unde purta convorbiri lungi cu superiorii ei de pe planetă și afla ultimele știri. Erau rele. Toate știrile erau rele.

În cele din urmă, lucrurile ajunseră la un deznodământ. Palidă și furioasă, Qay pătrunse în camera întunecată pe care Tuf o numea *încăperea de război* și-l găsi pe acesta stând în fața unui șir de monitoare de calculator, privind linii roșii și albastre care goneau pe-o grilă.

— *Tuf!* răcni ea.

Bărbatul opri imaginile de pe ecrane și se întoarse spre ea, dându-l la o parte pe Ingratitudine. O privi impasibil, învăluit de umbre.

— Consiliul Păzitorilor mi-a dat un ordin.

— Ce norocoasă sunteți! Știam că în ultimul timp ați devenit nervoasă, din cauza inactivității.

— Consiliul vrea acțiune imediată, Tuf. *Imediată*. Azi. Înțelegi?

Tuf își încrucișă mâinile sub bărbie, aproape într-o poziție de rugă.

— Trebuie să tolerez nu numai ostilitate și nerăbdare, dar și insulta-rea inteligenței mele? Vă asigur că am înțeles tot ce-i nevoie să înțeleg despre păzitori. Numai că nu înțeleg bizara și perversa ecologie a Namorului. Iar până nu voi ajunge s-o înțeleg, nu voi putea acționa.

— *Vei acționa!* afirmă Kefira Qay și, deodată, în mâna ei apăru un pistol cu laser, pe care-l îndreptă spre burta mare a lui Tuf. Vei acționa acum!

Haviland Tuf nu reacționă deloc.

— Violență! spuse el, cu vocea încărcată de-un repros indulgent. Poate că înainte de a arde o gaură în mine, osândindu-vă astfel și pe dumneavoastră și planeta dumneavoastră, îmi veți oferi oportunitatea să vă explic.

— Dă-i drumul! Ascult. Ai puțin timp la dispoziție.

— Excelent. Păzitoare, se întâmplă ceva foarte straniu pe Namor.

— Ai observat! replică ea sec, fără să miște laserul.

— Într-adevăr. Ați fost distruși de o infestare cu creaturi pe care le voi numi, în lipsa unui termen mai potrivit, *monștri marini.* Trei specii au apărut în mai puțin de șase ani standard. Fiecare din ele este, în aparență, nouă sau cel puțin necunoscută. Acest lucru mi se pare extrem de improbabil. Poporul dumneavoastră se află pe Namor de o sută de ani, iar până de curând n-a avut cunoștință de existența făpturilor pe care le-ați numit cuirasate, baloane-de-foc și mergători. E ca și cum o altă *Arcă,* pusă în slujba răului, ar duce un biorăzboi împotriva voastră. Dar, evident, nu-i cazul. Noi sau vechi, acești monștri marini sunt băștinași, produsul evoluției locale. Rudele lor apropiate umplu mările dumneavoastră – oalele-de-mâl, peștii-bobine, dansato-rii-jeleu și războinicii. Așa... Unde ne duce asta?

— Nu știu, răspunse Kefira Qay.

— Nici eu. Să vedem mai departe. Acești monștri marini se înmul-țesc, atingând un număr uriaș. Împânzesc marea, umplu aerul, năpădesc insulele populate. Ucid. Dar nu se ucid între ei, nici nu par a avea vreun dușman natural. Regulile crunte ale unui ecosistem normal nu se aplică. Am studiat cu mult interes rapoartele savanților dumneavoastră. Multe lucruri sunt fascinante la monștrii marini, dar cel mai mult mă intrigă faptul că nu cunoașteți nimic despre ei, exceptând forma adultă. Cuira-sate uriașe care colindă mările și scufundă vapoare, baloane-de-foc monstruoase care dau roată pe cer... Unde, mă întreb, sunt cuirasatele mici, puii de baloane? Unde?

— În adâncul mării.

— Poate, păzitoare Qay, poate... Nu puteți fi sigură. Nici eu. Acești monștri sunt creaturi formidabile, dar am văzut animale de pradă la fel

de formidabile pe alte planete. Nu ajung însă să fie atât de numeroși – sute sau mii. De ce? Pentru că puii, ouăle sau animalele abia născute nu-s atât de formidabili ca și părinții – mulți mor înainte de a ajunge la maturitatea înfricoșătoare. Acest lucru pare a nu se întâmpla pe Namor. Absolut deloc. Ce înseamnă asta? Nu știu, ridică Tuf din umeri. Dar lucrez, mă străduiesc să rezolv ghicitoarea din mările dumneavoastră întinse.

— Iar între timp, se strâmbă Kefira Qay, noi murim. Murim și ție nu-ți pasă!

— Protestez! începu Tuf.

— Taci! se răsti ea, agitând laserul. Acum vorbesc eu, tu ți-ai ținut discursul! Astăzi am pierdut contactul cu Mâna Frântă. Patruzeci și trei de insule. Mi-e teamă să mă gândesc cât de mulți oameni erau acolo! Toți dispăruți, într-o singură zi! S-au mai recepționat câteva transmisii radio trunchiate, isterie, apoi s-a așternut tăcerea. Iar tu stai și vorbești despre ghicitori! Gata! *Vei acționa!* Insist. Sau te amenințe, dacă preferi. Mai târziu, vom rezolva întrebările *de ce* și *cum*, ridicate de aceste fapturi. Pentru moment le vom ucide, fără să ne oprim la discuții.

— Cândva, spuse Haviland Tuf, a existat o planetă idilică, ce nu avea decât o singură pacoste – o insectă de mărimea unei molii de praf. O creatură nevătămătoare, dar care se afla pretutindeni. Se hrănea cu sporii microscopici ai unei ciuperci plutitoare. Oamenii de pe planetă urau micuțele insecte, care uneori zburau în nori atât de groși, că întunecau soarele. Când cetățenii ieșeau din case, insectele se așezau pe ei cu miile, acoperindu-le trupurile cu un giulgiu viu. Un așa-zis inginer ecolog s-a angajat să le rezolve problema. A adus de pe o planetă îndepărtată altă insectă, mai mare, care se hrănea cu molii de praf vii. Planul a funcționat perfect. Noua insectă s-a tot înmulțit, neavând dușmani naturali în ecosistem, până când a înlăturat cu desăvârșire specia băștinașă. A fost un mare triumf. Din nefericire, au apărut efecte secundare neprevăzute. Invadatorul, după ce a distrus o formă de viață, a trecut la altele, aparținând unor soiuri folositoare. Multe insecte locale au dispărut. Forma de viață locală analoagă păsărilor, lipsită de prada obișnuită, incapabilă să digere gândacii străini, a suferit amarnic. Plantele n-au mai fost polenizate, ca până atunci. Păduri întregi și jungle s-au schimbat, s-au veștejit. Iar sporii ciupercilor, care reprezentau hrana belelei inițiale, au rămas neatinși. Ciupercile au crescut pretutindeni – pe clădiri, pe câmpuri, chiar și pe animalele vii. Pe scurt, tot ecosistemul s-a prăbușit. Astăzi, dacă mergi acolo în vizită, găsești o planetă moartă, cu excepția unor ciuperci groaznice. Astea-s roadele unei acțiuni pripite, fără studiu suficient. Există riscuri grave dacă intervii fără să înțelegi...

— Și distrugere sigură, dacă nu intervii deloc, zise Kefira Qay, pe un ton ce trăda încăpățânarea. Nu, Tuf! Spui basme înfricoșătoare, dar noi suntem disperați. Păzitorii acceptă riscurile, oricare ar fi ele. Am primit ordin. Dacă nu faci ce te-am rugat, voi folosi asta, făcu ea semn cu capul în direcția laserului.

— Dacă-l veți folosi, răspunse Haviland Tuf, încrucișându-și brațele, veți da dovadă de prostie. Fără îndoială, veți învăța să manevrați *Arca*. În timp, însă. Vor fi necesari poate ani, numai că, după propria dumneavoastră declarație, nu dispuneți de acest răgaz. Voi lucra mai departe pentru a vă ajuta și vă voi ierta zbieretele grosolane și amenințările, dar voi acționa doar când mă voi considera pregătit. Sunt inginer ecolog. Am integritatea mea personală și profesională. Trebuie să subliniez că, fără serviciile mele, n-aveți nici o speranță. Nici una. Așa că, știind acest lucru și dumneavoastră, și eu, să renunțăm la continuarea spectacolului. Nu veți folosi laserul.

Kefira Qay arăta de parcă ar fi fost pălmuită.

— Tu..., zise ea, zăpăcită, iar laserul tremură un pic; imediat, însă, privirea îi redeveni aspră. Te înșeli, Tuf. *Îl voi folosi.*

Haviland Tuf nu spuse nimic.

— Nu împotriva ta, continuă ea, ci împotriva pisicilor tale. Voi ucide câte una în fiecare zi, până vei acționa.

Mâna i se mișcă ușor, astfel încât laserul fu îndreptat spre Ingratitudine, care se plimba de colo-colo prin cameră, dând cu laba în umbre.

— Voi începe cu aceasta. Număr până la trei.

Figura lui Tuf nu exprima nici cea mai vagă emoție, în timp ce se uita la ea.

— Unu, spuse Kefira Qay.

Tuf rămase imobil.

— Doi.

Tuf se încruntă și pe fruntea lui albă ca varul apărură câteva cute.

— Trei! strigă Qay.

— Nu, zise iute Tuf. Nu trageți. Voi face așa cum doriți. Voi începe clonarea imediat.

Păzitoarea puse laserul în teacă.

Astfel porni Haviland Tuf la război, împotriva voinței lui.

În prima zi, rămase tăcut, cu buzele strânse, în camera de război, în fața consolei mari, rotind cadrane gradate, apăsând butoane sclipitoare și taste fantomă holografice. În altă parte a *Arcei*, lichide bizare, de diferite aspecte și culori, picurară și gâlgâiră în bazinele goale aflate de-a lungul întunecosului tunel principal, în timp ce exemplare din marea

bibliotecă de celule fură luate, stropite, manevrate de waldo-uri subțiri, sensibile ca mâinile unui maestru chirurg. Tuf nu văzu nimic din toate acestea. Rămase la postul lui, lansând o clonare după alta.

În a doua zi, făcu același lucru.

În a treia zi, se ridică și porni încet pe coridorul lung de mulți kilometri, în care creațiile sale începuseră să crească, forme nedistincte care se agitau slab sau stăteau imobile în bazinele cu lichid transparent. Unele bazine erau mari cât puntea navetelor *Arcei*, altele mici cât o unghie. Haviland Tuf se opri în fața fiecăruia și privi cu o concentrare calmă aparatele de măsură și dispozitivele strălucitoare de urmărire. Uneori, făcu reglaje. Până la sfârșitul zilei ajunse doar la jumătatea șirului lung.

În a patra zi, își termină rondul.

În a cincea zi, porni cronourzeala.

— Timpul e sclavul ei, îi spuse el Kefirei Qay, când acesta îl întrebă despre ce era vorba. Îl încetinește sau îl grăbește. Noi îl facem să alerge, pentru ca războinicii pe care i-am prăsit să ajungă la maturitate mai iute decât în natură.

În a șasea zi, își găsi de lucru pe puntea navetelor, amenajând două dintre acestea pentru căratul făpturilor pe care le făurise, adăugând bazine mari și mici, umplându-le cu apă.

În dimineața celei de-a șaptea zi, apăru la micul dejun și spuse:

— Păzitoare, suntem gata să începem.

— Atât de repede? se miră ea.

— Nu toate fiarele mele au ajuns la maturitate, dar așa trebuie să fie. Unele sunt monstruos de mari și trebuie transbordate înainte să ajungă la dimensiunile adulte. Clonarea va continua, bineînțeles. Avem nevoie de un număr suficient de mare de creaturi, pentru a fi viabile. Dar, oricum, suntem în faza în care e posibil să începem însămânțarea mărilor Namorului.

— Care ți-e strategia? întrebă Kefira Qay.

Haviland Tuf împinse farfuria de-o parte și-și șterse buzele.

— O asemenea strategie e imatură și prematură, fiind bazată pe insuficiente cunoștințe. Nu-mi asum responsabilitatea pentru succesul sau eșecul ei. Amenințările dumneavoastră pline de cruzime m-au obligat la o grabă indecentă.

— Aiurea! se răsti ea. Ce-ai făcut?

— Armamentul biologic, zise Tuf, încrucișându-și mâinile pe burtă, la fel ca și alte tipuri de armament, are diferite forme și mărimi. Cea mai bună metodă de a ucide definitiv un om este o singură rază laser, plasată exact în centrul frunții. În termeni biologici, analogul ar fi un inamic natural potrivit, un animal de pradă sau o boală specifică speciei.

Nedispunând de timp, n-am avut posibilitatea de a imagina o asemenea soluție economică. Alte soluții sunt mai puțin satisfăcătoare. Aș fi putut introduce, de exemplu, o boală care să curețe planeta dumneavoastră de cuirasate, baloane-de-foc și umblători. Existau mulți candidați posibili. Dar monștrii marini sunt rude apropiate ale multor specii, iar acești veri sau unchi ar fi avut și ei de suferit. Extrapolările mele au arătat că trei sferturi din viața oceanică a Namorului ar fi fost vulnerabilă la un asemenea atac. Ca alternativă, am avut la dispoziție ciuperci și animale microscopice care se înmulțesc iute și care ar fi umplut literalmente mările, sufocând alte forme de viață. Nici alegerea aceasta n-ar fi fost satisfăcătoare. În cele din urmă, ar fi făcut din Namor o planetă neprielnică vieții umane. Pentru a continua analogia de acum câteva momente, asemenea metode reprezintă echivalentul biologic al uciderii unui singur om prin explozia unei arme termonucleare cu eficiență redusă în orașul în care locuiește acesta. Ca atare, am renunțat la ele, optând pentru ceea ce poate fi definit ca o strategie de izgonire, prin introducerea multor specii noi în ecologia namoriană, în speranța că unele se vor manifesta ca inamici naturali eficienți, capabili să zdrobească numeroșii monștri marini. Unii dintre războinicii mei sunt fiare mari, ucigătoare, suficient de formidabile pentru a avea ca pradă chiar cuirasatele voastre teribile. Alții alcătuiesc haite de vânători mici, de suprafață, semisociabili, care se înmulțesc iute. Iar alții sunt făpturi mărunte. Sper să caute și să mănânce creaturile voastre de coșmar atunci când acestea sunt tinere, mai puțin puternice. După cum vedeți, am urmărit mai multe strategii. Mai bine să iau tot pachetul, decât să joc pe-o singură carte. Având în vedere ultimatumul dumneavoastră amarnic, a fost singura cale. Sper că veți fi satisfăcută, păzitor Qay!

Tânăra se încruntă și nu spuse nimic.

— Dacă ați terminat delicioasa budincă de ciuperci-dulci, putem începe, continuă Tuf. Nu vreau să vă închipuiți că lenevesc. Desigur, sunteți un pilot cu experiență...

— Da! se răsti ea.

— Excelent! exclamă Tuf. Vă voi instrui în privința idiosincraziilor aparte ale pasagerilor navetelor mele. În acest moment, sunt încărcați toți cei prevăzuți pentru prima cursă. Trebuie să zburăm la mică înălțime, deasupra mării, și să aruncăm încărcătura în apele dumneavoastră tulburi. Eu voi zbura cu *Vasiliscul* deasupra emisferei nordice. Dumneavoastră veți duce *Manticora* spre sud. Dacă planul vi se pare acceptabil, să pornim pe rutele pe care le-am plănuit.

Apoi uriașul se ridică, plin de demnitate.

* * *

În următoarele douăzeci de zile, Haviland Tuf și Kefira Qay străbătură cerul periculos al Namorului, după o grilă respectată cu grijă, însămânțând mările. Păzitoarea își efectua zborurile cu elan. Îi plăcea să acționeze din nou și era plină de speranță. Cuirasatele, baloanele-de-foc și umblătorii aveau să se *bucure* și ei de coșmaruri – coșmaruri adunate de pe cincizeci de planete.

De pe Vechiul Poseidon fuseseră aduși țipari vampiri, nessi și încâlceli plutitoare de iarbă-plasă, transparentă, tăioasă ca briciul, ucigătoare.

De pe Aquarius, Tuf clonase devoratori negri, devoratori stacojii (mai iuți decât ceilalți), cățeluși-înfoiați otrăvitori și veninul-doamnei, parfumat și carnivor.

De pe Planeta lui Jamison, bazinele scoseseră la iveală dragoni-de-nisip neîndurători și vreo zece soiuri de șerpi de apă, viu colorați, mai mari și mai mici.

Chiar și de pe Străvechiul Pământ biblioteca de celule furnizase rechini mari, albi, baracude, sepii gigantice și cetacee pe jumătate inteligente.

Semănară pe Namor caracatița monstruoasă, cenușie, din Lissador, caracatița mai mică, albastră, din Ance, colonii de jeleu-de-apă din Noborn, hăitași-păianjeni daronnieni și dantelă-sângerie de pe Cathaday, înotători mari, precum peștele-fortăreață de pe Dam Tullian, balena-ironică de pe Gulliver și ghrin'da de pe Hruun-2, sau mici, precum peștișorii-băsicători de pe Avalon, celule parazite de pe Ananda și viespea-de-apă care construia cuiburi și depunea ouă, de pe Deirdran. Pentru vânarea baloanelor-de-foc aduseră pe planetă nenumărate zburătoare: mante-cu-coadă-biciuitoare, aripi-brici de culoare roșu aprins, cârduri de urlători caraghioși, semiacvatici, și o făptură teribilă, de-un albastru deschis – jumătate plantă, jumătate animal – care nu avea greutate și plutea dusă de vânt, ascunzându-se în nori ca o pânză de păianjen vie, flămândă. Tuf o numise buruiana-care-plânge-și-suspină, sfătuind-o pe Kefira Qay să nu zboare prin nori.

Plante, animale, făpturi care erau amândouă și nici una, ființe de pradă și paraziți, creaturi negre ca noaptea sau strălucitoare și fastuoase, ori lipsite complet de culoare, făpturi bizare și nespus de frumoase, ori prea hidoase pentru a te gândi la ele, de pe planete al căror nume fusese înscris la loc de frunte în istoria umană sau de pe unele de care abia se auzise. Și altele, și altele... Zi după zi, *Vasiliscul* și *Manticora* pluteau deasupra mărilor Namorului, prea iuți și prea ucigătoare pentru

baloanele-de-foc care se înălțau să le atace, presărând armele lor vii fără a fi pedepsite.

După rondul zilnic reveneau pe *Arcă*, unde Haviland Tuf căuta singurătatea, împreună cu una sau mai multe pisici, iar Kefira Qay o lua pe Nesăbuință cu ea în camera de comunicații și asculta rapoartele.

— Păzitorul Smith raportează că a văzut creaturi stranii în Strâmtoarea Portocalie. Nici urmă de cuirasate.

— Un cuirasat a fost zărit la Batthern, într-o înfruntare teribilă cu o ființă gigantică, cu tentacule, de două ori cât el. O caracatiță uriașă, zici? Foarte bine. Trebuie să le învățăm numele, păzitor Qay.

— Țărmul Mullidor raportează că o familie de mante-cu-coadă-biciuitoare și-a făcut culcuș pe stâncile de lângă mare. Păzitorul Horn spune că tăiau baloanele-de-foc ca niște cuțite vii, că baloanele se dezumflau și cădeau neajutorate. Minunat!

— Am primit azi știri de pe Plaja Indigo, păzitor Qay. O poveste ciudată. Mergătorii au năvălit din apă, dar n-au atacat. Erau înnebuniți, se clătinau de parcă ar fi avut dureri insuportabile, iar din orice deschizătură, din orice articulație a lor atârnau funii dintr-o substanță albă, spumoasă. Ce-i asta?

— Un cuirasat mort a eșuat azi în New Atlantis. *Tăiș de soare* a zărit, pe când patrula în vest, alt cadavru, putrezind la suprafața apei. Îl sfârtecau pești ciudați.

— *Spada stelelor* a zburat ieri la Înălțimile Focului și a văzut doar șase baloane-de-foc. Consiliul Păzitorilor se gândește să reia zborurile scurte ale aeronavelor către Perlele Oalelor-de-Mâl, cu titlu de încercare. Ce crezi, păzitor Qay? Ne sfătuiești să riscăm sau e prematur?

În fiecare zi, curgeau mormane de rapoarte; în fiecare zi, Kefira Qay zâmbea tot mai larg în timp ce-și făcea raidurile cu *Manticora*. Dar Haviland Tuf rămânea tăcut și impasibil.

În a treizeci și patra zi de război, păzitorul senior Lysan îi spuse tinerei:

— Astăzi a fost găsit alt cuirasat mort. Se pare că a fost dat gata într-o bătălie. Savanții noștri au analizat conținutul stomacurilor lui. Se pare că se hrănește exclusiv cu balene și caracatițe albastre.

Kefira Qay se încruntă ușor, apoi ridică din umeri.

— O caracatiță cenușie a eșuat azi în Boreen, îi spuse, câteva zile mai târziu păzitorul senior Aben. Locuitorii se plâng din cauza duhorii. Au raportat că monstrul are urme de mușcături imense, rotunde. Evident mușcături de cuirasat, dar ale unuia mai mare decât soiul obișnuit.

Păzitoarea Qay se agită pe scaun, tulburată.

— Se pare că au dispărut toți rechinii din Marea de Chihlimbar, continuă Aben. Biologii nu găsesc nici o explicație. Ce părere ai? Întreabă-l pe Tuf.

Tânăra asculta și simțea un fior vag, ca un semnal de alarmă.

— O știre ciudată, pentru voi doi. A fost văzut ceva care se mișcă de colo-colo prin Adâncimile Coherine. Am primit rapoarte atât de pe *Tăiș de soare*, cât și de pe *Cuțit ceresc*, precum și confirmări de la hidroavioanele care patrulau. E vorba de o făptură imensă, o adevărată insulă vie, ce înhață totul în cale. E una de-a voastră? Dacă da, ați făcut o eroare. Ni s-a spus că mănâncă mii de baracude, peștișori-băsicători și ace-de-coastă.

Kefira Qay se întunecă la față.

— Baloanele-de-foc au fost văzute iar pe Țărmul Mullidor. Sute. Nu-mi vine să dau crezare acestor rapoarte, dar mi s-a spus că mantele-cu-coadă-biciuitoare fug de ele. Poți să...

— Au apărut iar războinici, mă crezi? Ne închipuiam că au dispărut. O mulțime, și toți hăpăie peștii mai mici ai lui Tuf ca pe nimic! Trebuie să...

— Cuirasatele scuipă apă și doboară urlătorii de pe cer...

— Ceva nou, Kefira, un *zburător*, mai degrabă un planor care se lansează de pe baloanele-de-foc. Au dat deja gata trei hidroavioane, iar mantele nu le vin de hac...

— ... s-a terminat cu ființele alea care se ascund în nori... baloanele le sfâșie, acidul nu le mai deranjează, le doboară...

— ... tot mai multe viespi-de-apă moarte, sute, mii... dispar...

— ... iarăși mergători. Castelul Zorilor a încetat să transmită, probabil că a fost cotropit. Nu înțelegem ce se întâmplă. Insulele erau înconjurate de colonii de dantelă-sângerie și jeleu-de-apă. Ar fi trebuit să fie în siguranță... doar dacă...

— ... de-o săptămână, nici un mesaj de la Plaja Indigo...

— ... treizeci, patruzeci de baloane-de-foc au fost văzute chiar lângă Cabben. Consiliul se teme...

— ... nimic din Lobbadoon...

— ... un pește-fortăreață mort, mare cât jumătate din insulă...

— ... cuirasatele au intrat chiar și în port...

— ... mergătorii...

— ... păzitor Qay, *Sabia stelelor* e pierdută, s-a prăbușit deasupra mării polare. Ultima transmisie a fost trunchiată, dar credem...

Kefira Qay se ridică și se răsuci pe călcâie, dorind să fugă din camera de transmisiuni în care, pe toate ecranele, apăreau știri despre moarte, distrugere, înfrângere. Haviland Tuf se afla în spatele ei, cu figura-i palidă inexpresivă. Ingratitudine stătea calmă pe umărul lui stâng.

— *Ce se întâmplă?* întrebă păzitoarea.

— Cred că-i evident pentru orice persoană cu inteligență normală. Pierdem. Probabil că am fi pierdut oricum.

Kefira Qay era pe punctul de a începe să urle, dar reuși să se stăpânească.

— N-ai de gând *să faci* ceva? Să ripostezi? E numai vina ta, Tuf! Nu ești inginer ecolog. Doar un negustor care nu știe ce face. De aceea...

Haviland Tuf ridică o mână, impunând tăcere.

— Vă rog! M-ați ofensat considerabil. Încetați să mă insultați. Sunt un om blând, cu fire amabilă și binevoitoare, dar chiar și unul ca mine poate fi cuprins de furie. Vă apropiați de un asemenea moment. Păzitor Qay, nu-mi asum nici o răspundere pentru cursul nefericit al evenimentelor. Acest biorăzboi pripit n-a fost ideea mea. Ultimatumul dumneavoastră necivilizat m-a obligat la o acțiune lipsită de înțelepciune, ca să vă potolesc. Din fericire, în timp ce dumneavoastră vă petreceați nopțile îmbătându-vă cu victorii trecătoare și iluzorii, eu mi-am continuat munca. Am introdus harta planetei dumneavoastră pe calculator și am urmărit desfășurarea războiului pe ea, în diferitele etape. Am duplicat biosfera dumneavoastră într-un bazin mare și am introdus în ea mostre din viața nomoriană, clonate din specimene moarte – o bucată de tentacul, o frântură de carapace... Am observat, am analizat, iar în cele din urmă am ajuns la o concluzie. O tentativă de concluzie, ca să fiu mai precis, deși ultimele evenimente de pe Namor tind să-mi confirme ipoteza. Așa că nu mă mai defăimați, păzitor Qay! După somnul odihnitor al nopții, voi coborî pe Namor și voi încerca să pun capăt războiului.

Kefira Qay îl privi, nevenindu-i să creadă, groaza ei transformându-se încă o dată în speranță.

— Ai găsit răspunsul?

— Într-adevăr. N-am spus așa?

— Care e? Niște ființe noi? Ai clonat altceva? O molimă? Un monstru?

Haviland Tuf ridică iar mâna.

— Răbdare! Mai întâi, trebuie să fiu sigur. V-ați bătut joc de mine și m-ați zeflemisit cu o asemenea vigoare neobosită, încât evit să mă supun unei viitoare ridiculizări încredințându-vă planurile mele. Trebuie mai întâi să dovedesc că-s valide. Vom discuta mâine. Nu veți mai face raiduri cu *Manticora*. În loc de asta, vă veți duce cu ea în New Atlantis și veți convoca o ședință în plen a Consiliului Păzitorilor. Aduceți-i, vă rog, pe cei ce trebuie aduși de pe insulele îndepărtate.

— Și tu?

— Mă voi întâlni cu consiliul când va veni vremea. Înainte de asta, trebuie să-mi fac planuri și să duc făptura clonată de mine pe Namor,

într-o misiune proprie. Voi coborî cu *Phoenix*. Da, cred că *Phoenix* e cea mai potrivită pentru a sărbători înălțarea planetei dumneavoastră din propria-i cenușă. Cenușă umedă, dar cenușă.

Kefira Qay îl întâlni pe Haviland Tuf pe puntea pentru navete exact înaintea plecării lor planificate. *Manticora* și *Phoenix* erau pregătite în docurile de lansare, între epavele risipite. Haviland Tuf tasta numere la un calculator prins de încheietura mâinii. Purta un pardesiu lung, cenușiu, din vinilin, cu buzunare mari, cu umerii proeminenți. Pe capul plesuv avea o capelă verde-cafenie cu cozoroc, împodobită cu theta auriu al inginerilor ecologi.

— Am anunțat punctul de control și comandamentul păzitorilor, îi spuse Qay. Consiliul se adună. Voi asigura transportul câtorva păzitori seniori din districtele îndepărtate, astfel încât vom fi cu toții. Dar tu? Ești gata? Creatura ta misterioasă e la bord?

— Va fi în curând, zise Haviland Tuf, clipind spre ea.

Dar Kefira Qay nu se mai uita la figura lui, ci mai jos.

— Tuf, ai ceva în buzunar! Se mișcă!

Privea, nevenindu-i să creadă, movila ce se agita sub vinilin.

— Ah! Într-adevăr!

Capul ieși din buzunar, privind curios în jur. Aparținea unui pisoi, unul negru ca smoala și cu ochi galbeni, scânteietori.

— O pisică! mormăi dezamăgită Kefira Qay.

— Perceperea dumneavoastră-i de neegalat, declară Haviland Tuf, scoțând pisoiul afară cu blândețe, ținându-l într-o palmă mare, albă și scărpinându-l în spatele urechii cu degetele celeilalte mâini. Acesta-i Dax, îl prezentă el solemn.

Dax era doar pe jumătate cât ceilalți pisoi care hoinăreau pe *Arcă*. Arăta ca un ghem de blană neagră, ciudat de indolent și fără vlagă.

— Minunat! exclamă păzitoarea. Dax? De unde a apărut? Nu, nu-mi răspunde. Îmi dau seama. Tuf, n-ai nimic mai serios de făcut decât să te joci cu pisicile?

— Cred că nu. Nu apreciați suficient pisicile, păzitor Qay. Sunt cele mai civilizate ființe. Nici o planetă nu poate fi considerată cu adevărat civilizată fără pisici. Ați știut că toate pisicile, din timpuri imemoriale, au avut un strop de calități parapsihologice? Că anumite societăți antice, de pe Străvechiul Pământ, venerau pisicile ca pe niște zei? Așa e.

— Te rog, zise Kefira Qay enervată, n-avem timp să discutăm despre pisici! Ai de gând să duci sărmana făptură pe Namor?

— Într-adevăr, clipi Tuf. Această sărmană făptură, cum ați numit-o cu dispreț, este salvarea Namorului. Ar trebui s-o respectați.

Tânăra îl privi de parcă ar fi vrut să-și dea seama dacă nu cumva înnebunise.

— Ce? Asta? Vrei să spui, Dax? Ești serios... Despre ce-i vorba? Glumești, nu-i așa? Un banc stupid. Ai încărcat ceva pe *Phoenix*, vreun leviatan uriaș care va curăța mările de cuirasate, ceva, nu știu ce... Dar nu poți vorbi... nu poți... nu asta!

— El e. Păzitor Qay, am obosit să arăt ce-i evident nu o dată, ci iar și iar. V-am dat, la insistențele dumneavoastră, devoratori, caracatițe și mante-cu-cozi-biciuitoare. N-au fost eficiente. Ca urmare, am gândit profund și l-am clonat pe Dax.

— Un pisoi! Vrei să folosești *un pisoi* împotriva cuirasatelor, baloanelor-de-foc și mergătorilor! Un. Mic. *Pisoi.*

— Într-adevăr, răspunse Haviland Tuf.

Apoi, uriașul se încruntă la ea, îl strecură pe Dax în temnița încăpătoare a buzunarului său și se întoarse către *Poenix*-ul ce-l aștepta.

Kefira Qay devenea tot mai nervoasă. În camera consiliului din Turnul Etravei, în New Atlantis, cei douăzeci și cinci de păzitori seniori, care conduceau apărarea Namorului, erau neliniștiți. Așteptau de câteva ore. Unii se aflau acolo de la începutul zilei. Masa lungă de conferințe era acoperită cu comunicatoare personale, imprimate de calculator și pahare goale. Fuseseră servite deja două mese. Lângă fereastra imensă, curbată, care domina zidul îndepărtat, solidul senior păzitor Alis discuta în șoaptă, pe un ton repezit, cu păzitorul senior Lysan, un individ slab și încruntat. Din când în când, aruncau amândoi priviri pline de înțeles spre Kefira Qay. În spatele lor, soarele apunea, iar golful întins se transforma într-o umbră plăcută, stacojie. Era o scenă atât de frumoasă încât abia observai petele mici, lucitoare, ale hidroavioanelor păzitorilor ce patrulau.

Se apropia înserarea, membrii consiliului mormăiau și se agitau nerăbdători pe scaunele lor mari, capitonate, iar Haviland Tuf întârzia să-și facă apariția.

— Când a spus că o să fie aici? întrebă păzitorul senior Khem, pentru a cincea oară.

— N-a fost foarte precis, păzitor senior, răspunse stânjenită Kefira Qay, tot pentru a cincea oară.

Khem se încruntă și tuși.

Apoi, unul dintre comunicatoare începu să țiuie, iar păzitorul senior Lysan se întinse grăbit și-l porni.

— Da? Înțeleg. Foarte bine. Escortează-l încoace.

Închise comunicatorul și bătu în marginea mesei, cerând atenție. Ceilalți se grăbiră spre scaunele lor, sau își întrerupseră discuțiile, ori își ridicară capul. În cameră se făcu tăcere.

— A fost patrula. A văzut naveta lui Tuf. Îmi face plăcere să vă anunț că vine aici, zise el, privind spre Kefira Qay. În sfârșit...

Păzitoarea se simți și mai stânjenită. Fusese destul de rău că Tuf îi lăsase să-l aștepte, dar îi era groază de momentul în care va intra, cu Dax privind în jur, din buzunarul lui. Qay nu se simțea în stare să găsească vorbele cu care să-și anunțe superiorii că Tuf își propusese să salveze Namorul cu ajutorul unui pisoi mic, negru. Se agita pe scaun și se trăgea de nasul mare, coroiat. Se temea că lucrurile vor merge rău.

Dar a fost mai rău decât și-ar fi putut închipui.

Toți păzitorii seniori așteptau țepeni, tăcuți și atenți, când ușile se deschiseră, iar Haviland Tuf pătrunse înăuntru, escortat de patru soldați înarmați, în uniforme aurii. Arăta jalnic. Cizmele lui plescăiau în timp ce mergea, iar pardesiul îi era mânjit cu mâl. Dax se distingea bine în buzunarul din stânga, agățat cu ghearele de margine, privind cu ochi mari, atenți. Dar păzitorii seniori nu se uitau la pisoi. Haviland Tuf căra sub brațul drept o piatră murdară de noroi, de mărimea unui cap de om, acoperită de o mucozitate verde-cafenie. De pe ea se scurgea apă pe covorul de pluș.

Fără un cuvânt, Tuf se duse drept la masa de conferință și așeză piatra în mijlocul ei. Abia atunci văzu Kefira Qay șirul de tentacule albe, subțiri ca niște fire, și-și dădu seama că nu era vorba de o piatră.

— O oală-de-mâl! exclamă ea, surprinsă.

Nu era de mirare că n-o recunoscuse. Văzuse multe oale-de-mâl în viața ei, dar nu înainte de a fi spălate, fierte și a li se îndepărta tentaculele. De obicei, oalele-de-mâl se serveau împreună cu un ciocan și o daltă, cu care consumatorul le spărgea carapacea osoasă, după care turna peste conținut unt topit și mirodenii.

Păzitorii seniori priviră uluiți la ceea ce adusese Tuf, apoi începură să vorbească toți douăzeci și cinci deodată, iar camera de consiliu deveni un vălmășag de voci suprapuse.

— ... *este* o oală-de-mâl, nu înțeleg...

— Ce înseamnă asta?

— Ne face să-l așteptăm toată ziua, apoi apare în consiliu murdar ca un săpător în noroi! Demnitatea consiliului...

— ... n-am mâncat o oală-de-mâl...

— ... nu pare a fi omul capabil să ne salveze...

— ... nebun, uită-te la el...

— ... ce-i făptura aia din buzunarul lui? Uită-te! Doamne, *se mișcă!* E vie, îți spun, am văzut că...

— *Tăcere!*

Vocea lui Lysan tăie ca un cuțit pălăvrăgeala. În cameră se așternu brusc liniștea, iar păzitorii seniori, unul câte unul, se întoarseră spre el.

— Am venit imediat ce ne-ai chemat, i se adresă Lysan cu acreală lui Tuf. Ne așteptam să ne aduci o soluție. Se pare că, în locul ei, ne-ai adus cina.

Cineva chicoti.

Haviland Tuf se uită la mâinile lui noroite, le șterse de pardesiu, apoi scoase din buzunar apaticul pisoi negru și-l așeză pe masă. Dax căscă, se întinse și porni către cel mai apropiat păzitor senior, care-l privi cu oroare și se grăbi să-și tragă înapoi scaunul. Tuf își scoase pardesiul murdar și căută un loc unde să-l pună. În cele din urmă, îl atârnă de pușca laser a unui paznic din escortă. Abia după aceea se întoarse din nou spre păzitorii seniori.

— Stimați păzitori seniori, în fața dumneavoastră se află esența problemelor pe care le aveți. Acesta-i ambasadorul rasei care împarte Namorul cu dumneavoastră. Numele său, din păcate, depășește modestele mele capacități de redare. Poporul lui s-ar supăra foarte, dacă l-ați mânca.

Mai târziu, cineva îi aduse lui Lysan un ciocan, acesta bătu îndelung și puternic în masă, până ce atrase atenția tuturor, furia inițială potolindu-se treptat. Haviland Tuf rămăsese impasibil tot acest timp, cu figura-i inexpresivă, cu brațele încrucișate la piept. Abia când tăcerea reveni, uriașul vorbi din nou:

— Probabil că ar trebui să vă dau explicații.

— Ești nebun! zise păzitorul senior Harvan, uitându-se când la Tuf, când la oala-de-mâl. Complet nebun!

Haviland Tuf îl luă pe Dax de pe masă, îl cuibări într-o mână și începu să-l mângâie.

— Chiar în momentul victoriei suntem batjocoriți și insultați, îi spuse el pisoiului.

— Tuf, interveni Lysan din capul mesei lungi, ceea ce sugerezi e imposibil! Am explorat Namorul suficient în decursul secolului ce a trecut de când ne-am instalat aici, pentru a fi siguri că pe planetă nu locuiește nici o rasă inteligentă. Nu există orașe, drumuri, nici un semn de civilizație anterioară sau tehnologie, nici mine sau artefacte – *nimic*, nici deasupra, nici sub mare.

— Mai mult, se vârî în vorbă alt consilier, o femeie solidă, cu figura roșie, oalele-de-mâl nu pot fi inteligente. De acord, au creier de mărimea celui omenesc. Dar asta-i *tot* ce au. N-au ochi, urechi, nas, nici un aparat senzorial, poate doar pipăit. Au doar niște tentacule slabe, ca aparat manipulator, ce abia pot ridica o pietricică. De fapt, folosesc cârceii ăia numai ca să se ancoreze în locul lor, pe fundul mării. Sunt hermafrodite și extrem de primitive, mobile doar în prima lună a vieții, înainte de a li se întări cochilia și a deveni prea grea. După ce se înrădăcinează și se acoperă cu mâl, ele nu se mai mișcă niciodată. Stau acolo sute de ani.

— Mii, o completă Haviland Tuf. Sunt creaturi remarcabil de longevive. Ceea ce ați spus este, fără îndoială, corect. Dar concluzia dumneavoastră este eronată. V-ați lăsat orbiți de beligeranță și de teamă. Dacă v-ați fi detașat de situație și ați fi zăbovit suficient ca să vă gândiți la ea în profunzimea ei, așa cum am făcut eu, ar fi devenit evident, fără îndoială, chiar și pentru niște minți militare, că situația dumneavoastră nu-i o catastrofă naturală. Doar mașinațiunile unei inteligențe dușmănoase pot explica în mod convingător cursul tragic al evenimentelor de pe Namor.

— Nu te aștepta să te credem..., începu cineva.

— Domnule, mă aștept să fiu ascultat. Dacă vă veți abține să mă întrerupeți, vă voi explica totul. Apoi puteți alege să mă credeți sau nu, după cum vă convine. Îmi voi lua banii și voi pleca, zise Tuf, privind spre Dax. Idioți, Dax! Pretutindeni, suntem înconjurați doar de idioți! exclamă el, după care își îndreptă din nou atenția spre păzitorii seniori și continuă:

— După cum am afirmat, este limpede că aici a acționat inteligența. Dificultatea a constat în găsirea acelei inteligențe. Am citit lucrările biologilor namorieni, vii sau morți, am citit mult despre floră și faună, am creat din nou, la bordul *Arcei*, multe forme de viață băștinașe. Pe moment, nu s-a ivit nici un candidat care să pară înzestrat cu inteligență. Tradiționalele semne ale vieții inteligente includ un creier mare, senzori biologici sofisticați și un soi oarecare de organe pentru manevrare, precum degetul opozabil. N-am putut găsi nicăieri pe Namor o creatură care să posede toate aceste atribute. Totuși, ipoteza mea era corectă. De aceea, a trebuit să acord atenție candidaților mai puțin potriviți, din moment ce nu exista nici unul complet potrivit. În acest timp, am studiat istoria necazurilor dumneavoastră, iar unele lucruri s-au impus de la sine. Dumneavoastră credeți că monștrii marini au ieșit din adâncurile întunecate ale oceanelor. Dar unde au apărut prima oară? În apele puțin adânci de lângă țărmuri – zonele în care practicați pescuitul și agricultura marină. Ce aveau în comun acele zone? Trebuie să recunoaștem: o abundență de forme de viață. Dar nu *aceleași.* Peștii din apele de

lângă New Atlantis nu le frecventează pe cele de lângă Mâna Frântă. Dar am găsit două excepții interesante, două specii care se găsesc, practic, pretutindeni: oalele-de-mâl care zac imobile, de-a lungul secolelor ce trec încet, în bancurile lor mari, și făpturile pe care le-ați numit războinici namorieni. Străvechea rasă băștinașă are alt termen pentru ei. Îi numește păzitori. O dată ce am ajuns aici, a fost doar o problemă de examinare a detaliilor și de confirmare a bănuielilor mele. Aș fi putut ajunge la aceste concluzii mult mai devreme, dacă n-ar fi fost brutala întrerupere provocată de ofițerul de legătură Qay, care mi-a zdruncinat continuu concentrarea și, în cele din urmă, lucru plin de cruzime, m-a obligat să-mi irosesc timpul producând caracatițe cenușii, aripioare-brici și alte creaturi de felul acesta. În viitor, mă voi feri de asemenea legături. Dar, într-un fel, experimentul a fost folositor, pentru că mi-a confirmat teoria referitoare la adevărata situație de pe Namor. De aceea, am continuat lucrul. Studiile geografice au arătat că toți monștrii se aflau foarte aproape de bancurile cu oale-de-mâl. Cele mai grele lupte au avut loc în aceleași zone, păzitori seniori. Devenise evident că oalele-de-mâl, pe care le găsiți atât de delicioase, erau misterioșii dumneavoastră dușmani. Dar cum ar fi fost posibil? Aveau creiere mari, desigur, dar le lipseau toate celelalte trăsături pe care le asociem cu inteligența, așa cum o cunoaștem noi. Iar asta a fost esența problemei! Erau inteligente într-un fel pe care nu-l cunoaștem. Ce fel de inteligență poate trăi în adâncul mării, imobilă, oarbă, surdă, lipsită de orice informații? Am examinat această întrebare. Răspunsul, domnilor, este evident. O asemenea inteligență trebuie să interacționeze cu planeta într-un fel în care noi nu putem, trebuie să aibă propriile moduri de a simți și comunica. O asemenea inteligență trebuie să fie telepată. Într-adevăr. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mai evident devenea acest lucru. De aici înainte, a fost doar o problemă de verificare a concluziilor la care ajunsesem. În acest scop, l-am creat pe Dax. Toate pisicile au unele capacități parapsihologice minore, păzitori seniori. Dar, cu multe veacuri în urmă, în zilele Marelui Război, soldații Imperiului Federal au înfruntat inamici cu puteri parapsihologice teribile: mințile hrangane și *githyanki,* vampirii de suflete. Pentru a combate asemenea dușmani formidabili, inginerii genetici au lucrat asupra felinelor, le-au mărit și le-au ascuțit abilitățile lor paranormale, astfel încât să poată acționa la unison cu simplii umani. Dax este un asemenea animal special

— Vrei să spui că ființa asta citește ce avem în minte? întrebă tăios Lysan.

— Dacă aveți minți de citit, da, răspunse Haviland Tuf. Dar, mult mai important, prin intermediul lui Dax am putut ajunge la acel popor

străvechi pe care l-ați poreclit, atât de înjositor, *oale-de-mâl.* Pentru că ele, vedeți dumneavoastră, sunt în întregime telepate. Timp de nenumărate milenii, au locuit în liniște și pace sub mările acestei planete. Sunt o rasă lentă, gânditoare, filosofică. Trăiesc în grupuri de miliarde de indivizi, legați unii de alții, fiecare fiind individ și parte a unui mare întreg rasial. Într-un fel, sunt fără de moarte, pentru că toți împărtășesc experiența fiecăruia, iar moartea unuia singur e un nimic. Dar experiența e redusă, în mările neschimbătoare. Cea mai mare parte a vieților lor lungi era dedicată gândirii abstracte, filosofiei, unor vise verzi stranii, pe care nici eu, nici dumneavoastră nu le putem înțelege cu adevărat. S-ar putea spune că-s niște muzicieni tăcuți. Au țesut împreună mari simfonii de vise, iar aceste cântece continuă mereu. Înainte ca omenirea să ajungă pe Namor, n-au avut, timp de milioane de ani, nici un dușman adevărat. Dar n-a fost întotdeauna așa. La începuturile primordiale ale acestei planete acvatice, oceanele gemeau de făpturi cărora le plăcea gustul visătorilor. La fel de mult ca și dumneavoastră. Încă de atunci, rasa înțelegea genetica, înțelegea evoluția. Cu pânza lor uriașă de minți întrețesute au putut să manipuleze chiar materia vieții, cu mai multă pricepere decât orice inginer genetic. Astfel și-au creat păzitorii, formidabile animale de pradă, dirijate de imperativul biologic de a-i proteja pe cei pe care-i numiți oale-de-mâl. Acești păzitori au fost războinicii namorieni, care au păzit bancurile, iar visătorii s-au întors la simfonia lor de gânduri. Apoi, ați venit dumneavoastră, de pe Aquarius și Vechiul Poseidon. Într-adevăr, ați venit... Pierduți în reverie, visătorii abia v-au băgat în seamă, în timp ce dumneavoastră făceați agricultură, pescuiați și descopereați gustul oalelor-de-mâl. Trebuie să țineți seama de șocul pe care li l-ați provocat, păzitori seniori. De fiecare dată când cufundați unul dintre ei în apă clocotită, împărtășeau cu toții senzația respectivă. Pentru visători, a fost ca și cum un nou animal de pradă, unul teribil, evoluase pe sol, un loc ce nu-i interesa. Nu-și închipuiau că ați putea fi o rasă inteligentă, din moment ce nu concepeau ideea unei inteligențe netelepatice, așa cum dumneavoastră nu v-ați imaginat că putea exista una oarbă, surdă, imobilă și comestibilă. Pentru ei, ființele care se mișcau, manevrau lucruri și mâncau carne erau animale – altă ipoteză era exclusă. Cunoașteți restul sau îl puteți presupune. Visătorii sunt un popor lent, pierdut în cânturile lor vaste, și răspund cu încetineală. La început, v-au ignorat, pur și simplu, nutrind credința că ecosistemul însuși va pune capăt ravagiilor dumneavoastră. Ceea ce nu s-a întâmplat. Lor li s-a părut că nu aveți inamici naturali. Vă înmulțeați și vă răspândeați continuu, iar multe mii de minți au fost amuțite. În cele din urmă, s-au reîntors la căile străvechi, aproape uitate, din trecutul

întunecat. S-au trezit ca să se apere. Au grăbit reproducerea păzitorilor lor, până când mările de deasupra au fost pline cu războinici, dar făpturile care se descurcaseră admirabil împotriva altor inamici s-au dovedit a nu însemna mare lucru pentru dumneavoastră. În final, au trebuit să recurgă la noi metode. Minţile lor au întrerupt marea simfonie, s-au îndreptat în afară, au simţit şi au înţeles. Au început să făurească noi păzitori, suficient de formidabili pentru a-i apăra împotriva noii nemesis. Aşa s-au petrecut lucrurile. Când am sosit cu *Arca*, iar Kefira Qay m-a obligat să dezlănţui alte noi ameninţări împotriva domeniului lor paşnic, visătorii au fost luaţi, la început, prin surprindere. Dar lupta îi pregătise – de data asta, au răspuns mult mai repede. Într-un timp foarte scurt au visat alţi păzitori noi şi i-au trimis să înfrunte creaturile pe care le slobozisem asupra lor. Chiar în momentul în care vă vorbesc, în turnul cel mai impunător al dumneavoastră, o mulţime de noi forme de viaţă, de-a dreptul teribile, viermuiesc sub valuri, urmând să apară curând la suprafaţă pentru a vă tulbura somnul în anii care vor veni – dacă, bineînţeles, nu încheiaţi pace. Este o decizie care vă aparţine în totalitate. Eu sunt doar un umil inginer ecolog. Nu visez că pot dicta asemenea lucruri unor persoane ca dumneavoastră. Dar vă sugerez cât mai puternic asta. Aici se află un ambasador luat din mare – spre marea mea neplăcere, pot spune. Visătorii sunt acum în fierbere, pentru că, atunci când îl simt pe Dax printre ei, iar prin intermediul lui ajung la mine, lumea lor se măreşte de un milion de ori. Au aflat astăzi despre stele, au aflat că nu sunt singuri în cosmos. Cred că vor fi rezonabili, pentru că n-au nevoie de sol şi nu le place peştele. Îl aveţi pe Dax, sunt şi eu... Poate începem să discutăm...

Dar când Haviland Tuf tăcu, nimeni nu scoase o vorbă, mult timp. Păzitorii seniori erau pământii la faţă, stupefiaţi. Priveau când la trăsăturile impasibile ale lui Tuf, când la carapacea noroită de pe masă.

În cele din urmă, Kefira Qay îşi regăsi glasul.

— Ce *doresc*? întrebă ea nervoasă.

— În primul rând, să încetaţi să-i mâncaţi. Mi se pare o propunere extrem de logică. Ce răspundeţi?

— Două milioane de standarzi nu ajung, spuse Haviland Tuf ceva mai târziu, stând în camera de comunicaţii a *Arcei*.

Dax se odihnea calm în poala lui, având doar o mică parte din energia frenetică a celorlalţi pisoi. În alt colţ al camerei, Bănuială şi Ostilitate se fugăreau de colo-colo.

Pe ecran, trăsăturile Kefirei Qay se strâmbară într-o încruntare bănuitoare.

— Ce vrei să spui? Acesta a fost prețul asupra căruia ne-am înțeles, Tuf! Dacă încerci să ne înșeli...

— Să vă înșel? oftă Tuf. Ai auzit-o, Dax? După tot ce am făcut, ne sunt adresate asemenea acuzații amarnice, nitam-nisam! Da, într-adevăr nitam-nisam! O expresie ciudată, dacă stai s-o analizezi. Păzitor Qay, se adresă el către ecran, sunt conștient de prețul agreat. Pentru două milioane de standarzi v-am rezolvat problemele. Am analizat, am chibzuit și v-am asigurat înțelegerea și translatorul de care aveați atâta nevoie. Mai mult, v-am lăsat douăzeci și cinci de pisici telepate, fiecare legată de unul dintre păzitorii seniori, pentru a facilita comunicațiile ulterioare plecării mele. Și asta a fost inclus în termenii înțelegerii inițiale, deoarece era necesară pentru soluționarea problemei. Fiind în suflet mai degrabă filantrop decât om de afaceri și profund sentimental, v-am permis s-o păstrați pe Nesăbuință, care a căpătat o simpatie pentru dumneavoastră dintr-un motiv pe care nu mi-l pot imagina. Pentru acestea, deci, nu-i nici o solicitare de plată.

— Atunci, de ce ne-ai cerut trei milioane de standarzi în plus? întrebă Kefira Qay.

— Pentru munca inutilă pe care am fost obligat cu cruzime s-o fac. Doriți o socoteală detaliată?

— Da!

— Foarte bine. Pentru rechin, baracudă, sepia gigantă, balenă, caracatița albastră, dantela-sângerie, jeleul-de-apă, douăzeci de mii de standarzi per bucată. Pentru peștele-fortăreață, cincizeci de mii de standarzi. Pentru pânza-care-plânge-și-suspină, opt...

Și continuă așa, vreme îndelungată.

Când termină, Kefira Qay strânse buzele, bătoasă.

— Voi înainta factura ta Consiliului Păzitorilor. Dar îți declar deschis că pretențiile tale sunt incorecte și exorbitante, iar balanța noastră comercială nu ne permite un asemenea aflux. Poți să aștepți pe orbită o sută de ani, Tuf, n-o să primești cinci milioane de standarzi!

Haviland Tuf ridică mâinile, în semn că se predă.

— Deci, din cauza firii mele încrezătoare, voi suferi o pierdere! Nu voi fi plătit?

— Două milioane, răspunse păzitoarea. Așa cum ne-am înțeles.

— Presupun că trebuie să accept această decizie crudă și lipsită de etică, să o accept ca pe o lecție dură a vieții. Foarte bine. Așa să fie! admise el, mângâindu-l pe Dax. S-a spus că aceia care nu învață din istorie sunt condamnați să o repete. Pot să mă blamez doar pe mine pentru această întorsătură a evenimentelor. Dar, în urmă cu câteva luni, am încercat să-mi imaginez o dramă istorică în care are loc chiar acest

gen de situație. E vorba despre o navă de germinare exact ca a mea, care salvează o planetă mică de o molimă neplăcută, iar nerecunoscătorul guvern planetar refuză plata. Dacă aș fi fost mai înțelept, aș fi cerut banii în avans, oftă el. Dar n-am fost înțelept, iar acum trebuie să ispășesc. Poate Consiliul Păzitorilor ar fi interesat să vadă banda aceea de care v-am vorbit, doar pentru distracție. E holografică, dramatizată în totalitate, bine interpretată și, mai mult, dă informații fascinante despre acțiunile și posibilitățile unei nave de acest tip. Foarte educativă drama... Titlul ei este *Nava de germinare din Hamelin*...

L-au plătit, bineînțeles...

4. AL DOILEA AJUTOR

Părea mai mult decât un hobby. Era ceva dobândit, însă nu în mod deliberat, cu intenții malițioase. Dar reprezenta, fără îndoială, un obicei: Haviland Tuf colecționa nave cosmice.

Poate ar fi mai corect să spunem că aduna nave cosmice. Avea destul spațiu. Când Tuf pusese prima oară piciorul pe Arcă, găsise acolo cinci navete negre, zvelte, cu aripi în forma literei delta, carcasa golită de conținut a unei nave comerciale rhianneze pântecoase precum și trei ambarcațiuni stelare străine: un aparat de vânătoare hruun, înarmat zdravăn, și două nave mult mai bizare, povestea cărora – ca și constructorii – rămânând o enigmă. La această flotă de strânsură se adăugase propria lui navă comercială, o ambarcațiune paradită, numită *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime.*

Acesta fusese începutul. În timpul călătoriilor sale, Tuf procurase și alte nave, ce se îngrămădiseră pe puntea de acostare – așa cum se strânge praful sub consola unui calculator sau hârtiile pe pupitrul unui birocrat.

Pe Freehaven, ambarcațiunea de mare viteză pentru o singură persoană a negociatorului fusese atât de rău lovită de focul dușmanului în timp ce străbătuse blocada, încât Tuf fusese obligat să-i asigure individului întoarcerea cu naveta lui, *Manticora* – după ce se ajunsese la încheierea contractului, bineînțeles. Așa se alesese cu o navă de curse pentru zbor accelerat.

Pe Gonesh, preoții elefantului nu văzuseră niciodată un elefant. Tuf le clonase câteva turme și, ca variațiune, o pereche de mastodonți, un mamut întreg și un colțos-trompetă, verde, trygian. Goneshienii, care nu aveau de-a face cu restul umanității, îi plătiseră salariul cu flota de nave cosmice decrepite, în care sosiseră pe planetă strămoșii lor. Tuf reușise să vândă două nave unor muzee, iar restul unui negustor de vechituri, dar păstrase un vas, dintr-o toană.

Pe Karaleo îl întrecuse pe Seniorul Mândriei Absolute și Lucitoare într-un concurs de băut și câștigase în urma strădaniei sale o navă-leu

luxoasă. Dar învinsul, lipsit de eleganță, scosese majoritatea ornamentelor din aur masiv, înainte de a-i preda premiul.

Artificierii de pe Mhure, care se mândreau cu aparatele lor, fuseseră atât de încântați de dragonașii inteligenți pe care-i scosese la iveală Tuf pentru a-i scăpa de pacostea șobolanilor-înaripați, încât îi dăruiseră o navă-dragon, din oțel și argint, cu aripi imense de liliac.

Cavalerii Sfântului Christopher, a căror planetă pentru reuniuni fusese lipsită de o parte din farmecul ei pentru că fusese pustiită de niște saurieni zburători gigantici, pe care-i numeau dragoni (în parte din cauza efectului, în parte din lipsă de imaginație), se arătaseră încântați când Tuf le făcuse rost de georgi – niște simieni mărunți, fără păr, cărora nu le plăcea nimic mai mult ca un ospăț cu ouă de dragon. Așa că și cavalerii îi dăruiseră o navă. Aceasta arăta ca un ou – un ou construit din piatră și lemn. În gălbenuș se aflau scaune adânci, capitonate, din piele impermeabilă de dragon, o sută de leviere fanteziste din cupru și un mozaic din sticlă colorată – acolo unde se găsea de obicei ecranul de vizualizare. Pereții din lemn erau acoperiți cu tapiserii bogate, țesute manual, reprezentând mari sărbători ale ordinului cavaleresc. Bineînțeles, nava nu funcționa – ecranul nu vizualiza, levierele din cupru nu puneau nimic în mișcare, iar sistemul de întreținere a vieții nu putea menține viața. Dar Tuf o acceptase.

Și așa căpătase o navă ici, alta dincolo, până când puntea de acostare ajunsese să arate ca o curte de vechituri interstelare. Deci, când Haviland Tuf decise să revină în S'uthlam, avea la dispoziție o mare varietate de nave.

Ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că n-ar fi fost înțelept să se întoarcă în *Arcă*. La urma urmei, când părăsise sistemul solar s'uthlamez, Flotila Planetară de Apărare îl urmărise plină de ardoare, decisă să-i confiște nava de germinare. S'uthlamezii, un popor foarte avansat și sofisticat tehnologic, construiseră mai mult ca sigur nave de război mai iuți și mai periculoase, în cei cinci ani standard de când nu mai fusese Tuf pe la ei. De aceea, se impunea un raid de cercetare. Din fericire, Tuf se considera maestru în deghizări.

Scoase *Arca* din accelerație în întunecimea rece, pustie, a spațiului interstelar, la un an-lumină de steaua Sul, și se duse pe puntea de acostare, să-și inspecteze flota. În cele din urmă, se decise pentru nava-leu. Era mare și iute, sistemele de accelerație interstelară și de menținere a vieții funcționau, iar Karaleo se afla suficient de departe de S'uthlam pentru ca între cele două planete să nu existe legături. Orice erori ale imposturii sale puteau trece nebăgate în seamă. Înainte de plecare, Haviland Tuf își vopsi pielea albă ca laptele într-un bronz

întunecat, își acoperi capul fără păr cu o perucă ce-l înzestră cu o coamă zburlită și o formidabilă barbă roșie-aurie, își lipi sprâncene încruntate și-și împodobi trupul pântecos cu tot felul de blănuri colorate strident (sintetice) și lanțuri de aur (de fapt, doar aurite), astfel încât arăta ca un membru adevărat al nobilimii karaleoneze. Majoritatea pisicilor rămaseră pe *Arcă*, în siguranță. Doar Dax, pisoiul negru, telepat, cu ochi aurii, scânteietori, călători cu el, ascuns într-un buzunar mare ca o peșteră. Tuf dădu navei un nume potrivit, o încărcă zdravăn cu friptură congelată de ciuperci, luă două urcioare cu bere brună, de pe Sf. Christopher, instală pe calculator câteva din jocurile lui favorite și porni la drum.

Când ieși din accelerație în spațiul normal, lângă globul S'uthlam-ului și docurile lui orbitale întinse, fu contactat imediat. Pe ecranul imens al camerei de comandă – în formă de ochi mare, altă fandoseală interesantă a leonezilor – apăru trăsăturile unui bărbat mărunțel, uscățiv, cu priviri obosite.

— Aici punctul de control al Casei Păianjenului, Portul S'uthlam-ului, se identifică el. Te-am prins, muscă. Identifică-te, te rog.

Haviland Tuf se întinse și-și activă unitatea de comunicații.

— Aici *Urlătorul feroce din veldt*, spuse el cu voce plată, lipsită de emoție. Cer permisiunea de tragere la doc.

— Ce surpriză! exclamă controlorul de trafic, cu un sarcasm plictisit. Docul patru-treizeci-șapte. Terminat.

Figura lui fu înlocuită de o imagine schematică, desemnând locul docului indicat în ansamblul stației. Apoi transmisia se întrerupse.

După docare, la bord urcă echipa vameșilor. O femeie inspectă calele goale, făcu o verificare rapidă, de mântuială, pentru a se convinge că ambarcațiunea aceea bizară, nemaivăzută, nu avea să explodeze, să se topească sau să producă într-un fel pagube pânzei, apoi controlă nava de dăunători. Însoțitoarea ei îl supuse pe Tuf unui interogatoriu lung cu privire la planeta de origine, destinație, afacerile pe S'uthlam și alte caracteristici ale călătoriei sale, introducând răspunsurile lui fictive într-un calculator portativ.

Aproape terminaseră, când Dax ieși somnoros din buzunarul lui Tuf și se uită la femeie.

— Ce..., începu ea, uluită, ridicându-se atât de brusc, încât aproape că scăpă calculatorul din mână.

Pisoiul – de fapt, acum era aproape pisică, dar rămăsese cel mai mic dintre animalele lui Tuf – avea păr lung, mătăsos, negru ca adâncurile spațiului, ochi aurii, strălucitori și un mod ciudat de a se purta, indolent. Tuf îl scoase din buzunar, îl ținu într-o mână și-l mângâie cu cealaltă.

— Acesta-i Dax, zise el, știind că s'uthlamezii aveau obiceiul deranjant de a considera toate animalele drept dăunători, iar el intenționa să împiedice vreo acțiune pripită a vameșilor. E un animal de casă, nevătămător, doamnă.

— Știu ce-i, răspunse tăios femeia. Ține-l departe de mine. Dacă se repede la gâtul meu o să ai necazuri, muscă!

— Într-adevăr! O să fac tot ce pot să-i stăpânesc ferocitatea.

Femeia păru ușurată.

— E doar o pisică mică, nu? Cum i se spune, pisicuță?

— Cunoștințele dumneavoastră de zoologie sunt impresionante, exclamă Tuf.

— Nu știu o iotă de zoologie, răspunse inspectoarea vamală, așezându-se iar pe scaun. Dar mă uit din când în când la videospectacole.

— Fără îndoială, ați avut norocul să urmăriți un documentar educațional, zise Tuf.

— Mă plictisesc, nu mă uit la așa ceva, muscă. Îmi plac videouri cu dragoste și aventuri.

— Înțeleg. Presupun că într-o asemenea dramă apărea o felină.

Femeia dădu din cap, iar în momentul acela apăru din cală colega ei.

— În regulă, spuse ea, apoi îl văzu pe Dax cuibărit în brațele lui Tuf și zâmbi. Un parazit pisică! exclamă ea, încântată. E deștept, nu?

— Nu te lăsa prostită, o avertiză prima inspectoare. Sunt plăcute, moi, dar pot să-ți scoată plămânii din tine într-o clipă!

— Arată cam mic pentru așa ceva, comentă partenera ei.

— Ha! Amintește-ți-o pe cea din *Tuf și Mune!*

— *Tuf și Mune*, repetă Haviland Tuf, cu voce inexpresivă.

A doua inspectoare se așeză lângă prima.

— *Piratul și comandantul de port*, spuse ea.

— El era stăpânul nemilos al vieții și al morții, într-o navă mare cât soarele. Ea era regina păianjenilor, oscilând între dragoste și loialitate. Împreună au schimbat planeta, povesti prima.

— Poți s-o vezi în Casa Păianjenului, dacă-ți plac asemenea lucruri. În dramă e o pisică.

— Într-adevăr..., clipi Tuf, iar Dax începu să toarcă.

Docul se afla la o distanță de cinci kilometri de Casa Păianjenului, așa că Haviland Tuf luă un tren pneumatic până în centrul portului.

Era înghesuit din toate părțile. În tren nu existau scaune. Suporta în coaste cotul ascuțit al unui străin, masca rece din plastoțel a unui ciberteh la câțiva milimetri de figură și carapacea netedă a unui străin

ce se freca de spatele lui de fiecare dată când trenul încetinea. Când coborî, avu impresia că trenul decisese să vomite supraabundența de omenire pe care o ingerase. Platforma devenise un haos învârtejit, plin de zgomot și zăpăceală, ce-i cuprinsese și pe trecători. O tânără scundă, cu trăsături ascuțite ca lama unui stilet, puse o mână nedorită pe blănurile lui și-l invită s-o însoțească într-un salon sexual. Abia reuși Tuf să scape de ea, că se trezi față în față cu un reporter de la știri, echipat cu camera din cel de-al treilea ochi, care, abordându-l cu un zâmbet îndatoritor, îi spuse că făcea o emisiune despre muște străine și că voia un interviu.

Tuf se strecură, pe lângă el, în baraca unui vânzător, cumpără un scut de intimitate și-l prinse la centură. Se dovedi de-un ajutor minim. Când îl vedeau, s'uthlamezii întorceau politicoși privirile, lăsându-l în voia lui. Reuși să treacă prin înghesuială, mai mult sau mai puțin molestat.

Se opri la un videocomplex. Închirie o cameră particulară cu canapea, comandă un recipient cu bere s'uthlameză apoasă și ceru o copie a lui *Tuf și Mune.*

A doua oprire fu la biroul comandantului de port.

— Domnule, îi spuse el bărbatului din spatele consolei de la recepție, am o întrebare. Tolly Mune are încă funcția de comandant de port al S'uthlam-ului?

Secretarul îl privi din cap până-n picioare și oftă.

— Muscă, ce să-i faci! Bineînțeles că da! Cine altul s-o aibă?

— Cine altul, într-adevăr... Este imperativ să mă întâlnesc cu dânsa imediat.

— Adică acum? Tu și alți o mie. Numele?

— Mă numesc Weemowet, călător din Karaleo, stăpân al *Urlătorului feroce din veldt.*

Secretarul se strâmbă și introduse informațiile în calculator, apoi se trase înapoi pe scaunul plutitor, așteptând. În cele din urmă, scutură din cap.

— Îmi pare rău, Weemowet. Maica e ocupată. Calculatorul ei n-a auzit de tine, de nava ta sau de planeta ta. Pot să-ți stabilesc o întâlnire peste o săptămână, dacă-mi spui ce treburi ai.

— Soluția-i nesatisfăcătoare. Afacerea e de natură personală și aș prefera s-o văd imediat pe comandanta de port.

Secretarul ridică din umeri.

— Defechează sau evacuează sala, muscă! Asta-i tot ce putem face!

Haviland Tuf reflectă un moment, apoi își ridică o mână, prinse marginea chicii și trase. Se auzi un zgomot de rupere, iar peruca i se desprinse de pe figură.

— Privește! Nu-s Weemowet. Sunt Haviland Tuf, deghizat.

Zicând acestea, își puse părul și barba pe consolă.

— Haviland Tuf?

— Corect.

— Am văzut videospectacolul, râse individul. Dacă tu ești Tuf, eu sunt Stephan Cobalt Northstar.

— Stephan Cobalt Northstar e mort de mai mult de un mileniu. Iar eu sunt Haviland Tuf.

— Nu semeni deloc cu el, declară secretarul.

— Mă aflu aici incognito, deghizat în nobil leonez.

— A, da, am uitat.

— Aveți memorie scurtă. Vreți să-i spuneți comandantei de port Mune că Haviland Tuf s-a întors pe S'uthlam și dorește să-i vorbească de îndată?

— Nu, răspunse grosolan individul, dar fii sigur că o să le povestesc tuturor prietenilor mei la noapte, în timpul orgiei.

— Am suma de șaisprezece milioane cinci sute de mii de standarzi, pe care doresc să-i plătesc, spuse Tuf.

— Șaisprezece milioane cinci sute de mii de standarzi? exclamă secretarul, impresionat. O grămadă de bani!

— Aveți o percepere acută a celor evidente, afirmă calm Tuf. Am descoperit că ingineria ecologică este o profesiune profitabilă.

— Norocul tău, zise individul, aplecându-se în față. Bine, Tuf sau Weemowet sau cine oi fi, a fost foarte amuzant, dar am treabă. Dacă nu-ți iei părul și nu dispari din fața mea în următoarele secunde, voi chema paza.

Se pregătea să dezvolte în continuare această temă, când consola bâzâi.

— Da? răspunse el în microfon, încruntându-se. Da, sigur. Da, maică. Da, mare, foarte mare, înalt de doi metri și jumătate, cu o burtă aproape obscenă. Hmmm... Nu, o grămadă de păr, sau cel puțin a avut până l-a scos și l-a pus pe consola mea. Nu. Spune că-i deghizat. Da. Zice că are o mulțime de milioane pentru tine.

— Șaisprezece milioane cinci sute de mii, precizează Tuf.

Secretarul înghiți în sec.

— Sigur. Chiar acum, maică.

Întrerupse legătura și se uită la Tuf, uluit.

— Vrea să te vadă. Ușa aceea, îi arătă el. Ai grijă, în biroul ei e zero g.

— Cunosc aversiunea comandantei de port față de gravitație, zise Haviland Tuf.

Ridică peruca de pe consolă, o vârî sub braț și merse cu o demnitate bățoasă spre ușa indicată, care se deschise la apropierea lui.

Îl aștepta în birou, plutind în mijlocul harababurii, cu picioarele încrucișate, cu părul lung, argintiu-oțeliu, mișcându-se leneș, ca un fuior de fum în spatele figurii slăbănoage, obișnuite.

— Deci, te-ai întors, zise ea când îl văzu pe Tuf.

Haviland Tuf nu se simțea în largul lui la zero g. Se împinse spre scaunul pentru vizitatori, prins bine de ceea ce ar fi trebuit să fie podea, și se legă de el. Își încrucișă mâinile pe curba proeminentă a burții. Coama, căreia îi dăduse drumul, fu luată de curenții de aer.

— Secretarul dumneavoastră a refuzat să-mi transmită mesajul. Cum ați bănuit că-s eu?

— Cine altul ar fi putut să-și boteze nava *Urletul feroce din veldt?* rânji ea. Pe de altă parte, aproape că au trecut cei cinci ani. Am presimțit că ești un tip punctual, Tuf.

— Înțeleg, mormăi Haviland Tuf și, cu o demnitate deliberată, căută în sinteblănurile lui, deschise încuietoarea buzunarului interior și extrase un portofel din vinilin, plin cu cipuri cristaline pentru date. Iată, doamnă, sunt foarte încântat să vă prezint suma de șaisprezece milioane cinci sute de mii de standarzi, plata primei jumătăți a datoriei mele către Port S'uthlam pentru repararea și reamenajarea *Arcei.* Veți găsi fondurile în siguranță, depuse în depozite bancare corespunzătoare din Osiris, ShanDellor, Vechiul Poseidon, Ptola, Lyss și Noua Budapestă. Aceste cipuri vă vor permite accesul.

— Mulțumesc, spuse femeia, luă portofelul, îl deschise, se uită în grabă la el și-i dădu drumul, lăsându-l să plutească spre perucă. Știam că o să faci rost de bani, într-un fel sau altul.

— Încrederea dumneavoastră în talentul meu în afaceri e liniștitoare. Acum să discutăm despre videospectacol.

— *Tuf și Mune?* L-ai văzut?

— Într-adevăr...

— Fir-ar să fie! zâmbi strâmb Tolly Mune. Și ce crezi?

— Sunt obligat să recunosc că a trezit în mine o anumită fascinație perversă, din motive evidente. Ideea unei asemenea drame mi-a măgulit, indiscutabil, vanitatea, dar realizarea lasă de dorit.

— Ce te-a supărat cel mai mult? se amuză femeia.

Tuf ridică un deget lung.

— Într-un singur cuvânt, incorectitudinea.

— Da, dădu ea din cap, Tuf din videospectacol are masa doar pe jumătate din a ta, figura îi este mult mai mobilă, vorbirea lui nu-i nici pe jumătate atât de bombastică, are musculatură de păienjenel și coordonarea mișcărilor de acrobat, dar *i-am ras* țeasta, pentru a fi autentici.

— Avea mustață. Eu n-am.

— Am crezut că așa arată mai hotește. Uită-te numai ce mi-au făcut mie! Nu-mi pasă că mi-au redus vârsta cu cincizeci de ani, nici că mi-au modificat figura, de arăt ca o prințesă vandeenă a viselor, dar *sânii* ăia afurisiți!

— Fără îndoială că au vrut să sublinieze certitudinea dezvoltării dumneavoastră mamare. Dar toate astea ar putea fi lăsate de-o parte, ca deformări minore în scopul prezentării unui spectacol mai estetic – în schimb, consider o problemă mult mai serioasă libertățile desfrânate permise față de opiniile și filosofia mea. Am obiecții îndeosebi la discursul meu final, în care exprim părerea că geniul omenirii ce evoluează poate să rezolve – și va rezolva – toate problemele, că ecoingineria le permite s'uthlamezilor să se înmulțească fără teamă și măsură, iar acest lucru va conduce la măreție și, în cele din urmă, la divinitate. Astea sunt în contradicție evidentă cu opiniile exprimate de mine în vremea aceea, comandant de port Mune! Dacă vă reamintiți discuția noastră, veți recunoaște că am spus că orice soluție a problemei dumneavoastră alimentare, de natură tehnică sau ecologică, va fi, în mod obligatoriu, doar o măsură temporară, dacă poporul dumneavoastră continuă să practice reproducerea nelimitată.

— Erai eroul principal. Nu prea puteau să te facă să ai manifestări anti-viață...

— Mai sunt și alte abateri în narațiune. Suficiente pentru a se vedea că ficțiunea oglindește un punct de vedere distorsionat al evenimentelor de acum cinci ani. Distrugere este doar o felină nevătămătoare, deși zburdalnică, ai cărei strămoși au fost domesticiți încă din zorii istoriei omenirii, și-mi amintesc că atunci când mi-ați luat-o prin trădare, pe baza unui artificiu legal ce făcea parte dintr-un plan destinat să mă oblige să vă predau *Arca*, ea și eu am săvârșit capitularea în mod pașnic. În nici un moment n-a sfârtecat cu ghearele ei măcar un singur om al pazei, cu atât mai puțin șase!

— Mi-a zgâriat dosul palmei o dată, zise Tolly Mune. Altceva?

— N-am decât aprobare pentru politica și modul de comportare al lui Josen Rael și al Înaltului Consiliu al S'uthlam-ului. E adevărat că ei, mai ales primul consilier Rael, s-au comportat într-un fel lipsit de etică și de scrupule. Cu toate acestea, trebuie spus că în nici o clipă Josen

Rael nu m-a torturat, nici nu mi-a ucis vreo pisică, în strădania de a mă supune voinței sale.

— Nici nu transpira atât, spuse Tolly Mune, și *nu pălăvrăgea* niciodată. A fost un om decent. Sărmanul Josen! oftă ea.

— În cele din urmă, ajungem la dificultatea problemei. Într-adevăr dificultate – un cuvânt ciudat când îl rostogolești de pe limbă, dar foarte potrivit acestei discuții. Dificultatea, comandant de port Mune, a fost și este natura pariului nostru. Când am adus proaspăt recuperata *Arcă* aici, pentru reparații, Înaltul Consiliu a hotărât să pună mâna pe ea. Am refuzat s-o vând, iar dumneavoastră, negăsind un pretext legal pentru a reține nava, ați confiscat-o pe Distrugere, considerând-o parazit, și m-ați amenințat c-o ucideți, dacă nu semnez transferul de proprietate. Am fost corect, în punctele esențiale?

— Cred că da, răspunse amabilă Tolly Mune.

— Am rezolvat impasul printr-un pariu. Eu trebuia să încerc să rezolv criza alimentară a S'uthlam-ului prin ecoinginerie și să îndepărtez marea foamete care vă amenința. Dacă eșuam, *Arca* devenea a voastră. Dacă reușeam, trebuia să mi-o înapoiați pe Distrugere și, mai mult, să efectuați reparațiile și amenajările pe care le solicitasem, lăsându-mi la dispoziție zece ani ca să plătesc factura.

— Adevărat.

— După câte îmi amintesc, cunoașterea carnală a trupului dumneavoastră n-a fost inclusă în condițiile mele, comandant de port Mune! Voi fi ultimul om care să diminuez bravura dovedită la restriște, când Înaltul Consiliu a oprit trenurile și a închis toate docurile. V-ați riscat persoana și cariera, ați spart un geam din plastotel, ați zburat prin kilometri de vid pustiu, îmbrăcată doar în costum subțire, împinsă de propulsoare cu aer, hăituită tot timpul de echipe ale pazei, iar la sfârșit abia ați evitat să fiți ucisă de Flotila de Apărare Planetară, când aceasta a pornit împotriva mea. Chiar o persoană atât de nesimțitoare și ordinară ca mine trebuie să admită că aceste acțiuni au avut o anumită calitate eroică, ba chiar romantică, lucruri care în zilele din vechime ar fi constituit material pentru legendă. Dar scopul acelei călătorii melodramatice, plină de bravură, a fost de a o înapoia pe Distrugere custodiei mele, conform termenilor înțelegerii noastre, nu pentru a vă pune trupul la dispoziția poftelor mele, zise Tuf clipind. Mai mult, mi-ați explicat foarte clar atunci că acțiunile dumneavoastră au fost motivate de un simț al onoarei și de teama influenței corupătoare pe care ar fi putut s-o aibă *Arca* asupra conducătorilor dumneavoastră. După cum îmi reamintesc, nici pasiunea fizică, nici dragostea romantică n-au jucat vreun rol în socotelile dumneavoastră.

Comandanta de port Mune rânji:

— Uită-te la noi, Tuf. Suntem o pereche afurisită de amanți interstelari! Recunoaște însă că asta face povestea mai frumoasă.

Figura lungă a lui Tuf rămase calmă, inexpresivă.

— Cu siguranță că nu luați apărarea acestui videospectacol extrem de inexact!

— Să-l apăr? râse iar femeia. Ce dracu', *eu l-am scris!*

Tuf clipi de șase ori la rând.

Înainte să găsească o replică, ușa se deschise și înăuntru năvăliră, învârtindu-se, reporterii de la știri, vreo douăzeci de indivizi care țipau, exclamau și strigau întrebări grosolane. În centrul fiecărei frunți zbârnâia și clipea cel de-al treilea ochi.

— Aici, Tuffer! Zâmbește!

— Ai vreo pisică la tine?

— Vei încheia un contract de căsătorie, comandant de port Mune?

— Unde-i *Arca*?

— Hai, îmbrățișați-vă!

— Când te-ai bronzat, negustorule?

— Unde-i mustața?

— Ce părere ai despre *Tuf și Mune*?

— Ce mai face Distrugere?

Stând imobil pe scaun, Haviland Tuf privi în sus, în jos și în jur, cu o serie de mișcări iuți, precise, ale capului. Clipi și nu spuse nimic. Torentul de întrebări continuă până când Tolly Mune trecu, înotând fără efort, prin haită, împingând reporterii cu ambele mâini, și se așeză lângă Tuf. Își strecură un braț sub al lui și-l sărută ușor pe obraz.

— Ce dracu', zise ea, nu vă pișați pe voi! Abia a venit. Fără întrebări, îmi pare rău, adăugă ea, ridicând cealaltă mână. Invocăm intimitatea! La urma urmei, au trecut cinci ani! Lăsați-ne ceva timp, să ne refamiliarizăm.

— Veți pleca împreună pe *Arcă*? întrebă o reporteră mai agresivă, care plutea în fața lui Tuf, la o jumătate de metru, cu cel de-al treilea ochi zumzăind.

— Bineînțeles, răspunse Tolly Mune. Unde în altă parte?

Abia după ce *Urlătorul feroce din veldt* ieșise din pânză, în drum spre *Arcă*, Haviland Tuf catadicsi să se ducă în cabina pe care o pusese la dispoziția lui Tolly Mune. Era proaspăt spălat, curățat și frecat, orice urmă a deghizării fiind înlăturată. Figura lui lungă, fără păr, arăta albă și de necitit, ca o foaie imaculată de hârtie. Purta o uniformă complet cenușie, care nu-i ascundea pântecul formidabil, iar o capelă verde cu

cozoroc, împodobită cu theta auriu al inginerilor ecologi îi acoperea căpățâna cheală. Dax stătea călare pe umărul lui lat.

Tolly Mune se întinsese și sorbea dintr-un recipient cu bere de pe Sf. Christopher. Rânji când intră bărbatul.

— O marfă afurisit de bună. Cine-i ăsta? Nu-i Distrugere.

— Distrugere se află în siguranță, la bordul *Arcei*, cu tovarășul și pisoii ei, deși aceștia nu mai sunt de mult pisoi. Populația felină a navei mele a crescut oarecum, de la vizita mea pe S'uthlam, deși nu atât de precipitat ca populația omenească de pe planeta dumneavoastră.

Se așeză rigid pe un scaun și continuă:

— Acesta-i Dax. Dacă fiecare pisică este, bineînțeles, specială, Dax poate fi considerat extraordinar. Toate pisicile au un strop de calități paranormale – e un lucru bine cunoscut. Datorită unui set de circumstanțe neobișnuite, întâlnite pe o planetă numită Namor, am inițiat un program pentru a intensifica și extinde această abilitate înnăscută a felinelor. Dax este rezultatul final, doamnă. Întreținem anumite relații, pentru că el este înzestrat cu posibilități paranormale ce-s departe de a fi rudimentare.

— Pe scurt, zise Tolly Mune, ți-ai creat o pisică cititoare de gânduri.

— Perspicacitatea dumneavoastră rămâne acută, comandant de port Mune, replică Tuf, încrucișându-și mâinile. Avem multe de discutat. Poate veți fi amabilă să-mi explicați de ce ați cerut să aduc *Arca* în S'uthlam, de ce ați insistat să mă însoțiți și, mult mai important, de ce m-ați vârât în această înșelăciune bizară, deși plină de culoare, ba chiar ați mers atât de departe încât v-ați permis libertăți față de persoana mea.

Tolly Mune oftă.

— Tuf, îți amintești în ce stare erau lucrurile acum cinci ani, când ne-am despărțit?

— Memoria mea e fără pereche, declară Haviland Tuf.

— Bine. Atunci, poate ții minte că m-ai lăsat într-un adevărat rahat.

— Ați anticipat schimbarea imediată din funcția de comandant de port, judecata sub acuzația de înaltă trădare și o condamnare ce urma a fi executată într-o fermă penitenciară, în Cămări. Cu toate acestea, ați respins propunerile mele de a vă asigura transportul gratuit în alt sistem solar, la alegerea dumneavoastră, preferând în loc de aceasta să vă întoarceți pentru a înfrunta închisoarea și dizgrația.

— Orice naiba aș fi, rămân s'uthlameză. Ăsta-i poporul meu, Tuf! Niște tâmpiți amărâți, uneori, dar poporul meu afurisit!

— Loialitatea dumneavoastră este lăudabilă. Întrucât ați rămas comandant de port, presupun că circumstanțele s-au schimbat.

— Eu le-am schimbat, declară Tolly Mune.

— Într-adevăr?

— A trebuit s-o fac, dacă nu voiam să-mi petrec restul vieții conducând o mașină de plivit prin neoiarbă, în timp ce gravitația m-ar fi sfârtecat, se strâmbă femeia. De îndată ce m-am întors în port, m-a înhățat siguranța. Sfidasem Înaltul Consiliu, încălcasem legi, adusesem pagube unor proprietăți și te ajutasem să fugi cu o navă ce urma să fie confiscată. Al naibii de dramatic, nu crezi?

— Opinia mea nu are importanță.

— Atât de dramatic, încât putea fi doar o crimă de dimensiuni enorme sau un gest imens de eroic. Josen mă scârbise. Ne-am înfruntat. Nu era cu adevărat om rău, ți-am mai spus. Dar avea funcția de prim consilier și știa ce avea de făcut. Nu-mi plăceau cărțile pe care le aveam, continuă ea aplecându-se înainte, dar trebuia să le joc sau să abandonez. Ca să-mi salvez curul osos a trebuit să-l distrug pe Josen – să-l discreditez pe el și pe majoritatea celor din Înaltul Consiliu. Trebuia să mă transform pe mine într-o eroină și pe el într-un ticălos, asta în termeni foarte limpezi pentru orice pierde-vară palavragiu din subsolurile orașului.

— Înțeleg, zise Tuf. – Dax torcea, deci comandanta de port fusese complet sinceră. – Ca urmare, a apărut melodrama exagerată numită *Tuf și Mune*.

— Aveam nevoie de bani pentru cheltuielile judiciare. Îmi trebuiau destul de mulți, ce naiba, dar am folosit asta ca o scuză pentru a-mi vinde versiunea mea asupra evenimentelor uneia dintre cele mai mari videorețele. Să zicem că am condimentat un pic povestea. Iar indivizii s-au ambalat în așa hal, că au decis să utilizeze canalul de știri pentru o versiune dramatizată. Am fost mai mult decât încântată să le ofer scenariul. Bineînțeles, am avut un colaborator, dar eu i-am spus ce să scrie. Josen n-a înțeles niciodată ce s-a întâmplat. Nu era un politician atât de priceput pe cât crezuse, nu punea suficient suflet. Și am fost ajutată.

— De cine? se interesă Tuf.

— Îndeosebi de un tânăr numit Cregor Blaxon.

— Numele mi-e necunoscut.

— Făcea parte din Înaltul Consiliu. Consilier pentru agricultură. Un post esențial, iar Blaxon era cel mai tânăr om care-l ocupase vreodată. Și cel mai tânăr din Consiliu. Probabil crezi că era mulțumit.

— Vă rog să nu vă încumetați să-mi spuneți ce gândesc, dacă n-ați căpătat în absența mea calități paranormale. N-aș crede un asemenea lucru. Am descoperit că-i aproape întotdeauna o greșeală să presupui că vreo ființă umană va fi vreodată mulțumită.

— Cregor Blaxon este și a fost un om foarte ambițios. Făcea parte din echipa lui Josen. Amândoi tehnocrați, dar Blaxon aspira la scaunul de prim consilier, iar pe acela își așezase bucile Josen.

— Cred că-i înțeleg motivația.

— Blaxon a devenit aliatul meu. Fusese impresionat de ceea ce făcuseși. Omnigrăunțele, peștele, planctonul, mucegaiul-vâscos, toate ciupercile alea afurisite... Și văzuse ce se întâmpla. Și-a folosit toată puterea pentru a scurta biotestele și a introduce produsele tale în culturi. Cu o prioritate zgomotoasă. Făcea un tărăboi teribil oricărui amărât care încerca să încetinească lucrurile. Josen Rael era prea ocupat ca să bage de seamă.

— Politicianul inteligent și eficient e o specie virtual necunoscută în galaxie, comentă Haviland Tuf. Poate ar fi bine să pun o mostră din Creg Blaxon în biblioteca de celule a *Arcei*...

— Mi-ai furat ideea.

— Sfârșitul poveștii este evident. În pofida vanității, aș îndrăzni să presupun că micul meu efort ca ecoinginer a fost declarat un succes, că implementarea energică a soluțiilor mele de către Cregor Blaxon i-a mărit acestuia reputația.

— A numit evenimentele „Înflorirea produsă de Tuf", zise Tolly Mune cu un zâmbet cinic. Canalele de știri au preluat termenul. Înflorirea produsă de Tuf, o nouă vârstă de aur a S'uthlam-ului. După scurt timp, am avut ciuperci comestibile care creșteau pe pereții canalizării. Am întemeiat ferme de ciuperci uriașe în fiecare subsol. Covoarele de eșarfă-neptuniană au acoperit suprafața oceanelor, iar sub ele s-au înmulțit, cu o viteză uluitoare, peștii tăi. Am plantat omnigrăunțe în loc de neoiarbă și nanograu, iar prima recoltă ne-a dat o producție de trei ori mai bogată în calorii. Ai făcut o treabă la nivel de nová cu eco-ingineria, Tuf!

— Complimentul e primit cu aprecierea cuvenită.

— Din fericire, Înflorirea începuse când a apărut pe rețea *Tuf și Mune*, cu mult înainte de a fi judecată. Creg preamărea zilnic la știri deșteptăciunea ta și spunea miliardelor de oameni că se terminase cu criza de hrană. Te-a făcut erou din motivele lui, ridică ea din umeri. Trebuia s-o facă, dacă voia să-i ia locul lui Josen. Și în felul ăsta m-a transformat și pe mine în eroină. Toate s-au legat într-un amărât de nod mare, frumos – cea mai frumoasă chestie afurisită pe care ai vrea s-o vezi. Te scutesc de amănunte. Sfârșitul? Tolly Mune achitată, reinstaurată triumfal în funcție. Josen Rael dizgrațiat, respins de toți camarazii lui, obligat să-și dea demisia. Jumătate din Înaltul Consiliu a demisionat o dată cu el. Cregor Blaxon a devenit noul conducător al tehnocraților și a câștigat

alegerile următoare. Creg e acum noul prim consilier. Josen, sărmanul, a murit acum doi ani. Iar noi doi am devenit subiect de legendă, cei mai celebri iubiți de la, oh, la dracu', de la toate cuplurile alea romantice din vechime – știi, Romeo și Julieta, Samson și Dalila, Sodoma și Gomora, Marx și Lenin.

Cățărat pe umărul lui Tuf, Dax începu să scoată un mârâit gros, speriat. Gheruțele pătrundeau în carne, prin stofa costumului. Haviland Tuf clipi, apoi se întinse și mângâie liniștitor pisoiul.

— Comandant de port Mune, zâmbetul dumneavoastră e larg, iar știrile pe care mi le comunicați par a indica doar răsuflatul dar etern popularul happy-end, numai că Dax s-a alarmat, de parcă sub această suprafață calmă ar fierbe neliniștea. Poate ați omis o parte importantă a povestirii.

— Doar notele de subsol.

— Într-adevăr... Și care sunt acestea?

— Douăzeci și șapte de ani, Tuf. Nu-ți declanșează în minte nici un semnal de alarmă?

— Într-adevăr. Înainte de pornirea programului de inginerie ecologică, extrapolările dumneavoastră indicau faptul că S'uthlam-ul se află, din cauza creșterii alarmante a populației și a reducerii resurselor alimentare, la douăzeci și șapte de ani de foametea în masă.

— Asta a fost acum cinci ani, zise Tolly Mune.

— Într-adevăr.

— Douăzeci și șapte minus cinci.

— Fac douăzeci și doi. Presupun că există un subînțeles în acest exercițiu de aritmetică elementară.

— Au rămas douăzeci și doi de ani. Ah, dar asta a fost înainte de venirea *Arcei*, înainte ca ecologul genial Tuf și cutezătoarea păienjenea Mune să rezolve totul, înainte de miracolul păinilor și peștilor, înainte ca tânărul curajos Cregor Blaxon să declanșeze „Înflorirea produsă de Tuf".

Haviland Tuf întoarse capul să se uite la pisica de pe umărul său.

— Detectez o oarecare notă de sarcasm în glasul ei, îi spuse el lui Dax.

Tolly Mune oftă, căută într-un buzunar și scoase o cutie cu cipuri din cristal, pentru date.

— Uită-te, iubitule! îi zise ea, aruncând cutia prin aer.

Tuf se întinse, o prinse cu mâna lui mare, albă, și nu-i răspunse.

— Ai acolo tot ce-ți trebuie. Extrase din banca de date a consiliului. Fișiere secrete, bineînțeles. Toate rapoartele, toate extrapolările, toate analizele. Numai pentru tine. Înțelegi? De aceea am fost atât de misterioasă, de aceea ne întoarcem pe *Arcă*. Creg și Înaltul Consiliu și-au

imaginat că povestea noastră de dragoste va reprezenta o acoperire teribilă. Miliardele de privitori ai rețelelor de știri n-au decât să-și închipuie că facem sex nebunește. Atât timp cât mintea lor e plină de imaginile piratului și comandantei de port care deschid noi frontiere sexuale, nu-și vor bate capul să afle ce se petrece în realitate și vom putea face totul în liniște. Vrem pâini și pești, Tuf, dar de data asta pe farfurie. Astea-s instrucțiunile pe care le-am primit.

— Care-i cea mai recentă extrapolare? întrebă Haviland Tuf, cu voce calmă, inexpresivă.

Dax se ridică, sâsâind alarmat, cuprins brusc de frică.

Tolly Mune sorbi din bere și se lăsă pe speteaza scaunului. Închise ochii.

— Optsprezece ani, zise ea, arătând ca femeia de o sută de ani care era, nu ca o tinerică de șaizeci, iar vocea ei părea infinit de obosită. Optsprezece ani, repetă ea. Numărați.

Tolly Mune nu era deloc sofisticată. Își petrecuse viața în S'uthlam-ul cu orașe întinse cât un continent, cu miliarde de indivizi înghesuiți, cu turnuri ce se înălțau zece kai spre cer, cu șosele mult sub suprafața solului și cu marele ascensor orbital. Ca atare, nu era o femeie ce putea fi impresionată doar de mărime. Totuși, considera că exista ceva aparte în *Arcă*.

Simțise acest lucru din momentul sosirii, când cupola imensă a punții de acostare se ivise în fața lor, iar Tuf coborâse cu *Urlătorul feroce din veldt* în beznă, așezându-l între navete și ambarcațiuni părăginite, pe un doc circular care strălucea albastru-închis, ca semn de bun venit. Domul se închisese deasupra lor, iar atmosfera fusese pompată înăuntru. Pentru a umple iute un spațiu atât de vast, aerul năvălise cu forța unei furtuni, urlând și șuierând. În cele din urmă, Tuf deschisese ușa navei și o luase înainte pe scara ornamentată, care ieșise din gura navei-leu ca o limbă aurită. Jos îi așteptase o mașinuță cu trei roți. Tuf o condusese prin harababura de nave moarte sau abandonate, unele mai bizare decât văzuse vreodată Tolly Mune. Bărbatul șofase în tăcere, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, cu Dax pe genunchii lui, ca un ghem de blană moale, fără oase, care torcea.

Tuf îi pusese la dispoziție o punte întreagă. Sute de dormitoare, stații de calculatoare, laboratoare, coridoare, stații sanitare, săli de recreere, bucătării. Fără alt locatar în afară de ea. Pe S'uthlam, un spațiu orășenesc atât de întins ar fi adăpostit o mie de oameni, în apartamente mai mici decât dulapurile *Arcei*. Tuf oprise funcționarea rețelei gravitaționale în etajul acela, știind că ea prefera zero g.

— Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în apartamentul meu, pe puntea superioară, unde-i gravitație normală, îi spusese el. Intenționez să-mi dedic toată energia rezolvării problemelor S'uthlam-ului. Nu voi avea nevoie de sfaturile sau ajutorul dumneavoastră. Nu intenționez să vă jignesc, comandant de port Mune, dar experiența mea amară a dovedit că asemenea relații provoacă mai multe necazuri decât merită și folosesc doar pentru a mă distrage. Dacă există o soluție pentru cea mai deranjantă neplăcere a dumneavoastră, o voi găsi mai degrabă prin propriile mele eforturi, cu condiția să nu fiu disturbat. Voi programa o călătorie plăcută spre S'uthlam și pânza lui. Sper ca la sosire să fiu gata să vă rezolv necazurile.

— Dacă nu vei fi, îi reamintise ea sec, vom lua nava. Așa ne-am înțeles.

— Sunt pe deplin conștient, răspunsese Haviland Tuf. În cazul în care vă veți plictisi, *Arca* vă va oferi o întreagă gamă de divertismente, amuzamente și ocupații. Serviți-vă în deplină libertate de posibilitățile oferite de automatul pentru hrană. Mâncarea astfel pregătită n-o egalează pe cea preparată de mine personal, dar nu mă îndoiesc că vi se va părea admirabilă în comparație cu alimentația tipic s'uthlameză. Comandați oricâte mese aveți nevoie în timpul zilei. Voi fi încântat să cinați cu mine în fiecare seară, la ora optsprezece, conform timpului navei. Aveți amabilitatea să fiți punctuală.

Și spunând acestea, o părăsise.

Sistemul de calculatoare care conducea nava imensă respecta ciclurile de lumină și întuneric, simulând trecerea zilelor și nopților.Tolly Mune își petrecea nopțile în fața unui holomonitor, urmărind drame vechi de mai multe milenii, înregistrate pe planete devenite semilegende, iar zilele explorând – la început, puntea pe care i-o cedase Tuf, apoi restul navei. Cu cât vedea și afla mai multe, cu atât devenea mai uluită, mai nesigură.

Stătu zile în șir în scaunul vechiului căpitan, aflat pe puntea din turn, punte la care Tuf renunțase, întrucât o socotea incomodă, și urmărise pe ecranul imens selecții întâmplătoare din vechiul jurnal de bord al navei.

Merse prin labirintul de punți și coridoare, descoperi trei schelete în părțile răvășite ale *Arcei* (doar două dintre ele erau omenești), se minună văzând la o intersecție de coridoare pereții groși, din duraliaj, umflați și crăpați, de parcă ar fi suportat o căldură uriașă.

Petrecu ore într-o bibliotecă pe care o descoperise, atingând și mânuind cărți vechi, unele tipărite pe foi subțiri din metal sau plastic, altele pe hârtie adevărată.

Se întoarse pe puntea de acostare, se cățără în câteva din navele abandonate, strânse acolo de Tuf. Intră în arsenal și privi șirul înspăimântător de arme, unele din ele demodate, altele necunoscute, iar altele interzise.

Se plimbă prin imensitatea tunelului central ce străbătea inima navei, parcurse cei treizeci de kai ai lungimii lui, pașii ei stârnind ecoul, respirația îngreunându-i-se la sfârșitul expediției zilnice. În jurul ei se afla o mulțime impresionantă de căzi pentru clonare, bazine pentru creștere, instalații de microchirurgie și stații de calculator. Nouăzeci la sută din căzi erau goale, dar comandanta descoperi ici, colo, viața crescând. Privi prin sticla prăfuită în lichidele dense, transparente, la siluetele vagi, vii, unele mici cât mâna ei, altele mari cât un tren pneumatic. O trecură fiorii.

De fapt, întreaga navă părea friguroasă și oarecum înspăimântătoare.

Singura căldură adevărată putea fi găsită într-o porțiune a punții superioare, cea în care își petrecea nopțile și zilele Haviland Tuf. Camera de comunicații lungă, îngustă, pe care o amenajase ca punct de comandă era agreabilă, confortabilă. Apartamentul lui fusese înțesat cu mobilier uzat și cu o mulțime de antichități uluitoare, acumulate în timpul peregrinărilor. Aici aerul mirosea a mâncare și a bere, pașii nu declanșau ecouri, aici era lumină, zgomot, viață. Și pisici.

Pisicile lui Tuf erau libere să circule prin aproape toată nava, dar majoritatea păreau a prefera să rămână în preajma lui Tuf. Erau șapte la număr. Haos, un cotoi cu păr lung, cenușiu, cu ochi autoritari și maniere indolente, dominatoare, era stăpânul a tot ce vedea. Putea fi găsit deseori pe consola principală a lui Tuf din camera de comandă, legănându-și ca un metronom coada stufoasă. În cei cinci ani, Distrugere își pierduse energia și câștigase în greutate. La început, păruse că n-o recunoaște pe Tolly Mune, dar după câteva zile familiaritatea cea veche reapăruse, iar pisica reluase relațiile din punctul în care fuseseră întrerupte. Uneori o însoțea pe comandanta de port în preumblările ei.

Mai erau Ingratitudine, Îndoială, Ostilitate și Bănuială. *Pisoii*, cum le zicea Tuf, deși ajunseseră deja pisici tinere.

— Născuți din Distrugere și Haos, doamnă. Inițial, au fost cinci pui. Am lăsat-o pe Nesăbuință pe Namor.

— E bine să lași nesăbuința în urmă. Dar nu mi-o pot imagina împărtășită de o pisică.

— Nesăbuință a dezvoltat o inexplicabilă slăbiciune pentru o tânără insuportabilă și imprevizibilă, de origine namoriană. Din moment ce eu aveam mai multe pisici, iar ea nu avea nici una, mi s-a părut că fac un gest potrivit, ținând seama de circumstanțe. Deși felinele sunt ființe

splendide, admirabile, au rămas relativ rare în această tristă galaxie modernă. Generozitatea mea înnăscută și simțul datoriei față de tovarășii mei oameni m-au împins să ofer pisici unor planete precum Namor. O civilizație cu pisici e mai bogată, mai umană decât una lipsită de camaraderia lor unică.

— Adevărat, zâmbi Tolly Mune.

Ostilitate se afla la îndemână. Femeia o luă cu grijă, și începu s-o mângâie. Avea blana foarte moale.

— Ciudate nume le-ai dat!

— Poate mai potrivite firii umane decât celei a felinelor, fu de acord Tuf. Le-am botezat dintr-o toană.

Ingratitudine, Îndoială și Bănuială erau cenușii, ca tatăl lor. Ostilitate – neagră cu alb, precum Distrugere. Îndoială era gălăgios și gras, Ostilitate – agresiv și irascibil, Bănuială – fricos, ascunzându-se mereu sub scaunul lui Tuf. Le plăcea să se joace împreună, o ceată impetuoasă. Se părea că o găseau pe Tolly Mune infinit de fascinantă și se cățărau pe ea de fiecare dată când femeia îl vizita pe Tuf. Uneori, apăreau în cele mai neașteptate locuri. Ostilitate îi sărise o dată în spate, când urca pe o scară, iar surpriza o șocase, tăindu-i respirația. Se obișnuise ca Îndoială să se cațăre în poala ei în timpul mesei, cerșind de mâncare.

Exista și o a șaptea pisică: Dax.

Dax, cu blana de culoarea nopții și cu ochii ca niște beculețe aurii. Dax, singurul parazit apatic pe care-l văzuse, care prefera să fie cărat în loc să meargă. Dax, care privea din buzunarul lui Tuf sau din spatele capelei acestuia. Dax, care nu se juca niciodată cu pisoii mai mari, care rareori scotea un sunet și a cărui privire aurie reușea să-l facă pe uriașul, boierosul Haos să se mute de pe un scaun pe care-l doreau amândoi. Pisoiul cel negru era tot timpul cu Tuf.

— Ăsta-i animalul care te ajută, îi zise Tolly Mune, arătându-l cu cuțitul în timp ce stăteau la masă, după vreo douăzeci de zile de la sosirea ei la bordul *Arcei*. Asta înseamnă că ești... care-i termenul?

— Există mai multe. Vraci, vrăjitor, magician. Cred că denumirile provin din miturile Străvechiului Pământ.

— Ți se potrivesc. Uneori, am senzația că nava-i bântuită.

— Acest lucru sugerează de ce-i mai înțelept să te bazezi pe intelect, nu pe simțuri. Primiți asigurarea mea că, dacă ar exista fantome sau alte entități supranaturale la bordul *Arcei*, ar fi reprezentate prin mostre de celule, pregătite pentru clonare. N-am găsit asemenea mostre. Stocul meu include specii denumite uneori dracula cu glugă, fantome-de-vânt,

lycantropi, vampiri, ghule, buruiana-vrăjitoarei și altele asemenea, dar mi-e teamă că nu-s articolele autentice, mitice.

— Foarte bine, zâmbi Tolly Mune.

— Mai doriți vin? E dintr-o recoltă rhianneză excelentă.

— O idee bună, zise ea turnându-și în pahar, deși ar fi preferat un recipient care se storcea – lichidele neînchise erau niște chestii care se scurgeau și se împrăștiau oricând. Mi se uscase gâtul. N-ai nevoie de monștri, Tuf. Nava ta poate distruge cu ușurință planete întregi.

— Evident, răspunse Tuf. Dar, la fel de evident, poate salva planete.

— Cum ai salvat-o pe a noastră? Ai un al doilea miracol ascuns în mânecă?

— Din păcate, miracolele sunt la fel de mitice precum fantomele și spiridușii, iar în mâneci se află doar brațele mele. Dar intelectul uman poate inventa lucruri aproape miraculoase, adăugă el, ridicându-se încet în picioare. Dacă ați isprăvit plăcinta cu ceapă-umflată și vinul, poate doriți să mă însoțiți în sala calculatorului. M-am străduit, plin de zel, să vă rezolv problema și am ajuns la anumite concluzii.

Tolly Mune se sculă imediat.

— Să mergem! spuse ea.

— Priviți!

Tuf apăsă o tastă. Pe unul dintre ecrane apăru un grafic.

— Ce-i asta? întrebă Tolly Mune.

— Graficul pe care l-am făcut în urmă cu cinci ani, răspunse Tuf; Dax sări în poala lui, iar Tuf mângâie pisoiul negru. Parametrii folosiți au fost numărul de atunci al locuitorilor s'uthlamezi și creșterea prevăzută a populației. Analiza mea arată că resursele adiționale de hrană, introduse în societatea dumneavoastră prin intermediul a ceea ce Cregor Blaxon a avut amabilitatea să numească „Înflorirea produsă de Tuf", ar fi trebuit să vă dea un răgaz de minimum nouăzeci și patru de ani standard, înainte ca spectrul foametei să amenințe iar S'uthlam-ul.

— O extrapolare afurisită, care nu valorează nici cât o oală cu viermi! declară sec Tolly Mune.

Tuf ridică un deget:

— Un om mai ușuratic decât mine s-ar simți ofensat de sugestia că această analiză ar fi fost eronată. Din fericire, am o fire stăpânită, tolerantă. Mai mult, n-aveți dreptate, comandant de port Mune! Extrapolarea mea a fost atât de corectă pe cât era posibil.

— Asta înseamnă că *n-o să avem* foamete și dezastre peste optsprezece ani? Că vom avea abia peste un secol? Aș vrea să cred, dar...

— N-am spus un asemenea lucru. Cu o marjă de eroare acceptabilă, ultima previziune s'uthlameză pare a fi corectă, atât cât am putut verifica.

— Nu pot fi corecte ambele previziuni! Asta-i imposibil, Tuf!

— Greșiți, doamnă. În timpul celor cinci ani care au trecut, parametrii s-au schimbat. Așteptați puțin.

Se întinse și apăsă alt buton. Altă linie, ce se înălța abrupt, apăru pe ecran.

— Aceasta reprezintă curba actuală a creșterii populației pe S'uthlam. Observați cum urcă. O rată uluitoare de creștere. Dacă aș avea un moment de înclinație poetică, aș spune că zboară. Din fericire, n-am asemenea înclinații. Sunt un om obișnuit, care vorbește obișnuit. Înainte de a spera într-o corectare a situației dumneavoastră, e necesar să înțelegem această situație și ce se va întâmpla în continuare. Totul e limpede. Cu cinci ani în urmă, am folosit resursele *Arcei* și, dacă mi-aș permite să renunț la modestia mea obișnuită, aș spune că v-am făcut un serviciu extraordinar de eficient. S'uthlamezii n-au pierdut timpul ca să strice tot ce-am realizat. Să fiu succint, comandant de port Mune. De îndată ce Înflorirea a prins rădăcini, ca să spun așa, poporul dumneavoastră s-a repezit în camerele particulare pentru a-și dezlănțui poftele carnale și a se grăbi să aibă copii, începând să se reproducă mai iute ca niciodată. Dimensiunea familiei medii e mai mare ca acum cinci ani cu 0,0072 persoane, iar cetățeanul mediu devine părinte mai devreme cu 0,0102 ani. Schimbări minore, veți protesta dumneavoastră, dar care, înmulțite cu enorma populație a planetei dumneavoastră și modificate de alți parametri relevanți, duc la o diferență dramatică. Ca să fiu mai precis, diferența între nouăzeci și patru de ani și optsprezece.

Tolly Mune privi liniile care se încrucișau pe ecran.

— Drace! mormăi ea. Ar fi trebuit să-mi închipui. Asemenea informații sunt secrete, din motive evidente, dar ar fi trebuit să știu, zise ea, strângând pumnii. Pe toți dracii! Creg a dezlănțuit un carnaval prin canalele de știri, cu afurisita lui de Înflorire, așa că nu-i de mirare că s-a întâmplat astfel. De ce ar fi avut oamenii reținere să dea naștere la copii, din moment ce problema hranei fusese rezolvată? Blestematul de prim consilier le-a spus că sosiseră timpuri bune. Toți zeroiștii afurisiți se dovediseră a fi, încă o dată, niște amărâți de alarmiști anti-viață, iar tehnocrații făcuseră încă o minune. De ce s-ar fi îndoit cineva că nu vor face alta și alta? Da, trebuie să fii un bun enoriaș, să ai mulți copii, să ajuți omenirea să evolueze spre dumnezeire și să învingă entropia. De ce nu? exclamă femeia, dezgustată. Tuf, de ce-s oamenii niște idioți amărâți?

— Întrebarea este mai dificilă decât dilema în care se află S'uthlam-ul, și mă tem că nu-s capabil să răspund la ea. Dar dacă v-ați apucat să distribuiți blamuri, ați putea să vă rezervați unele și dumneavoastră. Chiar dacă impresia eronată a fost provocată de primul consilier Cregor Blaxon, cu certitudine că a fost confirmată, în mințile populare, de nefericitul discurs final ținut de cel ce m-a întruchipat în *Tuf și Mune.*

— Ai dreptate. Sunt vinovată. Dar acum, toate acestea țin de domeniul trecutului. Întrebarea e ce putem face?

— Dumneavoastră, puțin, răspunse Tuf, cu figura inexpresivă.

— Și tu? Ai săvârșit o dată miracolul pâinilor și peștilor. Nu poți să ne ajuți și a doua oară, Tuf?

Haviland Tuf clipi.

— Acum sunt un inginer ecolog mult mai experimentat decât atunci când am încercat prima oară să rezolv problema S'uthlam-ului. Sunt mai familiarizat cu seria de specii aflată în biblioteca de celule a *Arcei* și cu efectul fiecăreia asupra unui ecosistem aparte. Chiar mi-am mărit stocul, într-o anumită măsură, în timpul călătoriilor mele ici și colo. Într-adevăr, pot să vă fiu de folos. – Șterse ecranele și-și încrucișă mâinile pe burtă. – Dar vă va costa.

— Ne va costa? Ți-am plătit, nu ții minte? Păienjeneii mei ți-au reparat nava afurisită!

— Într-adevăr, după cum eu v-am reparat ecologia. De data asta, n-am de făcut alte reparații sau alte adaptări ale *Arcei.* Dumneavoastră, în schimb, se pare că v-ați stricat ecologia încă o dată și aveți iar nevoie de serviciile mele. Consider că ar fi echitabil să fiu compensat pentru eforturile mele. Am multe cheltuieli, cea mai importantă fiind datoria către Port S'uthlam. Cu ajutorul trudei epuizante și necontenite, pe nenumărate planete afectate, am procurat prima jumătate a celor treizeci și trei de milioane de standarzi pe care mi le-ați facturat, dar îmi rămâne o sumă egală de plătit, iar eu n-am decât cinci ani la dispoziție s-o strâng. De unde să știu că va fi posibil? Poate următoarele zece planete pe care le voi vizita vor avea o ecologie ireproșabilă sau vor fi atât de sărăcite, încât voi fi obligat să le fac reduceri serioase, dacă voi dori să le ajut. Mărimea acestei datorii îmi frământă mintea zi și noapte, influențând deseori limpezimea și precizia gândurilor mele, făcându-mă astfel mai puțin eficient în profesia mea. Într-adevăr, am bănuiala subită că, înfruntând o provocare atât de uriașă ca aceea ridicată de S'uthlam, realizările mele ar putea fi de departe superioare dacă mintea mi-ar fi limpede și netulburată.

Tolly Mune se așteptase la așa ceva. Îl avertizase pe Creg, iar acesta îi acordase o oarecare autoritate bugetară limitată. Reuși să se încrunte.

— Cât vrei, Tuf?

— Mi-a apărut în minte suma de zece milioane de standarzi. Fiind o cifră rotundă, poate fi scăzută din factura mea foarte ușor, fără a constitui o problemă dificilă de aritmetică.

— Al naibii de mult! Poate aș reuși să conving Înaltul Consiliu să-ți scadă, să zicem, două milioane, dar nu mai mult.

— Să cedăm fiecare și să ne înțelegem la nouă milioane, zise Tuf, scărpinându-l cu degetele-i lungi pe Dax în spatele unei urechi micuțe; pisoiul își întoarse, tăcut, ochii aurii spre Tolly Mune.

— Nouă nu-i un compromis între zece și doi!

— Sunt mai bun în calitate de inginer ecolog decât ca matematician. Poate opt?

— Patru. Nu mai mult! Cregor o să mă facă zob!

Tuf se uită la ea fără să clipească și nu spuse nimic. Figura lui era calmă, rigidă, impasibilă.

— Patru și jumătate, zise ea sub greutatea acelei priviri; îl simți pe Dax uitându-se la ea și, brusc, se întrebă dacă pisica afurisită îi citea gândurile. Fir-ar să fie, ticălosul ăsta negru știe cât de mult sunt autorizată să-ți plătesc, nu?

— O idee interesantă. Șapte milioane ar fi acceptabil. Sunt într-o dispoziție generoasă.

— Cinci și jumătate! se răsti ea. Ești de acord?

Dax începu să toarcă liniștit.

— În felul acesta, rămân cu o datorie netă de unsprezece milioane de standarzi, care trebuie plătită în cinci ani, răspunse Tuf. De acord, comandant de port Mune, dar cu o prevedere adițională.

— Care? întrebă femeia, bănuitoare.

— Voi prezenta soluția mea primului consilier Blaxon și dumneavoastră, într-o conferință publică, difuzată în direct de toate rețelele video, pe tot S'uthlam-ul.

— Incredibil! hohoti Tolly Mune. Creg n-o să fie de acord. Poți să uiți ideea asta.

Haviland Tuf îl mângâie pe Dax și nu spuse nimic.

— Tuf, nu înțelegi ce dificultăți există! Situația e prea instabilă. Trebuie să renunți.

Tăcerea continuă.

— Ce dracu'! înjură ea. Scrie ce vrei să zici și o să citim. Dacă nu ai de gând să declari nimic care ar putea să ne facă probleme, presupun că vom fi de acord.

— Prefer ca remarcile mele să fie spontane.

— Putem să înregistrăm conferința și s-o difuzăm după ce-o prelucrăm.

Haviland Tuf tăcu din nou, iar Dax se uită la ea fără să clipească.

Tolly Mune privi în ochii aceia aurii, care știau, și oftă.

— Ai câștigat. Cregor o să fie furios, dar eu sunt eroina amărâtă, iar tu cuceritorul care s-a întors. Presupun că o să-l fac să înghită chestia asta. Dar de ce vrei un asemenea lucru, Tuf?

— O toană. Mă apucă des. Probabil că doresc să savurez momentul în lumina publicității, să mă bucur de rolul meu de salvator. Poate vreau să arăt miliardelor de s'uthlamezi că n-am avut niciodată mustață.

— Mai degrabă cred în spiriduși și stafii! Tuf, există motive pentru care mărimea populației și gravitatea crizei alimentare sunt ținute secrete. Motive politice. Nu vrei să deschizi cutia asta cu viermi, nu?

— O idee interesantă, zise Tuf, clipind, cu o figură inexpresivă, necomunicativă.

Dax torcea.

— Cu toate că nu-s obișnuit a vorbi în public, nici în lumina nemiloasă a publicității, începu Haviland Tuf, m-am simțit obligat față de mine însumi să vin în fața dumneavoastră și să explic anumite lucruri.

Stătea în fața unui teleecran de patru metri pătrați, în cea mai mare sală din Casa Păianjenului – care avea o capacitate de o mie de locuri. Încăperea era plină. În față, pe primele douăzeci de rânduri, înghesuiți unii în alții, stăteau reporterii de la știri, camerele lor miniaturizate din centrul frunții înregistrând de zor scena. În spate, curioși dornici să-l vadă – păienjenei de toate vârstele, sexele și profesiunile, de la cibertehi și birocrați la eroticiști și poeți, viermi-de-sol bogați, care veniseră cu ascensorul să nu piardă spectacolul, muște din sisteme solare îndepărtate ce se aflau în trecere prin pânză. Pe estradă, alături de Tuf, se aflau comandanta de port Tolly Mune și primul consilier Cregor Blaxon. Zâmbetul lui Blaxon părea silit. Probabil că-și amintea cum înregistraseră reporterii momentul lung, neplăcut, în care Tuf se uitase la mâna lui întinsă. Poate tot din același motiv arăta stânjenită Tolly Mune.

Iar Haviland Tuf arăta impresionant. Era mai înalt decât orice bărbat sau femeie din sală; pardesiul lui cenușiu, din vinilin, mătura podeaua, iar pe capela verde, cu cozoroc, avea sigla CIE.

— În primul rând, permiteți-mi să subliniez că n-am avut mustață – această declarație provocă un râs general. Nici mult stimata comandantă de port nu s-a unit cu mine în contact sexual, conform videospectacolului, deși n-am motive să mă îndoiesc că dânsa este o practicantă pricepută a artelor erotice, ale cărei favoruri ar fi extrem de apreciate de orice persoană căreia îi plac asemenea feluri de distracții.

Hoarda de ziariști se întoarse, ca o fiară zgomotoasă cu o sută de capete, și-și ațintì al treilea ochi spre Tolly Mune. Comandanta de port se cufundase în scaun și-și freca tâmplele cu mâna. Oftatul ei se auzi până în al patrulea rând.

— Aceste fărâmituri de informații sunt minore prin natura lor și au fost expuse doar în interesul veridicității. Motivul major pentru care am insistat asupra lor e mai mult profesional decât personal. N-am nici o îndoială că oricine a urmărit știrile e conștient de fenomenul pe care Înaltul Consiliu l-a numit „Înflorirea produsă de Tuf".

Cregor Blaxon zâmbi și dădu din cap.

— Presupun, totuși, că nu cunoașteți iminența a ceea ce mi-aș permite să numesc Vestejirea S'uthlam-ului.

Zâmbetul primului consilier se vesteji și el, iar Tolly Mune tresări. Reporterii se răsuciră, în masă, către Tuf.

— Sunteți, într-adevăr, norocoși că sunt un om care-și onorează datoriile și obligațiile, din moment ce reîntoarcerea mea în S'uthlam mi-a permis să intervin încă o dată în sprijinul dumneavoastră. Iar fără ajutorul pe care sunt gata să vi-l acord, planeta dumneavoastră va trebui să înfrunte flămânzirea într-un termen scurt, de optsprezece ani standard.

Urmă un moment de tăcere uluită. Apoi, în fundul sălii începu o încăierare. Mai mulți oameni fură dați afară cu forța. Tuf nu acordă nici o atenție incidentului.

— După programul de inginerie ecologică pe care l-am inițiat în timpul ultimei mele vizite a avut loc o creștere spectaculoasă a rezervelor dumneavoastră de hrană, prin mijloace relativ convenționale, adică prin introducerea de noi specii de plante și animale, proiectate să maximizeze productivitatea agriculturii dumneavoastră, fără a altera în mod serios ecologia planetei. Fără îndoială, sunt posibile și alte eforturi în această privință, dar mă tem că momentul revenirii la ce-a fost a trecut de mult, iar un asemenea plan nu va sluji la nimic. Ca urmare, de data asta am acceptat drept fundamentală necesitatea de a face schimbări radicale în ecosistemul dumneavoastră și în lanțul de hrană. Unii dintre dumneavoastră vor considera sugestiile mele neplăcute. Vă asigur că alte opțiuni pe care trebuie să le înfruntați – adică foamete, boli, războaie – sunt mult mai dezagreabile. Alegerea, bineînțeles, rămâne a dumneavoastră, nu visez s-o fac eu.

Camera înghețase, ca o cameră de păstrare crionică, și fusese cuprinsă de-o tăcere de moarte, în afară de zbârnâitul mulțimii de ochi suplimentari. Haviland Tuf ridică un deget.

— Primul! zise el, iar în spatele lui o imagine umplu ecranul, transmisă direct de pe calculatorul *Arcei* – imaginea unei monstruozități umflate,

mare cât un deal, cu piele unsuroasă, sclipitoare, iar trupul lucind ca o gelatină roz, opacă. Animalul-de-carne. O parte importantă a terenului agricol este dedicată creșterii turmelor de animale, de diferite soiuri, pentru carnea ce face deliciul unei minorități reduse, bogate, de pe S'uthlam, care-și poate permite un asemenea lux și preferă să mănânce animale gătite. Extrem de ineficient. Aceste animale consumă mai multe calorii decât produc după ucidere și, fiind produsul evoluției naturale, o mare parte din masa trupului lor este necomestibilă. De aceea, sugerez să eliminați imediat acele specii din ecosistemul planetei dumneavoastră. Animalul-de-carne, după cum arată numele lui, este unul dintre cele mai notabile triumfuri ale ingineriei genetice. Cu excepția unui mic nucleu, aceste creaturi sunt alcătuite din mase de celule ce se reproduc veșnic, fără porțiuni ale trupului irosite pentru lucruri neesențiale, precum organe de simț, nervi sau membre. Dacă am vrea să folosim o metaforă, l-am putea asemăna cu un cancer gigantic comestibil. Carnea animalului conține toți nutrienții umani de bază și e bogată în proteine, vitamine și minerale. Un animal-de-carne adult, crescut în subsolul unui turn de apartamente de pe S'uthlam, va produce tot atâta carne comestibilă într-un an standard cât două turme actuale de-ale dumneavoastră, iar pășunile necesare acum pentru hrănirea acestor turme vor fi disponibilizate pentru culturi agricole.

— Ce gust are chestia asta afurisită? strigă cineva din fundul sălii.

Capul lui Haviland Tuf se mișcă ușor, iar el se uită direct spre vorbitor.

— Întrucât eu nu sunt mâncător de carne de animal, nu pot răspunde pe baza unei experiențe personale. Îmi imaginez, însă, că pentru cineva înfometat gustul va părea foarte bun. – După aceea, ridică mâna, cu palma în afară. – Să continuăm.

Imaginea din spatele lui se schimbă – ecranul arătă o câmpie netedă, nesfârșită, sub doi sori, plină, de la un capăt la celălalt al orizontului, cu plante – niște chestii urâte, înalte cât Tuf, cu tulpinile și frunzele de-un negru uleios, cu vârfurile îndoite sub greutatea unor păstăi dolofane, albicioase, din care picura un fluid gros, deschis la culoare.

— Acestea sunt numite, din motive necunoscute mie, păstăi-tricotate. Cu cinci ani în urmă, v-am dat omnigrăunțe, a căror producție calorică pe metru pătrat e spectaculos mai mare decât cea a nanogrâului, neoierbii sau a altor cereale pe care le foloseați până atunci. Am remarcat că ați cultivat omnigrăunțele în mod extensiv și ați obținut beneficiile scontate. Dar am observat că ați continuat să semănați nanogrâu, neoiarbă, păstăi-aromate, mirosici și numeroase alte tipuri

de fructe și legume, fără îndoială de dragul varietății și plăcerii culinare. Acest lucru trebuie să înceteze. Varietatea culinară este un lux pe care s'uthlamezii nu și-l pot permite. Cuvântul de ordine trebuie să fie eficiența calorică. Fiecare metru pătrat de teren agricol de pe S'uthlam și de pe asteroizii numiți Cămări trebuie folosit imediat pentru păstăile-tricotate.

— Ce-i lichidul ăla vâscos care se scurge? întrebă cineva.

— Chestia asta e fruct sau legumă? vru să știe un reporter.

— Poți face pâine din ea? se interesă altul.

— Păstăile-tricotate, răspunse Tuf, nu sunt comestibile.

Un vuiet subit cuprinse încăperea, în timp ce o sută de persoane strigau, dădeau din mâini, puneau întrebări și țineau discursuri.

Haviland Tuf așteptă până se făcu tăcere.

— În fiecare an, după cum poate confirma primul consilier, dacă are amabilitatea, terenurile dumneavoastră agricole produc o parte în continuă scădere din necesarul de calorii al populației s'uthlameze ce se extinde, diferența fiind obținută prin producția crescândă a fabricilor de hrană, în care petrochimicalele sunt prelucrate pentru a fi transformate în pișcoturi nutritive, paste și alte lucruri sintetice comestibile. Din nefericire, petrolul este o resursă neregenerabilă, așa că veți rămâne fără el. Procesul poate fi întârziat, dar, în cele din urmă, va fi inexorabil. Fără îndoială, veți importa de pe alte planete, dar comerțul interstelar nu vă poate aduce prea mult. Cu cinci ani în urmă, am introdus în mările dumneavoastră un plancton dintr-o varietate numită eșarfă neptuniană, ale cărui colonii acoperă acum plajele și plutesc pe valurile de deasupra platformelor continentale. După ce va muri și va putrezi, eșarfa neptuniană poate servi ca substitut pentru petrochimicale în fabricile de hrană. Păstăile-tricotate pot fi considerate un analog neacvatic al eșarfei neptuniene. Păstăile produc un fluid care are anumite similarități biochimice cu țițeiul – suficient de asemănătoare pentru ca fabricile de hrană, după o readaptare minimală, ușor de efectuat pe o planetă cu indubitabila dumneavoastră experiență tehnică, să-l poată folosi eficient pentru a-l transforma în mâncare. Dar trebuie să atrag atenția că nu puteți planta păstăile ici, colo, ca un supliment al culturilor actuale. Pentru un beneficiu maxim, trebuie să fie plantate pretutindeni, înlocuindu-se complet omnigrăunțele, neoiarba și altă floră pe care obișnuiați s-o folosiți pentru alimentație.

O femeie zveltă, din fundul sălii, se urcă pe scaun pentru a fi văzută din mulțime.

— Tuf, cine ești tu, ca să ne spui că trebuie să renunțăm la mâncarea adevărată? țipă ea, furioasă.

— Eu, doamnă? Sunt doar un umil inginer ecolog, angajat în practicarea profesiunii sale. Nu eu trebuie să iau decizii pentru dumneavoastră. Sarcina mea, atât de vizibil nerecunoscută, constă în a vă prezenta fapte și a vă sugera anumite remedii posibile, care ar putea fi eficiente, chiar dacă-s neplăcute. Dar, în final, guvernul și populația S'uthlam-ului vor hotărî ce cale vor urma.

Auditoriul se agită din nou. Tuf ridică un deget.

— Liniște, vă rog! Voi încheia curând prezentarea mea.

Imaginea de pe teleecran se schimbă din nou.

— Anumite specii și strategii ecologice introduse cu cinci ani în urmă, când am fost prima oară angajat de S'uthlam, pot și trebuie să fie folosite în continuare. Fermele de ciuperci și mucegaiuri din subsolul orașelor pot fi menținute și extinse. Pot să vă arăt noi varietăți de mucegaiuri. Există posibilități mai eficiente pentru cultivarea mărilor, metode care includ utilizarea fundului oceanelor, ca și suprafața apelor. Creșterea eșarfei neptuniene poate fi stimulată și încurajată, până va acoperi fiecare metru pătrat de oglindă a apelor sărate. Ovăzul-de-zăpadă și tuberculii-de-tunel pe care le aveți rămân speciile alimentare optime pentru regiunile arctice înghețate. Deșerturile au fost făcute să înflorească, mlaștinile – asanate și făcute productive. Tot ce se putea face solului sau mării s-a făcut. Rămâne doar aerul. De aceea, propun introducerea unui ecosistem complet, viu, în atmosfera superioară. Vedeți în spatele meu, pe ecran, ultima verigă din acest lanț nou al hranei, pe care propun să-l făuresc pentru dumneavoastră. Această creatură imensă, de culoare întunecată, cu aripi negre, triunghiulare, este un plutitor-pe-vânt claremontinez, numit și *ororo*, un analog îndepărtat al unor specii mai bine cunoscute, precum zâna neagră din Kavalaanul Superior sau manta-cu-coadă-biciuitoare de pe Hemador. Un animal de pradă din atmosfera superioară, planor și vânător, născut în înalturi, creatură a vântului, care trăiește și moare în zbor, fără să atingă vreodată solul sau marea. Într-adevăr, o dată asolizat, un plutitor-pe-vânt piere curând, pentru că-i este imposibil să ajungă iarăși în înalturi. Pe Claremont, specia este mică și ușoară, iar despre carnea ei se spune că-i tare, ca tăbăcită. Mănâncă orice pasăre ce are ghinionul să se aventureze la altitudinea unde vânează, precum și diferite microorganisme și mucegaiuri aeriene, ca și ciuperci purtate de vânt, pe care-mi propun să le introduc în atmosfera superioară. Am produs pentru S'uthlam un plutitor-pe-vânt modificat genetic, cu o deschidere a aripilor de vreo douăzeci de metri, cu capacitatea de a coborî până aproape de nivelul copacilor, cu masa trupului de vreo șase ori mai mare decât cea a originalului. Un sac mic cu hidrogen, situat în spatele organelor de simț, va permite animalului

să zboare în ciuda greutății mai mari. Cu aerocarele și avioanele dumneavoastră, nu veți avea nici o dificultate să vânați și să ucideți plutitorii-pe-vânt. Veți descoperi că sunt o excelentă sursă de proteine. Dintr-o onestitate deplină, trebuie să adaug că aceste modificări ecologice nu vor fi gratuite. Microorganismele, ciupercile și mucegaiurile se vor reproduce foarte repede pe cerul dumneavoastră, neavând dușmani naturali. Etajele superioare ale turnurilor rezidențiale mai înalte vor fi acoperite de mucegai și ciuperci, așa că va fi nevoie de curățenie suplimentară. Multe din păsările băștinașe de pe S'uthlam și acele specii pe care le-ați adus de pe planete precum Tara sau Vechiul Pământ vor pieri, înlăturate de acest nou ecosistem aerian. În cele din urmă, cerul însuși se va întuneca, veți primi mult mai puțină lumină solară, iar climatul va suferi o schimbare permanentă. Însă n-am extrapolat aceste evenimente pentru mai mult de trei sute de ani. Din moment ce vă așteaptă dezastrul într-un timp mult mai scurt – dacă nu se face nimic – continuu să recomand cursul evenimentelor pe care l-am expus.

Reporterii de la știri săriră în picioare și începură să răcnească întrebări. Tolly Mune era deprimată și încruntată, în vreme ce primul consilier Cregor Blaxon rămăsese liniștit, privind drept înainte, cu un zâmbet pe figura-i ascuțită, slabă, cu ochii sticloși.

— Un moment, vă rog, se adresă vălmășagului Haviland Tuf. Să concluzionez. Ați auzit recomandările mele și ați văzut speciile cu ajutorul cărora intenționez să reproiectez ecologia dumneavoastră. Fiți atenți! Presupunând că Înaltul Consiliu va opta într-adevăr pentru folosirea animalului-de-carne, a păstăilor-tricotate și a păsării ororo, în felul pe care l-am expus, calculatoarele *Arcei* prevăd o remediere semnificativă a crizei alimentare. Priviți!

Toți ochii se îndreptară spre teleecran. Chiar și Tolly Mune întoarse capul. Primul consilier Cregor Blaxon, cu zâmbetul încă pe buze, se ridică de pe scaun, cu mâinile în buzunare, și privi curajos ecranul. Pe acesta apăru o grilă, o linie roșie fugări una verde, iar datele se înșirară pe o axă, pe cealaltă fiind mărimea populației.

Zgomotul încetă.

Tăcerea se prelungi.

Apoi, într-un târziu, până și cei din fundul sălii îl auziră pe Cregor Blaxon tușind și zicând:

— Tuf, e greșit!

— Domnule, vă asigur că nu.

— Asta-i înainte, nu-i așa? Nu după. Uite, toată ecoingineria, în cazul în care cultivăm doar păstăile alea, mările sunt acoperite de eșarfa

neptuniană, cerul se întunecă din cauza hranei zburătoare, munții-de-carne se află în fiecare pivniță...

— Animale-de-carne, îl corectă Tuf, dar recunosc că munte-de-carne dovedește un anumit fler... Aveți darul limbajului colorat și al terminologiei ce rămâne în memorie.

— Toate astea, continuă încăpățânat Blaxon, sunt schimbări radicale, Tuf. Aș zice că avem dreptul să ne așteptăm la îmbunătățiri radicale.

Câțiva loialiști începură să aclame.

— Dar această schemă, concluzionă primul consilier, arată... dar poate o interpretez greșit.

— Prim consilier, popor al S'uthlam-ului, zise Haviland Tuf, interpretarea dumneavoastră este corectă. Dacă adoptați fiecare sugestie a mea, veți amâna cu adevărat ziua catastrofală a socotelilor. O veți amâna, domnule, nu o veți înlătura. Veți avea foamete în masă peste optsprezece ani, după extrapolarea actuală, sau peste o sută nouă, după cum arată cealaltă extrapolare, dar veți avea cu siguranță foamete. Singura, adevărata și permanenta soluție nu se găsește la bordul *Arcei* mele, ci în mintea și măruntaiele fiecărui cetățean s'uthlamez. Trebuie să practicați abstinența și să introduceți imediat controlul nașterilor. Trebuie să încetați imediat procrearea fără discernământ!

— Oh, nu! gemu Tolly Mune.

Dar văzuse ce se petrecea și sări în picioare, îndreptându-se spre el și strigând să se formeze un cordon de securitate, înainte să se dezlănțuie iadul.

— A devenit o amărâtă de obișnuință să te salvez, spuse Tolly Mune mult mai târziu, când se întorseseră în siguranța navetei lui Tuf, *Phoenix,* aflată în dana de pe ramificația șase.

Două plutoane de pază, înarmate cu puști paralizante și măciuci, stăteau în afara navei, ținând la distanță mulțimea zgomotoasă, ce sporea din ce în ce.

— Ai o bere? întrebă ea. Am poftă de una.

Alergarea înapoi la navetă fusese chinuitoare, chiar înconjurați de paznici. Tuf fugise în salturi uimitoare, bizare. Trebuia însă să recunoască faptul că avusese o viteză surprinzătoare.

— Cum te simți? se interesă Tolly.

— O baie zdravănă a înlăturat majoritatea scuipatului de pe persoana mea, răspunse Haviland Tuf, așezându-se pe scaun cu demnitate. Veți găsi bere în frigiderul de sub masa de joc. Serviți-vă, dacă doriți.

Dax începu să zgârie piciorul lui Tuf, înfigându-și ghearele micuțe în stofa sinilie a costumului de parașutist, în care se îmbrăcase acesta. Tuf întinse mâna-i imensă și ridică motanul.

— În viitor, îi spuse el cotoiului, va trebui să mă însoțești tot timpul, astfel încât să fiu avertizat despre posibilitatea ivirii unor asemenea manifestări.

— Ai fi fost teribil de atenționat, interveni Tolly Mune, scoțând o bere, dacă mi-ai fi spus că intenționezi să condamni credința noastră, biserica și întregul nostru mod amărât de viață. Te așteptai să-ți dea o medalie?

— Aplauze ar fi fost de ajuns.

— Te-am avertizat cu mult timp în urmă, Tuf. Nu ești popular pe S'uthlam dacă te declari anti-viață.

— Refuz să fiu etichetat astfel. Mă exprim deschis în favoarea vieții. Într-adevăr, creez zilnic viață în bazinele mele de clonare. Am o hotărâtă aversiune personală față de moarte, găsesc entropia dezgustătoare, iar dacă aș fi invitat să asist la moartea fierbinte a universului, aș prefera, cu siguranță, să fac altceva. Cu toate acestea, comandant de port Mune, am spus ceea ce trebuia spus. Procrearea nelimitată, așa cum o predică Biserica Evoluției Vieții și cum e practicată de majoritatea s'uthlamezilor, cu excepția dumneavoastră și a camarazilor dumneavoastră zeroiști, este iresponsabilă și nebunească, producând o creștere în progresie geometrică a populației, ceea ce, cu siguranță, va distruge mândra dumneavoastră civilizație.

— Haviland Tuf, profetul pieirii! oftă comandanta de port. Te plăceam mai mult în postura de ecolog tâlhar și iubăreț.

— Oriunde mă duc, descopăr că eroii reprezintă o specie pe cale de dispariție. Poate că-s mai plăcut din punct de vedere estetic când răcnesc neadevăruri liniștitoare printr-un filtru de păr facial, într-un videospectacol melodramatic, plin de fals optimism și de complezență postcoitală. Un simptom al gravei boli s'uthlameze – preferința orbească pentru lucruri așa cum le-ar vrea oamenii, nu așa cum sunt. E timpul ca planeta pe care trăiți să vadă adevărul gol-goluț, fie că-i figura mea lipsită de păr sau foametea aproape certă din viitorul dumneavoastră.

Tolly Mune sorbi din bere și se uită la el.

— Tuf, îți amintești ce am spus acum cinci ani?

— După câte țin minte, ați spus multe lucruri importante.

— La sfârșit, se răsti ea nerăbdătoare. Când am decis să te ajut să fugi cu *Arca*, în loc să-l ajut pe Josen Rael să ți-o ia. M-ai întrebat de ce și ți-am spus ce motive aveam.

— Ați spus că puterea corupe, că puterea absolută corupe în mod absolut, că *Arca* îi corupsese deja pe primul consilier Josen Rael și pe

colaboratorii săi, că era mai bine ca nava de germinare să rămână în posesia mea, pentru că eu sunt un om incoruptibil.

Femeia avu un zâmbet șters.

— Nu chiar, Tuf. Am spus că nu cred că există un om incoruptibil, dar dacă ar exista, acela ai fi tu.

— Într-adevăr... zise Tuf, mângâindu-l pe Dax. M-ați corectat.

— Acum mă întreb din nou... Știi ce-ai făcut? Pentru început, ai dărâmat alt guvern. Creg nu va supraviețui acestei povești. Ai spus întregii planete că-i un mincinos. Poate așa-i corect: tu l-ai ridicat, tu l-ai doborât. Se pare că primii consilieri nu rezistă la putere multă vreme când apari. Dar să lăsăm asta. Ai spus unei mulțimi formate din vreo treizeci și ceva de miliarde de membri ai Bisericii Evoluției Vieții că cele mai profunde credințe religioase ale lor nu-s decât vorbe goale. Și că baza întregii filosofii tehnocratice, care a dominat politica guvernului timp de secole, e greșită. Vom fi norocoși dacă la următoarele afurisite de alegeri nu-i vom avea din nou la putere pe expansioniști. Iar dacă se întâmplă asta, vom avea război. Vandeen, Jazbo și ceilalți aliați nu vor tolera alt guvern expansionist. Probabil că m-ai distrus și pe mine. Din nou. În afară de cazul în care picioarele mele afurisite vor fi mai iuți decât atunci când ai fost aici ultima oară. În loc de o iubită interstelară sunt o birocrată încuiată, bătrână, căreia îi place să mintă despre escapadele ei sexuale. Și am ajutat anti-viața, oftă ea. Se pare că ești decis să mă vezi în dizgrație. Dar asta nu-i nimic, Tuf. Pot avea grijă de mine. Problema principală rămâne că ți-ai asumat rolul de a dicta politica a peste patruzeci de miliarde de oameni, având doar o vagă idee despre consecințe. Cu ce autoritate? Cine ți-a dat dreptul?

— Consider că orice ființă umană are dreptul de a spune adevărul.

— Și dreptul de a cere ca o rețea planetară de știri să-i răspândească vorbele? De unde vine amărâtul ăsta de drept al tău? Există mai multe milioane de oameni pe S'uthlam, inclusiv eu, care fac parte din facțiunea zeroistă. N-ai spus nimic în plus față de ceea ce spunem noi de ani de zile. Tu ai strigat doar mai tare.

— Sunt conștient că-i așa. Sper că vorbele din această seară, indiferent cu câtă amărăciune au fost primite, vor avea până la urmă un efect benefic asupra politicii și societății s'uthlameze. Poate că Cregor Blaxon și tehnocrații săi vor descoperi adevărul că nu poate exista o salvare reală în ceea ce a numit „Înflorirea produsă de Tuf", iar dumneavoastră i-ați spus „miracolul păinilor și peștilor". Poate că, din acest moment, politica și opiniile se vor schimba. Poate că facțiunea zeroistă va triumfa la următoarele alegeri.

Tolly Mune se încruntă.

— Al naibii de puțin probabil, după cum știi prea bine. Și dacă zeroiștii vor câștiga, se pune problema ce dracu' putem face. Vom avea dreptul *să impunem* controlul nașterilor? M-aș mira. Oricum, să lăsăm asta. Ideea mea e că nu deții monopolul afurisitului de adevăr. Orice zeroist ar fi putut ține discursul tău. Ce naiba, jumătate din tehnocrați știu ce conține registrul de stare civilă! Creg nu-i prost. Cum n-a fost nici sărmanul Josen. Ceea ce ți-a permis să faci ce-ai făcut a fost *puterea*, Tuf. Puterea *Arcei*. A ajutorului pe care puteai să-l dai sau să nu-l dai, după plac.

— Într-adevăr..., clipi Tuf. Nu pot să vă contrazic. Tristul adevăr al istoriei este că masele iraționale îl urmează pe cel puternic, nu pe cel înțelept.

— Și tu ce ești, Tuf?

— Doar un umil...

— Da, da, se răsti ea. Știu, un afurisit de umil inginer ecolog. Un umil inginer ecolog care a decis, de capul lui, să facă pe profetul. Un umil inginer ecolog care a vizitat S'uthlam-ul exact de două ori în viață, cu totul vreo sută de zile, dar se consideră îndreptățit să ne răstoarne guvernul, să ne discrediteze religia, să spună unei mulțimi de patruzeci și ceva de miliarde de persoane necunoscute câți copii amărâți trebuie să aibă. Concetățenii mei pot fi proști, cu vederi înguste, orbi, dar sunt ai mei, Tuf! Nu cred că-s de acord cu venirea ta aici în scopul de a ne remodela conform vederilor tale luminate!

— Resping această acuzație, doamnă! Oricare ar fi standardele mele personale, nu caut să le impun pe S'uthlam. M-am străduit să elucidez anumite adevăruri, să fac populația dumneavoastră conștientă de anumite ecuații reci, nemiloase, al căror rezultat fiind cu certitudine dezastrul, iar acest lucru nu poate fi schimbat prin credințe, rugăciuni sau povești de dragoste melodramatice pe rețeaua video.

— Ai fost plătit..., începu Tolly Mune.

— Insuficient, o întrerupse Tuf.

Femeia zâmbi, fără să vrea.

— Ai fost plătit pentru inginerie ecologică, Tuf, nu pentru instruire religioasă sau politică. Mulțumesc!

— Cu plăcere, comandant de port Mune. Ecologie... Să analizăm cuvântul, dacă vreți. Să medităm asupra înțelesului său. Probabil că un ecosistem poate fi asemănat cu o mare mașinărie biologică. Dacă vom continua această analogie, umanitatea ar putea fi considerată o parte a mașinăriei. O parte importantă – motorul sau un circuit-cheie –, dar nu ceva în afara mecanismului, după cum se crede în mod greșit. În

concluzie, atunci când unul ca mine reface o ecologie, trebuie, în mod necesar, să remodeleze și oamenii.

— Mă înfiorezi, Tuf! Ai stat prea mult singur pe nava asta!

— O opinie pe care n-o împărtășesc.

— Oamenii nu-s inele-pulsatorii vechi sau țevi de blaster, să-i poți regla.

— Oamenii sunt mai complecși și mai recalcitranți decât orice componentă mecanică, electronică sau biochimică, fu de acord Tuf.

— Nu asta am vrut să spun.

— S'uthlamezii sunt deosebit de dificili.

Tolly Mune scutură din cap.

— Amintește-ți ce-am spus! Puterea corupe.

— Într-adevăr.

În acest context, femeia nu-și dădu seama ce înțeles atribuise el vorbelor.

Haviland Tuf se ridică de pe scaun.

— Sejurul meu aici va înceta în scurt timp, spuse el. Chiar în acest moment, cronourzeala *Arcei* accelerează creșterea organismelor din bazinele de clonare. *Vasiliscul* și *Manticora* sunt pregătite să facă livrarea, în cazul în care Cregor Blaxon – sau succesorul său – va decide, până la urmă, să-mi accepte recomandările. Estimez că, în zece zile, S'uthlam-ul va avea animale-de-carne, păstăi-tricotate, ororo și celelalte. Iar după aceea voi pleca.

— Încă o dată abandonată de iubitul meu legat de stele, zise înciudată Tolly Mune. Poate reușesc să scot ceva din asta...

Tuf se uită la Dax.

— Ușurință condimentată cu amărăciune, comentă el, apoi se uită iar la cotoi și clipi. Cred că am adus un mare serviciu S'uthlam-ului. Regret orice neplăcere personală provocată de metodele mele. Nu aceasta mi-a fost intenția. Permiteți-mi să fac unele mici remedieri.

Femeia se uită cu duritate la el.

— Cum ai să faci asta, Tuf?

— Un cadou mărunt. Nu m-am putut împiedica să nu remarc, pe când erați la bordul *Arcei*, afecțiunea cu care ați tratat pisoii. Și nici faptul că aceasta a fost reciprocă. Aș dori să vă dăruiesc două dintre pisicile mele, ca dovadă a stimei ce v-o port.

— Sperând că aceste adevărate terori vor izgoni oamenii siguranței care vor veni să mă aresteze? mârâi Tolly Mune. Nu, Tuf. Apreciez oferta, mă tentează cu adevărat, dar paraziții sunt ilegali în pânză, îți minte? Nu-i pot lua.

— În calitate de comandant de port, aveți autoritatea să schimbați regulamentul respectiv.

— Oh, da! Ar fi grozav! Anti-viață și coruptă! Aș deveni teribil de populară!

— Sarcasm, îl informă Tuf pe Dax.

— Și ce-o să se întâmple cu ele după ce voi fi schimbată din funcție?

— Am încredere în abilitatea dumneavoastră de a supraviețui acestei furtuni politice, așa cum ați ocolit-o pe cea de dinainte.

— Drăguț din partea ta, râse ea răgușit. Dar n-o să meargă.

Haviland Tuf rămase tăcut, cu figura-i golită de orice expresie. În cele din urmă, ridică un deget.

— Am imaginat o soluție. Pe lângă cei doi pisoi, vă voi dărui o navă. După cum știți, am o supraabundență de nave. Puteți păstra pisicile acolo, la bordul ei, adică, din punct de vedere tehnic, în afara jurisdicției Portului S'uthlam. Vă voi lăsa și hrană suficientă pentru cinci ani, ca să nu se poată spune că dați așa-zișilor paraziți caloriile de care au nevoie ființele umane flămânde. Pentru a vă susține în viitor imaginea publică veștejită, puteți anunța la știri că aceste două feline sunt ostatici care garantează că-mi voi ține promisiunea de a reveni pe S'uthlam, peste cinci ani.

Tolly Mune lăsă să i se întindă pe figura-i urâtă un zâmbet chinuit.

— S-ar putea să meargă, fir-ar să fie! Îmi vine greu să rezist! Și o navă, ai zis?

— Într-adevăr.

— Ești prea convingător, rânji ea. În regulă. Ce pisici?

— Îndoială și Ingratitudine.

— Sunt convinsă că aici se ascunde o aluzie, dar nu-mi pasă. Și hrană pentru cinci ani?

— Suficientă până în ziua când, peste cinci ani, mă voi reîntoarce să plătesc restul facturii.

Tolly Mune se uită la el – figura lungă, albă, calmă, mâinile albe încrucișate pe burta umflată, capela cu cozoroc pe capul chel, pisoiul negru în poală. Se uită la el îndelung, insistent, apoi, fără un motiv pe care să-l știe, mâna îi tremură un pic, iar berea curse din paharul deschis pe mâneca ei. Simți umezeala rece pătrunzând în bluză, scurgându-se spre încheietura mâinii.

— Oh, ce bucurie! zise ea. Tuf și iarăși Tuf! Abia aștept!

5. O FIARĂ PENTRU NORN

Când îl găsi bărbatul slăbănog, Haviland Tuf bea singur, în colțul cel mai întunecos al berăriei din Tamber. Își ținea coatele pe masă, iar creștetul capului său chel aproape atingea grinda joasă, din lemn, de deasupra. Patru halbe goale stăteau în fața lui, cu interiorul mânjit de inele de spumă, în timp ce o a cincea, pe jumătate plină, era ținută în mâinile lui uriașe, albe.

Dacă Tuf își dăduse seama de privirile curioase pe care le îndreptau ceilalți, din când în când, spre el, nu arătase prin nimic.

Își sorbea berea metodic, cu figura inexpresivă. Părea bizar și solitar așa cum bea de unul singur, în separeu...

Dar nu era *chiar* singur. Pe masă, în fața lui, stătea Dax, un ghem de blană neagră. Din când în când, Tuf punea halba jos și-și mângâia alene însoțitorul tăcut. Dax nu se clintea din poziția lui confortabilă dintre halbele goale. Motanul era la fel de mare, în comparație cu alte pisici, pe cât era Haviland Tuf față de alți oameni.

Când bărbatul slăbănog veni spre separeul lui Tuf, acesta nu zise nimic. Se uită la el, clipi și așteptă să spună ce voia.

— Ești Haviland Tuf, vânzătorul de animale, afirmă bărbatul cel slab.

Într-adevăr, individul era un bărbat dureros de slab. Veșmintele lui, din piele neagră și blană cenușie, atârnau pe el, încrețindu-se ici, colo. Dar se vedea că-i un personaj de oarecare importanță, din moment ce purta pe frunte, sub claia de păr negru, o coroniță îngustă din alamă. Iar degetele îi erau împodobite de o mulțime de inele.

Tuf îl scărpină pe Dax în spatele unei urechi negre.

— Nu-i suficient că solitudinea noastră a fost încălcată, îi spuse el pisicii, vocea sa de bas profund fiind doar un pic modulată. N-a fost suficient că mâhnirea noastră a fost violată. Se pare că trebuie să suportăm calomnii și insulte. Domnule, se adresă el bărbatului slăbănog, sunt cu adevărat Haviland Tuf și poate că s-ar putea spune că, într-un fel, fac negoț cu animale. Dar poate că nu mă consider vânzător de animale. Poate mă consider inginer ecolog.

Slăbănogul dădu din mână, iritat, și se așeză neinvitat pe banca din fața lui Tuf.

— Am auzit că ai o veche navă de germinare a CIE. Asta nu te face inginer ecolog, Tuf. Au murit cu toții, de veacuri. Dar dacă preferi să ți se spună inginer ecolog, foarte bine. Am nevoie de serviciile tale. Vreau să cumpăr un monstru, o fiară mare, fioroasă.

— Aha, se adresă Tuf din nou pisicii, străinul care s-a așezat nepoftit la masa mea vrea să cumpere un monstru! Cu regret vă informez că solicitarea dumneavoastră e zadarnică. Monștrii sunt făpturi mitologice, domnule, precum stafiile, vârcolacii și birocrații competenți. Mai mult, în acest moment nu mă ocup de vânzarea de animale, nici de alte aspecte ale profesiei mele. Consum această excelentă bere tamberkineză și jelesc.

— Jelești? se interesă slăbănogul. Pe cine?

Nu părea că are chef să plece.

— Jelesc o pisică, îi răspunse Haviland Tuf. Se numea Distrugere și mi-a fost tovarășă ani îndelungați, domnule. A murit pe o planetă numită Alyssar, pe care am avut nenorocul s-o vizitez. De mâna unui prințișor barbar de acolo, un tip deosebit de respingător.

Se uită la coronița slăbănogului.

— Nu cumva sunteți și dumneavoastră un prințișor barbar?

— Bineînțeles că nu.

— Norocul dumneavoastră.

— Îmi pare rău de pisica ta, Tuf. Îți înțeleg simțămintele, da, da, am trecut prin așa ceva și eu, de o mie de ori.

— De o mie de ori, repetă sec Tuf. Ar trebui să aveți în vedere eforturi mai serioase pentru îngrijirea animalelor dumneavoastră.

Slăbănogul ridică din umeri.

— Animalele mor. N-ai ce să faci. Colți, gheare și toate celelalte, da, da... ăsta-i destinul lor. A trebuit să mă obișnuiesc să le văd ucise pe cele mai bune, chiar în fața ochilor mei. Despre asta am venit să vorbesc cu tine, Tuf.

— Într-adevăr?

— Mă numesc Herold Norn și sunt maestru principal pentru animale al casei mele, una dintre Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica.

— Lyronica. Numele nu mi-e complet necunoscut. O planetă mică, puțin colonizată, cu oarecare înclinații sălbatice, dacă țin bine minte. Poate asta explică transgresiunea manierelor civilizate...

— Sălbatice? zise Norn. Pălăvrăgeli tamberkineze, Tuf! Fermieri afurisiți! Lyronica este bijuteria sectorului. Ai auzit de arenele noastre pentru animale?

Haviland Tuf îl scărpină încă o dată pe Dax după ureche, un scărpinat ciudat, ritmic, iar motanul se descolăci, căscă și-l privi pe slăbănog cu ochi mari, aurii, strălucitori. Toarse încet.

— Mici pepite de informații mi-au căzut în urechi, în timpul peregrinărilor mele. Poate veți binevoi să vă dezvoltați propunerea, Herold Norn, astfel încât eu și Dax s-o putem analiza.

Herold Norn își frecă mâinile și dădu din cap.

— Dax? Sigur. Un animal frumos, deși eu personal nu-s atras de animalele care nu pot lupta. Am spus întotdeauna că adevărata frumusețe constă în puterea de a ucide.

— O atitudine idiosincratică, declară Tuf.

— Nu, nu, îl contrazise Norn. Deloc. Sper că munca ta aici nu te-a molipsit de mofturile tamberkineze.

Tuf își goli halba în tăcere, apoi făcu semn pentru încă două. Ospătarul le aduse prompt.

— Mulțumesc, zise Norn, când halba fu așezată, aurie și înspumată, în fața lui.

— Continuați, domnule.

— Da. Ei bine, Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica se întrec în arenele pentru animale. A început... cu secole în urmă. Înainte de asta, casele se războiau. Așa-i mai bine. Onoarea familiei e păstrată, se fac averi, nu-i omorât nimeni. Vezi, fiecare casă stăpânește moșii imense, larg întinse pe planetă și, pentru că teritoriul este slab colonizat, viața animală prosperă. Seniorii Marilor Case au decis, cu mulți ani în urmă, în vremuri de pace, să aibă loc lupte de animale. Un divertisment plăcut, înrădăcinat adânc în istorie. Poate ai auzit de vechiul obicei al luptelor de cocoși și de poporul de pe Vechiul Pământ, romanii, care puneau tot felul de fiare ciudate să se lupte între ele în arenele mari pe care le aveau?

Norn se opri și sorbi din bere, așteptând un răspuns, dar Tuf îl mângâie pe Dax și nu zise nimic.

— N-are importanță, spuse în cele din urmă lyronicanul și-și șterse spuma de la gură cu dosul palmei. Acesta a fost începutul sportului. Fiecare casă are terenul ei anume și animalele ei specifice. Casa de Varcour, de exemplu, se întinde în sudul fierbinte, mlăștinos. Îi place să trimită în arenă șopârle-lei uriașe. Feridian, un domeniu de la munte, și-a făcut averea cu ajutorul unei specii de maimuțe-de-munte, numite, după cum e normal, *feridian*. Propria mea casă, Norn, se află pe câmpiile înierbate de pe întinsul continent din nord. Am trimis o sută de fiare diferite să lupte în arenă, dar suntem celebri pentru colț-de-oțel-i.

— Colț-de-oțel-i! Numele este evocator.

— Da, spuse mândru Norn, zâmbind. Ca maestru principal pentru animale, am pregătit mii. Oh, sunt niște animale drăguțe! Mari cât tine, cu blana de cea mai minunată culoare albastră-neagră, aprige și neobosite!

— Pot presupune că acești colț-de-oțel-i sunt de descendență canină?

— Dar *cu ce* canini!

— Și-mi cereți un monstru.

Norn sorbi iar din bere.

— Adevărat, adevărat. Oamenii de pe zece planete învecinate vin pe Lyronica pentru a privi fiarele luptând în arenă și pentru a paria cine va învinge. Se înghesuie îndeosebi în Arena de Bronz, care se află, de șase sute de ani, în Orașul Tuturor Caselor. Acolo se duc cele mai mari lupte. Bogăția caselor noastre, a planetei noastre, a ajuns să depindă de ele. Fără ele, bogații de pe Lyronica ar fi la fel de săraci ca fermierii de pe Tamber.

— Da...

— Înțelegi, bogăția asta este distribuită caselor în funcție de onoarea lor, în funcție de victoriile lor. Casa de Arneth a ajuns cea mai mare și mai puternică din cauză că are multe fiare ucigătoare pe diferitele sale domenii. Rangul celorlalte e în concordanță cu rezultatele obținute în Arena de Bronz.

— Iar Casa de Norn e ultima și cea de pe urmă dintre Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica, zise Tuf, clipind, în timp ce Dax toarse mai puternic.

— Știi?

— Domnule, sare în ochi! Dar îmi vine în minte o obiecție. Conform regulilor Arenei de Bronz, nu va fi considerată lipsită de etică procurarea și introducerea în concurs a unor specii care nu-și au sorgintea pe faimoasa dumneavoastră planetă?

— Există precedente. Cu vreo șaptezeci de ani în urmă, a venit un concurent chiar de pe Vechiul Pământ, cu o creatură numită lup de pădure, pe care o antrenase. Casa de Colin l-a sprijinit, într-un moment de nebunie. Sărmana lui fiară a fost asmuțită asupra unui colț-de-oțel nornian și s-a dovedit departe de a-l egala. Mai există și alte cazuri. În ultimii ani, din nefericire, colț-de-oțel-ii noștri nu s-au înmulțit bine. Animalele sălbatice de pe câmpii au murit, iar cele care au rămas au devenit iuți și au învățat să se ferească, fiind greu pentru oamenii casei noastre să le captureze. În custile de înmulțire, rasa pare să se fi moleșit, în ciuda eforturilor mele și ale maeștrilor pentru animale de dinaintea mea. Norn a câștigat puține victorii în ultima vreme, iar eu nu voi rămâne maestru principal dacă nu fac ceva. Am ajuns săraci. Când am auzit că

Arca a venit pe Tamber, am decis să te caut. Vreau să încep o nouă eră de glorie pentru Norn, cu ajutorul tău.

Haviland Tuf rămase foarte liniștit.

— Înțeleg dilema pe care trebuie s-o înfruntați. Dar țin să vă informez că nu obișnuiesc să vând monștri. *Arca* este o navă de germinare, proiectată de Imperialii Pământului cu mii de ani în urmă pentru a-i decima pe hrangani prin biorăzboi. Pot descărca un adevărat corn al abundenței de boli și molime, iar în biblioteca de celule am material de clonare pentru nenumărate specii din mai mult de o mie de planete, dar monștri adevărați, de soiul de care am înțeles că aveți nevoie, sunt într-o cantitate ceva mai redusă.

Herold Norn păru dezamăgit.

— Deci, n-ai nimic?

— Nu acestea au fost cuvintele mele. Bărbații și femeile din dispărutul Corp al Inginerilor Ecologi utilizau, din timp în timp, specii pe care cei neinformați sau superstițioși le-ar fi etichetat drept monstruoase, din motive atât psihologice, cât și ecologice. Am câteva asemenea animale în stoc – un număr ridicol, poate doar câteva mii, oricum nu mai mult de zece mii. Pentru a da o cifră mai exactă, ar trebui să-mi consult calculatorul.

— Câteva mii de monștri! se însufleți iar Norn. Un stoc mai mult decât suficient! Cu siguranță că vei găsi în el și o fiară pentru Norn!

— Poate că da. Sau poate că nu. Există două posibilități.

Îl privi pe Norn, cu figura lungă calmă, lipsită de emoție, și continuă:

— Problemele de pe Lyronica îmi trezesc interesul într-un mod neserios, dar sunt fără angajament profesional pentru moment, după ce am oferit tamberkinezilor o pasăre care să-i scape de infestarea cu viermi-de-rădăcină. Mă interesează să cercetez mai îndeaproape planeta dumneavoastră și situația de acolo. Să ne întoarcem în Norn, domnule. Voi duce *Arca* pe Lyronica și voi vedea arenele pentru animale, apoi vom decide ce-i de făcut.

— Excelent! zâmbi Norn. Plătesc eu rândul ăsta!

Dax torcea tare, ca o navetă care cobora.

Arena de Bronz se afla chiar în centrul Orașului Tuturor Caselor, în locul în care cartierele stăpânite de Cele Douăsprezece Mari Case se întâlneau ca niște felii ale unei plăcinte uriașe. Fiecare enclavă a orașului întortocheat, din piatră, era înconjurată de ziduri. Fiecare purta un steag cu culorile sale distinctive, fiecare avea propria-i ambianță și stil. Dar toate se întâlneau la Arena de Bronz.

De fapt, Arena nu era din bronz, ci mai mult din piatră neagră și lemn lustruit. Se bomba în sus, fiind mai înaltă decât toate clădirile, cu excepția câtorva turnuri și minarete izolate. Avea deasupra o cupolă din bronz strălucitor, care sclipea în razele portocalii ale apusului. Din ferestre înguste priveau gargui – sculptați în piatră, forjați în fier, turnați în bronz. Porțile imense din zidurile de piatră neagră erau făurite tot din metal. Existau douăsprezece, câte una pentru fiecare cartier diferit al Orașului Tuturor Caselor. Culorile și gravurile de pe fiecare corespundeau casei respective.

Soarele Lyronicii era un pumn de flăcări roșii ce mânjeau orizontul spre vest, când Herold Norn îl conduse pe Haviland Tuf la jocuri. Oamenii de casă abia aprinseseră torțele cu gaz – obeliscuri din metal care se înălțau ca niște dinți ascuțiți într-un inel în jurul Arenei de Bronz – iar clădirea veche, gheboasă, fusese înconjurată de stâlpi pâlpâitori de flăcări albastre și portocalii. Tuf îl urmă pe Herold Norn, într-o mulțime de spectatori și oameni care pariau, pe ulițele pe jumătate pustii ale cartierului nornic, pe o stradă pavată cu rocă sfărâmată, trecând printre doisprezece colț-de-oțel-i din bronz, care mârâiau și scuipau, în poziții veșnice, de pe fiecare latură. Apoi ieșiră pe larga poartă Norn. Ușile erau făcute dintr-un amestec de abanos și alamă. Paznicii în uniforme, învești mântați tot în piele neagră și blană cenușie ca și Herold Norn, îl recunoscură pe maestrul pentru animale și-l lăsară să intre. Ceilalți se opriră să plătească, dând monede de aur sau oțel.

Arena era cel mai mare teren pentru animale. O adâncitură acoperită cu nisip alcătuia podeaua pentru luptă, aflată mult sub nivelul solului și înconjurată de ziduri din piatră înalte de patru metri. Chiar de lângă ziduri începeau rândurile de scaune ce înconjurau ascendent arena, urcând până la porți. Existau suficiente locuri pentru treizeci de mii de persoane, se fălise Norn, dar Tuf observă că de pe cele din spate nu prea se vedeau animalele, iar altele erau mascate de stâlpii de oțel. Prin clădire se aflau răspândite boxe pentru pariuri.

Herold Nord îl conduse pe Tuf la cele mai bune scaune din arenă, în fața sectorului Norn, despărțite doar de un parapet de peretele vertical de patru metri ce înconjura nisipul pe care avea loc lupta. Scaunele nu erau șubrede, din lemn și fier, ca acelea din rândurile de sus, ci adevărate tronuri din piele, suficient de largi să încapă în ele chiar și trunchiul masiv al lui Tuf. Și de-o comoditate luxoasă.

— Fiecare scaun este capitonat cu pielea unei fiare care a murit în mod nobil acolo jos, îi explică Herold Norn lui Tuf, în timp ce se așezau.

În fața lor, o echipă în uniforme albastre, dintr-o bucată, târau spre intrare carcasa unui animal groaznic la înfățișare, acoperit cu pene.

— O pasăre luptătoare a Casei Dealurilor Wrai, explică Norn. Maestrul Wrai pentru animale a trimis-o să înfrunte o șopârlă-leu varcouriană. O alegere nu tocmai fericită.

Haviland Tuf nu spuse nimic. Rămase țeapăn, drept, îmbrăcat într-un pardesiu cenușiu din vinilin ce-i ajungea până la glezne, cu umeri bombați. Pe cap purta o capelă verde cu cozoroc, având ca emblemă theta auriu al inginerilor ecologi. Ținea mâinile albe încrucișate pe burtă, în timp ce Herold Norn îl potopea cu un șuvoi de vorbe.

Când vorbi crainicul arenei, tunetul vocii sale amplificate bubui în jur:

— Al cincilea meci. Din partea Casei de Norn, un colț-de-oțel mascul, în vârstă de doi ani, cântărind 2,6 chintale, antrenat de maestrul junior pentru animale, Kers Norn. Debutant în Arena de Bronz.

Chiar sub ei, metalul scrâșni pe metal și o creatură de coșmar sări în arenă. Colț-de-oțel-ul era un gigant mițos, cu ochi roșii, înfundați în orbite, și cu două șiruri de dinți încovoiați de pe care se scurgeau bale – un lup crescut peste măsură, încrucișat cu un tigru-cu-colți-sabie, cu picioarele groase cât copacii tineri, având viteza și suplețea de ucigaș ascunse doar parțial de blana neagră-albăstruie care acoperea mușchii ce jucau. Colț-de-oțel-ul mârâi, iar arena reflectă ecoul sunetului. Ovații se dezlănțuiră peste tot.

Herold Norn zâmbi și spuse:

— Kern e un văr al meu, unul dintre cei mai promițători juniori. Mi-a spus că această fiară ne va face să ne mândrim cu ea. Da, da, îmi place cum arată! Ție nu?

— Fiind nou venit pe Lyronica și în Arena de Bronz, nu am criterii de comparație, declară Tuf cu voce inexpresivă.

Crainicul se făcu auzit din nou:

— Din partea Casei de Arneth-din-Pădurea-Aurită, o maimuță-sugrumătoare, în vârstă de șase ani, cântărind 3,1 chintale, antrenată de maestrul senior pentru animale, Danel Leigh Arneth. De trei ori veterană a Arenei de Bronz, de trei ori câștigătoare.

În partea cealaltă a adânciturii se deschise altă poartă – cea fasonată în aur și purpuriu – iar o doua fiară ieși afară, pe două picioare scurte, și privi în jur. Maimuța era scundă, dar teribil de solidă, cu un tors triunghiular și cap în formă de ghiulea, cu ochii îngropați sub o muchie grea din os. Brațele, dublu articulate, musculoase, atârnau până la nisipul auriu. Fiara n-avea, din cap până-n picioare, nici un pic de păr, cu excepția unor petece de blană de-un roșu întunecat sub brațe. Pielea sa era de-un alb murdar. Putea. Haviland Tuf îi simți duhoarea de mosc tocmai din cealaltă parte a arenei.

— Transpiră, îi explică Norn. Danel Leigh a adus-o la o frenezie a uciderii, înainte s-o trimită să lupte. Fiara-i în culmea experienței, iar maimuța-sugrumătoare e o creatură sălbatică. Spre deosebire de vărul ei, feridianul de munte, e prin natură carnivoră și are nevoie de puțin antrenament. Dar colț-de-oțel-ul lui Kers e mai tânăr. Meciul poate fi interesant.

Maestrul nornian al animalelor se aplecă în față, în timp ce Tuf rămase calm, țeapăn.

Maimuța se întoarse, scoțând din gâtlej un urlet profund, în timp ce colț-de-oțel-ul se îndrepta spre ea, mârâind, o pată neagră-albăstruie care împrăștia nisipul arenei în timpul goanei. Maimuța-sugrumătoare îl aștepta, întinzându-și brațele imense, neîndemânatice, iar Tuf percepu vag imaginea imensului animal ucigaș al casei Norn desprinzându-se de sol, într-un salt înfricoșător. Apoi, cele două fiare se învălmășiră, rostogolindu-se de colo-colo, într-un vârtej de ferocitate, iar arena deveni o simfonie de țipete.

— Gâtul! răcnea Norn. Sfâșie-i gâtul! Sfâșie-i gâtul!

Cele două bestii se despărțiră la fel de brusc. Colț-de-oțel-ul se răsuci într-o parte și începu să meargă încet în cerc, iar Tuf văzu că o labă de dinainte era îndoită, ruptă. Se sprijinea pe cele trei rămase, dar mergea. Maimuța-sugrumătoare nu-l ataca, dar se rotea continuu, făcându-i față. Pe pieptul ei se vedeau răni adânci, deschise, acolo unde o sfâșiaseră săbiile colț-de-oțel-ului, dar fiara părea prea puțin slăbită. Herold Norn începu să mormăie încet.

Nemulțumiți de acalmie, spectatorii din Arena de Bronz începură un cânt ritmic, un sunet jos, fără cuvinte, care devenea tot mai puternic, pe măsură ce noi voci se adăugau corului. Tuf văzu imediat că sunetul avea efect asupra animalelor de jos. Începură să mârâie, să sâsâie, să scoată strigăte de luptă cu glasuri furioase, iar maimuța-sugrumătoare țopăia de pe un picior pe altul, înainte și înapoi, într-un dans macabru, în timp ce de pe fălcile căscate ale colț-de-oțel-ului curgeau bale însângerate.

Cântul de ucidere urca și cobora, devenind tot mai puternic, până când cupola de deasupra zăngăni din cauza zgomotului. Fiarele deveniră frenetice. Brusc, colț-de-oțel-ul șarjă din nou, iar brațele lungi ale maimuței se întinseră să-l prindă în saltul lui furios. Impactul aruncă sugrumătorul înapoi, dar Tuf văzu că dinții colț-de-oțel-ului se închiseseră în aer, în timp ce maimuța își încleștase mâinile în jurul gâtului negru-albastru. Animalul-câine se zbătea nebunește, în timp ce fiarele se rostogoleau pe nisip. Apoi se auzi un pocnet scurt, oribil, teribil de

puternic, iar ființa-lup rămase ca un ghem de blană, cu capul atârnând grotesc într-o parte.

Spectatorii încetară cântul jalnic și începură să aplaude și să fluiere. După aceea, ușa aurie și purpurie se deschise încă o dată, iar maimuța-sugrumătoare se întoarse de unde venise. Patru bărbați, în negrul și cenușiul casei Norn, veniră să care cadavrul.

Herold Norn se întristase.

— Altă pierdere. Voi discuta cu Kers. Fiara lui n-a nimerit gâtul.

— Ce se va întâmpla cu leșul? se interesă Tuf.

— Va fi jupuit și măcelărit, mormăi Herold Norn. Casa Arneth va folosi blana pentru a capitona un scaun din sectorul arenei ce-i aparține. Carnea va fi împărțită cerșetorilor din fața ușii aurii și purpurii. Marile Case sunt milostive.

— Într-adevăr, comentă Haviland Tuf și se ridică de pe scaun, cu o demnitate lentă. Am văzut Arena de Bronz.

— Pleci? întrebă îngrijorat Norn. Atât de repede? Mai sunt încă cinci înfruntări. În următoarea, un feridian gigantic luptă cu un scorpion-de-apă din insula Amar.

— Am vrut doar să stabilesc dacă tot ce auzisem despre Arena de Bronz era adevărat. Văd că este. De aceea, nu-i nevoie să mai rămân. Nu trebuie să consumi întreaga sticlă cu vin de ciuperci pentru a te convinge că produsul are gust bun.

— Bine, zise Herold Norn ridicându-se, atunci vino cu mine la Casa Norn. Îți voi arăta cotețele și arenele pentru antrenament. Te vom ospăta cum nu te-ai ospătat niciodată.

— Nu va fi necesar. Văzând Arena de Bronz, pot avea încredere în imaginația și puterea mea de deducție pentru a-mi reprezenta cotețele și arenele de antrenament. Mă reîntorc pe *Arcă*.

Norn întinse o mână grăbită spre brațul lui Tuf, pentru a-l reține.

— Atunci, accepți să ne vinzi un monstru? Ai văzut care-i necazul nostru.

Tuf evită strânsoarea maestrului pentru animale cu o iuțeală care nu era în concordanță cu mărimea și greutatea lui.

— Domnule, stăpâniți-vă! Nu-s încântat să fiu apucat grosolan și strâns!

După ce Norn își retrase mâna, Tuf se uită în jos, în ochii lui.

— Nu mă îndoiesc că există o problemă pe Lyronica. Probabil că un om mai practic decât mine ar considera că nu-i treaba lui, dar fiind în suflet un altruist, nu mă pot îndura să vă las așa cum v-am găsit. Voi analiza situația și mă voi strădui să descopăr măsurile corective potrivite.

Căutați-mă pe *Arcă* peste trei zile. Poate în acel moment voi avea un gând, două, să vă împărtășesc.

Apoi, fără să mai adauge ceva, Haviland Tuf se întoarse și plecă din Arena de Bronz, înapoindu-se în portul spațial al Orașului Tuturor Caselor, unde îl aștepta naveta sa, *Vasilisc*.

Evident, Herold Norn nu fusese pregătit să vadă *Arca*. Ieși din naveta sa, neagră cu cenușiu, micuță și uzată, în imensitatea punții de abordare și rămase cu gura căscată, întorcându-și capul într-o parte sau alta, privind la întunecimea întinsă de deasupra, la navele străine ce se zăreau vag, la lucrul care arăta ca un dragon din metal, cuibărit în umbrele îndepărtate... Când Haviland Tuf veni să-l întâmpine, conducând o mașinuță deschisă, cu trei roți, maestrul pentru animale nu făcu nici un efort să-și ascundă reacția.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, continua el să repete. Mărimea acestei nave, *mărimea*... Ar fi trebuit să-mi dau seama...

Haviland Tuf rămase locului, ținându-l pe Dax pe un braț și mângâindu-l încet.

— Unii ar putea considera *Arca* exagerat de mare, chiar intimidantă prin spațiozitatea sa, dar eu mă simt bine. Vechile nave de germinare ale CIE aveau echipaje de două sute de oameni și pot doar să presupun că aceștia detestau, ca și mine, înghesuiala.

Herold Norn se așeză lângă Tuf.

— Câți membri are echipajul tău? întrebă el, ca să spună ceva, în timp ce Tuf punea mașina în mișcare.

— Unul. Sau cinci, în funcție de acceptarea sau nu a felinelor în echipaj sau doar a umanoizilor.

— Ești *singurul* membru al echipajului? se minună Norn.

Dax se ridică, în poala lui Tuf. Blana lui lungă, neagră, se mișcă, se zburli.

— Locuitorii *Arcei* sunt: eu însumi, Dax și alte trei pisici, numite Haos, Ostilitate și Bănuială. Vă rog să nu vă alarmați auzindu-le numele, maestru pentru animale Norn. Sunt creaturi blânde, nevătămătoare.

— Un bărbat și patru pisici, zise gânditor Herold Norn. Un echipaj mic pentru o navă mare, da, da...

Dax sâsâi. Tuf, ținând motanul cu o mână mare, albă, o folosi pe cealaltă pentru a mângâia și a alina animalul.

— I-aș putea menționa și pe cei-care-dorm, din moment ce păreți a manifesta un interes atât de acut pentru locuitorii în viață ai *Arcei*.

— Cei-care-dorm? întrebă Norn. Cine-s ăștia?

— Anumite organisme vii, având mărimi de la microscopic la monstruos, complet clonate, dar în stare de comă, ținute într-o stază perpetuă în bazinele de clonare. Deși am o anumită simpatie pentru animalele de tot soiul, în cazul celor-care-dorm am permis cu înțelepciune intelectului meu să-mi stăpânească emoțiile și de aceea n-am făcut nici un gest pentru a le disturba somnul îndelungat, fără vise. Investigând natura acelor specii aparte, am decis, cu mult timp în urmă, că ar fi tovarăși de drum mult mai puțin plăcuți decât pisicile mele. Trebuie să recunosc că, uneori, găsesc că făpturile acelea sunt o adevărată belea. Sunt obligat, la intervale regulate, să introduc o comandă secretă, plictisitoare, în calculatorul *Arcei*, astfel încât somnul lor îndelungat să continue. Mă înspăimântă gândul că într-o zi voi uita să fac asta, din vreun motiv oarecare, iar nava mea va fi umplută de tot felul de molime bizare și de carnivore băloase, ceea ce implică pierdere de timp, curățenie deranjantă și, poate, vătămare serioasă a persoanei mele sau a pisicilor.

Herold Norn se uită la figura inexpresivă a lui Tuf, apoi privi cotoiul mare, ostil.

— Aha! Da, da... Pare ceva periculos, Tuf. Poate că ar trebui să... ah, să-i anulezi pe cei-care-dorm. Ai fi atunci, ah, în siguranță.

Dax sâsâi din nou la el.

— O idee interesantă! Fără îndoială, vicisitudinile războiului au fost responsabile de inocularea acestei atitudini paranoide la bărbații și femeile din Corpul Inginerilor Ecologi, de-au ajuns să se simtă obligați să programeze asemenea apărare biologică îngrozitoare. Eu, fiind o fire mai încrezătoare și cinstită, am meditat deseori să-i înlătur pe cei-care-dorm, dar adevărul este că nu-s în stare să abolesc unilateral o practică istorică de peste un mileniu. De aceea, le-am permis celor-care-dorm să doarmă și m-am străduit să-mi amintesc contracomanda secretă.

— Da, da..., zise Herold Norn, încruntându-se.

Dax se așează iar în poala lui Tuf și începu să toarcă.

— Ai găsit ceva? întrebă Norn.

— Eforturile mele n-au fost în întregime zadarnice, răspunse Tuf cu voce inexpresivă, în timp ce înaintau pe coridorul larg din uriașul tunel central al *Arcei*.

Gura lui Norn rămase iar căscată. În jurul lor, în toate părțile, pierzându-se în întuneric, putea observa o panoramă uriașă de bazine, de toate formele și mărimile. În unele recipiente de dimensiuni medii, atârnau în saci transparenți siluete întunecate care se agitau spasmodic...

— Cei-care-dorm, mormăi Norn.

— Într-adevăr, confirmă Haviland Tuf.

În timp ce conducea, privea drept înainte și-l ținea pe Dax în poală, iar Norn se uita, minunându-se, când într-o parte, când în alta.

În cele din urmă părăsiră imensul tunel întunecat și pătrunseră într-un coridor îngust, apoi coborâră din vehicul și intrară într-o cameră încăpătoare, albă. Patru scaune largi, capitonate, dominau cele patru colțuri ale încăperii, având panouri de comandă pe brațele lor groase, lucitoare. O placă circulară, din metal albastru, era încastrată în podea, între ele. Haviland Tuf îl puse pe Dax pe unul dintre scaune, înainte de a se așeza el însuși pe un altul. Norn se uită în jur, apoi alese scaunul aflat în diagonală față de Tuf.

— Trebuie să vă informez despre mai multe lucruri, începu Tuf.

— Da, da...

— Monștrii sunt scumpi. Cer o sută de mii de standarzi.

— *Ce?* Asta-i o insultă! Ți-am spus că Norn e o casă săracă!

— Într-adevăr. Poate o casă mai bogată va oferi prețul cerut. Corpul Inginerilor Ecologi a decedat de secole, domnule. Nici o navă de-a lor n-a rămas în funcțiune, cu excepția *Arcei*. Știința lor a fost uitată în mare măsură. Tehnicile de clonare și ingineria genetică, așa cum le practicau ei, există doar pe îndepărtatul Prometheus și, poate, pe însuși Vechiul Pământ, dar Pământul e o planetă închisă, iar prometheenii își păstrează secretele biologice cu o fervoare plină de grijă. Iar Herold Norn găsește prețul meu exagerat! se plânse el lui Dax.

— Cincizeci de mii de standarzi. Abia putem face față unui asemenea preț.

Haviland Tuf nu spuse nimic.

— Optzeci de mii de standarzi Nu pot da mai mult! Casa de Norn va da faliment! Ne vor fi dărâmați colț-de-oțel-ii din bronz, iar poarta Norn va fi sigilată!

Haviland Tuf nu spuse nimic.

— Lua-te-ar dracu'! O sută de mii, da, da... Numai dacă monstrul tău va îndeplini cerințele noastre.

— Veți plăti întreaga sumă la livrare.

— Imposibil!

Tuf redeveni tăcut.

Herold Norn încercă să-l facă să-și piardă răbdarea. Se uită în jur cu o nonșalanță studiată. Își trecu degetele prin păr. Tuf privi în gol. Apoi, maestrul pentru animale se răsuci cu scaun cu tot. Tuf privi în gol.

— Bine! zise Norn, frustrat.

— Am studiat cerințele dumneavoastră și am consultat calculatorul în privința monstrului. În biblioteca de celule a *Arcei* există mostre din mii și mii de animale de pradă, de pe nenumărate planete, inclusiv țesuturi

fosilizate, în care poate fi identificat modelul genetic al creaturilor legendare, dispărute demult de pe planetele lor de origine, ceea ce-mi permite să reproduc asemenea specii. De aceea, aveam mai multe alegeri. Pentru a simplifica problema, am luat în calcul numeroase criterii suplimentare, în afară de simpla ferocitate a animalului. De exemplu, m-am limitat la specii care respiră oxigen, apoi la cele care s-ar simți bine într-un climat ca acela care predomină în preeriile bătute de vânt ale Casei de Norn.

— O idee excelentă. Am încercat, din timp în timp, să creștem șopârle-lei, feridiani sau alte animale ale Celor Douăsprezece Case, dar fără succes. Climatul, vegetația..., zise celălalt, scârbit.

— Exact. Văd că înțelegeți variantele, deci diferitele dificultăți implicate în căutările mele.

— Da, da, dar ajungem la problema principală. Ce-ai găsit? Ce-i monstrul de-o-sută-de-mii-de-standarzi?

— Vă ofer dreptul de a alege, răspunse Tuf. Din vreo treizeci de specii. Atenție!

Atinse un buton lucitor de pe brațul fotoliului și, subit, pe placa de metal albastru dintre ei se ivi o fiară. Înaltă de doi metri, cu piele ca din cauciuc, roz-cenușie, cu blană rară, albă. Făptura avea o frunte joasă, un rât porcesc și un set de coarne curbate, dezagreabile, precum și gheare ca niște pumnale.

— Nu vă voi deranja cu denumirea formală, din moment ce am observat că lipsa de formalism este regula Arenei de Bronz. Acesta-i așa-numitul porc-pânditor de pe Heydey, care trăiește atât în păduri, cât și pe câmpii. Mănâncă în principal stârvuri, dar e cunoscut și ca amator de carne proaspătă. Luptă cu răutate când e atacat. Mai mult, se zice că ar fi destul de inteligent, deși-i imposibil de domesticit. Porcul-pânditor se prăsește excelent. Coloniștii de pe Gulliver au părăsit așezările lor de pe Heydey din cauza acestui animal. Asta s-a întâmplat acum douăsprezece veacuri.

Herold Norn se scărpină în cap, între părul negru și coronița de alamă.

— Nu. E prea slab, prea ușor. Uită-te la gât! Gândește-te ce i-ar face un feridian! exclamă el, scuturând din cap cu violență. Pe lângă asta, e *urât!* Și refuz un mâncător de stârvuri, indiferent cât de afurisit e! Casa de Norn a prăsit luptători mândri, fiare care-și ucid vânatul!

— Într-adevăr...

Tuf apăsă butonul, iar porcul-pânditor dispăru. În locul lui, se ivi un trup suficient de mare încât să atingă tavanul și să treacă prin el, un ghem gigantic de carne cenușie blindată, fără trăsături, ca un scut.

— Planeta de origine a acestei creaturi n-a căpătat nume, nici n-a fost colonizată, dar o echipă de explorare de pe Vechiul Poseidon a cartat-o și a pretins stăpânirea ei, luând și mostre de celule. Au existat, pentru scurt timp, asemenea exemplare în grădinile zoologice, dar n-au prosperat. Fiara a fost poreclită berbec-rostogolitor. Adulții cântăresc aproximativ șase tone. Pe câmpiile planetei sale natale, berbecul-rostogolitor ajunge la o viteză de peste cincizeci de kilometri pe oră, strivind prada sub el. Fiara este, într-un sens, numai gură. Adică orice porțiune a pielii poate transpira enzime digestive. Rămâne, pur și simplu, deasupra hranei, până când aceasta e absorbită. Vă pot garanta ostilitatea inconștientă a acestei specii. Cândva, într-un set de circumstanțe pe care nu-i nevoie să vi le expun, un berbec-rostogolitor a scăpat pe una dintre punțile mele, unde a făcut o cantitate cu adevărat uluitoare de pagube pereților și aparaturii, înainte de a ajunge la o moarte timpurie și inutilă. Mai mult, este implacabil în agresivitatea lui și a încercat să mă strivească sub trupul său când am coborât în domeniul lui, pentru a-i aduce mijloacele de subzistență.

Herold Norn, el însuși acoperit pe jumătate de hologramă întinsă, păru impresionat.

— Ah, da. Bun, mult mai bun... O creatură înspăimântătoare. Poate... nu... Nu, zise el, schimbând tonul. Nu, nu merge. O făptură cântărind șase tone și rostogolindu-se atât de iute poate să croiască o cale de ieșire din Arena de Bronz și să ucidă sute dintre cei care ne plătesc. Pe de altă parte, cine ar da bani grei pentru a vedea această *ființă* zdrobind o șopârlă-leu sau un sugrumător? Nu. Nu-i sportiv. Berbecul-rostogolitor e *prea* monstruos, Tuf.

Tuf, netulburat, atinse butonul încă o dată. Trupul imens, cenușiu, lăsă loc unei pisici lucioase care mârâia. Fiara era la fel de mare ca un colț-de-oțel, cu ochi piezișă, galbeni, și mușchi puternici sub acoperământul de blană de-un albastru închis. Blana era dungată. Linii subțiri, lungi, de argintiu afumat, se înșirau în lungul trupului, pe părțile sale lucitoare.

— Aha! exclamă Norn. O frumusețe cu adevărat, cu adevărat...

— Pantera de cobalt de pe Planeta Celiei, o prezentă Tuf. Deseori, numită cobaltpisică. Una dintre cele mai mari și mai ucigătoare feline – sau dintre analoagele lor. Fiara este într-adevăr un vânător la superlativ, simțurile ei fiind miracole ale ingineriei biologice. Poate vedea în infraroșu, pentru vânătoarea de noapte, iar urechile – remarcați mărimea și forma – urechile sunt deosebit de sensibile. Fiind de descendență felinoidă, cobaltpisica are abilități paranormale, dar în cazul ei aceste abilități au fost dezvoltate mai mult ca de obicei. Frica, foamea și pofta

de sânge acționează ca un declanșator. Atunci cobaltpisica devine cititoare de gânduri.

— Ce? exclamă Norn, uluit.

— Puteri parapsihologice, domnule. Cu siguranță că ați auzit de această noțiune. Cobaltpisica este ucigătoare pentru că știe ce mișcare va face adversarul ei, înainte ca această mișcare să fie făcută. Ați înțeles?

— Da!

Vocea lui Norn era atât de atât de atât de

Haviland Tuf înalță un deget.

— Un moment. N-ați considerat potrivit să mă informați mai mult despre ecologia de pe Lyronica, nici despre particularitățile domeniilor Casei de Norn. Poate există acolo pradă. Trebuie să vă atrag atenția că pisicile sunt vânători, de aceea au nevoie de specii potrivite de vânat.

— Da, da, sigur.

— Din fericire, sunt pregătit să vă fiu de ajutor. Pentru cinci mii de standarzi suplimentari vă pot clona o turmă de țopăitori celiani, erbivori delicioși, cu blană, celebri pentru carnea lor suculentă printre mâncăcioșii cu înclinații carnivore de pe o duzină de planete.

Herold Norn se încruntă.

— Bah! Ai fi putut să ni-i dai pe gratis! Ai stors destui bani de la noi, Tuf!

Tuf se sculă de pe scaun și ridică disprețuitor din umeri.

— Individul mă ocărăște, Dax, îi zise el pisicii. Ce să fac? Caut doar un trai cinstit și toată lumea profită de mine! Alt imbold, adăugă el, uitându-se la Norn. Simt, într-un fel, că nu veți renunța, chiar dacă v-aș face o reducere excelentă. De aceea, voi ceda. Țopăitorii vor fi gratuiți.

— Excelent! spuse Norn întorcându-se spre ușă. Îi vom lua o dată cu cobaltpisicile și-i vom slobozi pe moșii.

Haviland Tuf și Dax îl urmară și ieșiră din cameră, parcurgând în tăcere drumul până la nava lui Norn.

Banii fură trimiși de Casa de Norn cu o zi înainte de cea stabilită pentru livrare. În după-amiaza următoare, urcară pe *Arcă* vreo zece bărbați îmbrăcați în negru și cenușiu și transportară șase cobaltpisici, cărora li se administraseră tranchilizante, din bazinele de păstrare ale lui Tuf în cuștile pregătite în navele lor. Tuf le ură grăbit drum bun, fără a se mai întâlni cu Herold Norn. Dar păstră *Arca* pe orbită în jurul Lyronicei.

Trecură mai puțin de trei zile locale, scurte, înainte ca Tuf să remarce că mușteriul său înscrisese o cobaltpisică pentru o înfruntare în Arena de Bronz.

În seara respectivă, Tuf își pregăti o deghizare constând într-o barbă falsă și o perucă lungă până la umeri, din păr roșu, plus un costum înzorzonat de-un galben canar, cu mâneci bufante, completat de un turban din blană, apoi coborî în Orașul Tuturor Caselor, sperând să nu fie băgat în seamă de nimeni. Când fu anunțată înfruntarea, stătea pe un scaun îngust din lemn, care se străduia să-i suporte greutatea, aflat în fundul arenei, și se rezema cu umerii de zidul din piatră aspră. Plătise

câteva monede de oțel ca să intre, dar ocolise cu scrupulozitate boxele pentru pariuri.

— A treia înfruntare! strigă crainicul, în timp ce muncitorii adunau bucățile de carne împrăștiate ale animalului înfrânt în a doua luptă. Din partea Casei de Varcour, o femelă șopârlă-leu, în vârstă de nouă luni, cântărind 1,4 chintale, antrenată de maestrul junior pentru animale Ammari y Varcour Otheni. O dată veterană a Arenei de Bronz, o dată învingătoare.

Spectatorii din jurul lui Tuf începură să strige și să-și agite brațele nebunește, după cum anticipase – de data aceasta, preferase să intre pe poarta Varcour, parcurgând un drum din ciment verde ce trecea printr-un hău de șopârle monstruoase din aur. Era înconjurat de suporteri varcourieni. În față, jos, alunecă o ușă împodobită cu verde și auriu. Tuf duse la ochi binoclul închiriat și văzu șopârla-leu târându-se înainte – doi metri de reptilă cu solzi verzi, cu o coadă ca un bici, lungă de două ori cât trupul, cu bot alungit ca al aligatorului de pe Vechiul Pământ. Fălcile se deschiseră și se închiseră fără zgomot, arătând un șir de dinți impresionanți.

— Din partea Casei de Norn, importată pentru distracția dumneavoastră de pe o altă planetă, o femelă cobaltpisică. În vârstă de... – crainicul făcu o pauză – în vârstă de... ah, trei ani, zise el în cele din urmă. Cântărind 2,3 chintale, antrenată de maestrul senior pentru animale Herold Norn. Debutantă în Arena de Bronz.

Cupola metalică de deasupra răsună de uralele cacofonice ale sectorului Norn. Herold Norn umpluse arena cu oamenii casei sale, îmbrăcați în culorile Norn și purtând drapele cenușii cu negru.

Cobaltpisica ieși din întuneric încet, cu o grație prudentă, fluidă. Ochii ei aurii, mari, examinară arena. Era întru totul fiara făgăduită de Tuf – un mănunchi de mușchi ucigători și mișcare rece, o blană de culoare albastru închis marmorată de dungi argintii. Mârâitul ei abia putu fi auzit, atât de departe se afla Tuf de locul acțiunii, dar văzuse prin binoclu gura deschizându-se.

Șopârla-leu o văzu și ea. Îi veni în întâmpinare lovind nisipul cu picioarele-i scurte, în timp ce coada incredibil de lungă se arcuise deasupra ei, ca acul unui scorpion reptilian. Când cobaltpisica întoarse ochii umezi spre dușman, șopârla-leu lăsă brusc coada în jos. Biciul izbi, producând un zgomot ca de oase frânte. Dar cobaltpisica alunecase ușor într-o parte. Fuseseră lovite doar aerul și nisipul.

Pisica dădea târcoale, mârâind. Șopârla-leu, implacabilă, se întoarse și ridică iar coada, deschise fălcile și se năpusti înainte. Cobaltpisica evită atât colții, cât și biciul. Coada lovi iar și iar, dar pisica era prea iute.

Unul dintre spectatori începu să mormăie cântul de ucidere și ceilalți i se alăturară.Tuf îndreptă binoclul în altă direcție și văzu legănarea de pe scaunele din sectorul Norn. Șopârla-leu clănțăni frenetic din fălci, izbi cu coada ușa cea mai apropiată și începu să se zvârcolească.

Pisica, simțind o deschidere în garda adversarului, ajunse în spatele acestuia printr-un salt grațios, lipi de sol șopârla, care se zbătea, cu o labă mare, albastră, și-i sfârtecă în fâșii laturile moi, verzui, și burta. După un timp și după o serie de izbituri inutile cu coada, care doar amuzară pisica, șopârla-leu rămase nemișcată.

Nornienii aclamară foarte puternic. Haviland Tuf, cu trăsăturile palide ascunse de barbă, se ridică de pe scaunul strâmt și plecă.

Trecură câteva săptămâni. *Arca* rămase pe orbită, în jurul Lyronicei. Haviland Tuf urmărea cu grijă rezultatele din Arena de Bronz și observă că pisicile de cobalt câștigau înfruntare după înfruntare. Herold Norn pierduse o luptă sau două, când folosise colț-de-oțel-i, pentru a-și îndeplini obligațiile față de arenă, dar aceste înfrângeri fuseseră compensate de șirul lung de victorii.

Tuf discută cu Dax, se jucă împreună cu celelalte pisici, se distră cu recent achiziționatele holodrame, rulă pe calculator diferite estimări ecologice detaliate, bău multe bidoane cu bere brună tamberkineză și vin vechi din ciuperci. Și așteptă.

După vreo trei săptămâni standard de la debutul cobaltpisicilor în arenă, primi vizita pe care o anticipase.

Naveta zveltă, cu prova ca un ac, era împodobită cu verde și auriu, iar oamenii de pe ea îmbrăcați în armuri din solzi, alcătuite din plăci de metal aurit și smalț verde. Trei erau de gardă, în poziție de drepți, când veni Tuf să-i întâlnească. Al patrulea, un bărbat rumen, corpolent, purtând un coif din aur, cu panaș verde strălucitor, care-i acoperea căpățâna pătrată, chelă ca a lui Tuf, păși în față și-i întinse o mână dolofană.

— Intenția dumneavoastră a fost apreciată, îi spuse Tuf, ținând ferm ambele mâini pe Dax. Am observat faptul că nu purtați vreo armă. Pot să vă întreb care vă este numele și ce treburi aveți aici?

— Morho y Varcour Otheni, începu conducătorul.

Tuf ridică o palmă.

— Așa. Și sunteți maestrul senior pentru animale al Casei de Varcour, venit aici să cumpărați un monstru. Mărturisesc că această desfășurare a evenimentelor n-a fost complet neanticipată.

Gura maestrului gras se deschise, scoțând un „*o*".

— Oamenii casei dumneavoastră trebuie să rămână aici. Puteți să vă așezați lângă mine, ca să pornim.

Haviland Tuf nu-i spuse lui Morho y Varcour Otheni aproape nici un cuvânt până nu rămaseră singuri, în aceeași cameră în care îl dusese pe Herold Norn, stând în colțuri opuse ale încăperii.

— Evident, ați auzit de mine de la cei din Casa de Norn, spuse Tuf.

— Într-adevăr, zâmbi Morho, arătându-și dinții. Un om din Casa de Norn a fost convins să dezvăluie originea cobaltpisicilor. Spre încântarea noastră, *Arca* se afla încă pe orbită. Se pare că ai găsit Lyronica amuzantă.

— Amuzamentul nu-i esența problemei. Când există probleme, mândria mea profesională îmi cere să aduc micile servicii de care-s în stare. Din nefericire, Lyronica geme de probleme. Dificultățile dumneavoastră, de exemplu. După toate probabilitățile, Varcour este acum ultima și cea de pe urmă dintre Cele Douăsprezece Mari Case. Un om cu o fire mai critică decât mine ar remarca faptul că șopârlele-leu sunt cel mult monștri deplorabil de marginali și, deoarece am înțeles că domeniile dumneavoastră sunt, în mare parte, mlaștini, alegerea combatanților pentru arenă vă este întrucâtva limitată. Am ghicit esența solicitării dumneavoastră?

— Hmmm... Da, într-adevăr. Mi-ai luat-o înainte, domnule. Dar ai făcut-o corect. Ne descurcam bine până te-ai amestecat în treburile noastre. De atunci, n-am mai câștigat nici o întâlnire cu Norn, iar ei fuseseră înainte victimele noastre principale. Câteva victorii amărâte asupra Dealurilor Wrai și Insulei Amar, una norocoasă împotriva Feridian-ului, o pereche de egalități prin moarte cu Arneth și Sin Doon – ăsta a fost rezultatul lunii trecute. Ptiu! Nu putem supraviețui. Mă vor face îngrijitor de pui și mă vor trimite înapoi la țară, dacă nu acționez.

Tuf îl mângâie pe Dax și-l liniști pe Morho, ridicând mâna.

— Nu-i nevoie să mai discutăm această problemă. Am reținut necazul dumneavoastră. De la afacerea cu Herold Norn, am avut norocul să dispun de mult timp liber. De aceea, am fost în stare să mă dedic, ca un exercițiu mintal, problemelor fiecărei Mari Case. Nu trebuie să irosim timp prețios. Pot să vă rezolv problemele actuale. Totuși, asta o să vă coste.

— Am venit pregătit, rânji Morho. Am auzit care ți-e prețul. Mare, dar nu mă târguiesc. Suntem gata să plătim, dacă...

— Domnule, sunt un om milostiv. Norn e o casă sărmană, maestrul ei pentru animale fiind abia cu puțin deasupra unui cerșetor. Din milă, i-am cerut un preț scăzut. Domeniul Varcour e mai bogat, standardele lui mai înalte, victoriile lui mai frenetic cântate. De la dumneavoastră

trebuie să cer două sute șaptezeci și cinci de mii de standarzi, pentru a recupera pierderile pe care le-am suferit tratând cu atâta generozitate Casa de Norn.

Morho scoase un sunet, șocat, iar solzii armurii clincăniră metalic atunci când se ridică de pe scaun.

— Prea mult, prea mult! protestă el. Te implor! Adevărat, suntem mai măreți decât Norn, dar nu atât de mari precum presupui. Ca să plătim un asemenea preț va trebui să murim de foame. Șopârlele-leu vor năvăli peste parapete. Orașele noastre se vor cufunda, cu picioroangele lor cu tot, iar mâlul mlaștinilor le va acoperi și copiii se vor îneca.

Dax se mișcă în poala lui Tuf și miorlăi încet.

— Chiar așa! Mi-e rușine că pot provoca asemenea suferințe. Poate două sute de mii de standarzi ar fi mai echitabil.

Morho y Varcour Otheni începu să protesteze și să implore din nou, dar de data asta Tuf rămase tăcut, cu mâinile pe brațele scaunului, până când maestrul pentru animale, cu fața roșie și transpirat, se așeză în cele din urmă și fu de acord să plătească prețul.

Tuf atinse un buton de pe brațul fotoliului. Imaginea unui saurian uriaș, musculos, se materializă între el și Morho. Era înalt de doi metri, acoperit cu solzi ca niște plăci cenușii-verzi, stătea pe patru picioare îndesate, cu gheare, groase ca trunchiurile de copaci. Capul lui masiv era blindat cu o placă din os groasă, galbenă, care se avânta înainte precum prova unei corăbii de război, prevăzută cu două coarne la colțuri. Creatura avea un gât scurt, gros. De sub marginea frunții, priveau ochi galbeni, încețoșați. Între ei, chiar în centrul capului, se zărea o gaură mare, neagră, rotundă, ce străbătea placa groasă a craniului.

— Oh! exclamă Morho, încruntându-se. Da. E foarte, ah, mare. Dar arată... n-a existat, inițial, un al treilea corn acolo, în centru? Arată ca și cum ar fi fost, ah, înlăturat. Specimenele noastre trebuie să fie intacte, Tuf!

— *Tris neryei*, de pe Locul-de-asolizare-al-cablului. Așa a fost numit de fyndii, ai căror coloniști au precedat cu mai multe milenii umanitatea pe planeta aceea. Termenul, tradus literal, înseamnă *cuțit viu*. Nu lipsește nici un corn, domnule.

Un deget lung făcu o mișcare scurtă, precisă, apăsând o tastă. *Tris neryei* întoarse capul masiv către maestrul pentru animale varcourian, care își aplecă trupul dolofan înainte, dornic să vadă mai bine imaginea.

În timp ce se apropia astfel de fantomă, tendoanele din gâtul gros al creaturii se încordară și din capul fiarei țâșni un os ascuțit, gros cât

antebrațul lui Tuf și lung de un metru, într-o mișcare abia perceptibilă. Morho y Varcour Otheni scoase un țipăt puternic, strident, și se făcu cenușiu la față când spada din os trecu prin el și-l țintui de scaun. O duhoare cumplită umplu încăperea.

Tuf nu spuse nimic. Morho, bolborosind, privi locul în care cornul pătrundea în burta lui, cu o figură de parcă i s-ar fi făcut rău. Dură un minut lung, groaznic, până să-și dea seama că nu exista nici sânge, nici durere, că monstrul era doar o hologramă. Gura lui rămase căscată, fără să scoată vreun sunet. Apoi înghiți în sec.

— Foarte, ah, spectaculos, îi spuse el lui Tuf.

Capătul spadei lungi, din os, era ținut strâns de inele și chingi din mușchi albaștri-negri, care pulsau. Încet, vârful începu să se retragă în capul monstrului.

— Baioneta, dacă ne putem permite s-o numim astfel, este găzduită de o cavitate plină cu mucozitate, aflată în partea superioară a cefei și a spatelui creaturii, iar inelele de mușchi înconjurătoare o pot scoate cu o viteză de aproximativ șaptezeci de kilometri pe oră standard, cu o forță pe măsură. Habitatul nativ al speciei nu-i prea deosebit de zonele din Lyronica aflate sub stăpânirea Casei de Varcour.

Morho se mișcă, iar scaunul trosni sub greutatea lui. Dax torcea puternic.

— Excelent! spuse maestrul pentru animale, dar numele e prea, ah, străin. Să-i zicem, stai să mă gândesc, purtător-de-spadă! Da!

— Spuneți-i cum doriți. Mă interesează prea puțin. Acești saurieni au multe avantaje evidente pentru Casa de Varcour și, dacă preferați să-i alegeți, vă voi da, fără suplimentare de preț, cantitatea de melci-de-copac din Cathadayn necesară prăsirii. Veți descoperi că...

Tuf urmări sârguincios știrile din Arena de Bronz, deși nu se mai aventură niciodată pe solul Lyronicei. Cobaltpisicile continuau să mănânce totul în calea lor. În ultima întâlnire teledifuzată, una dintre fiarele Casei de Norn distrusese o maimuță-sugrumătoare de prima mână, a Casei Arneth, și o broască-de-carne, din Insula Amar, în timpul unei înfruntări speciale, în trei.

Dar și norocul Casei de Varcour era în creștere: noii introduși, purtătorii-de-spadă, se dovediseră o senzație a Arenei de Bronz cu țipetele lor asurzitoare, cu pașii lor grei, dar mai ales datorită faptului că-și ucideau adversarul imediat, prin înfigerea bruscă a baionetei masive din os. În cele trei lupte de până atunci, un feridian uriaș, un scorpion-de-apă și o pisică-păianjen gnethineză se dovediseră teribil de inferiori saurienilor varcourieni. Morho y Varcour Otheni era în culmea fericirii. În săptămâna

următoare, cobaltpisica urma să întâlnească putătorul-de-spadă într-o înfruntare pentru supremație. Se prevedea o arenă plină.

Herold Norn îl căută o dată pe Tuf, la scurtă vreme după ce purtătorii-de-spadă obținuseră prima lor victorie.

— Tuf, spuse el aspru, ai vândut un monstru Casei de Varcour! Nu aprobăm asta!

— Nu mi-am dat seama că am nevoie de aprobarea dumneavoastră. Am lucrat până acum cu impresia că sunt independent, ca și seniorii și maeștrii pentru animale ai tuturor Marilor Case de pe Lyronica.

— Da, da, se răsti Norn, dar nu vrem să fim înșelați, ai auzit?

Haviland Tuf rămase calm, privind figura încruntată a lui Norn, în timp ce-l mângâia pe Dax.

— Am multă grijă să fiu corect în toate faptele mele, răspunse el. Dacă ați fi insistat în privința unei livrări exclusive de monștri pe Lyronica, poate că am fi discutat această posibilitate. Dar, după câte îmi amintesc, o asemenea problemă n-a fost abordată, nici sugerată. Sigur, nu mi-aș fi permis să acord un asemenea privilegiu Casei de Norn fără o plată corespunzătoare, deoarece fapta mea m-ar fi lipsit de un venit foarte necesar. În orice caz, mă tem că discuția e inutilă, din moment ce tranzacția cu Casa de Varcour s-a încheiat, și ar fi lipsit de etică, pentru a nu spune că-i imposibil, s-o reziliez acum.

— Nu-mi place asta, Tuf!

— Nu reușesc să descopăr cauza legală a plângerii dumneavoastră. Monștrii acționează după cum era de așteptat și nu-i generos din partea dumneavoastră să-mi purtați pică pentru că o altă casă împărtășește norocul lui Norn.

— Da. Nu. Adică... Bine, las-o baltă! Presupun că n-am cum să te opresc. Dacă alte case capătă animale care pot bate pisicile noastre, ne așteptăm să ne livrezi ceva care să poată învinge ceea ce le-ai vândut *lor*. Ai înțeles?

— Principiul este ușor de priceput, zise Tuf, uitându-se la Dax. Am dat Casei de Norn victorii fără precedent, iar Herold Norn îmi ponegrește onestitatea și comprehensiunea. Mă tem că rămânem neapreciați.

— Da, da, se încruntă Norn. Bine, când vom avea nevoie de mai mulți monștri, victoriile noastre ne vor fi îmbogățit suficient pentru a ne permite prețul tâlhăresc pe care intenționezi să ni-l ceri.

— Înțeleg că, altfel, lucrurile merg bine? se interesă Tuf.

— Ei bine, da și nu. În arenă, da, da, evident. Dar altfel... ei bine, de aceea te-am căutat. Cele patru pisici mai tinere nu par interesate să se înmulțească, nu știm din ce cauză. Îngrijitorul nostru de pui se plânge că slăbesc, are impresia că-s bolnave. N-am nici o părere personală,

eu stau în oraș, iar animalele se află pe câmpurile din jurul Casei de Norn. Există totuși îngrijorare. Pisicile sunt în libertate, bineînțeles, dar le urmărim, așa că...

Tuf își rezemă bărbia în palmă.

— Fără îndoială, perioada lor de împerechere va sosi. Vă sfătuiesc să aveți răbdare. Toate ființele vii se angajează în reproducere, unele chiar în exces, deci vă asigur că îndată ce femela de cobaltpisică va intra în călduri, problema se va rezolva cu promptitudine.

— Aha. Pare logic. Presupun că-i doar o problemă de timp. Altă chestie despre care voiam să vorbim se referă la țopăitori. Le-am dat drumul, știi, iar ei n-au prezentat nici o dificultate la înmulțire. Străvechile pășuni ale Casei de Norn au fost distruse. E un lucru foarte supărător. Țopăie peste tot. Ce să facem?

— Problema se va rezolva de la sine când cobaltpisicile vor începe să se înmulțească. Panterele cobalt sunt animale de pradă lacome și eficiente, înzestrate splendid pentru a pune capăt belelei țopăitorilor.

Herold Norn arăta zăpăcit și foarte abătut.

— Da, da... dar...

— Mă tem că trebuie să punem capăt conversației, spuse Tuf ridicându-se. O navetă tocmai a intrat în orbita de docare pe *Arcă*. E de culoare albastru-oțel, cu aripi mari, triunghiulare, cenușii.

— Casa Dealurilor Wrai!

— Fascinant! exclamă Tuf. Bună ziua.

Maestrul pentru animale Denis Lon Wrai plăti două sute treizeci de mii pentru monstrul său, un ursoid puternic, cu blană roșie, originar din dealurile de pe Vagabond. Haviland Tuf încheie tranzacția dăruind o pereche de ouă de alergător.

În săptămâna care urmă, patru bărbați în mantii din mătase portocalie și roșie ca flacăra vizitară *Arca*. Se reîntoarseră la Casa de Feridan mai săraci cu trei sute cincizeci de mii de standarzi, dar cu un contract pentru livrarea a șase elani-otrăvitori uriași, blindați, plus un cadou constând în porci-de-iarbă din Hrangan.

Maestrul pentru animale din Sin Doon primi un șarpe gigantic. Emisarii din Insula Amar se arătară încântați de godzilla lor. Un comitet alcătuit din doisprezece seniori din Casa Dant, în robe albe ca laptele și împodobite cu catarame din argint, se bucurară când Haviland Tuf le oferi o garghulă băloasă și un cadou neînsemnat. Și astfel, una câte una, fiecare din Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica îl vizitară, fiecare își primi monstrul, fiecare plăti prețul mereu mai mare.

În momentul acela, ambele cobaltpisici luptătoare ale Casei de Norn muriseră, prima străpunsă de baioneta unui purtător-de-spadă varcourian, a doua strivită între labele masive, cu gheare, ale unui ursoid al Dealurilor Wrai (deși, în ultimul caz, ursoidul murise și el). Fără îndoială, pisicile mari își meritaseră soarta, căci în limitele înguste, ucigătoare, ale Arenei de Bronz se dovediseră incapabile s-o ocolească. Herold Norn lua legătura zilnic cu *Arca*, dar Tuf își instruise calculatorul să-i respingă apelul.

În cele din urmă, după ce unsprezece case veniseră, plătiseră, își luaseră darul și plecaseră, Haviland Tuf stătu față în față cu Danel Leigh Arneth, maestrul senior pentru animale al Casei Arneth-din-Pădurea-Aurită, cândva cea mai mare și mai mândră dintre Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica, acum ultima și cea de pe urmă. Arneth era un bărbat imens, ce-l putea privi ochi în ochi pe Tuf, dar nu avea nici un strop din grăsimea acestuia. Pielea lui arăta ca abanosul tare, iar individul era numai mușchi. Avea figură ascuțită, cu nas acvilin, părul scurt, cenușiu ca oțelul. Maestrul pentru animale venise la discuție îmbrăcat în brocart de aur, cu centură și cizme stacojii, purtând o beretă stacojie pusă într-o parte. Ducea un ghimpe-pentru-dureri, folosit la antrenamente, ca pe un baston.

Dax se zburli când Danel Leigh Arneth ieși din navă și sâsâi când bărbatul se cățără în mașinuță, lângă Tuf. Ca urmare, Haviland Tuf începu de îndată lungul, incoerentul său discurs despre cei-care-dorm. Arneth tresări și ascultă. În cele din urmă, Dax se liniști iar.

— Puterea Casei Arneth-din-Pădurea-Aurită a constat întotdeauna în variație, zise grăbit Danel Leigh Arneth. În timp ce restul caselor de pe Lyronica își riscau averea pe o singură fiară, părinții și bunicii noștri lucrau cu zeci de animale. Împotriva oricărei fiare de-a celorlalți, noi aveam o alegere optimă, o strategie. Acest lucru a reprezentat măreția și mândria noastră. Dar nu putem avea o strategie împotriva acestor fiare-demon ale tale, negustorule. Nu contează ce luptător trimitem în arenă, dintre sutele pe care le avem. Se întoarce mort. Ne-ai obligat să tratăm cu tine.

— Trebuie să obiectez, replică Tuf. Cum poate un simplu vânzător de animale să-l forțeze pe cel mai mare dintre maeștrii pentru animale de pe Lyronica să facă un lucru pe care nu-l dorește? Dacă nu doriți cu adevărat să-mi angajați serviciile, vă rog să-mi acceptați cuvântul că nu mă simt ofensat. Am putea lua prânzul împreună și am putea conversa, lăsând deoparte afacerile.

— Nu te juca astfel cu vorbele, negustorule! se răsti Arneth. Afacerile reprezintă singurul motiv pentru care mă aflu aici. N-am nici un chef să-ți suport compania odioasă!

Haviland Tuf clipi.

— Am fost jignit profund, spuse el cu voce inexpresivă. Dar departe de mine gândul de a respinge un client, indiferent de opiniile sale despre mine. Sunteți liber să vă uitați în stocul meu, alcătuit din câteva specii sărmane care s-ar putea să vă trezească interesul dintr-un motiv oarecare. Poate că norocul va considera potrivit să vă redea opțiunea strategiei.

Zicând acestea, Tuf se jucă la comenzile de pe brațul scaunului, dirijând o simfonie în lumină și carne iluzorie. O paradă de monștri defilă prin fața ochilor maestrului pentru animale al Casei Arneth, creaturi cu blană sau cu solzi, cu pene sau acoperite cu blindaj din plăci, animale de munte, de pădure, de lacuri sau de câmpie, fiare de pradă, mâncătoare de lețuri sau erbivore ucigătoare, de dimensiuni mari sau mici.

Danel Leigh Arneth, cu buzele strânse, comandă până la urmă câte patru exemplare dintr-o duzină de specii mai mari și mai ucigătoare, la prețul de un milion de standarzi.

Încheierea tranzacției – completată, ca și în cazul celorlalte case, cu un dar constând în animale nevătămătoare – nu potoli cu nimic temperamentul nervos al lui Arneth.

— Tuf, spuse el după ce terminară să se târguie, ești un om deștept și viclean, dar pe mine nu mă prostești!

Haviland Tuf nu spuse nimic.

— Ai adunat o avere imensă și i-ai înșelat pe cei care au cumpărat de la tine gândindu-se la câștig. Nornii, de exemplu. Pisicile lor sunt fără valoare. Erau o casă săracă, iar prețul tău i-a adus în pragul falimentului, așa cum ne-ai adus pe toți. Au crezut că vor recupera banii prin intermediul victoriilor. Bah! De acum, nu va mai exista nici o victorie a Casei de Norn! Fiecare casă care a venit la tine a căpătat ceva care îi oferea un avantaj asupra celor care cumpăraseră înainte. Așa că Arneth, ultimul cumpărător, rămâne cea mai mare casă dintre toate. Monștrii noștri vor face prăpăd. Nisipul Arenei de Bronz se va întuneca de sângele fiarelor caselor mai mărunte.

Mâinile lui Tuf se strânseră deasupra burții sale, iar figura îi rămase placidă.

— N-ai schimbat nimic. Marile case rămân cum au fost: Arneth – cea mai mare, Norn – cea de pe urmă. Tot ce-ai făcut a fost să ne storci de bani, ca un profitor ce ești, până când fiecare senior de pe Lyronica a ajuns să se chinuiască, să socotească fiecare bănuț, ca să se descurce.

Rivalii noștri așteaptă victorii, dar toate victoriile vor fi ale noastre. Doar noi n-am fost înșelați, pentru că m-am gândit să cumpăr ultimul și să cumpăr ce-i mai bun.

— Previziunea și discernământul dumneavoastră sunt remarcabile, zise Haviland Tuf. Evident, profunzimea mea nu face doi bani când am de-a face cu un om atât de înțelept și de perspicace precum dumneavoastră, și nu mi-ar fi de folos să disimulez, să neg sau să încerc să vă păcălesc. Cineva atât de abil va descoperi ușor trucurile mele. Poate că-i mai bine să nu spun nimic.

— Poți face un lucru mai bun, Tuf. Nu vei spune nimic și nu vei face nimic. Aceasta-i ultima ta vânzare pe Lyronica.

— Poate că da, poate că nu. Se pot ivi circumstanțe care să-i determine pe maeștrii altor case să-mi facă alte comenzi. Mă tem că n-aș putea să-i refuz.

— Poți și vrei, spuse sec Danel Leigh Arneth. Casa Arneth a făcut ultima achiziție și nu se va lăsa înșelată. Clonează-ne animalele și vom pleca imediat după livrare. Apoi nu vei mai avea de-a face cu Marile Case. Mă îndoiesc că prostul ăla de Herold Norn poate oferi încă o dată prețul pe care-l ceri, dar chiar dacă va găsi undeva standarzii necesari, nu-i vei vinde nimic. *Ai înțeles?* Nu vom continua veșnic jocul ăsta inutil, sărăcind ca să cumpărăm monștri, pierzându-i, cumpărând alții și nerealizând nimic. Sunt convins că ai continua să vinzi până nu va rămâne un standard pe Lyronica, dar Casa Arneth îți interzice să faci asta. Ignoră avertismentul și viața ta nu va valora nimic, negustorule! Nu-s un om care uită!

— Punctul dumneavoastră de vedere a fost bine exprimat, răspunse Tuf, scărpinându-l pe Dax după ureche, deși nu-mi place foarte mult maniera în care l-ați expus. Dar din moment ce aranjamentul pe care-l sugerați cu atâta forță va fi, indubitabil, în beneficiul Casei Arneth-din-Pădurea-Aurită, celelalte Mari Case de pe Lyronica vor fi în pierdere, iar eu va trebui să renunț la potențiale profituri viitoare. Probabil că nu înțeleg în întregime propunerea dumneavoastră. Sunt ușor distrat și s-ar putea să-mi fi scăpat partea în care mi-ați explicat ce stimulent îmi oferiți pentru a accepta cererea dumneavoastră de a nu mai trata cu Marile Case de pe Lyronica.

— Sunt pregătit să-ți ofer alt milion de standarzi, spuse Arneth, încântat. Mi-ar plăcea să ți-l vâr pe gât, dacă ar fi să spun adevărul, dar pe durată lungă e mai ieftin așa decât să mai particip încă o rundă la jocul tău blestemat.

— Înțeleg. Deci, alegerea îmi aparține. Pot să iau un milion de standarzi și să plec, sau să rămân, înfruntând mânia dumneavoastră și pericole

înfricoșătoare. Trebuie să recunosc că, în viață, am avut de cântărit multe decizii dificile. În orice caz, nu-s soiul de om care să rămână pe o planetă unde prezența lui nu mai este dorită. Mărturisesc că în ultimul timp am simțit nevoia de a-mi relua peregrinările. Foarte bine, mă înclin în fața solicitării dumneavoastră!

Danel Leigh Arneth rânji sălbatic, iar Dax începu să toarcă.

Ultima navetă, din flota celor douăsprezece nave strălucitoare, stropite cu auriu, abia plecase, ducând achizițiile lui Danel Leigh Arneth către Lyronica și Arena de Bronz, când Haviland Tuf consimți, în cele din urmă, să accepte apelul lui Herold Norn.

Maestrul slăbănog arăta scheletic.

— Tuf! exclamă el. Totul merge rău!

— Într-adevăr..., făcu Tuf, impasibil.

Norn se strâmbă.

— Nu, ascultă! Cobaltpisicile sunt moarte sau bolnave. Patru dintre ele au murit în Arena de Bronz – știam că a doua pereche era prea tânără, înțelegi, dar după ce-am pierdut primul cuplu, n-aveam altceva de făcut. O puteam folosi sau puteam să ne întoarcem la colț-de-oțel-i. Acum, ne-au rămas doar două. Nu prea mănâncă – prind câțiva țopăitori, nimic altceva. Și nu le putem antrena. Dacă un antrenor vine în țarc cu o țeapă-de-durere, pisicile alea afurisite știu ce intenții are. Sunt întotdeauna cu o mișcare înainte, înțelegi? În arenă, nu răspund deloc la cântecul de ucidere. *Teribil!* Cel mai rău e că nu se înmulțesc. Avem nevoie de *mai multe!* Ce-o să introducem în arenă?

— Nu-i sezonul de împerechere a cobaltpisicilor, răspunse Tuf. Am mai discutat despre asta, după cum vă puteți aminti.

— Da, da. Când *este* sezonul lor de împerechere?

— O întrebare fascinantă. Păcat că n-ați pus-o mai devreme. După cum înțeleg eu problema, femela panterei de cobalt intră în călduri în fiecare primăvară, când înfloresc smocurile-de-zăpadă pe Planeta Celiei. Presupun că-i vorba de un fel de declanșator biologic.

Herold Norn își scărpină scalpul, sub coronița subțire de alamă.

— Dar Lyronica n-are chestii-de-zăpadă, sau cum le-ai zis! Presupun că vrei să ne ceri o avere pentru florile alea!

— Domnule, mă calomniați. Nici nu visez să profit de necazul dumneavoastră. Dacă opțiunea mi-ar aparține, aș dărui pe degeaba Casei de Norn smocurile-de-zăpadă celiane. Dar s-a întâmplat că am încheiat un târg cu Danel Leigh Arneth: să nu mai fac afaceri cu Marile Case de pe Lyronica.

Și, rostind acestea, ridică stângaci din umeri.

— Am câștigat victorii cu pisicile tale, zise Norn, cu un strop de exasperare în glas. Trezoreria noastră s-a umplut oarecum – avem în jur de patruzeci de mii de standarzi. Sunt ai tăi! Vinde-ne florile! Sau, mai bine, alt animal. Mai mare. Mai fioros. Am văzut garghulele Casei Dant. Vinde-ne ceva asemănător. Nu avem cu ce intra în Arena de Bronz!

— Nimic? Ce-i cu colț-de-oțel-ii? Mândria Norn-ului, așa se zicea...

Herold Norn dădu din mână, nerăbdător.

— Probleme, înțelegi, am avut probleme. Țopăitorii tăi mănâncă orice, mănâncă totul. Au scăpat de sub control. Sunt mii, poate milioane, care rod iarba, recolta... Ce-au făcut pe terenul fermelor... cobaltpisicilor le plac, dar n-avem destule cobaltpisici. Iar colț-de-oțel-ii sălbatici nu se ating de țopăitori. Presupun că nu le place gustul. Nu știu. Dar, înțelegi, tot vânatul a dispărut, izgonit de țopăitori, iar colț-de-oțel-ii s-au dus după el. Unde, nu știu. Au dispărut. Probabil în teritoriul nereclamat de nimeni, dincolo de granițele Norn-ului. Există niște sate pe acolo, câțiva fermieri, dar ăia urăsc Marile Case. Sunt tamberkinezi, care n-au nici măcar lupte de câini. Probabil că încearcă *să-i îmblânzească*, dacă-ți închipui! Ăsta-i felul lor.

— Șocant, zise Tuf, fără interes. Dar îi aveți pe cei din cuști, nu-i așa?

— Nu-i mai avem, răspunse Norn, care părea terminat. Am dat ordin să fie împușcați. Pierdeau fiecare înfruntare, mai ales după ce ai început să vinzi fiare și celorlalte case. Mi s-a părut o risipă prostească să păstrăm niște animale inutile. Nemaivorbind de cheltuieli – aveam nevoie de fiecare standard. Ne-ai stors la sânge. Aveam de plătit taxele pentru arenă, trebuia să pariem, mai târziu a fost nevoie să cumpărăm ceva de mâncare de pe Tamber, cât să hrănim oamenii casei și antrenorii. Nu cred *că-ți poți închipui* ce-au făcut țopăitorii recoltelor noastre!

— Domnule, acordați-mi un pic de credit. Sunt ecolog. Știu multe despre țopăitori și despre comportarea lor. Trebuie să înțeleg că nu mai aveți colț-de-oțel-i?

— Da, da. Am scăpat de făpturile nefolositoare, iar restul au plecat o dată cu celelalte. Ce-o să facem? Țopăitorii au năvălit pe câmpurile cultivate, pisicile nu vor să se împerecheze, banii ni se vor termina în curând, dacă va trebui să continuăm să importăm hrană și să plătim taxele arenei, fără speranță de victorie.

Tuf își încrucișă mâinile.

— Într-adevăr, înfruntați o serie de probleme delicate! Și sunt exact omul capabil să vă ajute să găsiți o soluție. Din nefericire, am încheiat

înțelegerea cu Danel Leigh Arneth și am acceptat banii lui, de bună credință fiind.

— Deci, nu-i nici o speranță? Tuf, sunt un om care te imploră – eu, un maestru senior pentru animale al Casei de Norn! În curând, ne vom retrage complet de la jocuri. Nu vom mai avea bani pentru taxele arenei și pentru pariuri, nici animale de înscris. Am fost blestemați să avem ghinion. Nici una din Marile Case n-a eșuat în furnizarea lotului de luptători – nici măcar Feridian, în timpul secetei de doisprezece ani. Ne vom face de râs. Casa de Norn își va păta mândria istorică trimițând sforăitori și animale de grajd în arenă, pentru a fi sfâșiate în mod rușinos de monștrii pe care i-ai vândut altor case.

— Domnule, dacă-mi veți permite să fac un pic de pronosticare, mi se pare că Norn nu va fi singură în necazurile sale. Am o presimțire – da, *presimțire*, acesta-i cuvântul potrivit – că monștrii de care vă temeți vor fi în număr mic în săptămânile și lunile ce vor urma. De exemplu, ursoizii adolescenți de pe Vagabond vor intra curând în hibernare. Au mai puțin de un an, înțelegeți... Sper că seniorii Dealurilor Wrai nu vor fi deconcertați pe nedrept, deși mă tem că vor fi. Vagabond, după cum sunt convins că știți, are o orbită extrem de neregulată față de cea de bază, astfel încât Iernile Lungi durează aproximativ douăzeci de ani standard. Ursoizii sunt acordați la acest ciclu. În curând, procesul lor vital se va încetini în asemenea măsură, încât un observator nepregătit va presupune că au murit. Mă tem că nu se vor trezi ușor. Poate că antrenorii Casei Dealurilor Wrai, oameni cu un intelect deosebit, vor găsi o cale. Dar înclin puternic să presupun că marea parte a energiei lor – și a fondurilor lor – va fi dedicată hrănirii populației, din cauza apetitului vorace al alergătorilor. În același fel, oamenii Casei de Varcour vor fi obligați să aibă de-a face cu o dezvoltare explozivă a numărului melcilor-de-copac. Melcii-de-copac sunt creaturi fascinante. Într-un moment al ciclului lor vital, devin adevărați bureți și-și dublează mărimea. Un grup suficient de mare e capabil să sece chiar o mlaștină întinsă.

Tuf făcu o scurtă pauză, bătând cu degetele-i groase în burtă ca într-o tobă, apoi continuă:

— Mi-e teamă că vorbesc necumpătat și probabil că vă plictisesc. Ați înțeles punctul meu de vedere? Care-i lovitura mea?

Herold Norn părea un om mort.

— Ești nebun! Ne-ai distrus! Economia noastră, ecologia noastră... în cinci ani, vom pieri de foame...

— Puțin probabil, zise Tuf. Experiența mea în aceste probleme îmi sugerează că Lyronica va parcurge cu adevărat un interludiu de instabilitate ecologică și de dificultăți, dar acesta va avea o durată limitată și

nu mă îndoiesc că, în cele din urmă, se va constitui un nou ecosistem. Pare puțin probabil ca acesta să ofere loc pentru animale mari de pradă, dar sunt optimist și cred că, în alte privințe, nivelul de trai de pe Lyronica nu va fi afectat.

— Fără animale de pradă? Dar jocurile... arena... nimeni nu va plăti să vadă un țopăitor luptând cu un melc! Cum să continuăm jocurile? *Nimeni* nu va trimite luptători în arenă?

— Într-adevăr, zise Haviland Tuf, clipind. Iată o idee care mă intrigă. Trebuie să mă gândesc serios la ea.

Și stinse ecranul, apoi începu să-i vorbească lui Dax.

6. NUMIȚI-L MOISE

Zvonurile aveau rareori importanță pentru Haviland Tuf. Asta din cauză că auzea rareori vreunul. Tuf nu se împotrivea să joace rol de turist, pe majoritatea planetelor pe care le vizita, dar chiar când se afla printre alții, în locuri publice, rămânea, într-un fel, deoparte, inabordabil. Pielea lui albă ca varul, figura și trupul lipsite complet de păr îl făceau, de obicei, să nu treacă neobservat printre oamenii de pe planetele pe care făcea afaceri, și chiar în cazurile nu prea frecvente în care înfățișarea i-ar fi permis să nu trezească interesul celorlalți, înălțimea lui l-ar fi scos în evidență. Astfel, deși oamenii se uitau la Tuf și-i vorbeau, oriunde s-ar fi dus, puțini discutau cu el dacă nu erau nevoiți să încheie tranzacții.

Având în vedere firea sa, nu-i de mirare că Haviland Tuf nu auzise de bărbatul numit Moise până în seara în care el și Dax au fost agresați de Jaime Kreen, într-un restaurant din K'theddion.

Acesta era un local mic, sărăcăcios, chiar lângă portul spațial. Tuf terminase o farfurie cu rădăcini-afumate și neoiarbă și se relaxa cu al treilea litru de vin de ciuperci, când, deodată, Dax își înălță capul de pe masă. Tuf tresări un pic, turnându-și vin pe pantaloni, și-și plecă iute capul într-o parte, atât cât sticla mânuită de Kreen să se spargă de speteaza scaunului, în loc să-i nimerească ceafa. Sticla explodă, iar lichidul din ea – un lichior local, aromat – se răspândi de jur împrejur, udând scaunul, masa, pisica și pe cei doi bărbați. Jaime Kreen, un tânăr blond, zvelt, cu ochii albaștri încețoșați de băutură, rămase clipind prostește, ținând recipientul spart în pumnul însângerat.

Haviland Tuf se ridică greoi în picioare, cu figura-i lungă, albă, netulburată. Se uită la cel care-l atacase, clipi, apoi se aplecă să-l ridice pe Dax, care era ud și nefericit.

— Poți să înțelegi asta, Dax? spuse el, cu vocea-i de bas profund. Avem aici de-a face cu un mister, deși unul neconvenabil. De ce ne-a atacat acest străin bizar, mă întreb? Ai vreo idee?

Îl mângâie încet pe Dax, în timp ce-l lua în brațe, și abia când pisica începu să toarcă se uită din nou la Jaime Kreen.

— Domnule, ar fi înțelept din partea dumneavoastră să dați drumul fragmentelor acelei sticle. Am impresia că mâna vă e plină de cioburi și de sânge, precum și de acea băutură deosebit de vătămătoare, iar eu am îndoieli serioase că această combinație vă va îmbunătăți sănătatea.

Năucitul Kreen păru să revină la viață. Buzele lui subțiri se strâmbară a furie, apoi tânărul zvârli sticla departe de el.

— Îți bați joc de mine, criminalule? zise el, cu o voce nedeslușită, amenințătoare.

— Domnule, spuse Haviland Tuf – între timp, în restaurant se așternuse o tăcere mormântală, ceilalți clienți rămăseseră liniștiți, privind, iar proprietarul dispăruse; vocea lui Tuf putea fi auzită în orice colț al încăperii – m-aș hazarda să afirm că titlul de *criminal* este mai potrivit pentru dumneavoastră decât pentru mine, dar poate că nu acesta-i lucrul important. Nu, nu-mi bat joc de dumneavoastră. Păreți afectat. Într-o asemenea condiție, ar însemna o nebunie să-mi bat joc de dumneavoastră, iar eu nu am tendințe spre nebunie.

Îl așează pe Dax înapoi pe masă și scărpină cotoiul în spatele urechii.

— Îți bați joc de mine! mârâi Jaime Kreen. O să *te lovesc!*

Haviland Tuf nu trădă vreo emoție.

— N-o veți face, domnule, deși cred că intenționați să mă atacați încă o dată. Nu aprob violența. Cu toate acestea, comportarea dumneavoastră plictisitoare mă pune în situația de a avea puține variante de acțiune.

Spunând acestea, păși iute înainte și-l ridică pe Jaime Kreen mult deasupra podelei, înainte ca tânărul să poată reacționa. Apoi, cu grijă, îi rupse ambele brațe.

Kreen ieși palid și clipind din întunericul ca de mormânt al închisorii kytheddene în strada luminată. Brațele îi erau prinse în bandaje. Tânărul arăta zăpăcit și obosit.

Haviland Tuf stătea la colț, legănându-l pe Dax cu o mână și mângâindu-l cu cealaltă. Se uită la Kreen, care se apropia.

— Dispoziția dumneavoastră pare să se fi potolit oarecum, comentă el. Mai mult, acum sunteți treaz.

— Tu! exclamă Kreen, părând mai zăpăcit ca înainte și având figura atât de schimonosită încât amenința să se prăbușească în ea însăși. Să înțeleg că *tu* mi-ai cumpărat libertatea?

— Ați ridicat o problemă interesantă, spuse Haviland Tuf. Am plătit, într-adevăr, o anumită sumă – două sute de standarzi, de fapt, dacă

dorim să fim preciși – iar după această plată mi-ați fost predat mie. Însă ar fi incorect să spun că v-am cumpărat libertatea. Esența problemei constă în faptul că nu sunteți liber. Conform legilor kytheddene, îmi aparțineți, în calitate de servitor, iar astfel vă pot sili să munciți după cum mi se va părea potrivit, până când vă veți plăti datoria.

— Datoria?

— Am calculat după cum urmează, explică Haviland Tuf. Două sute de standarzi pentru suma pe care am plătit-o autorităților locale pentru a mă bucura de prezența dumneavoastră. O sută de standarzi pentru costumul meu, din bumbac lambereenez veritabil, pe care l-ați deteriorat complet; patruzeci de standarzi pentru pagubele din cârciumă, pagube pe care le-am plătit pentru a împiedica proprietarul să vă reclame; șapte standarzi pentru deliciosul vin de ciuperci pe care n-am avut posibilitatea să-l beau. Vinul de ciuperci reprezintă o specialitate notorie a K'theddion-ului, iar acela făcea parte dintr-o recoltă deosebit de aleasă. Toate acestea totalizează trei sute patruzeci și șapte de standarzi, pentru pagubele produse. În plus, atacul dumneavoastră absolut nemotivat ne-a adus, pe Dax și pe mine, în centrul unei scene deosebit de neplăcute și ne-a tulburat mult liniștea. Pentru aceasta, vă trec la socoteală încă cincizeci și trei de standarzi adiționali – ceea ce reprezintă o sumă generos de mică – pentru a aduce totalul general la cifra rotundă de patru sute de standarzi.

— O să te chinuiești zdravăn pentru a scoate măcar a zecea parte din suma asta de la mine, vânzătorule de animale! chicoti Jaime Kreen răutăcios. N-am nici un fel de fonduri și nu voi fi bun pentru vreo muncă. Brațele îmi sunt rupte, după cum știi.

— Domnule, spuse Haviland Tuf, dacă ați fi avut fonduri proprii de-o valoare semnificativă, v-ați fi putut plăti singur amenda, în care caz asistența mea n-ar fi fost necesară. Și, din moment ce eu însumi v-am rupt brațele, sunt conștient prea bine de condiția în care vă aflați. Fiți amabil și nu mă plictisiți cu declarații care nu conțin informații prețioase. În ciuda handicapului pe care-l aveți, intenționez să vă iau cu mine pe navă și să vă pun la treabă, până când obligațiile dumneavoastră vor fi achitate. Veniți!

Haviland Tuf se întoarse și făcu doi pași pe stradă. Întrucât Kreen nu dădea semne că ar intenționa să se miște, Tuf se opri și se întoarse spre el. Tânărul zâmbi:

— Dacă vrei să mă duci undeva, n-ai decât să mă cari!

Tuf îl mângâie mecanic pe Dax.

— Eu nu am intenția de a vă căra, spuse el, cu un ton lipsit de expresie. M-ați obligat să vă ating o dată, iar acea experiență a fost suficient

de neplăcută, astfel încât nu am intenția s-o repet. Dacă refuzați oferta de a mă urma, mă voi adresa autorităților și voi închiria doi gardieni, pentru a vă transporta, la propriu, acolo unde doresc să fiți. Plata lor va fi adăugată la datoria dumneavoastră. Alegerea vă aparține.

Tuf se întoarse din nou și se deplasă spre portul spațial.

Devenind dintr-o dată docil, Jaime Kreen îl urmă mormăind.

Nava care-i aștepta în portul cosmic din K'theddion arăta destul de impresionantă în ochii lui Kreen. O ambarcațiune străveche, cu aspect teribil, din metal negru, ruginit, cu aripi mici, zvelte, ale cărei dimensiuni erau doar pe jumătate din cele ale navelor comerciale moderne, pântecoase, care o înconjurau. Așa cum păteau practic toți vizitatorii ocazionali ai lui Haviland Tuf, Kreen fu uluit (deși nu recunoscu acest lucru) să descopere că *Grifonul* era doar o navetă și că *Arca* aștepta sus, pe orbită.

Puntea pentru navete a *Arcei* era de două ori mai mare decât terenul de asolizare din portul cosmic din K'theddion, și plină de nave: patru navete identice cu *Grifonul*; o navă de transport veche, în formă de picătură, caracteristică celor din Avalon, sprijinindu-se pe trei picioare curbate; un aparat militar, care părea defect; o barjă absurdă, din aur, cu ornamente baroce și un tun primitiv, pentru harpoane, montat în vârful ei; două nave ce păreau a fi de origine străină având un aspect nedemn de încredere; alta ce părea a fi doar o placă mare, pătrată, cu un stâlp în centru.

— Colecționezi nave spațiale? întrebă Jaime Kreen, după ce Tuf trăsese la chei *Grifonul*, iar ei ieșiseră pe punte.

— Un concept interesant, replică Tuf. Dar neadevărat. Cele cinci navete de asolizare fac parte din *Arca* însăși, iar vechea navă comercială am păstrat-o din motive sentimentale, pentru că a fost prima mea ambarcațiune. Pe celelalte le-am procurat pe drum. Probabil că ar fi trebuit să curăț puntea, la un moment dat, dar exista posibilitatea ca unele dintre navele acestea să aibă oarecare valoare comercială, de aceea m-am ferit s-o fac până acum. Voi acorda problemei ceva atenție... Veniți cu mine!

Trecură printr-o serie de camere de primire, coborâră prin mai multe coridoare până ajunseră într-un depozit de mașini, în care erau parcate, unul lângă altul, mai multe vehicule cu trei roți. Haviland Tuf îl invită pe Kreen într-unul, îl așeză pe Dax între ei, apoi conduse aparatul printr-un tunel ce părea că se întinde pe kilometri întregi și în interiorul căruia răsuna ecoul. Din loc în loc erau înșirate bazine de sticlă, de mărimi și forme diferite, pline cu lichide și geluri. În unele

bazine se mișcau niște siluete întunecate, greoaie, aflate în saci transparenți. Făpturile păreau că se uită la ei, în timp ce treceau... Kreen găsi această mișcare aparentă oarecum teribilă și înspăimântătoare. Haviland Tuf nu o băgă în seamă. Nu se uita nici în dreapta, nici în stânga, în timp ce conducea.

Tuf opri vehiculul într-o încăpere identică aceleia din care plecaseră, îl luă pe Dax în brațe și-și conduse prizonierul, prin alt coridor, într-o încăpere confortabilă, îngustă, prăfuită, plină până la refuz cu mobilă. Îi arătă lui Kreen un scaun și-și luă unul pentru el, așezându-l pe Dax pe un al treilea, deoarece, când stătea așezat, burta îl împiedica să-l țină în poală.

— Acum, spuse Haviland Tuf, trebuie să discutăm.

Într-o anumită măsură, vastele dimensiuni ale navei pe care se afla îl subjugaseră pe Jaime Kreen; acum, însă, pe figura acestuia apăru un pic de ardoare.

— Nu avem despre ce discuta, zise el.

— Credeți că nu? întrebă Haviland Tuf. Nu sunt de acord. Nu doar generozitatea sufletească m-a împins să vă salvez dintr-o captivitate deloc onorabilă. Mi-ați oferit un mister, după cum i-am declarat lui Dax, atunci când ne-ați atacat prima oară. Misterele îmi strică întotdeauna liniștea. Ca atare, doresc o oarecare clarificare.

Pe figura slabă a lui Jaime Kreen apăru o expresie precaută.

— De ce te-aș ajuta? Acuzațiile tale false m-au vârât în pușcărie. M-ai cumpărat ca sclav. Și mi-ai rupt brațele! Nu-ți datorez nimic!

— Domnule, zise Haviland Tuf, privindu-și mâinile mari, așezate pe pântecele-i imens, am stabilit deja că îmi datorați patru sute de standarzi. Sunt pregătit să fiu rezonabil. Îmi veți da o serie de răspunsuri. Pentru fiecare dintre ele, vă voi reduce un standard din suma pe care mi-o datorați.

— Un standard! Absurd! Orice ai vrea să cunoști, valorează mai mult de atât! Zece standarzi pentru fiecare răspuns! Nici un bănuț mai puțin!

— Vă asigur că, oricare ar fi informațiile pe care le posedați, pentru mine nu valorează absolut nimic. Sunt mai mult curios. Sunt sclavul curiozității. E un defect al meu, unul pe care nu am putința de a-l corecta, unul de pe urma căruia vă aflați în situația de a obține avantaje. Vă sfătuiesc însă să nu încercați să mă stoarceți prea mult. Refuz să mă las șantajat. Doi standarzi.

— Nouă, răspunse Kreen.

— Trei, și nu voi merge mai departe. Îmi pierd răbdarea.

Chipul lui Tuf nu dezvăluia nici o emoție.

— Opt, zise Kreen. Nu încerca să mă trișezi!

Haviland Tuf rămase tăcut. Și nemișcat, cu excepția ochilor, care-l urmăreau pe Dax. Cotoiul mare, negru, căscă și se scărpină.

După cinci minute de tăcere, Kreen zise:

— Șase standarzi.. e o nimica toată. Cunosc o grămadă de lucruri importante, lucruri pe care Moise ar vrea să le știe. Șase!

Haviland Tuf nu scoase o vorbă. Minutele treceau.

— Cinci, reluă Kreen, înjurând.

Haviland Tuf nu răspunse.

— Bine, mârâi tânărul, într-un târziu. Trei standarzi. Ești trișor și tâlhar, nu numai criminal. N-ai pic de etică.

— Voi ignora bombasticismul dumneavoastră, declară Haviland Tuf. Trei standarzi e suma agreată, deci. O bănuială subită m-a cuprins: că veți încerca să dați răspunsuri evazive sau confuze, astfel încât să fiu silit să pun mai multe întrebări pentru a elucida o mică particulă de informație. Vă avertizez că nu voi accepta asemenea nonsensuri, la fel cum nu voi tolera nici o înșelătorie. Pentru fiecare minciună pe care veți încerca să mi-o spuneți, voi adăuga zece standarzi suplimentari la datoria dumneavoastră.

Kreen izbucni în râs.

— N-am intenția să mint, Tuf. Dar, chiar dacă aș face-o, cum ai putea să știi? Nu-s chiar atât de transparent!

Haviland Tuf își permise un zâmbet, un zâmbet subțire, din vârful buzelor, care-i atinse fața în treacăt și dispăru imediat.

— Domnule, vă asigur că voi ști de îndată. Dax îmi va comunica, exact în aceeași manieră în care mi-a spus cât de mult veți reduce cererea absurdă de zece standarzi, așa cum m-a avertizat de lașul atac al dumneavoastră de pe K'theddion. Dax este o felină, domnule, nu mă îndoiesc că vă dați seama până și dumneavoastră de acest lucru. Toate felinele au, cel puțin parțial, însușiri paranormale, după cum a putut constata omenirea de-a lungul istoriei, iar Dax este produsul final al unor generații întregi de încrucișări și manipulări genetice, care l-au înzestrat cu măreața putere ce reprezintă caracteristica lui. Așadar, ne veți economisi o mulțime de timp și efort dacă veți da răspunsuri complete, oneste. Deși talentele lui Dax nu-s suficient de sofisticate pentru a extrage concepte dificile, abstracte, din mintea dumneavoastră, vă asigur că el îmi poate spune ușor dacă mințiți sau dacă îmi ascundeți ceva. Deci, având toate acestea în minte, putem începe?

Jaime Kreen se zgâi veninos, la cotoiul uriaș. Dax căscă din nou.

— Dă-i drumul! mormăi el, ursuz.

— Mai întâi, începu Tuf, există misterul atacului dumneavoastră. Eu nu vă cunosc, domnule. Îmi sunteți cu desăvârșire străin. Eu sunt un

simplu negustător, iar serviciile mele aduc beneficii tuturor celor care mă angajează. Eu nu v-am ofensat în nici un fel. Și totuși, m-ați atacat. Acest lucru ridică mai multe probleme. De ce? Care a fost motivul acțiunii? Mă cunoașteți de undeva? V-am ofensat prin vreo acțiune pe care am uitat-o între timp?

— Asta-i o singură întrebare sau patru? se interesă Kreen.

Haviland Tuf își încrucișă din nou mâinile pe burtă.

— Doar o orientare, domnule. Să începem cu această întrebare: mă cunoașteți?

— Nu, răspunse Kreen. Am auzit *de* tine, așadar te știu după reputație. Tu și *Arca* ta sunteți unici și foarte celebri, Tuf. Și te-am recunoscut foarte ușor, când am trecut pe lângă tine din întâmplare, în restaurantul acela kytheddenean mărunt. Giganții solizi, fără păr, cu piele albă, nu-s nemaipomenit de răspândiți.

— Trei standarzi, zise Tuf. Nu voi ține seama nici de insultele, nici de măgulirile dumneavoastră. Deci, nu mă cunoșteați. De ce m-ați atacat?

— Eram beat.

— Insuficient. Adevărat că erați beat. Dar existau și alți clienți în local, oricare dintre ei fiind dispus să vă stea la dispoziție, dacă ați fi căutat doar o simplă încăierare. Nu asta căutați. M-ați ales pe mine, dintre toți ceilalți. De ce?

— Nu-mi placi. După criteriile mele, ești un criminal.

— Criteriile sunt variate, bineînțeles, replică Haviland Tuf. Pe anumite planete, mărimea mea ar reprezenta o crimă. Pe altele, faptul că dumneavoastră purtați cizme făcute din piele de vacă ar fi fost pedepsit printr-o detenție îndelungată. Deci, în acest sens, amândoi am putea fi considerați criminali. Dar sentimentul meu este că ar fi nedrept să judeci un om după orice legi, în afară de cele ale culturii în care a trăit sau în care s-a mutat. În acest sens, eu nu sunt un criminal, iar răspunsul dumneavoastră este încă insuficient. Explicați-mi motivul pentru care nu mă agreați. De ce crime mă acuzați?

— Sunt un caritan, zise Kreen, apoi oftă. Poate ar trebui să spun că am fost un caritan. De fapt, am fost un administrator, deși doar de gradul șase. Moise mi-a distrus cariera. Te învinovățesc de crima de a-l fi ajutat pe Moise. E un lucru bine cunoscut. Nu mă plictisi cu negațiile tale.

Haviland Tuf se uită spre Dax.

— Păreți a spune adevărul, iar răspunsul dumneavoastră conține o cantitate rezonabilă de informație, deși ridică suficient de multe alte întrebări și-i departe de a fi limpede. Cu toate acestea, vă voi face o favoare și voi considera că-i un răspuns. Șase standarzi, deci. Iar

următoarea mea întrebare va fi una simplă: cine-i Moise și ce este un caritan?

Jaime Kreen îl privi neîncrezător.

— Vrei să-mi dăruiești șase standarzi? Nu te preface, Tuf! Nu mă las fraierit! Știi cine-i Moise!

— Într-adevăr știu, într-o anumită măsură, replică Tuf. Moise este o figură mitică, asociată diferitelor religii ortodoxe creștine, o persoană despre care se presupune că ar fi trăit pe Vechiul Pământ, în trecutul foarte îndepărtat. Cred că este oarecum asociat sau înrudit cu Noe, cel de la care își trage numele *Arca* mea. Moise și Noe erau, probabil, frați. Detaliile îmi scapă. Oricum, amândoi s-au numărat printre practicanții timpurii ai războiului ecologic, un domeniu cu care sunt destul de familiarizat. Deci, într-un fel, știu cine este Moise. Totuși, acel Moise a murit de o perioadă suficient de îndelungată, așa că e puțin probabil ca el să vă fi distrus cariera, și cu atât mai puțin probabil să-i pese de vreo informație pe care ați binevoi a mi-o transmite. În consecință, trebuie să deduc că vă referiți la un alt Moise, unul pe care nu-l cunosc. Aceasta, domnule, reprezenta esența întrebării mele.

— În regulă, zise Kreen. Dacă insiști să te prefaci neștiutor, voi participa la jocul tău idiot. Un caritan este un cetățean de pe Caritate, după cum știi prea bine. Moise, care și-a ales singur acest nume, e un demagog religios care conduce Sfânta Restaurare Altruistă. Cu ajutorul tău, el a condus o campanie devastatoare, de război ecologic, împotriva Orașului Speranței, singura noastră arcologie mare, centrul vieții caritane.

— Doisprezece standarzi, spuse Tuf. Explicați mai departe.

Kreen oftă și se foi pe scaun.

— Sfinții Altruiști au fost coloniștii inițiali ai Caritații, cu secole în urmă. Ei își părăsiseră planeta de origine pentru că susceptibilitatea lor religioasă fusese jignită de tehnologia avansată de acolo. Biserica Sfântului Altruism propovăduiește ideea conform căreia izbăvirea se obține trăind o viață simplă, apropiată de natură, prin suferință și autosacrificare. Așadar, altruiștii au venit pe o planetă nouă și au suferit, s-au sacrificat și au murit foarte fericiți, timp de vreo sută de ani. Apoi, spre nenorocul lor, a venit un al doilea val de coloniști. Aceștia din urmă au construit arcologia numită Orașul Speranței, au lucrat pământul cu mașini avansate, robotizate, au deschis un port spațial și, în general, au păcătuit față de Dumnezeu. Mai rău, după câțiva ani, copiii altruiștilor au început să dezerteze, în cârduri, către oraș, pentru a se bucura un pic de viață. După două generații, n-a rămas nimic din altruiști, cu excepția câtorva bătrâni. Atunci a apărut Moise, conducând mișcarea pe care a numit-o Restaurare. S-a dus în Orașul Speranței, a înfruntat

Consiliul Administratorilor și a cerut ca poporul său să fie lăsat să plece. Administratorii i-au explicat că oamenii *nu voiau* să plece. Moise nu s-a lăsat impresionat. A spus că, dacă nu-i îndeplinim dorința, dacă nu închidem portul spațial și nu dezmembrăm Orașul Speranței, pentru a trăi alături de Dumnezeu, va aduce plăgile peste noi.

— Interesant, zise Haviland Tuf. Continuați.

— Sunt banii tăi, comentă Jaime Kreen. Ei bine, administratorii l-au dat afară în șuturi pe Moise și toată lumea s-a distrat de minune. Totuși, am făcut unele verificări, ca măsură de siguranță. Auziserăm cu toții poveștile străvechi de groază despre războiul biologic, dar consideram secretele acelea uitate de mult. Calculatoarele noastre au confirmat această părere. Tehnicile de clonare și manipulare genetică, cele pe care le folosiseră Imperialii Pământului, supraviețuiseră doar pe o mână de planete dispersate, iar cea mai apropiată se afla la o distanță de vreo șapte ani de noi, călătorind cu viteză supraluminică.

— Înțeleg, zise Haviland Tuf. Însă nu-i nici o îndoială că ați aflat, de asemenea, despre navele de germinare ale dispărutului Corp de Ingineri Ecologi ai Imperiului Federal.

— Am auzit, zâmbi morocănos Kreen. Dispăruseră toate, distruse, pierdute sau defectate cu secole în urmă, deci n-aveam de ce să ne îngrijorăm din cauza lor. În cele din urmă, însă, am aflat că lucrurile stau altfel, de la căpitanul unei nave comerciale care asolizase în Portul Credinței. Zvonurile circulă, Tuf, chiar din stea în stea. Faima te-a precedat și te-a condamnat. Căpitanul ne-a povestit totul despre tine, despre tine și *Arca* aceasta pe care ai găsit-o din întâmplare și pe care o folosești ca să-ți umpli buzunarele cu standarzi și burta cu straturi de grăsime. Alte echipaje, de pe alte planete, au confirmat existența ta, precum și faptul că deții controlul asupra unei nave de germinare a CIE, aflată încă în stare de funcționare. Dar n-am știut că te-ai asociat cu Moise, până n-au început plăgile.

Un singur rid subțire apăru pe fruntea masivă, albă ca fildeșul, a lui Haviland Tuf, apoi dispăru imediat.

— Încep să înțeleg acuzațiile dumneavoastră, zise el, ridicându-se cu o mișcare lentă, greoaie, care semăna aproape cu aceea a unui talaz, după care rămase înălțat deasupra lui Jaime Kreen. Vă voi acorda cincisprezece standarzi.

Tânărul scoase un zgomot vulgar.

— Doar trei standarzi pentru toată povestea?! Tuf, tu...

— Douăzeci de standarzi, fie, chiar dacă o fac numai pentru a vă potoli și pentru a restaura oarecare liniște pe *Arcă*. Am o fire binevoitoare. Datoria dumneavoastră este acum de trei sute optzeci de standarzi. Vă

voi pune încă o întrebare și vă voi oferi posibilitatea de a reduce datoria la trei sute șaptezeci și șapte.

— Dă-i drumul!

— Care sunt coordonatele planetei dumneavoastră – Caritate?

Caritate nu se afla teribil de departe de K'theddion, ca distanță interstelară, iar călătoria până acolo dura doar trei săptămâni standard. Pentru Jaime Kreen, aceste săptămâni au reprezentat un interval în care nu-și văzuse capul de treabă. În timp ce *Arca* înghițea, în tăcere, anii-lumină, Kreen lucra. Praful se acumulase, de secole, în unele dintre coridoarele mai puțin folosite. Haviland Tuf îi dăduse lui Kreen un târn și-i spusese să curețe.

Kreen refuzase, pomenind de brațele lui fracturate, o scuză mai mult decât suficientă. Haviland Tuf îi administrase un calmant, apoi îl închisese în bazinul de cronourzeală al *Arcei*, în care aceleași energii uriașe care urzeau pânza cosmosului puteau fi folosite pentru a face lucruri bizare timpului. Era cel de pe urmă și cel mai mare secret al Imperialilor Pământului, susținea Tuf. Fusese pierdut, practic, în restul Universului, cu excepția acelui loc. Îl utiliza pentru a aduce clonele la maturitate deplină în câteva zile. Acum îl folosise pentru a-l îmbătrâni pe Jaime Kreen, reușind în acest fel să-i vindece, în câteva ore, brațele rupte.

Cu brațele proaspăt reparate, Kreen se apucase de măturat, pentru un salariu de cinci standarzi pe oră.

Măturase kilometri de coridoare, mai multe încăperi decât putea număra, tot felul de cuști goale în care se strânsese și altceva decât praf. Mătura până îl dureau brațele, iar când nu avea târnul în mână, Haviland Tuf îi găsea alte lucruri de făcut. În timpul mesei, Kreen făcea pe majordomul, aducându-i lui Tuf urcioare de cositor cu bere neagră sau farfurii umplute cu legume înăbușite. Tuf le accepta impasibil, stând în fotoliul – pe care-l umplea complet – în care obișnuia să se odihnească și să citească. Kreen era obligat să-l servească și pe Dax, uneori de trei, patru ori la fiecare masă, deoarece cotoiul imens era un mâncăcios mofturos, iar Tuf insistase ca preferințele acestuia să fie satisfăcute. Numai după ce Dax se îndestula, Jaime Kreen avea și el permisiunea de a se ocupa de propriul prânz.

Odată, tânărul fusese pus să facă o reparație minoră, pe care mașinăria *Arcei*, din vreun motiv oarecare, nu era capabilă s-o execute. Dar efectuase treaba atât de rău, încât Haviland Tuf îl scutise imediat de viitoare sarcini de acest fel.

— Blamul mi se cuvine în întregime mie, domnule, spusese Tuf, când avusese loc întâmplarea. Am uitat să-mi reamintesc că sunteți, prin pregătire, un birocrat, adică, practic, bun de nimic.

În pofida faptului că tânărul trudea din greu, datoria lui se reducea cu o încetineală chinuitoare, iar uneori nu se reducea deloc. Kreen descoperise foarte repede că Haviland Tuf nu dădea nimic pe gratis. Pentru că-i îngrijise brațele fracturate, Tuf îl taxase cu o sută de standarzi, pentru *servicii medicale*, sumă care se adăugase la obligațiile sale. De asemenea, îl credita cu un standard pe zi pentru aer, cu o zecime de standard pentru fiecare litru de apă, cu o jumătate de standard pentru un urcior cu bere. Mesele erau destul de ieftine: doar doi standarzi fiecare, pentru felul de bază. Dar felul de bază se dovedea a fi un terci gros, fără gust, de fiecare dată când Kreen nu dorea să plătească prețuri mai mari pentru tocana gustoasă de legume care îi plăcea în mod deosebit lui Tuf. Ar fi fost dispus să plătească și mai mult pentru carne, dar Tuf refuzase să-i furnizeze așa ceva. În singura ocazie în care îi ceruse lui Tuf să-i cloneze o friptură, negustătorul se mulțumise să-l privească și să spună:

— Noi nu mâncăm carne de animal aici!

Apoi își văzuse de drum, imperturbabil, ca de obicei.

În timpul primei zile petrecute pe *Arcă*, Jaime Kreen îl întrebase pe Haviland Tuf unde se afla toaleta. Tuf îl taxase cu trei standarzi pentru răspuns și cu o zecime de standard suplimentară pentru folosirea instalației.

Din timp în timp, Kreen se gândea la crimă. Dar, chiar și în momentele în care era cel mai decis să ucidă, atunci când se îmbăta ca un porc, ideea nu i se părea realizabilă. Dax era întotdeauna unde se afla Tuf, hoinărind pe coridoare alături de gigant sau stând senin în brațele acestuia, iar Kreen era sigur că gazda lui mai avea și alți aliați. Îi zărise în timpul călătoriilor sale prin navă – siluete negre, cu aripi, care se roteau pe deasupra capului său în camerele cele mai întunecoase, umbre fugare care se strecurau înapoi printre mașini când le privea. Nu le văzuse niciodată limpede, dar era convins că le-ar fi văzut pe toate prea bine dacă l-ar fi atacat pe Haviland Tuf.

De aceea, sperând să-și reducă datoria ceva mai repede, se apucase de jocuri de noroc.

Probabil că nu era cel mai înțelept mod de a acționa, dar Jaime Kreen avea oarecare slăbiciune pentru jocurile de noroc. Prin urmare, în fiecare noapte, pierdea ore în șir cu un joc ridicol, care-i plăcea lui Tuf, aruncând zaruri și mutând pioni în jurul unei acumulări imaginare de stele, cumpărând, vânzând și schimbând planete, construind orașe

și arcologii, supunându-l pe celălalt călător stelar la tot felul de taxe de asolizare și impozite. Din nefericire, Tuf era mult mai priceput decât el la joc și termina, de obicei, prin a câștiga înapoi o porție zdravănă a salariului pe care i-l plătise în timpul zilei.

Cu excepția momentelor petrecute la masa de joc, Haviland Tuf îi vorbea rareori lui Kreen, și atunci numai despre sarcinile pe care le avea de îndeplinit și despre plățile pe care și le făceau unul altuia. Oricare ar fi fost intențiile sale privind planeta Caritate, nu i le comunicase, iar Kreen nu intenționa să-l întrebe, din moment ce orice răspuns adăuga trei standarzi la datoria lui. Iar Tuf nu punea nici o întrebare care ar fi putut să-i dea vreo indicație. Și continua obiceiurile sale solitare, lucra singur în diferite camere de clonare și în laboratoarele *Arcei*, citea cărți străvechi, prăfuite, în limbi pe care Kreen nu le înțelegea, și discuta îndelung cu Dax.

Acest mod de viață dură până în ziua în care intrară pe orbită în jurul Carității, iar Haviland Tuf îl convocă pe Kreen în camera de comunicații.

Camera de comunicații era lungă și îngustă, iar de-a lungul pereților se aflau înșirate ecranele întunecate ale monitoarelor, precum și consolele sclipind ușor. Haviland Tuf stătea în fața unui asemenea ecran negru, cu Dax pe genunchi, când intră Kreen. Se răsuci auzind sunetul ușii ce se închidea.

— Am încercat să deschid canalele de comunicații cu Orașul Speranței, zise el. Priviți!

Atinse un buton de pe consolă, pentru redarea înregistrării.

În timp ce Jaime Kreen se instală pe un scaun gol, lumina se aprinse pe ecranul din fața lui Tuf, iar liniile de pe el se îmbinară, alcătuind figura lui Moise, un bărbat spre sfârșitul vârstei mijlocii, cu trăsături regulate, aproape frumoase, cu păr rar, castaniu-cenușiu, și ochi căprui, plini de-o blândețe înșelătoare.

— Șterge-o, navă stelară! spuse vocea înregistrată a conducătorului altruiștilor, pe un ton profund, amabil, chiar dacă vorbele erau aspre. Portul Credinței este închis, iar Caritate se află sub o nouă conducere. Poporul de pe această planetă nu vrea să facă negoț cu păcătoșii și nu are nevoie de obiectele pierzaniei pe care le aduci. Lasă-ne în pace!

Ridică mâna într-un gest care putea însemna *binecuvântare*, dar care putea însemna, la fel de bine, *stai*. Apoi imaginea se șterse de pe ecran.

— Deci, a câștigat, spuse Jaime Kreen, cu o voce obosită.

— Așa pare a fi situația, zise Haviland Tuf, scărpinându-l pe Dax după ureche și mângâindu-l. În prezent, datoria dumneavoastră către mine se ridică la două sute optzeci și patru de standarzi, domnule.

— Da, mormăi Kreen, bănuitor. Și ce-i cu asta?

— Aș dori să executați o misiune pentru mine. Veți coborî în secret pe suprafața planetei, veți localiza foștii conducători ai Consiliului Administratorilor și-i veți aduce aici, pentru o discuție. În schimb, vă voi scădea cincizeci de standarzi din datoria dumneavoastră actuală.

Jaime Kreen izbucni în râs.

— Nu fi ridicol, Tuf. Suma este absurd de mică pentru o misiune atât de periculoasă. Iar eu nu m-aș angaja într-o asemenea aventură chiar dacă mi-ai face o ofertă corectă... lucru pe care sunt sigur că nu-l vei face. Ceva în genul de a-mi anula întreaga datorie și de a-mi plăti, în afară de asta, două sute de standarzi.

Haviland Tuf îl mângâie pe Dax.

— Acest bărbat Jaime Kreen ne consideră niște proști absoluți, zise el pisicii. În momentul următor, bănuiesc că va cere chiar *Arca,* ba poate va pretinde și una, două planete mai mici. Nu are simțul proporțiilor.

Dax scoase un tors scurt, care putea sau nu să însemne ceva. Tuf se uită din nou la tânăr.

— Am o stare de spirit deosebit de generoasă și vă voi permite să profitați de mine în această ocazie unică. O sută de standarzi, domnule. De două ori cât merită această sarcină măruntă.

— Aiureal replică Kreen. Sunt convins că Dax îți spune ce cred despre oferta ta. Planul tău e o prostie. N-am idee dacă membrii Consiliului mai sunt în viață sau au murit, dacă pot fi găsiți în Orașul Speranței sau în altă parte, dacă-s liberi sau în închisoare. Nu mă aștept să coopereze cu mine, dacă apar aducând o convocare din partea ta, cel pe care-l știm ca fiind aliat cu Moise. Iar dacă Moise mă capturează, îmi voi petrece restul vieții scurmând după napi. Și după toate probabilitățile, voi fi capturat. Unde intenționezi să asolizez? Probabil că Moise a pus un dispozitiv cu o înregistrare pentru a răspunde navelor care se apropie, dar pot să pun pariu că a postat paznici în jurul Portului Credinței. Gândește-te la riscuri, Tuf! Nu accept un asemenea risc decât în schimbul anulării datoriei mele! Toată! Nici un standard mai puțin, auzi? strigă el, încrucișându-și brațele la piept, cu un gest de încăpățânare. Spune-i, Dax! Știi că-s de neînduplecat!

Trăsăturile albe ca fildeșul ale lui Haviland Tuf rămaseră impasibile, dar de pe buze îi scăpă un oftat ușor.

— Sunteți cu adevărat un om crud, domnule. Mă faceți să regret ziua în care, din neglijență, v-am povestit că Dax este mai mult decât o felină obișnuită. Privați un bătrân de singurul lui instrument tranzacțional folositor și-l escrocați fără milă cu această atitudine inflexibilă, arogantă.

Iar eu n-am altă soluție decât să cedez. Două sute optzeci și patru de standarzi, deci. Așa rămâne stabilit.

— În cele din urmă ai devenit rezonabil, rânji celălalt. Bine. Voi lua *Grifonul*...

— Domnule, zise Haviland Tuf, nu veți face asta. Veți lua nava comercială pe care ați remarcat-o pe puntea navetelor, *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime*, nava cu care mi-am început cariera, cu mulți ani în urmă.

— Aia? Nici vorbă, Tuf! Se vede de la o poștă că e stricată. Trebuie să fac o asolizare dificilă, în vreo zonă pustie, și insist să am un aparat capabil să reziste la un pic de tratament dur. Îmi dai *Grifonul* sau una dintre celelalte navete!

— Dax, vorbi din nou Tuf către motanul ce stătea liniștit, mi-e teamă pentru soarta noastră. Ne aflăm închiși, într-un spațiu strâmt, împreună cu un idiot congenital, un om fără etică, fără afabilitate sau comprehensiune. Trebuie să explic orice ramificație evidentă a unei sarcini copilăresc de simple!

— Ce?

— Domnule, *Grifonul* este o navetă. Unică prin formă, incapabilă de călătorii interstelare. Dacă veți fi prins asolizând cu o asemenea navă, chiar și o persoană cu o înzestrare intelectuală mai mică decât a dumneavoastră va putea deduce că o navă mai mare, precum *Arca*, a rămas pe orbită, ținând cont de faptul că, de obicei, navetele au nevoie de ceva între care să facă naveta, și rareori se materializează din vidul cosmic. În schimb, *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime* este un model comun din seria navelor produse în Avalon, cu posibilități de propulsare complete, deși disfuncționale în momentul acesta. Înțelegeți fondul problemei, domnule? Ați surprins diferența esențială dintre cele două aparate?

— Da, Tuf. Dar, din moment ce n-am intenția să mă las capturat, diferența rămâne doar teoretică. Totuși, îmi placi. Pentru cincizeci de standarzi în plus față de datoria mea, consimt să folosesc *Cornul abundenței*.

Haviland Tuf nu spuse nimic.

Jaime Kreen dădu semne de neliniște.

— Dax îți spune că voi accepta propunerea ta, dacă vei aștepta, nu? Ei bine, se înșală! Nu mai poți să mă fraierești în felul ăsta, pricepi? adăugă el, încrucișându-și brațele și mai strâns. Sunt o stâncă. Sunt din oțel. Sunt diamant în hotărârea mea!

Haviland Tuf îl mângâie pe Dax și nu scoase o vorbă.

— Așteaptă cât îți place, Tuf, continuă tânărul. De data asta, te voi păcăli! Pot și eu să aștept. Vom aștepta împreună. Și nu voi ceda niciodată. Niciodată. Niciodată. NICIODATĂ!

Când, după o săptămână și jumătate, *Cornul abundenței cu bunuri excelente la prețuri minime* se întoarse de pe suprafața planetei Caritate, Jaime Kreen era însoțit de trei persoane, foști administratori de frunte ai Orașului Speranței. Rej Laithor era o femeie în vârstă, cu o figură colțuroasă și cu păr cenușiu ca oțelul, fosta președintă a Consiliului. După victoria lui Moise, fusese nevoită să se recalifice ca lucrătoare la roata de tors. Ea era însoțită de o femeie mai tânără și de un bărbat solid, care lăsa impresia că odinioară fusese foarte gras, deși acum pielea îi atârna pe față în falduri largi, galbene.

Haviland Tuf îi primi într-o cameră pentru conferințe. Când Kreen îi conduse pe caritani înăuntru, el stătea în capul mesei, ținându-și mâinile încrucișate în față, iar Dax zăcea încolăcit pe metalul lustruit.

— Sunt încântat că ați putut veni, spuse el, după ce administratorii se așezară. Totuși păreți ostili și regret acest lucru. Voi începe prin a vă asigura că n-am jucat nici un rol în vicisitudinile voastre.

— L-am interogat pe Kreen, după ce ne-a găsit, pufni Rej Laithor, și el mi-a pomenit despre pretențiile tale de nevinovăție. Nu cred în ele mai mult decât crede el. Orașul nostru, modul nostru de viață au fost distruse prin război ecologic, prin plăgile pe care acel Moise le-a abătut asupra noastră. Calculatoarele noastre ne-au spus că doar tu și această navă sunteți capabili să purtați un asemenea război.

— Într-adevăr, zise Haviland Tuf. V-aș sugera atunci să vă gândiți să vă reprogramați calculatoarele, dacă fac frecvent asemenea erori.

— Nu mai avem calculatoare, spuse bărbatul pe un ton jalnic. Am fost șeful programatorilor și mă simt ofensat de ideea că n-aș fi capabil!

— *Ești* incapabil, Rikken, altfel n-ai fi lăsat păduchii să infesteze sistemul! îl repezi Rej Laithor. Asta, oricum, nu-l face mai puțin vinovat pe Tuf. Erau păduchii lui.

— Nu dețin monopolul păduchilor, declară, calm, Tuf, după care ridică o mână. Trebuie să curmăm această pălăvrăgeală, fiindcă nu ne duce nicăieri. Ar fi mai indicat să discutăm despre trista poveste și despre starea neplăcută a Orașului Speranței, despre Moise și plăgi. Poate ați auzit de Moise cel original, Moise de pe Vechiul Pământ, cel care a fost luat drept model de vrăjmașul vostru. Acel străvechi Moise nu avea nici o navă de germinare, nici un fel de ustensile pentru război biologic. În schimb, avea un dumnezeu, care s-a dovedit la fel de

eficient. Poporul lui era ținut în captivitate. Pentru a-l elibera, a trimis zece plăgi asupra inamicilor săi. A urmat Moise al vostru același model?

— Nu-i răspundeți pe gratis! exclamă Jaime Kreen, din locul în care se afla, rezemat de ușă.

Rej Laithor îl privi de parcă ar fi fost nebun.

— Am consultat povestea originală despre Moise, spuse ea, întorcându-se spre Tuf. De îndată ce au apărut plăgile, am vrut să știm la ce să ne așteptăm. Acest Moise a folosit aceleași plăgi ca și cel adevărat, dar a modificat un pic ordinea lor. Și am avut parte doar de șase, pentru că în momentul acela Consiliul a cedat în fața cererilor altruiștilor, a închis Portul Credinței și a evacuat Orașul Speranței. Uită-te la ele! exclamă ea, ridicându-și mâinile. Privește bășicile, privește bătăturile astea! Ne-a împrăștiat pe toți prin sate altruistice împuțite, să trăim ca niște primitivi! Ne-a silit să răbdăm de foame! E nebun!

— Prima oară, Moise a transformat apele fluviului în sânge, spuse Haviland Tuf.

— A fost dezgustător, interveni femeia cea tânără. Toată apa din arcologie, din bazinele de înot, de la robinete... Dădeai drumul la duș sau intrai în cadă și, deodată, te trezeai acoperit de sânge. Până și toaletele erau pline cu sânge.

— Nu era sânge adevărat, adăugă Jaime Kreen. Am făcut analize. În rezervoarele orașului fusese aruncată o otravă organică. Dar, orice ar fi fost, transformase apa în ceva dens, roșu, de nebăut. Cum ai făcut asta, Tuf?

Haviland Tuf ignoră întrebarea și continuă enumerarea:

— A doua plagă a fost cea a broaștelor.

— Au apărut în bazinele noastre de drojdii și în întregul sector hidroponic, zise Kreen. Eu eram administratorul supraveghetor. Chestia asta mi-a venit de hac. Broaștele blocau mașinile cu trupurile lor, mureau, putrezeau și stricau mâncarea. Laithor s-a grăbit să mă concedieze, când n-am mai putut să fac față – de parcă ar fi fost vina mea! rânji el către fosta lui șefă. Cel puțin nu m-am chinuit în robia lui Moise! Am plecat spre K'theddion când acest lucru mai era posibil.

— A treia, continuă Haviland Tuf, a fost plaga păduchilor.

— Pretutindeni..., mormăi fostul obez. Erau pretutindeni. Firește, nu puteau trăi în interiorul sistemului, așa că au murit, dar a fost destul de rău. Sistemul s-a blocat. Păduchii au pătruns înăuntru. Toată lumea avea. Oricât te-ai fi spălat, nu exista nici o șansă să scapi de ei.

— A patra a fost plaga muștelor.

Caritanii se posomorâră și nu spuseră nimic.

— A cincea oară, enumeră mai departe Haviland Tuf, Moise a declanșat o epizootie care a ucis vitele dușmanilor.

— A sărit peste epizootie, zise Rej Laithor. Aveam turme pe câmpie, dar am pus paznici în jurul lor, precum și în pivnițele în care se aflau animalele-pentru-carne. Îl așteptam. Nu s-a întâmplat nimic. A sărit și peste bube, slavă bunătății, și peste grindină. Mi-ar fi plăcut să-l văd producând grindină în arcologie. A trecut direct la lăcuste.

— Bineînțeles, comentă Haviland Tuf. A opta plagă. Acele lăcuste au mâncat tot ce aveați pe câmpuri?

— Lăcustele nu s-au atins de câmpuri. Au apărut în interiorul orașului, în compartimentele închise, cu rezervele de grâu. Surplusul strâns în trei ani a dispărut peste noapte.

— A noua plagă, zise Haviland Tuf, a fost întunericul însuși.

— Îmi pare bine că pe asta am pierdut-o, declară Jaime Kreen.

— Toate luminile din oraș s-au stins, povesti Rej Laithor. Echipa noastră de intervenție trebuia să-și croiască drum printre mormane de muște moarte și lăcuste vii, scărpinându-se din cauza păduchilor. N-avea nici un rost. Oamenii plecau deja cu miile. Am ordonat ca orașul să fie abandonat de îndată ce a devenit limpede că până și stațiile secundare de energie erau pline de insecte. După aceea, totul a mers foarte repede. O săptămână mai târziu, locuiam într-o cabană neîncălzită din Munții Muncii Cinstite, învățând să folosesc o roată de tors, încheie ea cu voce stridentă.

— Soarta dumneavoastră a fost una extrem de tristă, încuviință Haviland Tuf, cu același ton neutru. Dar nu trebuie să disperați. Când am aflat de la Jaime Kreen de chinurile pe care le îndurați, am decis imediat să vă ajut. Iar acum sunt aici.

— Să ne ajuți? întrebă Rej Laithor neîncrezătoare.

— Voi recâștiga pentru dumneavoastră Orașul Speranței, afirmă Haviland Tuf. Îi voi doborî pe Moise și Restaurarea Sfântului Altruism. Vă voi elibera de roata de tors și vă voi reda vocecodorul.

Tânăra și fostul grăsan radiau. Rej Laithor continuă să rămână încruntată.

— De ce?

— Rej Laithor mă întreabă de ce, vorbi Haviland Tuf către Dax, mângâindu-i ușor blana. Motivele mele trezesc întotdeauna suspiciuni. Oamenii din această eră modernă, dificilă, nu mai au încredere, Dax, se văită el, apoi se uită la administratoarea-șefă. Vă voi ajuta pentru că situația de pe Caritate mă impresionează, pentru că poporul vostru suferă cu adevărat. Moise nu-i un altruist veritabil, știm amândoi, dar asta nu înseamnă că impulsul către autosacrificiu și bunăvoință a

dispărut în omenire. Îl deplâng pe Moise, resping metodele sale și folosirea de către el a unor insecte și animale inocente, într-o manieră nenaturală, pentru a-și impune voința unor tovarăși ființe umane. Toate aceste motive vă sunt suficiente, Rej Laithor? Dacă nu, spuneți-mi, iar eu îmi voi lua *Arca* și voi pleca.

— Nu, spuse ea. Nu, nu face așa ceva! Acceptăm. Eu accept, în numele Orașului Speranței. Dacă reușești, îți vom construi o statuie pe care o vom așeza în vârful orașului, pentru a fi văzută de la mulți kilometri.

— Păsările în trecere s-ar ușura pe o asemenea statuie, declară Haviland Tuf. Vântul ar răzui-o și ar eroda-o; în plus, ea va fi plasată prea sus pentru a-i distinge cineva trăsăturile. O statuie ca aceasta poate să-mi gâdile vanitatea – sunt un om mărunt, cu toată înălțimea mea, și mă încântă ușor asemenea lucruri – dar aș prefera să stea în cea mai mare piață publică a dumneavoastră, ferită de orice prejudicii.

— Bineînțeles, zise iute Laithor. Orice dorești.

— Orice, spuse Haviland Tuf – nu era o întrebare. În afară de statuie, vreau să primesc cincizeci de mii de standarzi.

Figura femeii deveni palidă, apoi roșie.

— Ai spus..., începu ea, într-un fel de șoaptă sugrumată. Tu... bunăvoință... altruism... nevoile noastre... roata de tors...

— Trebuie să-mi acopăr cheltuielile, explică Haviland Tuf. Fără îndoială, sunt dornic să vă dăruiesc o parte din timpul meu personal pentru rezolvarea acestei probleme, dar resursele *Arcei* sunt prea valoroase pentru a fi irosite. Trebuie să mănânc. Cu siguranță că în trezoreria Orașului Speranței se găsește cât să achitați această sumă minusculă.

Rej Laithor scoase un sunet disprețuitor.

— Rezolv eu problema asta, interveni Jaime Kreen, întorcându-se spre Tuf. Zece mii de standarzi. Nici un sfanț mai mult. Zece mii.

— Imposibil. Costurile mele vor depăși cu certitudine patruzeci de mii de standarzi. Pot posti o vreme, așa că voi lua doar această sumă și voi accepta o mică pierdere. Poporul dumneavoastră suferă...

— Cincisprezece mii, zise Kreen.

Haviland Tuf nu scoase o vorbă.

— Oh, drace! exclamă Jaime Kreen. Bine, patruzeci de mii! Sper ca pisica asta blestemată să moară de gută!

Bărbatul numit Moise obișnuia să se plimbe în fiecare seară de-a lungul cărării gloduroase ce șerepuia pe Muntele Muncii Cinstite, pentru a privi frumusețea apusului și a medita în solitudine la problemele zilei.

Înainta cu un mers iute, pe care puțini tineri îl aveau, ținând bastonul lung, cu capăt încovoiat, în mână, cu o expresie pașnică întipărită pe figură și cu ochii fixați asupra orizontului îndepărtat. Deseori parcurgea o duzină de kilometri, înainte de a se întoarce acasă.

Stâlpul de foc îi apăru în timpul unei asemenea plimbări.

Abia urcase un deal când îl văzu – un tub ce se răsucea, se zvârcolea, alcătuit din flăcări portocalii, străbătut de scânteieri cu nuanțe de albastru și galben, care se îndrepta printre stânci și praf către el. Era înalt de cel puțin treizeci de metri și-l însoțea un norișor cenușiu, care-l încununa.

Moise rămase pe culmea dealului, rezemat în baston, privindu-l cum se apropie.

Stâlpul de foc se opri la cinci metri de el, pe terenul aflat puțin mai jos.

— Moise! spuse el, cu o voce bubuitoare, tunătoare, eu sunt Domnul Dumnezeu, iar tu ai păcătuit împotriva mea! *Dă-mi poporul înapoi!*

Moise chicoti.

— Foarte reușit, comentă el, cu vocea-i de bas. Într-adevăr, foarte reușit!

Stâlpul de foc tremură și se răsuci.

— Eliberează poporul Orașului Speranței din robia ta crudă! ceru el. Altfel, în mânia mea, voi abate plăgi asupra ta!

Moise se încruntă și îndreptă bastonul către stâlpul de foc.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai reaminti că eu sunt cel care a adus plăgile aici!

În vocea lui se simțea o urmă de ironie.

— Plăgi false de la un profet fals, după cum bine știm amândoi! bubui stâlpul de foc. Toate trucurile și parodiile tale neînsemnate îmi sunt cunoscute mie, Domnul Dumnezeu, cel al cărui nume l-ai profanat. Dă-mi poporul înapoi, sau te voi face să vezi teribila față a veritabilei molime!

— Aiurea! replică Moise și începu să coboare dealul, îndreptându-se spre stâlpul de foc. Cine ești?

— Sunt cel care sunt! zise stâlpul de foc, retrăgându-se pe măsură ce Moise înainta. Eu sunt Domnul Dumnezeu!

— Ești o proiecție holografică, răspunse Moise, emisă din norul ăla caraghios de deasupra noastră. Eu sunt un om sfânt, nu unul prost! Acum pleacă!

Stâlpul de foc rămase pe loc, huruind amenințător. Moise trecu drept prin el și continuă să coboare dealul. Stâlpul rămase, rotindu-se și răsucindu-se, mult timp după ce Moise dispăruse.

— Într-adevăr! bubui el, cu vocea-i puternică, tunătoare, către noaptea goală.

Apoi se cutremură, sclipind.

Norișorul cenușiu o zbughi peste deal și-l ajunse pe Moise după un kilometru. Stâlpul de foc șerpui din el în jos, pârâind, încărcat de o energie de rău augur. Moise îl ocoli. Stâlpul de foc începu să-l urmărească.

— Voi, locuitorii din oraș, începeți să-mi puneți răbdarea la încercare, zise Moise, în timp ce mergea. Îmi ispitiți oamenii cu metodele voastre păcătoase, trândave, iar acum îmi întrerupeți meditația de seară. Am avut o zi grea, dedicată muncii sfinte. Vă avertizez că-s pe cale să mă enervez. Am interzis legăturile cu știința. Luați-vă aeromobilul și holograma și dispăreți înainte de a aduce plaga bubelor asupra oamenilor voștri!

— Vorbe goale, domnule! îi răspunse stâlpul de foc, ținându-se după el. Bubele sunt mult dincolo de priceperea dumneavoastră limitată. Credeți că puteți înșela pe unul ca mine la fel de ușor ca pe turma aceea de birocrați limitați?

Moise ezită și aruncă o privire gânditoare peste umăr.

— Te îndoiești de puterile Dumnezeului meu? Credeam că demonstrația mea a fost destul de amplă!

— Desigur, spuse stâlpul de foc. Numai că lucrurile au demonstrat limitele dumneavoastră și ale oponenților dumneavoastră. E limpede că ați plănuit totul cu mult timp înainte, dar ați implicat doar puterile dumneavoastră.

— Îți închipui că plăgile care au bântuit Orașul Speranței au fost doar coincidențe sau ghinioane?

— Mă înțelegeți greșit, domnule. Știu exact ce-au fost, știu că n-a existat nimic supranatural în vreuna din ele. De generații, tinerii și nemulțumiții dintre altruiști au emigrat în oraș. A fost atât de ușor și de simplu să implantați printre ei propriii dumneavoastră spioni, sabotori și agenți! De câtă înțelepciune ați dat dovadă așteptând un an, doi sau chiar cinci, până când aceștia au fost pe deplin acceptați în Orașul Speranței, ajungând să capete poziții de răspundere! Broaștele și insectele pot fi prăsite, domnule, foarte ușor, fie într-o cabană de pe Muntele Muncii Cinstite, fie într-un apartament dintr-un bloc din oraș. Dacă veți elibera asemenea creaturi în pustietate, se vor împrăștia și vor muri. Elementele naturii le vor ucide, dușmanii naturali le vor vâna, vor pieri din lipsă de hrană. Mecanismul complex, nemilos, al ecologiei, le va pune la locul lor normal. Dar lucrurile se vor petrece diferit într-o arcologie, veritabilă ecologie arhitecturală care nu-i, în realitate, deloc ecologie, pentru că are spațiu doar pentru oameni, nu și pentru animale.

Acolo, vremea este întotdeauna frumoasă și blândă, nu există specii în competiție sau inamici prădalnici, și-i suficient de simplu să găsești o sursă potrivită de hrană. În asemenea condiții, rezultatul este, inevitabil, o plagă. Dar o falsă plagă, care se întinde doar între hotarele orașului. În exterior, mica dumneavoastră plagă cu broaște, păduchi sau muște ar fi fost un nimic pentru vânt, ploaie și pustietate.

— Am schimbat apa lor în sânge, insistă Moise.

— Desigur, agenții dumneavoastră au plasat chimicale organice în rezervoarele cu apă ale orașului.

— Am aruncat asupra lor plaga întunericului, adăugă Moise, pe un ton ce devenise defensiv.

— Domnule, spuse stâlpul de foc, îmi insultați inteligența cu asemenea probleme evidente. Ați întrerupt curentul.

Moise se întoarse să facă față stâlpului, privindu-l provocator, cu figura roșie din cauza luminii reflectate.

— Neg asta! Neg totul! Sunt un profet adevărat!

— Adevăratul Moise a abătut asupra dușmanilor săi o molimă îngrozitoare, bubui stâlpul de foc cu o voce calmă – atât cât putea fi de calm un tunet. Dumneavoastră n-ați declanșat nici una. Adevăratul Moise a aruncat asupra dușmanilor o sudoare purulentă care producea bube, astfel încât nimeni nu i s-a putut împotrivi. Dumneavoastră n-ați făcut așa ceva. Omisiunile dumneavoastră v-au dat de gol, domnule. Adevăratele molime se află dincolo de puterile dumneavoastră. Adevăratul Moise a devastat țara dușmanilor săi cu o grindină care a curs zi și noapte. Și această plagă depășește capacitățile dumneavoastră limitate. Însă dușmanii dumneavoastră, înșelați de trucurile pe care le-ați folosit, au abandonat Orașul Speranței înainte de a zecea plagă, cea a morții primului născut, iar acesta a fost marele dumneavoastră noroc, pentru că, în cazul în care ați fi vrut să treceți la fapte, cu certitudine ați fi avut parte de eșec.

Moise izbi stâlpul de foc cu toiagul. Nu se văzu vreun efect aparent nici asupra bastonului, nici asupra stâlpului.

— Șterge-o! răcni el. Oricine ai fi, nu ești Dumnezeul meu! Te desfid! Văd tot răul de care ești în stare! Ai spus-o singur: în natură, plăgile sunt lucruri mai puțin simple decât într-o arcologie. Suntem în siguranță în viața simplă pe care o trăim pe Munții Muncii Cinstite, aproape de Dumnezeul nostru. Suntem plini de grația divină. Nu ne poți face rău!

— Bineînțeles că greșești, Moise! bubui stâlpul de foc. *Dă-mi poporul înapoi!*

Moise nu-l mai ascultă. Trecu din nou prin foc și, furios, începu să alerge spre sat.

* * *

— Când începi? întrebă grăbit Jaime Kreen, după ce Haviland Tuf se întoarse pe *Arcă*.

După ce-i dusese pe ceilalți caritani pe suprafața planetei, Kreen rămăsese la bord, deoarece – după cum subliniase el – Orașul Speranței era de nelocuit, iar în sate și taberele de muncă ale altruiștilor nu era loc pentru el.

— De ce nu lucrezi? Când...

— Domnule, zise Haviland Tuf, care stătea pe scaunul lui favorit, mâncând dintr-un castron ciuperci cu smântână și coajă de lămâie, având un urcior cu bere pe masă, la îndemână, să nu vă imaginați că-mi puteți da ordine, exceptând cazul în care ați prefera ospitalitatea lui Moise în locul celei pe care v-o ofer. Lucrările necesare a fi făcute au fost deja făcute, mormăi el, după ce sorbi din bere. Mâinile mele, spre deosebire de ale dumneavoastră, n-au lenevit în timpul călătoriei noastre de la K'theddion...

— Dar asta a fost înainte...

— Au mai rămas câteva amănunte minore. Majoritatea clonărilor de bază au fost efectuate. Clonele au fost puse la treabă. Bazinele de înmulțire sunt pline. Lăsați-mă să-mi iau masa! adăugă el, clipind către Kreen.

— Plăgile... Când vor începe?

— Prima a început cu câteva ore în urmă.

Pe pantele Munților Muncii Cinstite, trecând prin cele șase sate și prin câmpurile stâncoase ale Sfinților Altruiști, ca și prin taberele de muncă sterpe, risipite, în care fuseseră cazați refugiații din oraș, curgea un râu larg, lent, pe care altruiștii îl numeau Mila Domnului, iar ceilalți Râul Sudorii. Când zorile izbucniră deasupra orizontului îndepărtat, cei care se duseseră pe mal pentru a pescui, a-și umple bidoanele sau a-și spăla hainele se întoarseră în sate sau în taberele de muncă țipând îngroziți:

— Sânge! Râul e din sânge, așa cum au fost apele din oraș!

Moise fu anunțat și se duse fără tragere de inimă, la râu, strâmbând din nas la mirosul peștelui mort sau muribund, simțind duhoarea sângelui.

— O șmecherie a păcătoșilor din Orașul Speranței, zise el, în timp ce privea șuvoiul lent, stacojiu. Domnul Dumnezeu reînnoiește lumea naturii. Mă voi ruga și, după o zi, apa va fi din nou curată și proaspătă.

Rămase în noroi, cu picioarele într-o baltă puțin adâncă, sângerie, plină de pești morți, întinse bastonul peste apele bolnave și începu să se roage. Se rugă o zi și o noapte, dar apele nu se limpeziră.

Când zorile apărură din nou, Moise se retrase în cabana sa, dând ordin ca Rej Laithor și cinci alți administratori de frunte să fie luați din mijlocul familiilor lor și interogați foarte serios. Anchetatorii nu aflară nimic. Patrule de altruiști înarmați urcară în susul râului, căutând conspiratorii care aruncaseră poluanți chimici în râu, însă nu găsiră nimic. Călătoriră trei zile și trei nopți, până la cascada cea mare din Țara de Sus, și, chiar și acolo, apele care cădeau erau sânge, sânge, sânge!

Moise se rugă fără încetare, zi și noapte, până când, în cele din urmă, se prăbuși, epuizat, iar locotenenții lui îl duseră în cabana lui simplă. Râul rămase roșu, sumbru.

— E învins! spuse Jaime Kreen după o săptămână, când Haviland Tuf se întoarse din inspecția pe care o făcuse jos, cu barja sa aeriană. Ce așteaptă?

— Așteaptă ca râul să se curețe singur. Una a fost să contaminezi rezervoarele de apă ale unui sistem închis, precum cel al arcologiei voastre, unde o cantitate finită de contaminant ajungea pentru a îndeplini sarcina. Un râu reprezintă un țel de-o magnitudine mai înaltă. Injectează orice cantitate de chimicale dorești în apele lui și, mai devreme sau mai târziu, va curge toată la vale, iar râul se va limpezi din nou. Moise crede, fără îndoială, că vom rămâne curând fără chimicale.

— De fapt, ce-ai folosit? întrebă tânărul.

— Microorganisme care, spre deosebire de substanțele chimice, se înmulțesc, se reînnoiesc singure, răspunse Haviland Tuf. Chiar și apele Vechiului Pământ au făcut obiectul unor asemenea maree roșii, după cum afirmă înregistrările CIE. Există o planetă numită Scarne, pe care formele de viață similare sunt atât de virulente încât chiar oceanele sunt veșnic colorate, iar celelalte creaturi trebuie să se adapteze sau să piară. Cei care au construit *Arca* au vizitat Scarne și au luat de acolo material pentru clonare.

În noaptea aceea, stâlpul de foc apăru lângă cabana lui Moise și-i înspăimântă pe paznici, făcându-i să fugă.

— *Dă-mi poporul înapoi!* tună el.

Moise se târî până la ușă și o deschise larg.

— Ești o amăgire a Satanei, țipă el, dar eu nu mă las înșelat! Pleacă! Nu vom bea din râu, trișorule! Există fântâni adânci din care putem lua apă, și, dacă e nevoie, vom săpa și altele!

Stâlpul de foc se agită și trosni:

— Desigur, dar nu veți face decât să amânați inevitabilul. Eliberați oamenii din Orașul Speranței, sau voi abate asupra voastră plaga broaștelor!

— O să-ți mănânc broaștele! răcni Moise. Trebuie să fie gustoase, delicioase!

— Broaștele acelea vor veni din râu, adăugă stâlpul de foc, și vor fi mai teribile decât vă puteți imagina!

— *Nimic* nu trăiește în scursura aia otrăvită! Ai avut tu grijă de asta!

Apoi Moise trânti ușa în urma sa și nu mai vru să asculte stâlpul de foc.

Paznicii pe care-i trimisese profetul la râu, în zori, se întoarseră însângerați și isterizați de groază.

— Există *făpturi* acolo, mărturisi unul dintre ei. Se mișcă în râul de sânge. Niște chestii șerpuitoare, mici, stacojii, aproape cât un deget, dar cu picioare de două ori mai lungi. Arată ca niște broaște roșii, numai că, atunci când ne-am apropiat, am văzut că aveau dinți și sfâșiau peștii morți. N-au mai rămas pești, iar acum chestiile alea ce seamănă cu niște broaște înoată peste tot. Apoi, Danel a încercat să prindă una și a apucat-o cu mâna, după care a țipat, iar aerul s-a umplut de acele făpturi blestemate, care săreau de parcă ar fi zburat, mușcând oamenii, sfâșiindu-i dacă se nimereau în calea lor. A fost groaznic! Cum să lupți cu o broască? S-o ciomăgești? S-o împușți? Cum?

Omul tremura în timp ce povestea.

Moise trimise altă echipă la râu, înarmată cu saci, otravă și torțe. Aceasta se întoarse într-o derută totală, cărând doi dintre membrii ei. Un bărbat muri în dimineața aceea, cu gâtul sfârtecat de o broască. Altul se prăpădi, câteva ore mai târziu, din cauza febrei declanșate de mușcături.

Spre seară, tot peștele dispăruse. Broaștele începură să migreze din râu spre sate. Altruiștii săpară șanțuri și le umplură cu apă și foc. Broaștele săriră peste ele. Altruiștii luptară cu cuțite, ciomege și foc, unii chiar cu arme moderne, pe care le luaseră de la orășeni. Până în zori, mai muriră încă șase oameni. Moise și adepții lui se retraseră în spatele ușilor baricadate.

— Oamenii noștri sunt afară, în aer liber, se arătă îngrijorat Jaime Kreen. Broaștele vor năvăli în tabere și-i vor ucide.

— Nici vorbă! – răspunse Haviland Tuf. Dacă Rej Laithor va reuși să-și țină subordonații calmi și liniștiți, nu vor avea de ce să se teamă. Broaștele-sângerii de pe Scarne sunt, în principal, mâncătoare de hoituri. Atacă făpturi vii, mai mari decât ele, doar atunci când sunt agresate sau când simt spaima acestora.

Kreen păru neîncrezător, apoi, treptat, începu să zâmbească.

— Iar Moise se scaldă în teamă! Grozav, Tuf!

— Grozav, repetă celălalt.

În vocea lui Tuf nu exista nimic ce ar fi putut să indice fie aprobare, fie batjocură. Dar Dax era în brațele lui, iar Kreen observă, deodată, că pisica stătea locului, țeapănă, zburlindu-se lent.

În noaptea aceea, stâlpul de foc se duse nu la bărbatul care-și spunea Moise, ci la refugiații din Orașul Speranței, care stăteau ghemuiți, plini de spaimă, în tabăra lor improvizată, pândind năvala broaștelor de dincolo de îngrăditura care-i despărțea de altruiști.

— Rej Laithor, spuse stâlpul de foc, dușmanii voștri s-au închis în spatele ușilor baricadate. Sunteți liberi! Plecați! Dumneavoastră preluați conducerea oamenilor și îndrumați-i înapoi în arcologie. Mergeți încet, fiți atenți unde călcați, evitați mișcările bruște. Faceți aceste lucruri fără greșeală, iar broaștele nu vă vor vătăma. Curățați și reparați Orașul Speranței și pregătiți cei patruzeci de mii de standarzi ai mei.

Înconjurată de administratorii cu grade inferioare, Rej Laithor privi spre flăcările învârtejite.

— Moise ne va ataca de îndată ce vei pleca, Tuf! strigă ea. Termină-l! Slobozește celelalte plăgi!

Stâlpul de foc nu spuse nimic. Se răsuci și trosni vreme de mai multe minute, apoi dispăru complet.

Încet, oamenii din Orașul Speranței începură să iasă din tabără, păsind cu multă atenție.

— Generatoarele funcționează din nou, îi raportă Jaime Kreen lui Tuf, după două săptămâni. Curând, orașul va fi ca înainte. Dar asta reprezintă doar jumătate din înțelegere. Moise și cei ce-l urmează stau supărați în satele lor. Broaștele-sângerii au murit aproape toate, pentru că nu mai există cadavre cu care să se hrănească, exceptându-le pe ale lor. Iar râul dă semne de limpezire. Când vei dezlănțui păduchii asupra lor? Dar mușteie? Ar merita și ei să se scarpine!

— Luați *Grifonul*, ordonă Haviland Tuf, și aduceți-l pe Moise la mine, fie că vrea, fie că nu vrea! Faceți asta și o sută de standarzi din fondurile orașului vă vor aparține.

Jaime Kreen păru uluit.

— Pe Moise? *De ce?* Moise este dușmanul nostru. Dacă îți închipui că poți să schimbi tabăra și să închei un târg cu el, ca să ne vinzi în sclavie pentru un preț mai bun...

— Domoliți-vă suspiciunile, replică Tuf, mângâindu-l pe Dax. Întotdeauna, oamenii gândesc despre noi ce-i mai rău, Dax. Poate că trista noastră soartă este de a fi întotdeauna bănuiți... Vreau doar să port o

discuție cu Moise, i se adresă el din nou lui Kreen. Faceți așa cum v-am spus.

— Nu mai sunt dator față de tine, Tuf! replică tăios tânărul. Te ajut doar în calitate de caritan patriot. Explică-mi motivele tale și, poate, îți voi îndeplini rugămintea. Altfel, n-ai decât să-ți faci treaba singur. Eu refuz.

Și, zicând acestea, Kreen își încrucișă brațele.

— Domnule, zise Haviland Tuf, sunteți conștient de numărul prânzurilor și al urcioarelor cu bere pe care le-ați consumat la bordul *Arcei* de când balanța noastră de conturi a fost echilibrată? Vă dați seama cât aer de-al meu ați respirat, de câte ori ați folosit facilitățile grupului sanitar? Eu sunt conștient pe deplin de toate aceste lucruri. Știți că prețul obișnuit al unei călătorii din K'theddion până pe Caritate este de trei sute șaptezeci și nouă de standarzi? Toate aceste sume pot fi adăugate foarte ușor la datoria dumneavoastră. Am evitat acest lucru, spre marele meu dezavantaj, doar pentru că mi-ați asigurat unele comodități minore. Văd acum că indulgența mea a fost o eroare. Voi rectifica imediat această greșeală din evidențele mele.

— Nu încerca nici o cacealma, Tuf! spuse Kreen, încăpățânat. Suntem chit și ne aflăm la mare distanță de închisoarea de pe K'theddion. Pretențiile pe care le ai, valabile sub incidența legilor absurde de pe acea planetă, sunt nule și neavenite pe Caritate.

— Legile din K'theddion și de pe Caritate îmi sunt indiferente, cu excepția cazului când servesc scopurilor mele, replică foarte calm Haviland Tuf. Eu sunt propria-mi lege, Jaime Kreen. Iar dacă voi decide să rămâneți sclavul meu până în ultima zi a vieții dumneavoastră, nici Rej Laithor, nici Moise, nici propria dumneavoastră bravadă nu vă vor putea ajuta.

Tuf spusese cuvintele ca de obicei, lent, calm, cu vocea lui de bas, lipsită de expresivitate.

Dar Jaime Kreen simți, brusc, că-l ia cu frig. Și făcu ce i se ceruse.

Moise era un bărbat înalt, puternic, dar Tuf îi povestise lui Jaime Kreen despre meditațiile nocturne ale acestuia, așa că a fost destul de ușor să-l aștepte într-o seară pe dealurile din spatele satului, împreună cu trei tovarăși, să se ascundă în tufișuri și să năvălească asupra lui în timp ce trecea pe lângă ei. Unul dintre însoțitorii lui Kreen sugeră să-l ucidă imediat pe conducătorul altruiștilor, dar tânărul interzise o asemenea faptă. Îl cărară pe Moise, inconștient, pe *Grifonul* care-i aștepta, apoi Kreen le dădu voie celorlalți să plece.

Scurt timp după aceea, Kreen i-l livră pe Moise lui Haviland Tuf, după care dădu să plece.

— Rămâneți, îl invităTuf.

Se aflau într-o cameră pe care Kreen n-o văzuse niciodată, o încăpere uriașă, în care răsuna ecoul, cu pereții și podeaua de cel mai pur alb. Tuf stătea în centrul încăperii, în fața unui panou de comandă în formă de potcoavă. Dax se odihnea pe consolă, părând totuși foarte atent.

Moise era încă ametit.

— Unde sunt? întrebă el.

— Vă aflați la bordul navei de germinare *Arca*, ultima navă funcțională concepută pentru război biologic al Corpului de Ingineri Ecologi. Eu sunt Haviland Tuf.

— Vocea ta..., zise Moise.

— Eu sunt Domnul Dumnezeu, răspunse Haviland Tuf.

— Da..., mormăi celălalt, apoi se ridică brusc.

Jaime Kreen, care se afla în spatele lui, îl apucă de umăr și-l apăsă violent, împingându-l pe scaun. Moise protestă, dar nu mai încercă să se scoale.

— Tu ai fost cel care a adus plăgile, vocea din stâlpul de foc, diavolul care s-a dat drept Dumnezeu!

— Desigur, recunoscu Haviland Tuf. Dar vă înșelați. Dumneavoastră sunteți cel care s-a dat drept altcineva. Ați vrut să întruchipați un profet, ați pretins că dețineți puteri supranaturale, pe care însă nu le aveți. Ați folosit trucuri și ați purtat o formă primitivă de război ecologic. Eu, în schimb, nu mă dau drept altceva. Sunt Domnul Dumnezeu.

Moise scuipă într-o parte, a dispreț.

— Ești un om cu o navă cosmică, un întreținut al mașinilor. Ai jucat bine teatrul cu plăgile. Dar două plăgi nu transformă un om în Dumnezeu.

— Două, într-adevăr..., spuse Haviland Tuf. Vă îndoiți cumva de posibilitatea de a le îndeplini și pe celelalte opt?

Mâna lui mare se mișcă pe aparatele din fața lui, camera se întunecă, iar cupola se lumină. Trăiră senzația că se aflau în spațiul cosmic, privind spre Caritate. Apoi, Haviland Tuf manevră din nou instrumentele lui. Hologramă se modifică, se mișcă, se învălmăși, se amestecă, până când petele de culoare se limpeziră iar. Acum aveau impresia că pluteau deasupra așezărilor Sfinților Altruiști din Munții Muncii Cinstite.

— Priviți! comandă Haviland Tuf. Aceasta-i o simulare pe calculator. Aceste lucruri nu există, dar ar putea exista. Sunt convins că veți găsi experiența edificatoare.

În camera cu cupolă, în totalitatea ei, se vedeau satele și oameni ce se mișcau în ele, ca niște umbre, strângând în gropi trupurile broaștelor moarte, pentru a le arde. Remarcară că în cabane se aflau oameni mai slăbiți, arzând de febră.

— Momentul de după a doua plagă, anunță Haviland Tuf, așa cum este acum. Broaștele-sângerii s-au sfâșiat între ele. Păduchii, anunță el, apăsând pe butoane.

Apărură păduchii. Chiar și praful părea să colcăie de ei. Toți oamenii-umbre se scărpinau, iar Jaime Kreen (care se scărpinase ceva înainte de a pleca spre K'theddion) chicoti. După câteva clipe se opri din chicotit. Păduchii păreau a fi mai mult decât păduchi. Oamenii erau acoperiți de o spuzeală stacojie, mulți dintre ei cădeau la pat, gemând de durere, de-o durere teribilă. Unii se scărpinau atât de tare, în furia lor, încât le țâșnea sângele, își croiau dungi în piele, își rupeau unghiile.

— Muște, anunță Haviland Tuf.

Iar muștele roiră, muște de toate soiurile – muște umflate, împungătoare, de pe Dam Tullian; muște de pe Vechiul Pământ, purtătoare de boli antice; muște-de-carne negre și cenușii, de pe Gulliver; muște apatice, de pe Coșmar, care-și depun ouăle în țesuturi vii – se așezară peste sate și peste Munții Muncii Cinstite, în nori imenși, și le acoperiră, ca un morman imens de bălegar. Rămaseră peste ele, un strat negru, gros, împuțit.

— Epizootia, anunță Haviland Tuf.

Priviră turmele pierind, cu miile de capete. Animalele-de-carne imense, din pivnițele Orașului Speranței, se transformară în putreziciune și stricăciune. Arderea cadavrelor nu putea opri molima. Curând, nu mai rămase carne, iar oamenii care mai trăiau încă deveniră scofâlciți, fără vlagă. Haviland Tuf rosti câteva cuvinte: antrax, boala lui Ryerson, cașexie trandafirie, calieroză.

— Bube, veni următorul anunț și, din nou, boala făcu ravagii, de data asta în rândul oamenilor, nu al animalelor.

Aceștia transpirau și țipau, în timp ce bubele le acopereau figurile, mâinile, piepturile, fiecare din ele umflându-se până se spărgea, iar sângele și puroiul curgeau. Apoi, alte bube creșteau, de îndată ce acelea vechi dispăreau. Bărbații și femeile se împleticeau pe străzile satelor umile, orbi și cu urme de răni, cu trupurile pline de cruste sau acoperite de răni deschise, cu transpirația curgând ca uleiul. Când cădeau în praf, printre muștele, păduchii și vitele moarte, putrezeau acolo, întrucât nu exista nimeni în stare să-i îngroape.

— Grindină, anunță Haviland Tuf, și se porni o grindină puternică, tunătoare, grea, cu pietre de gheață cât pumnul, timp de o zi și o noapte,

și încă o zi și o noapte, și iar o zi și o noapte, și tot așa, iar focul se amesteca în grindină.

Cei care ieșeau din case mureau, grindina strivindu-i de sol. Iar mulți dintre cei care rămăseseră înăuntru mureau și ei. Când, într-un târziu, grindina încetă, abia de mai rămăsese câte o cabană în picioare.

— Lăcuste, anunță Haviland Tuf.

Acestea acoperiră pământul și cerul, nori întregi, mai mari decât cei ai mușteloor. Se opreau pretutindeni, târându-se peste cei vii și cei morți, mâncând puțina hrană pe care o mai aveau, până nu mai rămase deloc.

— Întuneric, anunță Haviland Tuf.

Întunericul se mișcă. Era un gaz, un gaz dens, negru, mânat de vânt. Era un lichid care curgea, prelingându-se ca un șuvoi inteligent de smoală, sclipitor, strălucitor. Era tăcere. Era noapte. Era viu. Pe unde trecea, nu rămânea viață în urma lui. Rădăcinile, iarba se uscau, mureau, solul însuși arăta jupuit, devastat, învinețit. Era un nor mai mare decât satele, decât Munții Muncii Cinstite sau decât cel al lăcustelor. Se așternu peste toate, și nimic nu se mișcă timp de o zi și o noapte, apoi întunericul viu se rostogoli, iar în urma lui rămaseră doar praf și putreziciune uscată.

Haviland Tuf își atinse din nou aparatele, iar vedenia dispăru din fața lor. Lumina reveni. Pereții erau foarte albi.

— A zecea plagă, spuse Moise încet, cu o voce care nu mai părea puternică sau amplă. Moartea primilor născuți.

— Recunosc propriul meu eșec, răspunse Haviland Tuf. Nu pot face o diferențiere atât de fină. Voi sublinia, totuși, că toți primii născuți *sunt* morți, în aceste scene care n-au existat niciodată. Chiar și ultimii născuți. Sunt un Dumnezeu grosolan și neîndemânatic. În furia mea, i-am ucis pe toți.

Moise era palid, zdrobit, dar nu renunțase încă la încăpățânarea sa.

— Ești doar un om! șopti el.

— Om, repetă Haviland Tuf cu o voce lipsită de intonație, mângâindu-l pe Dax cu mâna-i enormă, albă. Am fost născut om și am trăit ani îndelungați, Moise. Dar apoi am găsit *Arca* și am încetat să mai fiu om. Puterile de care dispun sunt mai mari decât ale multor zei pe care i-au adorat oamenii. Nu există om pe care-l întâlnesc, căruia să nu pot să-i iau viața. Nu există o planetă pe care să n-o pot distruge complet sau s-o refac, după voie. Eu sunt Domnul Dumnezeu, sau egal cu vreunul pe care l-ați întâlnit vreodată. Aveți mare noroc că eu sunt binevoitor și milostiv. Și, de asemenea, deseori plictisit. Voi sunteți doar niște pioni pentru mine, nimic mai mult – piese și jucători, în același timp – într-un joc cu care mi-am pierdut vremea preț de câteva săptămâni. Chestia

asta cu plăgile s-a dovedit a fi un joc interesant. Pentru un timp. Dar a devenit repede plicticos. După numai două plăgi a devenit evident că n-am o opoziție sesizabilă, că dumneavoastră, Moise, nu sunteți capabil să faceți ceva care m-ar fi putut surprinde. Obiectivul meu a fost îndeplinit – am adus înapoi oamenii în Orașul Speranței. Restul ar fi un ritual fără sens. Prefer să mă opresc. Pleacă, Moise, și nu mai aduce plăgi! Am terminat cu tine! Jaime Kreen, aveți grijă ca nu cumva caritanii să se răzbune, în viitor. Ați avut destule victorii. Într-o generație, cultura și religia lui, modul lui de viață va dispărea. Amintiți-vă cine sunt, amintiți-vă că Dax vă poate citi gândurile. Dacă *Arca* va trece din nou pe aici și voi descoperi că nu v-ați supus, va fi așa cum v-am arătat. Plăgile se vor abate asupra micii voastre planete, până nu va rămâne urmă de viață pe ea!

Jaime Kreen îl duse pe Moise cu *Grifonul* înapoi la oamenii lui, apoi – conform instrucțiunilor lui Tuf – luă patruzeci de mii de standarzi de la Rej Laithor și-i aduse pe *Arcă*. Haviland Tuf îl întâmpină pe puntea navetelor, cu Dax în brațe, și-și primi plata cu o simplă clipire din ochi.

Jaime Kreen părea gânditor.

— Ai blufat, Tuf, spuse el. Nu ești Dumnezeu. Ce ne-ai arătat erau doar simulări. N-ai fi putut face toate lucrurile acelea. Dar poți programa un calculator să arate orice.

— Desigur, replică Haviland Tuf.

— De-*sigur*, făcu Jaime Kreen, încingându-se. L-ai speriat teribil pe Moise, dar pe mine nu m-ai înșelat o clipă cu spectacolul tău de imagini. Grindina te depășește. Bacterii, boli, molime – toate astea țin de sfera războiului ecologic. Poate chiar și acea făptură-întuneric, deși cred că doar ai imaginat-o. Dar *grindina* este un fenomen meteorologic – n-are de-a face cu biologia sau cu ecologia. Ai făcut o greșeală, Tuf. Dar a fost o tentativă drăguță ce l-a transformat pe Moise într-un om umil.

— Umil, fu de acord Haviland Tuf. Fără îndoială, ar fi trebuit să meditez și să plănuiesc totul mai atent, înainte de a încerca să înșel un om cu priceperea și perspicacitatea dumneavoastră... De fiecare dată, mi-ați zădărnicit micile mele scheme...

— Îmi datorezi o sută de standarzi pentru că l-am adus pe Moise aici și l-am dus înapoi, chicoti Kreen.

— Domnule, spuse Haviland Tuf, n-aș fi uitat niciodată o asemenea datorie. Nu-i necesar să mă sâcâiți.

Deschise cutia pe care tânărul o adusese de pe Caritate și îi plăti o sută de standarzi.

— Veți găsi un sas pentru persoane, convenabil, în secția nouă, chiar lângă ușa pe care scrie Controlul Climatului.

— Sas? se încruntă Kreen. Ce vrei să spui?

— Domnule, cred că-i evident! Mă refer la un sas, un dispozitiv prin care puteți pleca de pe *Arcă* fără ca prețioasa mea atmosferă să plece o dată cu dumneavoastră. Din moment ce nu aveți o navă, ar fi o prostie să folosiți sasul imens de aici. O ieșire mai mică, pentru persoane, poate fi găsită, după cum am spus, în secția nouă.

Kreen arăta consternat.

— Ai de gând să mă arunci peste bord?

— Nu-i cea mai bună alegere de cuvinte, spuse Haviland Tuf. Sună prea aspru. Dar cu greu aș putea să vă reține la bordul *Arcei*, iar dacă ați pleca în una dintre navetele mele, ar trebui să fie cineva care s-o aducă înapoi. Cu greu mi-aș permite să sacrific o piesă de echipament valoroasă, doar pentru confortul dumneavoastră personal!

— Soluția dilemei tale e simplă, replică tânărul, enervându-se. Ne urcăm amândoi în *Grifon,* mă duci în Portul Credinței, apoi te întorci pe nava ta.

Haviland Tuf îl mângâie pe Dax.

— Interesant, zise el. Totuși, nu cred că merge... Trebuie să înțelegeți că o asemenea călătorie va constitui un deranj deosebit pentru mine. Cu siguranță că ar trebui să fiu plătit pentru osteneala mea...

Timp de un minut, Jaime Kreen privi figura liniștită, albă, a lui Haviland Tuf, apoi oftă și-i dădu acestuia cei o sută de standarzi.

7. MANA DIN CER

Armada s'uthlameză parcurgea iute marginea sistemului solar, pe un traseu de interceptare a *Arcei*, mișcându-se prin întunericul catifelat al spațiului cosmic cu suplețea impunătoare, tăcută, a tigrului ce se abate asupra prăzii.

Haviland Tuf stătea în fața consolei principale, urmărind șirurile de ecrane și monitoare de calculator cu mișcări scurte, atente, ale capului. Flota care îi ieșea în întâmpinare părea, cu fiecare clipă ce trecea, tot mai formidabilă. Instrumentele lui descoperiseră circa paisprezece nave importante și un roi de nave mai mici de luptă. Nouă globuri alb-argintii, pline cu armament necunoscut, făceau parte din aripile formației. Patru crucișătoare lungi, negre, cu carcasele întunecate trosnind de energie, serveau drept avangardă flancurilor. Nava amiral, din centru, era un fort colosal în formă de farfurie, cu un diametru pe care senzorii lui Tuf îl măsuraseră ca având șase kilometri. Cea mai mare navă pe care o văzuse Haviland Tuf din ziua aceea, cu mai bine de zece ani în urmă, când zărise pentru prima oară epava *Arcei*. Navele de luptă roiau în jurul farfuriei ca niște insecte furioase, gata să înțepe.

Figura palidă, lungă, lipsită de păr, a lui Tuf rămase calmă, indescifrabilă. Dar în poala sa Dax scoase un sunet de durere, când uriașul își strânse degetele.

Sclipirea unei lumini indică solicitarea unei comunicații. Haviland Tuf clipi, se întinse cu un calm deliberat și acceptă apelul.

Se așteptase ca pe ecranul din fața lui să apară o figură. Fu dezamăgit. Figura celui din fața lui era ascunsă de un vizor din plastotel negru, ce făcea parte din casca unui costum de luptă, lustruit oglindă. O reprezentare stilizată a globului S'uthlam-ului împodobea creasta ce se ridica deasupra frunții. În spatele vizorului, sclipeau roșu, ca niște ochi arzători, senzori cu spectru larg. Îi aminteau lui Tuf de un om antipatic pe care-l cunoscuse cândva.

— Nu era necesar să vă îmbrăcați oficial în cinstea mea, zise Tuf cu voce inexpresivă. Mai mult, deși dimensiunile gărzii de onoare pe care

mi-ați trimis-o în întâmpinare îmi gâdilă, într-un fel, vanitatea, consider că o escadrilă mult mai mică și mai puțin impresionantă ar fi fost arhisuficientă. Prezenta formație este atât de întinsă, atât de formidabilă, încât te face să-ți pierzi cumpătul. Un om cu o fire mai puțin încrezătoare ar putea fi tentat să înțeleagă eronat scopul ei și s-o suspecteze de o oarecare intenție de intimidare.

— Aici Wald Ober, comandantul Flotilei de Apărare Planetară a S'uthlamului, escadra șapte, anunță figura macabră de pe ecran, cu o voce profundă, distorsionată.

— Escadra șapte, repetă Tuf. Într-adevăr... Asta sugerează posibilitatea existenței a cel puțin alte șase formații la fel de înfricoșătoare. Se pare că apărarea planetară s'uthlameză a crescut ceva de la ultima mea vizită.

Wald Ober nu era interesat de părerea lui.

— Predă-te imediat sau vei fi distrus! spuse el grosolan.

Tuf clipi.

— Mă tem că-i vorba de o neînțelegere teribilă.

— Între Republica Cibernetică a S'uthlam-ului și așa-zisa alianță dintre Vandeen, Jazbo, Planeta lui Henry, Skrymir, Roggandor și Triunicul Azur există stare de război. Ai intrat într-o zonă interzisă. Predă-te sau vei fi distrus!

— Vă înșelați în privința mea, domnule. Sunt neutru în această nefericită înfruntare despre care n-am știut nimic până în acest moment. Nu fac parte din nici o facțiune, cabală sau alianță și mă reprezint doar pe mine, un inginer ecolog cu cele mai binevoitoare motivații. Vă rog să nu vă alarmați din cauza dimensiunilor navei mele. Cu siguranță că stimații păienjenei și cibertehi din Port S'uthlam n-au uitat cu desăvârșire, în cinci ani, precedenta mea vizită pe prea-interesanta dumneavoastră planetă. Eu sunt Haviland...

— Știm cine ești, Tuf, zise Wald Ober. Am recunoscut *Arca* de îndată ce-a încetat accelerarea. Alianța nu are nici un crucișător lung de treizeci de kilometri, slavă vieții! Am primit ordine speciale de la Înaltul Consiliu să-ți pândesc apariția.

— Într-adevăr...

— De ce crezi că escadra se închide în jurul tău? întrebă Ober.

— Sperasem că-i un gest de bun venit plin de afecțiune. O escortă prietenească, aducând distincții, salutări și daruri constând în coșuri cu ciuperci dolofane, proaspete, aromate. Văd că această presupunere a fost neîntemeiată.

— Acesta-i al treilea și ultimul avertisment, Tuf! Vom fi în poziție de atac în mai puțin de patru minute standard. Predă-te acum sau vei fi distrus!

— Domnule, răspunse Tuf, înainte de a face o greșeală groaznică, vă rog să vă consultați superiorii. Sunt convins că la mijloc e doar o lamentabilă eroare de transmisie.

— Ai fost judecat în lipsă și găsit vinovat de a fi criminal, eretic și dușman al poporului s'uthlamez.

— Am fost interpretat greșit într-un mod grosolan, protestă Tuf.

— Ai scăpat de flotilă acum zece ani, Tuf. Să nu-ți închipui că o s-o faci și acum! Tehnologia s'uthlameză n-a rămas pe loc. Armamentul nostru cel nou va străpunge scuturile tale defensive demodate, îți promit eu! Istoricii noștri de seamă au studiat relicva grosolană pe care o deții. Eu însumi am supervizat simulările. Primirea ta a fost bine pregătită.

— Nu doresc să par nepoliticos, dar nu era necesar să ajungeți la așa ceva, declară Tuf, privind șirurile de teleecrane de deasupra consolelor înșirate pe ambele laturi ale camerei înguste și studiind falanga navelor de război s'uthlameze care încercuiau iute *Arca*. Dacă această ostilitate neprovocată își are sursa în datoria mea restantă către Port S'uthlam, fiți convins că sunt pregătit s-o plătesc imediat.

— Două minute, zise Wald Ober.

— Mai mult, dacă S'uthlam-ul are nevoie de ingineri ecologi suplimentari, descopăr că-s brusc înclinat să vă ofer serviciile mele la un preț mult redus.

— Ne-am săturat de soluțiile tale! Un minut.

— Se pare că mi-a rămas o singură soluție viabilă.

— Te predai? întrebă comandantul, bănuitor.

— Cred că nu, răspunse Haviland Tuf, apoi se întinse, mătură cu degetele-i lungi o serie de taste holografice și ridică vechile scuturi defensive ale *Arcei*.

Figura lui Wald Ober era acoperită, dar acesta reuși să-și transmită rânjetul prin intermediul glasului.

— Ecran din a patra generație imperială, cu triplă redundanță, suprapunere de frecvență, toate fazările scuturilor coordonate de calculatoarele navei. Armură pe carenă, din plăci de duraliaj. Ți-am spus că am făcut cercetări!

— Setea dumneavoastră de cunoaștere e lăudabilă, declară Tuf.

— Următorul tău sarcasm s-ar putea să fie ultimul, negustorule, așa că ai grijă să fie de calitate! Treaba e că știm exact ce ai, știm până la a paisprezecea zecimală ce lovituri poate amortiza blindajul unei nave de germinare CIE. Suntem pregătiți să-ți dăm mai mult decât poți suporta, afirmă Ober, apoi întoarse capul și se răsti la un subaltern nevăzut: *Pregătiți-vă să deschideți focul!*

Când figura acoperită de coiful negru se răsuci din nou către Tuf, ofițerul adăugă:

— Vrem *Arca* și n-o să ne împiedici s-o luăm. Treizeci de secunde!

— Îngăduiți-mi să nu fiu de acord, zise calm Tuf.

— Vor trage la ordinul meu. Dacă insiști, o să-ți număr secundele finale ale vieții. Douăzeci. Nouăsprezece. Optsprezece.

— Rareori am auzit o numărătoare atât de viguroasă, comentă Tuf. Vă rog să nu vă pierdeți șirul din cauza știrii întristătoare.

— ... paisprezece, treisprezece, doisprezece.

Tuf își încrucișă mâinile pe burtă.

— Unsprezece. Zece. Nouă.

Ober privi stânjenit într-o parte, apoi din nou spre ecran.

— Nouă, zise Tuf. Un număr drăguț. De obicei, e urmat de opt, apoi de șapte.

— Șase, spuse Ober, ezitând. Cinci.

Tuf așteptă în tăcere.

— Patru. Trei.

Ofițerul se opri.

— *Ce știre întristătoare?* răcni el spre ecran.

— Domnule, dacă țipați, mă veți obliga să reduc volumul sunetului echipamentului de comunicații, spuse Tuf, după care ridică un deget. Știrea întristătoare este că simpla străpungere a scuturilor defensive ale *Arcei*, lucru pe care mă îndoiesc că-l puteți face ușor, va declanșa un mic dispozitiv termonuclear pe care l-am instalat mai demult, în secret, în biblioteca de celule a navei. Va distruge instantaneu materialul de clonare care face *Arca* unică, neprețuită și nespus de dorită.

Urmă o tăcere îndelungată. Senzorii sclipitori, purpurii, din întunecimea vizierei lui Wald Ober părură că ard, în timp ce acesta privea de pe ecran trăsăturile lui Tuf.

— Blufezi! zise comandantul, în cele din urmă.

— Într-adevăr, răspunse Tuf. M-ați prins. Ce prostie să cred că aș putea înșela un om cu perspicacitatea dumneavoastră printr-o păcăleală atât de evidentă și de copilărească! Acum, mă tem că veți trage în mine, veți străpunge scuturile mele demodate și veți demonstra că mint. Lăsați-mi doar un moment, să-mi iau adio de la pisici!

Își încrucișă mâinile pe burta mare și așteptă răspunsul comandantului. Instrumentele lui arătau că flotila s'uthlameză ajunsese pe poziții.

— O s-o fac, avorton nenorocit! răbufni Wald Ober.

— Aștept cu resemnare întristată.

— Mai ai douăzeci de secunde!

— Mă tem că știrea pe care v-am adus-o la cunoștință v-a zăpăcit. Numărătoarea a fost oprită la trei. Dar voi profita fără rușine de eroarea dumneavoastră și voi savura fiecare clipă care mi-a rămas.

Se priviră unul pe celălalt, față în față, ecran în ecran, mult timp. Ghemuit în poala lui Tuf, Dax începu să toarcă. Haviland Tuf se întinse și începu să mângâie blana neagră, lungă, a cotoiului. Dax toarse mai tare și masă genunchiul lui Tuf cu labele.

— Oh, las-o baltă! zise Wald Ober și îndreptă degetul spre ecran. Ne-ai oprit pentru moment, dar te avertizez, Tuf, *să nu te gândești* să încerci să fugi! Mort sau fugit, în ambele cazuri pierdem biblioteca de celule. Iar dacă am de ales, aș prefera să te văd mort!

— Vă înțeleg poziția. Eu, bineînțeles, aș prefera să plec. Dar am de plătit o datorie Portului S'uthlam-ului și nu pot fugi în mod neonorabil, așa cum vă temeți, deci vă rog să acceptați asigurările mele că vom avea ocazia să medităm împreună, dumneavoastră privindu-mi figura, iar eu masca înfiorătoare, cât timp vom rămâne în acest impas plictisitor.

Wald Ober nu avu ocazia să-i răspundă. Masca lui de luptă dispăru brusc de pe ecran, fiind înlocuită de figura lipsită de frumusețe a unei femei – o gură aspră, strâmbă, un nas care fusese rupt de mai multe ori, o piele aspră, cu nuanța albastră-neagră care se obține în urma multor radiații puternice și a unor decenii de folosire a pilulelor anticanceroase, ochi strălucitori, deschiși la culoare, aproape sașii, totul înconjurat de un halou generos de păr cenușiu, gros.

— Ajunge cu încăpățânarea! spuse ea. Ai câștigat, Tuf. Ober, te transformi în gardă de onoare! Așezați-vă în formație și escortați-l în pânză, fir-ar să fie!

— Câtă grijă! exclamă Haviland Tuf. Sunt încântat să vă informez că sunt pregătit să achit plata finală a datoriei către Port S'uthlam, pentru repararea *Arcei*.

— Sper că ai adus și niște mâncare pentru pisici, zise sec Tolly Mune. Așa-numita rezervă pentru cinci ani pe care mi-ai lăsat-o s-a terminat acum doi ani. Presupun că n-ai de gând să ieși la pensie și să ne vinzi *Arca*, oftă ea.

— Nu, într-adevăr.

— Nici nu credeam. Bine, Tuf, scoate berea, vin să discut cu tine imediat ce ajungi în pânză!

— Fără să dau dovadă de lipsă de respect, mărturisesc că nu sunt, în acest moment, într-o dispoziție potrivită pentru a întreține un oaspete atât de distins ca dumneavoastră. Comandantul Ober m-a informat recent că am fost declarat criminal și eretic, o idee bizară – nefiind nici

cetățean al S'uthlam-ului, nici adept al religiei lui dominante – dar nu mai puțin neliniștitoare. Sunt cuprins de teamă și îngrijorare.

— Oh, asta! E doar o simplă formalitate.

— Într-adevăr?

— Ce naiba, Tuf, aveam nevoie de o bună scuză legală ca să-ți furăm nava! Suntem un guvern afurisit. *Avem dreptul* să furăm lucrurile pe care le dorim, cât timp putem să dăm afacerii o spoială de legalitate.

— Trebuie să recunosc că rareori am întâlnit, în peregrinările mele, un funcționar atât de cinstit ca dumneavoastră. Experiența este înviorătoare. Dar, învigorat cum sunt, ce asigurare am că nu veți continua eforturile pentru a captura *Arca*?

— Cine, eu? Cum aș putea face așa ceva? Nu te teme, o să vin singură. Adică, aproape singură, zâmbi ea. Cred că n-o să obiectezi dacă aduc cu mine o pisică!

— Cu siguranță că nu. Sunt încântat să aflu că felinele pe care le-am lăsat în custodia dumneavoastră au prosperat în absența mea. Aștept cu nerăbdare sosirea dumneavoastră, comandant de port Mune!

— Pentru tine, sunt primul consilier Mune, Tuf, zise ea trufașă, înainte să dispară de pe ecran.

Nimeni n-ar fi afirmat că Haviland Tuf era o persoană imprudentă. Se opri la doisprezece kilometri de capătul unei ramuri mari de docare a comunității orbitale cunoscută ca Port Suthlam și menținu scuturile continuu, cât timp așteptă. Tolly Mune ieși să-l întâmpine în mica navă pe care i-o dăruise Tuf cu ocazia precedentei sale vizite pe S'uthlam.

Tuf deschise scuturile, s-o lase să intre, și desfăcu cupola cea mare de pe puntea de acostare, să poată coborî. Aparatura *Arcei* indica faptul că nava ei era plină cu forme de viață, din care doar una era umană. Restul aveau parametrii felinelor. Tuf îi ieși în întâmpinare, conducând o mașinuță cu trei roți, cu anvelope umflate, purtând un costum verde-închis, din imitație de catifea, cu centură pe mijlocu-i amplu. Își îndesase pe cap o capelă verde, cu cozoroc, împodobită cu theta de aur al Corpului Inginerilor Ecologi. Dax călătorea cu el, o lăbărțare indolentă de blană neagră întinsă pe genunchii mari ai lui Tuf.

Când sasul se deschise, Tuf conduse deliberat cu toată viteza prin mormanul de nave vechi, stricate, pe care le strânsese, nu se știe cum, de-a lungul anilor. Direct către locul în care Tolly Mune, fost comandant al Portului S'uthlam-ului, tropăia coborând rampa navei ei.

O pisică mergea alături de ea.

Dax țâșni imediat în picioare, cu blana-i neagră zburlită și coada uriașă, mițoasă, arătând de parcă ar fi fost băgată într-o priză electrică.

Letargia lui obișnuită dispăruse subit. Sări din poala lui Tuf pe capota mașinii, își dădu urechile pe spate și sâsâi.

— Cum, Dax, zise Tolly Mune, așa îți întâmpini o afurisită de rubedenie?

Apoi rânji și îngenunche să mângâie animalul uriaș de lângă ea.

— Mă așteptam la Ingratitudine sau Îndoială, spuse Tuf.

— Oh, sunt bine. Ca și toți descendenții lor afurisiți. S-au născut mai multe generații. Ar fi trebuit să-mi închipui că așa o să fie, din moment ce mi-ai dăruit o pereche. Un mascul și o femelă, fertili. Am... – se încruntă, numără iute pe degete, se gândi o dată, apoi continuă: Să vedem, cred că șaisprezece. Da. Și două gravide. Nava mea, zise ea, arătând cu degetul silueta din spate, s-a transformat într-o crescătorie de pisici. Majoritatea nu se sinchisesc de imponderabilitate, ca și mine. Născute și crescute la zero g. N-am înțeles niciodată cum pot fi atât de grațioase într-un moment și atât de caraghios de neîndemânatice în următorul.

— Moștenirea felinelor e abundentă în contradicții, constată Tuf.

— Acesta-i Ciomag, îl prezentă ea, luându-l în brațe și ridicându-se în picioare. Fir-ar să fie, e *greu!* Nu-ți dai seama la zero g.

Dax se uită la cealaltă felină și sâsâi.

Ciomag, ghemuit la pieptul costumului vechi, murdar, al lui Tolly Mune, se uită în jos spre cotoiul uriaș, negru, cu o făloșenie dezinteresată.

Haviland Tuf era înalt de doi metri și jumătate, cu trupul gros pe măsura înălțimii, iar Dax era la fel de mare, comparat cu alte pisici, pe cât era Tuf în comparație cu alți bărbați.

Ciomag era mai mare.

Avea păr lung, mătăsos, de-un cenușiu fumuriu la vârf, ușor argintiu la bază, iar ochii de același cenușiu argintiu – bazine imense, adânci, liniștite, întrucâtva sinistre. Era cel mai frumos animal ce locuise vreodată în universul în expansiune și știa asta. Avea maniere de prinț născut pentru a purta purpura regală.

Tolly Mune se strecură, greoaie, pe scaunul de lângă Tuf.

— Și el e telepat, spuse ea, veselă. Exact ca al tău.

— Într-adevăr...

Dax stătea bățos și furios în poala bărbatului. Sâsâi iar.

— Ciomag a însemnat salvarea celorlalte pisici, povesti Tolly Mune, cu o expresie de reproș. Ai spus că mi-ai lăsat hrană pentru cinci ani!

— Pentru două pisici, doamnă. Evident, șaisprezece animale consumă mai mult decât Îndoială și Ingratitudine.

Dax se apropie, își arătă dinții, se zburli.

— Am avut probleme când s-a terminat mâncarea. Având în vedere lipsa de hrană, trebuia să justific irosirea caloriilor pentru niște paraziți.

— Poate ar fi trebuit să luați măsuri pentru a limita reproducerea felinelor dumneavoastră, zise Tuf. O asemenea strategie ar fi avut, indubitabil, rezultate profitabile. Casa dumneavoastră ar fi servit ca ilustrare educativă a problemelor s'uthlameze într-un microcosmos, ca parte a întregului.

— Sterilizare? Asta-i anti-viață. Nici vorbă! Am avut o idee mai bună. L-am descris pe Dax unor anumiți prieteni – biotehi, cibertehi – și ei mi-au făcut un animal al meu, obținut din celule luate din Ingratitudine.

— Ce potrivit!

Femeia zâmbi.

— Ciomag are aproape doi ani. A fost atât de folositor, încât mi s-a acordat o alocație de hrană pentru celelalte pisici. Și m-a ajutat să nu-mi închei cariera politică.

— Nu mă îndoiesc. Am observat că nu pare stânjenit de gravitație.

— Nu. Zilele astea au avut nevoie de mine pe planetă, al naibii de mult, mai mult decât îmi place, iar Ciomag a mers cu mine. Pretutindeni.

Dax sâsâi iar și scoase un sunet jos, răgușit, amenințător. Se repezi spre Ciomag, apoi se dădu înapoi și-și scuipă disprețul pentru cotoiul mai mare.

— Mai bine l-ai ține lângă tine, Tuf, zise Tolly Mune.

— Felinele demonstrează uneori o înclinație biologică spre luptă, pentru a stabili o ierarhie. Un lucru deosebit de evident în cazul motanilor. Dax, ajutat și instigat, fără îndoială, de capacitățile sale paranormale înnăscute, și-a stabilit de mult supremația față de Haos și de celelalte pisici ale mele. Probabil că acum își simte poziția amenințată. Nu aveți motiv serios de îngrijorare, prim consilier Mune!

— Eram îngrijorată pentru Dax, spuse ea, în timp ce cotoiul negru se apropia, iar Ciomag, din poala ei, se uita la rivalul lui cu o plictiseală imensă.

— Nu vă înțeleg, își exprimă mirarea Tuf.

— Și Ciomag are capacități paranormale înnăscute. Plus alte câteva avantaje. Gheare implantate din duraliaj, ascuțite ca niște afurisite de brice, vârâte în teci speciale. O plasă subcutanee, din zale de plastoțel nealogen, ceea ce face teribil de grea rănirea lui. Reflexe accelerate genetic, care-l fac de două ori mai iute și mai îndemânatic decât o pisică normală. O rezistență foarte mare la durere. Nu vreau să fiu o grosolană amărâtă insistând, dar, dacă se ajunge la bătaie, Ciomag o să facă din Dax o mulțime de ghemulețe de blană însângerată.

Haviland Tuf clipi, apoi îi lăsă volanul lui Tolly Mune.

— Poate ar fi mai bine să conduceți dumneavoastră.

După aceea se întinse, apucă motanul furios de pielea cefei și-l așeză în poala lui, unde-l ținu locului, deși acesta zgâria și scuipa.

— Mergeți în direcția aceea, zise el, arătând cu un deget lung, alb.

— Se pare, spuse Haviland Tuf, împletindu-și degetele, în timp ce privea din adâncul unui fotoliu, că împrejurările s-au modificat întrucâtva de când am fost ultima oară pe S'uthlam.

Tolly Mune se uită atentă la el. Burta îi era mai mare decât fusese, figura lungă la fel de săracă în expresivitate, dar, fără Dax în poală, Tuf arăta aproape dezbrăcat. Bărbatul închisese cotoiul negru pe o punte inferioară, pentru a-l ține departe de Ciomag. Din moment ce străvechea navă de germinare avea o lungime de treizeci de kilometri, iar pe puntea respectivă hoinăreau mai multe pisici ale lui Tuf, Dax nu se putea plânge de lipsă de spațiu sau de companie, dar probabil că se simțea jignit și zăpăcit. Motanul paranormal fusese însoțitorul constant și inseparabil al lui Tuf vreme de ani de zile, călătorise în buzunarele acestuia când fusese pisoi. Lui Tolly Mune îi părea rău.

Dar nu prea mult. Dax fusese atuul lui Tuf, iar ea i-l anulase. Zâmbi și trecu degetele prin blana deasă, fumurie-argintie, a lui Ciomag, făcându-l să scoată un tors tunător.

— Cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât rămân mai mult neschimbate, răspunse ea la comentariul lui Tuf.

— Aceasta-i una dintre acele zicale venerabile care se prăbușesc la o examinare logică mai apropiată, fiind evident autocontradictorii. Dacă într-adevăr lucrurile s-au schimbat pe S'uthlam, evident că nu pot rămâne aceleași. Pentru mine, care vin de la mare distanță, schimbările par mai notabile. De exemplu, războiul și înălțarea dumneavoastră la rangul de prim consilier, o promovare considerabilă și neanticipată.

— O amărâtă de slujbă scârboasă! se strâmbă Tolly Mune. M-aș întoarce la cea de comandant de port într-o clipă, dacă aș putea.

— Satisfacțiile dumneavoastră profesionale nu constituie obiectul discuției de față. Mai trebuie să remarc faptul că primirea mea pe S'uthlam a fost vizibil mai puțin cordială decât în timpul celorlalte vizite, spre marea mea întristare, fără a se ține seama de faptul că m-am așezat de două ori între S'uthlam și foametea în masă, molime, canibalism, epidemii, prăbușire socială și alte evenimente neplăcute și inoportune. Mai mult, chiar și cele mai prost educate rase respectă, de obicei, o anumită etichetă rudimentară față de cei ce le aduc unsprezece milioane de standarzi care, după cum vă reamintiți, reprezintă valoarea

restului datoriei mele către Portul S'uthlam-ului. Deci aveam toate motivele să mă aștept la o primire de o natură întrucâtva diferită.

— Ai greșit, zise femeia.

— Într-adevăr. Acum, că am aflat că ocupați cea mai înaltă funcție de pe S'uthlam, iar nu o poziție modestă într-o fermă penitenciară, sunt cu atât mai uluit că Flotila de Apărare Planetară a găsit necesar să mă salute cu amenințări fioroase, bombastice, avertismente și exclamații ostile.

— La ordinul meu, Tuf, spuse Tolly Mune, scărpinându-l pe Ciomag după ureche.

Tuf își încrucișă mâinile pe burtă.

— Aștept explicațiile dumneavoastră.

— Cu cât lucrurile se schimbă..., începu ea.

— Fiind deja sătul de acest clișeu, cred că percep ironia implicată în el, așa că nu-i nevoie să-l repetați iar și iar, la nesfârșit. Dacă veți începe cu fondul problemei, v-aș fi profund recunoscător.

— Cunoști situația noastră, oftă ea.

— În linii generale, da, admise Tuf. S'uthlam-ul suferă de un exces de omenire și de lipsă de hrană. De două ori am efectuat demonstrații formidabile de inginerie ecologică, pentru a permite s'uthlamezilor să îndepărteze spectrul foametei, ce le dădea târcoale rânjind. Amănuntele crizei alimentare se schimbă de la an la an, dar cred că fondul problemei rămâne cel pe care l-am schițat.

— Ultima extrapolare este cea mai rea.

— Într-adevăr? Îmi amintesc că S'uthlam se afla la o sută nouă ani standard de foametea la nivel planetar și de colapsul social, presupunând că recomandările și sugestiile mele au fost implementate conștiincios.

— Am încercat, fir-ar să fie! Încercăm. Animalele-de-carne, păstăile, ororo, eșarfa neptuniană – totul. Dar schimbarea a fost doar parțială. Prea mulți oameni puternici n-au dorit să renunțe la mâncarea de lux pe care o preferau, așa că există încă parcele întinse de sol agricol destinate creșterii turmelor de animale, ferme întregi plantate cu neoiarbă, omnigrăunțe și nanogrâu – chestii de felul ăsta. Mai mult, curba populației a continuat să crească mai iute ca niciodată, iar amărâta aia de Biserică a Evoluției Vieții predică sanctitatea vieții și rolul de aur al reproducerii în evoluția umanității în transcendența spre dumnezeire.

— Care-i estimarea actuală?

— Doisprezece ani.

— Pentru a dramatiza situația, puneți-l pe comandantul Wald Ober să numere timpul rămas, pe rețeaua video. O asemenea demonstrație

ar evidenția o stare de urgență, ceea ce le-ar sugera, probabil, s'uthlamezilor că trebuie să apuce pe o cale mai bună.

Tolly Mune tresări.

— Scutește-mă de glumele tale, Tuf! Acum sunt prim consilier, ce naiba, și văd fața urâtă a catastrofei! Războiul și lipsa de hrană sunt doar o parte a ei. Nici nu-ți imaginezi cu ce fel de probleme trebuie să mă confrunt!

— Poate nu în amănunt, dar liniile principale sunt ușor de dedus. Nu pretind că-s atotcunoscător, dar orice persoană rezonabil de inteligentă poate observa anumite fapte, iar din ele să ajungă la anumite concluzii. Poate eronate. Fără Dax nu pot discerne adevărul. Dar cred că nu mă înșel.

— Ce amărâte de fapte? Ce concluzii?

— În primul rând, S'uthlam e în stare de război cu Vandeen și cu aliații acesteia. Deci pot deduce că facțiunea tehnocrată, care a dominat cândva politica s'uthlameză, a cedat puterea rivalei sale, facțiunea expansionistă.

— Nu chiar, zise Tolly Mune, dar ai prins corect ideea amărâtă. Expansioniștii au câștigat locuri la toate alegerile de când ai plecat, dar i-am ținut departe de putere cu ajutorul unei coaliții guvernamentale. Aliații au afirmat limpede, cu ani în urmă, că un guvern expansionist înseamnă război. Ce dracu', nu avem un guvern expansionist, dar au pornit oricum războiul afurisit! În ultimii cinci ani, am avut nouă primi consilieri. Eu sunt cea mai nouă în funcție și probabil nu ultima.

— Grozăvenia extrapolărilor curente sugerează că războiul n-a atins încă populația dumneavoastră.

— Nu, slavă vieții! Eram pregătiți când a apărut flota de război aliată. Nave noi, sisteme de armament noi, totul construit în secret. Când aliații au văzut că-i așteptăm, au dat înapoi, fără să tragă o rafală. Dar se vor întoarce, lua-i-ar dracu'! E doar o problemă de timp. Am primit rapoarte că pregătesc o lovitură importantă.

— Pot să deduc, din atitudinea dumneavoastră generală, din starea de disperare, că pe S'uthlam condițiile se deteriorează rapid.

— De unde naiba știi asta?

— Este un lucru evident, răspunse Tuf. Extrapolarea dumneavoastră poate indica foamete în masă și colaps peste doisprezece ani standard, dar e greu de crezut că viața s'uthlameză poate rămâne plăcută și liniștită până când va suna ceasul, iar lumea dumneavoastră se va face brusc țăndări. O asemenea idee e ridicolă. Întrucât vă aflați acum atât de aproape de marginea prăpastiei, e de așteptat că multe

dintre calamitățile simptomatice unei culturi ce se dezintegrează să fi apărut deja.

— Lucrurile sunt... ce naiba, de unde să încep?

— Începutul este, de multe ori, locul cel mai potrivit.

— E poporul meu, Tuf. Acolo se învârte planeta mea. O planetă bună. Dar în ultimul timp... dacă n-aș ști că nu-i așa, aș crede că nebunia e contagioasă. Criminalitatea a crescut de două ori de la ultima ta vizită, uciderile de cinci ori, sinuciderile de peste douăzeci de ori. Disfuncționalitățile au devenit ceva obișnuit, ceva zilnic – blocări de circulație, căderi de sisteme energetice, greve aleatorii, vandalisme. Am primit rapoarte despre cazuri de canibalism în suburbii – nu cazuri izolate, ci *bande* întregi de amărâți de canibali! Au apărut societăți secrete de tot soiul. Un grup a capturat o fabrică de hrană, a păstrat-o două săptămâni și a dus o bătălie decisivă cu poliția planetară. Altă adunătură de țicniți obișnuia să răpească femei gravide și...

Tolly Mune se cutremură, iar Ciomag sâsâi.

— Mi-e greu să vorbesc despre asta, continuă ea, după câteva clipe. O femeie însărcinată a reprezentat întotdeauna ceva deosebit pentru s'uthlamezi, dar acești... îmi vine greu să-i numesc oameni, Tuf. *Creaturile* alea și-au dezvoltat un gust pentru...

Haviland Tuf ridică mâna, cu palma în afară.

— Nu spuneți nimic mai mult. Am înțeles. Continuați.

— Și s-au ivit o mulțime de maniaci solitari. Cineva a aruncat deșeuri extrem de toxice în rezervorul unei fabrici de hrană, acum optsprezece luni. Mai mult de o mie două sute de morți. Cultura de masă... S'uthlamezii au fost întotdeauna toleranți, dar în ultimul timp se exagerează cu toleranța, dacă înțelegi ce vreau să spun. Se remarcă o creștere obsedantă a mutilărilor, morții, violenței. Am întâmpinat o rezistență importantă în încercarea de a recroi ecosistemul conform recomandărilor tale. Animalele-de-carne au fost otrăvite, aruncate în aer, câmpurile cu păstăi incendiate... Bande organizate pentru amuzament vânează afurisiții de plutitori-pe-vânt cu harpoane, din planoare la mare altitudine. Nu mai există nici urmă de bun simț. Consensul religios... Au apărut tot felul de culte sălbatice. Și războiul! Sfânta viață știe câți vor muri, dar războiul e la fel de popular – pe dracu' – cred că-i *mai* popular decât sexul!

— Într-adevăr... Nu sunt surprins. Înțeleg că iminența dezastrului rămâne un secret, bine păzit, al Înaltului Consiliu, ca în anii trecuți.

— Din nefericire, nu. O consilieră din grupul minoritar a decis că nu trebuie să-și țină gura, așa că a chemat amărâții de reporteri și a vomitat știrea pe toate canalele. Cred că voia să câștige câteva milioane de

voturi în plus. Dracu' s-o ia, i-a mers! Dar a declanșat alt scandal afurisit și a obligat alt prim consilier să părăsească funcția. Numai că în momentul ăla nu mai rămăsese nici un loc în care să găsească altă victimă de sacrificat, așa că s-au uitat în sus. Ghici pe cine au înhățat? Pe favorita videospectacolelor, pe birocrata controversată, pe Maica Păianjen!

— Evident, vă referiți chiar la dumneavoastră, zise Tuf.

— Pe atunci, nimeni nu mă mai ura. Am reputația că-s eficientă, resturi ale unei imagini populare romantice și minimal acceptate de majoritatea facțiunilor importante din consiliu. Asta s-a întâmplat acum trei luni. De atunci, am avut parte de o slujbă infernală, rânji ea cu amărăciune. Vandeenii ascultau știrile noastre. Au anunțat, simultan cu promovarea mea afurisită, citez, că S'uthlam-ul reprezintă o amenințare pentru pacea și stabilitatea zonei, sfârșit citat, și și-au strâns aliații, să decidă ce să facă în privința noastră. În cele din urmă, adunarea lor ne-a adresat un ultimatum: sau introducem imediat rații și controlul obligatoriu al nașterilor, sau alianța va ocupa S'uthlam-ul și ne va sili să facem ce-au cerut.

— O soluție corectă, dar nu una plină de tact, comentă Tuf. De aici, actualul război. Dar toate acestea nu explică atitudinea dumneavoastră față de mine. Odinioară, am fost în stare să ofer de două ori sprijin planetei dumneavoastră. Cu siguranță că nu voi renunța, într-o a treia împrejurare, la îndatoririle mele profesionale.

— Mi-am imaginat că o să faci tot ce-i posibil. Numai că ai să ne ajuți cum vrem noi. Da, ne-ai ajutat, dar întotdeauna cum ai vrut tu, iar soluțiile tale s-au dovedit a fi, din nefericire, nepermanente.

— V-am avertizat în repetate rânduri că eforturile mele erau simple cârpeli, replică Tuf.

— Avertismentele nu conțin calorii, Tuf. Îmi pare rău, nu avem de ales! De data asta, nu-ți putem permite să lipești un bandaj peste hemoragia noastră și s-o ștergi. Rândul viitor când o să vii să vezi ce mai facem, n-o să mai găsești planeta asta amărâtă. Avem nevoie de *Arcă*, Tuf. În permanență. Suntem pregătiți s-o folosim. Cu zece ani în urmă, ai spus că biotehnica și ecologia nu reprezentau domenii în care să fim experți. Ai avut dreptate. Atunci. Dar vremurile se schimbă. Suntem una dintre cele mai avansate planete din civilizația umană, iar de un deceniu ne-am dedicat majoritatea efortului educațional pentru pregătirea ecologilor și biotehilor. Predecesorii mei au adus teoreticieni de frunte de pe Avalon, Newholme și de pe vreo alte zece planete. Oameni strălucitori. Genii. Am reușit chiar să ademenim câțiva vrăjitori geneticieni importanți de pe Prometheus.

Își mângâie pisica și zâmbi.

— Ei au contribuit la producerea lui Ciomag. Foarte mult.

— Într-adevăr..., făcu Haviland Tuf.

— Suntem pregătiți să folosim *Arca*. Oricât de capabil ai fi, Tuf, ești doar un amărât de om singur. Vrem să păstrezi nava de germinare pe orbită permanentă în jurul S'uthlam-ului, cu o echipă completă la bord, alcătuită din două sute de savanți și tehnicieni geneticieni de frunte, încât astfel să putem rezolva criza de hrană *zilnic*. Nava, biblioteca de celule și toate informațiile rămase doar în calculatoarele ei reprezintă ultima noastră speranță, și cea mai bună, poți să-ți dai seama de asta. Crede-mă, Tuf, nu i-am dat ordin lui Ober să captureze nava fără să iau în considerare orice opinie afurisită de care mi-am putut aduce aminte. Știu că n-o s-o vinzi niciodată, fir-ar să fie! Ce mi-a rămas de ales? Nu vrem să te înșelăm. O să primești un preț cinstit. Am insistat asupra acestui lucru.

— Asta ar implica să rămân în viață după captură, îi atrase atenția Tuf. O presupunere destul de îndoielnică.

— Acum ești în viață și o să cumpăr nava asta blestemată. Poți să rămâi la bord, să lucrezi cu oamenii noștri. Sunt pregătită să-ți ofer angajarea pe viață. Fixează-ți singur salariul, cât vrei. Vrei să păstrezi cele unsprezece milioane de standarzi? Sunt ale tale. Vrei să botezăm planeta asta amărâtă cu numele tău? Spune, și așa va fi!

— Planeta S'uthlam sau planeta Tuf, tot suprapopulată va rămâne, replică Haviland Tuf. Dacă aș fi de acord cu achiziționarea propusă, intenția dumneavoastră va fi, neîndoielnic, să folosiți *Arca* pentru creșterea productivității calorice, pentru a hrăni populația dumneavoastră flămândă.

— Bineînțeles!

Figura lui Tuf era senină, lipsită de orice expresie.

— Sunt încântat să aflu că nu v-a trecut prin minte, nici dumneavoastră, nici vreunuia dintre asociații dumneavoastră din Înaltul Consiliu, să utilizați *Arca* în modul său inițial de folosire, adică drept instrument pentru războiul biologic. Din păcate, am pierdut acea inocență binefăcătoare pe care o știați și acum mă aflu pradă viziunilor cinice, lipsite de milă, în care *Arca* aduce prăpăd ecologic pe Vandeen, Skrymir, Jazbo și pe alte planete ale aliaților, până la nivel de genocid. În felul acesta, planetele respective vor fi pregătite pentru colonizare masivă. Ceea ce, după cum îmi amintesc, reprezintă politica susținută de zgomotoasa dumneavoastră facțiune a expansioniștilor.

— O insinuare chiar afurisită! se răsti Tolly Mune. Viața este sacră pentru s'uthlamezi!

— Într-adevăr. Dar, fiind un cinic, nu mă pot împiedica să cred că, până la urmă, s'uthlamezii vor decide că unele vieți sunt mai sacre decât altele.

— Mă cunoști destul de bine, Tuf! spuse femeia pe un ton rece, decis. N-aș permite așa ceva.

— Iar dacă un asemenea plan s-ar pune în aplicare cu toată împotrivirea dumneavoastră, sunt convins că scrisoarea dumneavoastră de demisie va fi redactată în termeni foarte duri, zise calm Tuf. Găsesc acest lucru insuficient de liniștitor și am o bănuială, da, o bănuială, că în această privință aliații împărtășesc temerile mele.

Tolly Mune îl scărpină pe Ciomag sub bărbie. Cotoiul începu să mârâie profund din gât. Amândoi se uitară la Tuf.

— Tuf, zise ea, în joc sunt milioane de vieți. Poate *miliarde*. Pot să-ți arăt lucruri de care să ți se încrețească părul. Dacă ai avea vreun fir de păr amărât...

— Întrucât n-am, este vorba, evident, de o metaforă.

— Dacă ești de acord să vii cu naveta în Casa Păianjenului, putem lua ascensorul până pe suprafața planetei...

— Nici nu mă gândesc. Mi se pare evident neînțelept să las *Arca* singură, neapărată, având în vedere climatul de beligerantă și neîncredere care clocotește acum pe S'uthlam. Mai mult, deși ați putea să mă considerați capricios și încrezut, am descoperit, cu trecerea anilor, că am pierdut și micul grad de toleranță pe care-l aveam cândva pentru mulțimi îngrămădite, gălăgie, priviri nerușinate, mâini nedorite și porții mici de mâncare fără gust. Din câte îmi amintesc, acestea sunt principalele delicii ce pot fi găsite pe suprafața S'uthlam-ului.

— Nu vreau să te amenințe, Tuf...

— Dar sunteți pe cale s-o faceți.

— Mi-e teamă că nu ți se va permite să părăsești sistemul solar. Nu încerca să mă amăgești, cum ai făcut cu Ober. Afacerea cu bomba e o scorneală. Știm amândoi asta.

— Mi-ați descoperit înșelăciunea, zise Tuf, cu voce inexpresivă.

Ciomag sâsâi la el.

Tolly Mune se uită, uimită, la cotoiul cel mare.

— Nu-i adevărat? întrebă ea, îngrozită. Oh, drace!

Tuf se angajă într-o luptă tăcută, a privirilor, cu felina argintie-cenușie. Nici unul dintre ei nu clipi.

— Nu contează! Ești aici, și aici o să rămâi! Resemnează-te! Noile noastre nave *pot* să te distrugă și o vor face dacă încerci s-o ștergi!

— Într-adevăr. Iar eu, din partea mea, voi distruge biblioteca de celule, dacă veți încerca să abordați *Arca*. Se pare că am ajuns la o poziție

de pat. Din fericire, nu va fi de durată. S'uthlam-ul n-a dispărut din gândurile mele cât timp am călătorit de colo-colo prin spațiul înstelat și în perioadele în care n-am fost angajat profesional. Am efectuat cercetări metodice pentru a descoperi o soluționare adevărată, corectă și permanentă a dificultăților dumneavoastră.

Ciomag se așeză și începu să toarcă.

— Oare? întrebă, neconvinsă, Tolly Mune.

— De două ori au apelat s'uthlamezii la mine, cerând o salvare miraculoasă, grație căreia să evite consecințele propriei lor nebunii reproductive și ale rigidității credinței lor religioase. De două ori am fost chemat să înmulțesc pâinile și peștii. Dar mi-a trecut prin minte, în timp ce mă cufundam în studiul acelei cărți ce este principalul depozitar al miturilor antice, din care a fost extrasă anecdota respectivă, că mi s-a cerut să fac un miracol greșit. O simplă înmulțire reprezintă o replică inadecvată la o continuă progresie geometrică, iar pâinile, ca și peștii, oricât ar fi de multe și gustoase, trebuie să fie considerate, la o analiză finală, drept insuficiente nevoilor dumneavoastră.

— Despre ce naiba vorbești? întrebă Tolly Mune.

— De data asta, vă voi oferi răspunsul permanent.

— Care?

— Mana, spuse Tuf.

— Mana?

— O hrană cu adevărat miraculoasă. Detaliile nu vă privesc. Le voi revela la momentul potrivit.

Primul consilier și pisica ei se uitară bănuitor la el.

— La momentul potrivit? Și când va fi amărâtul ăla de moment potrivit?

— Când vor fi îndeplinite condițiile mele, răspunse Tuf.

— Ce condiții?

— În primul rând, întrucât perspectiva de a-mi trăi restul vieții pe o orbită în jurul S'uthlam-ului mi se pare respingătoare, va trebui să fiți de acord că sunt liber să plec după ce lucrarea mea aici va fi îndeplinită.

— Nu pot fi de acord cu asta, spuse Tolly Mune. Chiar dacă aș fi, Înaltul Consiliu va vota schimbarea mea din funcție într-o amărâtă de secundă.

— În al doilea rând, continuă Tuf, războiul trebuie să înceteze. Mă tem că nu voi fi în stare să mă concentrez cum se cuvine asupra muncii mele când e posibil ca, în orice moment, să izbucnească în jurul meu o bătălie spațială importantă. Mă distrag ușor de la treabă navele care explodează, pânzele de raze laser, gemetele muribunzilor. Mai mult, nu văd rostul depunerii de mari eforturi pentru a echilibra ecologia

s'uthlameză, a o face funcțională încă o dată, când flotele aliate amenință să arunce bombe cu plasmă peste munca mea, deci și peste micile mele realizări.

— Aș pune capăt războiului ăsta dacă aș putea, dar e al naibii de greu, Tuf! Mi-e teamă că ne ceri imposibilul.

— Dacă nu o pace permanentă, măcar o măruntă încetare a ostilităților. Puteți trimite o ambasadă la forțele aliate și să solicitați un scurt armistițiu.

— Ar fi posibil, zise gânditoare Tolly Mune. De ce? – Ciomag mieună, stânjenit. – Plănuiești ceva, fir-ar să fie!

— Salvarea dumneavoastră, recunoscu Tuf. Iertați-mă că îndrăznesc să mă amestec în înțeleptele dumneavoastră strădanii de a încuraja mutații prin intermediul radioactivității.

— Ne apărăm! Noi n-am dorit acest război!

— Excelent. În acest caz, o scurtă întrerupere nu va reprezenta un inconvenient exagerat.

— Aliații nu vor accepta. Nici Înaltul Consiliu, de altfel.

— Regretabil. Poate ar trebui să lăsăm S'uthlam-ului un timp de gândire. Probabil că, peste doisprezece ani, s'uthlamezii supraviețuitori vor avea o atitudine mai flexibilă.

Tolly Mune se întinse și-l scărpină pe Ciomag după ureche. Ciomag se uită la Tuf, iar după un minut scoase un sunet scurt, ciudat, pițigăiat. Când primul consilier se ridică brusc, uriașa pisică argintie-cenușie sări sprintenă din poala ei.

— Ai câștigat, Tuf, zise femeia. Condu-mă la o instalație de comunicații, ca să transmit chestia asta afurisită. Tu ești pregătit să aștepți o veșnicie, eu nu. Mor oameni în fiecare clipă pe care o irosim.

Vocea ei era aspră, dar, în sine, Tolly Mune simțea, după luni de zile, cum în neliniștea sa pătrundea speranța. Probabil că Tuf *putea* să pună capăt războiului și să rezolve criza. Poate că exista cu adevărat o șansă. Dar nu lăsă nici o urmă din aceste gânduri să răzbată în glasul ei.

— Să nu crezi că scapi de noi cu vreun caraghioslâc! îl avertiză ea.

— Vai, umorul n-a fost niciodată punctul meu forte!

— Ține minte că-l am pe Ciomag! Dax e prea fantezist și prea intimidat ca să-ți fie de folos, iar cotoiul meu îmi va comunica imediat dacă ai intenția să ne trădezi!

— Întotdeauna, intențiile mele cele mai bune au fost primite cu suspiciune.

— Ciomag și cu mine vom fi umbrele tale amărâte. Nu voi părăsi nava până lucrurile nu vor fi încheiate. Am de gând să supraveghez serios tot ce vei face.

— Într-adevăr...

— Ține minte câteva afurisite de lucruri. Acum, eu sunt prim consilier. Nu Josen Rael. Nu Cregor Blaxon. Eu. Când eram comandant de port, mi se spunea Văduva de Oțel. Poți să pierzi o oră, două, imaginându-ți cum m-am ales cu numele ăsta amărât.

— Așa voi face, spuse Tuf ridicându-se. Mai există ceva ce doriți să-mi reamintiți, doamnă?

— Un singur lucru. O scenă din videospectacolul *Tuf și Mune.*

— M-am străduit sârguincios să elimin acea nefericită ficțiune din memoria mea. Ce anume din ea voiți să mă obligați să-mi reamintesc?

— Scena în care pisica sfâșie individul de la securitate, zise Tolly Mune cu un zâmbet scurt, dulce.

Ciomag se frecă de genunchiul ei, își întoarse privirea fumurie spre Tuf și mârâi din străfundul trupului său masiv.

Au fost necesare aproape zece zile pentru a pregăti armistițiul și alte trei pentru ca ambasadorii aliați să ajungă pe S'uthlam. Tolly Mune petrecu acest răstimp hoinărind prin *Arcă*, la doi pași și jumătate în urma lui Tuf, interesându-se de tot ce făcea acesta, privind peste umărul lui când lucra la consolă, călătorind alături de el când își făcea rondurile la bazinele de clonare, ajutându-l să-și hrănească pisicile (și ținându-l pe ostilul Dax departe de Ciomag). Tuf nu încercase să facă nimic ce ar fi putut să dea de bănuit.

Primea zilnic zeci de apeluri. Își instală un birou în camera de comunicații, astfel încât să nu fie niciodată departe de Tuf, și rezolvă acolo problemele care nu puteau să aștepte.

Sute de apeluri soseau zilnic pentru Haviland Tuf, dar acesta instruise calculatorul să le refuze pe toate.

Apoi, veni ziua în care trimișii ieșiră din naveta diplomatică lungă, luxoasă, și rămaseră locului privind puntea de acostare a *Arcei* și flota de nave abandonate. Un grup plin de culoare și diversitate. O femeie de pe Jazbo avea păr albastru-negru, lung până la mijloc, sclipind din cauza unor uleiuri fosforescente parfumate. Buzele îi erau acoperite de cicatricele complicate ale rangului. Skrymir trimisese un bărbat îndesat, cu figură roșie, pătrată, și păr de culoarea gheții de munte. Avea ochi de-un albastru cristalin, care se asortau cu nuanța cămășii sale din solzi de metal. Reprezentantul Triunicului Azur se mișca într-o ceață de proiecții holografice – o siluetă vagă, fragmentată, schimbătoare, ce vorbea într-o șoaptă plină de ecouri. Ambasadorul ciborg de pe Roggandor era tot atât de lat pe cât de înalt, făcut din părți egale de duraliaj inoxidabil, plastoțel întunecat și carne pestriță, roșie-neagră. O femeie zveltă,

delicată, în mătăsuri pastel transparente, reprezenta Planeta lui Henry. Avea trup adolescentin, băieţesc, şi ochi stacojii, fără vârstă. Grupul aliaţilor era condus de un bărbat de pe Vandeen, un individ solid, dolofan, îmbrăcat luxos. Părul lung îi cădea pe umeri, împletit în codiţe subţiri, delicate.

Haviland Tuf, care conducea un vehicul segmentat, ce aluneca pe punte ca un şarpe cu roţi, opri exact în faţa ambasadorilor. Vandeenul păşi în faţă zâmbind, ridică mâna şi-şi ciupi obrazul foarte puternic, apoi făcu o plecăciune.

— Ţi-aş fi întins mâna, dar ţin minte ce opinie ai despre acest obicei, zise el. Îţi aminteşti de mine, muscă?

Haviland Tuf clipi.

— Am o amintire vagă despre o întâlnire într-un tren ce ducea spre suprafaţa S'uthlam-ului, cu vreo zece ani în urmă...

— Ratch Norren, îi împrospătă memoria bărbatul. Nu-s ceea ce se numeşte un diplomat de carieră, dar Consiliul de Coordonatori şi-a închipuit că trebuie să trimită pe cineva care te-a întâlnit şi care-i cunoaşte pe suthi.

— Ăsta-i un termen ofensator, Norren, zise tăios Tolly Mune.

— Iar voi sunteţi o şleahtă în ofensivă! replică Ratch Norren.

— Şi periculoşi, şopti trimisul de pe Triunicul Azur, din centrul ceţii lui holografice.

— Voi sunteţi agresorii amărâţi..., începu Tolly Mune.

— Agresiune defensivă! tună ciborgul de pe Roggandor.

— Ne-am amintit de ultimul război, spuse cea de pe Jazbot. De data asta, am refuzat să aşteptăm până în clipa în care expansioniştii voştri blestemaţi se vor ridica şi vor încerca din nou să colonizeze planetele noastre.

— Nu avem asemenea planuri! ripostă Tolly Mune.

— *Tu* nu, păienjenico, interveni Ratch Norren. Dar priveşte-mă în aparatele mele optice şi spune-mi că expansioniştii nu visează să se înmulţească pe Vandeen!

— Şi pe Skrymir!

— Roggandor nu doreşte nici o bucată din reziduurile voastre de rebuturi umane!

— N-o să cuceriţi niciodată Triunicul Azur!

— Cine dracu' *ar vrea* amărâtul de Triunic Azur? se răsti Tolly Mune, iar Ciomag toarse, aprobator.

— Această imagine a funcţionării interne a înaltei diplomaţii interstelare m-a elucidat pe deplin, anunţă Haviland Tuf. Dar am impresia că ne aşteaptă treburi mult mai presante. Dacă trimişii au amabilitatea să

fie atât de cooperanți și să urce la bordul vehiculului meu, putem merge spre locul de conferință.

Mormăind, ambasadorii aliați făcură ce-i rugase Tuf. Încărcată, mașina porni de-a curmezișul punții de acostare, croindu-și drum printre nenumăratele nave abandonate. Un sas, rotund și întunecat precum gura unui tunel sau fălcile unei fiare nesătule, se deschise la apropierea lor și-i înghiți. Intrară și se opriră. Ușa se închise în urma lor, iar grupul fu învăluit de întuneric. Tuf ignoră șoaptele de nemulțumire. În jur se auzi un scârțâit metalic. Podeaua începu să coboare. După vreo două niveluri, se deschise altă ușă, în fața lor. Tuf aprinse farurile și porni mai departe, pătrunzând într-un culoar negru ca smoala.

Apoi călătoriră printr-un labirint de coridoare întunecate, reci, trecură pe lângă nenumărate uși închise, urmând o dungă de-un indigo neclar, care pâlpâia în fața lor, ca o fantomă prinsă în podeaua prăfuită. Singura lumină provenea de la raza farurilor trenului și de la sclipirea slabă a panoului cu aparate din fața lui Tuf. La început, trimișii discutaseră între ei, dar adâncurile întunecoase ale *Arcei* erau apăsătoare, provocând senzații de claustrofobie, și, unul câte unul, membrii delegației tăcură. Ciomag începu să maseze ritmic genunchii lui Tolly Mune cu labele.

După ce merseră îndelung prin praf, întuneric și tăcere, trenul se apropie de niște uși înalte, ce șuierară, deschizându-se larg la apropierea lor, apoi se închiseră cu un zăngănit greu, tranșant, după ce trecură. Înăuntru, aerul era umed, fierbinte. Haviland Tuf opri mașina și stinse farurile. Îi înconjură o beznă deplină.

— Unde *suntem?* întrebă Tolly Mune.

Vocea ei răsună, reflectată de un perete îndepărtat, dar ecoul părea amortizat într-un fel ciudat. Încăperea, întunecoasă ca o groapă, semăna a peșteră. Ciomag sâsâi neliniștit, mirosi aerul și miorlăi subțire, nesigur.

Se auziră pași, iar o luminiță pâlpâi la doi metri în fața lor. Tuf se aplecase deasupra consolei unui instrument, privind un panou de monitorizare. Apăsă un buton de pe o tastatură luminiscentă, apoi îl răsuci. Din bezna fierbinte apăru un fotoliu glisant. Tuf se cățără pe el, ca un rege ce urca pe tron, și atinse o tastă de pe brațul mobilei. Scaunul se lumină într-o fosforescență slabă, violetă.

— Fiți amabili și urmați-mă! le ceru Tuf.

Glisorul se răsuci în aer și începu să se îndepărteze.

— Ce naiba! bombăni Tolly Mune.

Se ridică de pe scaun în grabă, luându-l pe Ciomag în brațe, și se împletici după tronul lui Tuf, care se depărtase. Ambasadorii aliați o urmară în grup, tânguindu-se și plângându-se fără încetare. Tolly auzea

pașii grei ai ciborgului ce se ținea după ea. Glisorul lui Tuf era singura pată de lumină în marea de beznă ce-i înconjura. În timp ce se grăbea după el, călcă pe ceva.

Miorlăitul subit al felinei o făcu să se retragă, izbindu-se de pieptul blindat al ciborgului. Zăpăcită, Tolly Mune înghenunche și întinse mâna, pipăind, ținându-l cu dificultate pe Ciomag în leagănul celuilalt braț. Degetele simțiră blană moale. Pisica se frecă de ea cu frenezie, torcând puternic. Tolly reușise să-și facă o impresie despre silueta de la picioarele ei – ceva mic, cu păr scurt, puțin mai mare decât un pisoi. Animalul se răsturnă cu labele în sus, dornic să fie scărpinat pe burtă. Ambasadoarea din Jazbot aproape că se împiedică de Tolly, care rămăsese îngenuncheată. Apoi, deodată, Ciomag sări din brațele ei și începu să miroasă pisica ivită din senin. Aceasta îi întoarse favoarea imediat, după care se răsuci și dispăru în întuneric. Ciomag ezită, mieună și țâșni după ea.

— Fir-ar să fie! răcni Tolly Mune. Ciomag, mișcă-ți curul amărât înapoi!

Vocea ei stârnea ecouri, dar cotoiul nu se întoarse. Restul grupului se depărtase. Tolly înjură și se grăbi să-l ajungă.

În față, se ivi o insulă de lumină. Când ajunse, ceilalți stăteau pe scaunele înșirate pe latura unei mese lungi, din metal. Haviland Tuf, pe glisorul lui ca un tron, se afla de cealaltă parte a mesei, cu figura inexpresivă și mâinile încrucișate pe burtă.

Dax se plimba de colo-colo pe umerii lui, torcând.

Tolly Mune se opri, privi și înjură.

— Lua-te-ar dracu'! îi spuse ea lui Tuf, apoi se întoarse și strigă cât o țineau plămânii: *Ciomag!*

Ecoul părea înfășurat în cârpe groase, fiind ciudat de neclar.

— *Ciomag!*

Nimic.

— Sper că n-am bătut atât drum doar ca s-o ascultăm pe primul consilier al S'uthlam-ului chemând animale, zise trimisul de pe Skrymir.

— Nu, într-adevăr, răspunse Tuf. Prim consilier Mune, fiți amabilă și așezați-vă, ca să putem începe.

Femeia se încruntă, apoi se așeză pe singurul scaun liber.

— Unde naiba e Ciomag?

— Nu pot emite vreo opinie în această privință, răspunse sec Tuf. La urma urmei, e pisica dumneavoastră.

— A fugit după una de-a ta! se răsti Tolly Mune.

— Într-adevăr? Interesant. Am o tânăra femelă care în acest moment e în călduri. Poate că acest lucru explică acțiunea lui. Nu mă îndoiesc că-i în siguranță, prim consilier Mune.

— Am nevoie de el la conferința asta amărâtă!

— Din păcate, *Arca* e o navă mare, iar animalele se pot afla în o sută de locuri. În orice caz, amestecul în relațiile lor sexuale ar fi, după standardele s'uthlameze, teribil de anti-viață. Aș ezita să săvârșesc un asemenea viol al moravurilor culturale locale. Mai mult, m-ați stresat repetând că timpul e esențial atunci când sunt în joc atât de multe vieți omenești. De aceea, cred că-i mai bine să începem cu graba cuvenită.

Tuf mișcă ușor mâna și atinse o tastă. O secțiune a mesei lungi dispăru. După o clipă, în locul ei răsări o plantă. Chiar în fața lui Tolly Mune.

— Priviți! spuse Tuf. Mana!

Creștea într-un ghiveci scund, lat. Un mănunchi de vițe verzui, înalte de aproape un metru, un nod gordian viu, cu cârcei care se întindeau în toate părțile, împletindu-se între ei, atârnând peste marginea vasului. Peste toată lungimea vițelor creșteau mănunchiuri dese de frunze, mici cât unghia, cu suprafața verde, cerată, străpunsă de ornamente delicate de vine negre. Tolly Mune se întinse și atinse frunza cea mai apropiată. Descoperi că partea de dedesubt a acesteia era acoperită de o pulbere fină, care-i rămăsese pe vârful degetelor. Între mănunchiurile de frunze, vițele ramificate erau pline de bube umflate, albe, cele din partea centrală a lăstarilor părând mai mari și arătând ca și cum ar fi fost pline cu puroi. Femeia văzu o umflătură, pe jumătate ascunsă de stratul de frunze, care crescuse mare cât pumnul unui om.

— O buruiană urâtă, își exprimă părerea Ratch Norren.

— Nu reușesc să înțeleg de ce-a fost necesar să încheiem un armistițiu și să călătorim atât. Doar ca să ne uităm la o monstruozitate putredă de seră? întrebă bărbatul din Skrymir.

— Triunicul Azur e nerăbdător, șopti trimisul de acolo.

— Există un amărât de motiv în toată nebunia asta, îi zise Tolly Mune lui Tuf. Spune-l. Mana. Ce-i cu ea?

— Va hrăni s'uthlamezii, afirmă Tuf, iar Dax începu să toarcă.

— Câte zile? se interesă femeia de pe Planeta lui Henry, cu o voce dulce, plină de sarcasm.

— Prim consilier, dacă veți fi atât de amabilă să rupeți una dintre proeminențele mai mari, veți găsi carnea delicios de suculentă și foarte hrănitoare.

Tolly Mune se aplecă, strâmbându-se. Strânse degetele în jurul celui mai mare fruct. Părea moale, cărnos, când îl atinse. Trase, iar fructul se desprinse ușor de pe viță. Îl despică între degete. Miezul se rupse ca pâinea proaspătă. În adâncul lui, se afla un sac cu un lichid negru, vâscos, care curgea cu o încetineală seducătoare. Un miros minunat îi

umplu nările, iar Tolly începu să saliveze. Ezită un moment, dar aroma era prea plăcută. Luă iute o înghițitură. Mestecă, mușcă din nou, apoi încă o dată... Termină fructul din patru îmbucături, apoi linse ce i se lipise de degete.

— Pâine de lapte și miere, zise ea. Amuzant și gustos.

— Gustul nu se va reduce, anunță Tuf. Secrețiile din miezul umflăturii sunt un narcotic slab. Aroma distinctă și subtilă, specifică fiecărui exemplar de mana, rezultă din compoziția chimică a solului în care e înrădăcinată planta și de moștenirea ei genetică. Arealul de gusturi este destul de întins și poate fi extins prin hibridare.

— Stai! strigă Ratch Norren, ciupindu-se de obraz și încruntându-se. Așadar, afurisitul ăla de fruct pâine-cu-miere are gust bun, da, da... Și ce-i cu asta? Deci suthii vor avea ceva gustos de rontăit după ce vor fi făcut mai mulți suthi mititei. O tratație gustoasă care să le aline plictiseala cuceririi planetei Vandeen și înmulțirii pe tot cuprinsul ei. Scuzați, oameni buni, dar Ratch n-are chef să aplaude așa ceva!

— E grosolan, dar are dreptate, mormăi Tolly Mune încruntându-se. Ne-ai mai dat plante miraculoase, Tuf. Omnigrăunțele, dacă-ți amintești. Eșarfa neptuniană. Păstăile-tricotate. Se deosebește mana de ele?

— În multe privințe, răspunse Haviland Tuf. La început, eforturile mele fuseseră îndreptate spre a face ecologia dumneavoastră mai eficientă, spre creșterea conținutului caloric obținut de pe suprafețele finite destinate pe S'uthlam agriculturii, spre a obține mai mult din mai puțin. Și așa a fost. Din nefericire, n-am ținut seama în mod adecvat de perversitatea speciei umane. După cum ați declarat chiar dumneavoastră, lanțul alimentar s'uthlamez e departe de eficiența optimă. Deși aveți animale-de-carne pentru producerea proteinelor, persistați în creșterea și hrănirea turmelor de animale risipitoare, pur și simplu pentru că unii dintre bogătașii carnivori preferă gustul acelei cărni feliilor din animalul-de-carne. Tot așa, continuați să cultivați omnigrăunțe și nanogrâu, pentru savoare și varietate culinară, deși păstăile-tricotate v-ar aduce mai multe calorii pe metru pătrat. Pe scurt, s'uthlamezii persistă să prefere hedonismul în locul rațiunii. Așa să fie. Proprietățile atrăgătoare și savoarea manei sunt unice. O dată ce s'uthlamezii vor mânca din ea, nu vor exista reproșuri privitoare la gust.

— Poate, zise Tolly Mune neîncrezătoare, dar...

— În al doilea rând, continuă Tuf, mana crește repede. Dificultățile extreme cer soluții extreme. Mana reprezintă o asemenea soluție. Este un hibrid artificial, o creație genetică obținută prin împletirea de fâșii de ADN din zece plante, printre strămoșii ei naturali aflându-se tufișul de pâine de pe Hafeer, buruiana-insinuantă-de-noapte de pe Noctos,

sacii-de-zahăr de pe Gulliver și o varietate specială de kudzu, chiar de pe Vechiul Pământ. Veți descoperi că-i rezistentă, că se răspândește repede, că are nevoie de puțină îngrijire și-i capabilă să transforme un ecosistem cu o viteză uimitoare.

— Cât de uimitoare? întrebă sec Tolly Mune.

Degetul lui Tuf se mișcă ușor, apăsând o tastă sclipitoare de pe brațul glisorului. Dax torcea.

Luminile se aprinseră.

Tolly Mune clipi, din cauza strălucirii subite.

Se aflau în centrul unei încăperi circulare imense, cu diametrul de peste o jumătate de kilometru, iar acoperișul ca o cupolă se curba la o sută de metri deasupra capetelor lor. În spatele lui Tuf, ieșiră din perete o duzină de ecosfere înalte, din plastoțel, fiecare fiind deschisă în partea superioară și plină cu sol. O duzină de tipuri diferite de sol, reprezentând o duzină de medii diferite, câte unul în fiecare habitaclu – nisip pufos, alb; mâl verde-cenușiu; lut roșu, dens; prundiș albastru, cristalin; cernoziom; sol de tundră, tare ca gheața. În fiecare ecosferă creștea o plantă mana.

Și creștea.

Și creștea.

Și creștea.

Plantele din centru erau înalte de cinci metri. Vițele lor cățărătoare se ridicaseră de mult peste marginile habitaclului. Cârceii șerpuiau pe podea, ajunseseră la o jumătate de metru de Tuf împletindu-se, ramificându-se și re-ramificându-se. Acoperiseră pe trei sferturi pereții încăperii. Se prindeau nesigure de tavanul neted, alb, din plastoțel, eclipsând pe jumătate panourile de iluminare, încât lumina cădea pe podea în modele incredibil de complicate, alcătuite din umbră și, filtrată prin frunze, părea verzuie. Peste tot dădeau în rod fructe de mana, în formă de păstăi albe, mari cât un cap de om, atârnând de vițe, împingându-se prin încâlceala de tulpini. În timp ce priveau, o păstaie căzu pe podea, cu un plescăit ușor. Acum, Tolly Mune înțelegea de ce ecoul răsunase atât de bizar amortizat.

— Aceste exemplare anume, anunță Haviland Tuf cu vocea-i lipsită de expresivitate, au ieșit din spori cu vreo paisprezece zile în urmă, cu puțină vreme înainte de prima întâlnire cu stimata prim consilier. Un singur spor în fiecare habitaclu, doar de atât a fost nevoie. În acest răstimp, nu le-am udat, nu le-am fertilizat. Dacă aș fi făcut un asemenea lucru, plantele n-ar fi fost atât de mici și de sfrijite ca aceste sărmane exemplare pe care le vedeți.

* * *

Tolly Mune se ridică în picioare. Trăise mulți ani la zero g, de aceea pentru ea însemna un chin să stea în gravitație deplină. Simțea o apăsare în piept și un gust neplăcut în fundul gurii. Știa că trebuie să profite de orice avantaj psihologic, chiar și de unul atât de mărunt cum ar fi faptul că era în picioare, în timp ce restul stăteau așezați. Tuf îi oprise răsuflarea cu scamatoria lui cu mana, era copleșită numeric, Ciomag se afla doar viața știe unde, în timp ce Dax stătea lângă urechea lui Tuf, torcând satisfăcut și privind-o cu ochi mari, aurii, care descopereau orice tertip amărât.

— Foarte impresionant! spuse ea.

— Sunt încântat că gândiți astfel.

— De fapt, ce propui?

— Propunerea mea e următoarea: vom începe imediat să semănăm mana pe S'uthlam. Livrarea va fi făcută cu ajutorul navetelor *Arcei.* Mi-am permis să umplu calele cu gogoși-aeriene explozive, conținând spori de mana. Eliberați în atmosferă într-un anumit mod, prestabilit, pe care l-am inventat eu, sporii vor fi purtați de vânt și împrăștiați pe toată planeta. Creșterea va începe imediat. S'uthlamezii nu vor trebui să depună vreun efort, ci doar să culeagă și să mănânce.

Apoi se întoarse de la Tolly Mune către trimișii planetelor aliate.

— Domnilor, bănuiesc că vă întrebați ce rol jucați dumneavoastră în toată povestea asta.

Ratch Norren își ciupi obrazul și vorbi în numele tuturor.

— Așa e, spuse el, privind neliniștit în jur. Am ajuns la ce-am spus mai înainte. Vițele astea vor hrăni toți suthii. Și ce dacă? Pe noi nu ne privește.

— Credeam că urmările sunt evidente. S'uthlam reprezintă un pericol pentru planetele aliate doar pentru că populația sa amenință permanent să consume rezervele de hrană ale planetei. Acest lucru face S'uthlam-ul, altfel o planetă pașnică și civilizată, inerent instabil. Cât timp tehnocrații au fost la putere și au menținut situația într-un echilibru relativ, S'uthlam-ul a fost cel mai cooperant dintre vecini. Dar acest mers pe sârmă trebuia să dea greș până la urmă, iar eșecul lor îi aducea, inevitabil, la putere pe expansioniști, transformându-i pe s'uthlamezi în agresori periculoși.

— Eu nu-s o expansionistă amărâtă! se răți Tolly Mune.

— Nici n-am insinuat așa ceva, spuse Tuf. Dar nu sunteți prim consilier pe viață, cu toate calitățile dumneavoastră evidente. Războiul e gata să înceapă, chiar dacă-i unul de apărare. Când veți fi schimbată, vă va lua locul un expansionist, iar lupta va deveni război de agresiune. În

circumstanțe ca acestea pe care le creează s'uthlamezii, războiul e sigur ca foametea, iar un singur conducător, indiferent cât de bine intenționat și de competent ar fi, nu-l poate evita.

— Exact, spuse cu voce clară tânăra băiețoasă de pe Planeta lui Henry, cu o perspicacitate în ochi ce-i contrazicea trupul adolescentin. Iar dacă războiul e inevitabil, atunci să-l purtăm acum și să rezolvăm problema o dată pentru totdeauna.

— Triunicul Azur este de acord, se auzi o șoaptă.

— Aveți dreptate, interveni Tuf, doar dacă admitem drept corectă premisa că războiul e inevitabil.

— Abia ne-ai spus că afurisiții de expansioniști vor porni războiul în mod inevitabil, Tuffer! se plânse Ratch Norren.

Tuf mângâie cotoiul negru cu mâna lui mare, albă.

— Incorect, domnule. Declarația mea despre inevitabilitatea războiului și foametei se baza pe colapsul echilibrului instabil dintre populația s'uthlameză și rezervele de hrană ale planetei. Dacă acest echilibru fragil va fi refăcut, S'uthlam-ul nu va mai reprezenta o amenințare pentru celelalte planete din zonă. În aceste condiții, cred că războiul e inutil și, moral, lipsit de sens.

— Și afirmi că vița asta extensibilă, pestilențială, va rezolva treaba? întrebă disprețuitoare femeia de pe Jazbo.

— Într-adevăr.

Ambasadorul de pe Skrymir scutură din cap.

— Nu. Faci eforturi serioase, Tuf, îți admir devotamentul, dar nu te cred! Vorbesc în numele tuturor aliaților când spun că nu mai credem în altă descoperire epocală. S'uthlam a avut încolțiri, înfloriri, rodiri și revoluții ecologice. Până la urmă, nu s-a schimbat nimic. Trebuie să rezolvăm problema o dată pentru totdeauna.

— Departe de mine gândul de a mă amesteca în nebunia dumneavoastră sinucigașă, spuse Tuf, scărpinându-l pe Dax după ureche.

— Nebunie sinucigașă? întrebă Ratch Norren. Ce vrei să spui?

Tolly Mune ascultase totul. Se întoarse spre aliați.

— Înseamnă că ai pierdut, Norren, zise ea.

Trimișii râseră – un chicotit politicos al celei de pe Planeta lui Henry, un hohotit al femeii de pe Jazbo, un tunet zgomotos al ciborgului.

— Aroganța s'uthlamezilor nu încetează să mă uimească, declară bărbatul de pe Skrymir. Nu te lăsa înșelată de poziția actuală de pat, prim consilier! Suntem șase planete unite ca una singură. Chiar cu flota voastră nouă, vă depășim numeric și ca armament. V-am învins o dată, dacă-ți amintești. O vom face din nou.

— N-o veți face, interveni Haviland Tuf.

Trimișii priviră, ca unul, spre el.

— În ultimele zile, mi-am permis să fac unele cercetări. Anumite fapte mi-au sărit în ochi. În primul rând, ultimul război local a avut loc cu veacuri în urmă. S'uthlam-ul a suferit o înfrângere indiscutabilă, dar aliații nu și-au revenit încă de pe urma eforturilor necesare victoriei. În timp ce S'uthlam-ul, cu o bază umană mai mare și o tehnologie mai vorace, a depășit de mult efectele înfruntării... Mai mult, știința s'uthlameză s-a dezvoltat la fel de iute ca mana, dacă-mi permiteți o metaforă plină de culoare, în timp ce planetele aliate datorează pretinsele lor progrese mărunte cunoștințelor și tehnologiei importate de pe S'uthlam. Incontestabil, flota reunită a aliaților este semnificativ mai numeroasă decât Flotila de Apărare Planetară a S'uthlam-ului, dar cea mai mare parte a armadei aliate este demodată funcțional, în comparație cu armamentul sofisticat și cu tehnologia inclusă în noile nave s'uthlameze. Mai mult, este teribil de incorect să se spună că aliații depășesc numeric S'uthlam-ul în sensul adevărat al cuvântului. Șase planete împotriva uneia, corect, dar populația totală de pe Vandeen, Planeta lui Henry, Jazbo, Roggandor, Skrymir și Triunicul Azur abia atinge patru miliarde – mai puțin de a zecea parte din populația S'uthlam-ului.

— O zecime? croncăni femeia de pe Jazbo. E o greșeală, nu-i așa? Trebuie să fie!

— Triunicul Azur a fost asigurat că numărul lor e abia de șase ori cât al nostru.

— Două treimi din ei sunt femei și copii, se grăbi să sublinieze trimisul de pe Skrymir.

— Femeile noastre luptă! se răsti Tolly Mune.

— Poate între nașteri, comentă Ratch Norren. Tuf, nu pot fi *de zece ori* cât populația noastră! Sunt o mulțime, sigur, dar estimările noastre...

— Domnule, zise Tuf, estimările dumneavoastră sunt greșite. Stăpâniți-vă amărăciunea! Secretul e bine păstrat, iar când apreciezi o asemenea mulțime poți greși ușor cu un miliard ici, cu altul, colo... Dar faptele sunt așa cum le-am expus eu. În acest moment, se menține un echilibru marțial foarte delicat – navele aliaților sunt mai numeroase, flotila s'uthlameză mai modernă și mai bine înarmată. Un lucru evident lipsit de permanență, din moment ce tehnologia S'uthlam-ului îi permite să producă flote de război mai iute decât oricare dintre aliați. M-aș aventura să afirm că un asemenea efort are loc chiar acum, spuse Tuf, uitându-se la Tolly Mune.

— Nu-i adevărat, răspunse ea.

Dar și Dax o privea.

— Ba da, îi anunță Tuf pe ceilalți, apoi ridică un deget. De aceea, vă propun să profitați de prezenta egalitate deranjantă pentru a rezolva problema pusă de S'uthlam, fără a recurge la bombardamente nucleare și alte asemenea lucruri neplăcute. Extindeți armistițiul pe durata unui an standard și permiteți-mi să semăn mana pe S'uthlam. La sfârșitul acestui termen, puteți relua ostilitățile, dacă veți mai considera că S'uthlam-ul reprezintă o amenințare pentru planetele dumneavoastră.

— Nu, negustorule! tună puternic ciborgul de pe Roggandor. Ești groaznic de naiv. Zici să le dăm un an și să te lăsăm să-ți faci scamatoriile. Câte flote noi vor construi într-un an?

— Suntem de acord cu un moratoriu în privința construirii de armament nou, dacă și planetele voastre vor face același lucru, declară Tolly Mune.

— Așa spui tu. Și trebuie să te credem? mârâi Ratch Norren. La dracu'! Voi, suthii, ați dovedit cât de demni de încredere sunteți când v-ați înarmat în secret, violând în mod expres tratatul. Și mai vorbești de rea-credință!

— Da, sigur, ai fi preferat să fim neajutorați când ați venit să ne ocupați! Ce ipocrit afurisit! replică dezgustată Tolly Mune.

— E prea târziu pentru pacte! declară jazbotiana.

— Tuf, chiar tu ai spus că, dacă așteptăm, situația noastră va deveni critică, interveni skrymirianul. Deci nu avem de ales, trebuie să lovim imediat. O șansă cu care n-o să ne mai întâlnim...

Dax sâsâi spre el.

Haviland Tuf clipi, apoi își încrucișă mâinile pe burtă.

— V-ați răzgândi dacă aș aminti de dragostea dumneavoastră pentru pace, de oroarea față de război și distrugere, de originea dumneavoastră comună, omenească?

Ratch Norren scoase un sunet disprețuitor. Unul câte unul, ceilalți membri ai delegației își întoarseră privirile, plini de ipocrizie.

— În acest caz, spuse Tuf, n-am de ales.

Se ridică. Vandeenul se încruntă.

— Hei, unde pleci?

Tuf dădu greoi din umeri.

— Pentru moment, la un grup sanitar, iar după aceea în camera de comandă. Vă rog să fiți convinși că nu nutresc nici un fel de animozitate personală față de vreunul dintre dumneavoastră. Dar se pare că, din nefericire, trebuie să vă distrug planetele. Poate doriți să trageți la sorți, să determinați astfel cu care să încep.

* * *

Femeia de pe Jazbo se înecă, apoi scuipă.

În străfundul ceții de holograme estompate, trimisul de pe Triunicul Azur tuși – un sunet sec, scurt, ca acela produs de o insectă alergând pe o foaie de hârtie.

— N-o să îndrăznești! tună ciborgul de pe Roggandor.

Skrymirianul își încrucișă brațele, într-o tăcere de gheață.

— Ah, făcu Ratch Norren. Tu. Ah. Asta-i. N-o s-o faci. Da, sigur. Ah.

Tolly Mune râse către ei toți.

— Ba da, are de gând s-o facă! spuse ea, deși era la fel de uimită ca și ceilalți. Și poate s-o facă. Mai bine zis, *Arca* poate. Comandantul Ober îi va asigura o escortă înarmată.

— Nu-i nevoie să ne grăbim, interveni femeia de pe Planeta lui Henry cu o voce limpede, calculată. Poate ne răzgândim.

— Excelent! exclamă Haviland Tuf, așezându-se. Vom acționa cu o grabă deliberată. După cum am propus, imediat va începe un armistițiu cu durata de un an, iar eu voi semăna mana pe S'uthlam.

— Nu așa de repede! zise Tolly Mune.

Se simțea veselă, triumfătoare. Într-un fel, războiul tocmai se terminase. Tuf reușise, S'uthlam-ul era în siguranță măcar un an. Dar ușurarea n-o făcea ușuratică.

— Totul pare frumos, dar trebuie să studiem această plantă mana înainte să împrăștii sporii peste întreaga planetă, continuă ea. Biotehii și ecologii noștri vor dori să examineze chestia asta afurisită, iar Înaltul Consiliu să facă unele extrapolări. Au nevoie de o lună. Bineînțeles, rămâne valabil ce-am spus înainte, Tuf – n-o să arunci mana peste noi, pur și simplu, și să pleci! De data asta, ai să rămâi aici, pe durata armistițiului – poate chiar mai mult timp – până ne lămurim cum acționează acest ultim miracol al tău.

— Din păcate, răspunse Tuf, mă tem că am aranjamente grabnice în altă parte a galaxiei. Un sejur de un an standard sau mai mult este inconvenabil și inacceptabil, ca și întârzierea cu o lună a programului de răspândire a sporilor.

— Așteaptă măcar o secundă amărâtă! începu Tolly Mune. Nu poți să...

— Într-adevăr, pot, răspunse Tuf, privind semnificativ când la ea, când la trimiși. Prim consilier Mune, permiteți-mi să vă scot în evidență niște lucruri evidente. În acest moment, există un echilibru precar între forțele militare ale S'uthlam-ului și cele ale adversarilor săi. *Arca* e un instrument de distrugere formidabil, capabil să pustiască planete. Așa

cum e posibil să mă alătur forțelor dumneavoastră și să distrug oricare dintre planetele aliate, situația inversă ține și ea de domeniul posibilului.

Tolly Mune se simți, subit, ca și cum ar fi fost pălmuită. Rămase cu gura căscată.

— Tuf, ne amenințI? Nu-mi vine să cred. AmenințI că o să folosești *Arca* împotriva S'uthlam-ului?

— V-am atras doar atenția asupra acestei posibilități, spuse Haviland Tuf cu vocea la fel de inexpresivă ca de obicei.

Probabil că Dax îi simțise furia, pentru că sâsâi. Tolly Mune rămase uluită, neajutorată. Își strânse pumnii.

— Nu voi cere plată pentru truda mea de mediator și inginer ecolog, anunță Tuf. Dar solicit unele asigurări și concesii de la ambele părți ale înțelegerii. Planetele aliate îmi vor asigura un paznic, ca să-i zicem așa – o mică flotă de nave de război, suficiente ca număr și armament încât să poată respinge orice atac asupra *Arcei* din partea Flotilei de Apărare Planetară a S'uthlam-ului, care să mă escorteze în afara sistemului solar, după ce voi termina treaba. S'uthlamezii vor fi de acord să permită intrarea flotei aliate în sistemul lor, pentru a-mi potoli temerile. Dacă vreuna dintre părți va iniția ostilități în perioada de armistițiu, o va face în deplină cunoștință a faptului că prin acest lucru îmi va provoca o groaznică izbucnire de furie. Nu mă enervez ușor, dar când mă înfurii cu adevărat, izbucnirea mă sperie, după aceea, chiar și pe mine. După trecerea unui an standard, eu voi fi de mult plecat, iar dumneavoastră veți fi liberi să reîncepeți măcelul mutual, dacă așa doriți. Dar speranța și prezicerea mea sunt că, de data asta, pașii pe care i-am inițiat se vor dovedi atât de eficienți, încât nici unul dintre dumneavoastră nu va simți dorința să reia ostilitățile.

Mângâie blana deasă, neagră, a lui Dax, iar motanul îi privi pe fiecare pe rând cu ochii lui uriași, aurii – observându-i, cântărindu-i.

Tolly Mune simți că îngheață.

— Ne impui pacea, zise ea.

— Doar temporar, răspunse Tuf.

— Și ne impui o soluție, indiferent dacă o vrem sau nu.

Tuf se uită la ea, dar nu-i răspunse.

— *Cine dracu' crezi că ești?* țipă Tolly, dezlănțuind furia care clocotea în ea.

— Sunt Haviland Tuf, spuse el cu voce inexpresivă, și m-am săturat de S'uthlam și de s'uthlamezi, doamnă!

După încheierea conferinței, Tuf îi conduse pe ambasadori la naveta lor. Tolly Mune refuză să-i însoțească.

Colindă prin *Arcă* ore în șir, singură. Obosită, înghețată, fără astâmpăr. Strigând în timp ce mergea.

— Ciomag! răcni ea, din vârful scării. Vino aici, scumpule! fredonă, în timp ce străbătea coridorul. Vino aici! se repezi când auzi un zgomot după colț – dar nu fusese decât deschiderea sau închiderea unei uși, zbârnâitul unei mașini care se repara singură sau, poate, furișatul vreunei pisici străine, de-a lui Tuf. Ciomaaaag! urlă într-o intersecție în care se întâlneau o duzină de coridoare, iar vocea ei bubui și răsună către zidurile îndepărtate, stârnind ecoul.

Dar nu găsi pisica.

În cele din urmă, după ce rătăci pe mai multe punți, nimeri în tunelul central, slab luminat, care străbătea imensa navă de germinare – o imensitate înaltă, lungă de treizeci de kilometri, cu tavanul pierdut în umbră, cu pereții acoperiți de bazine mari și mici, pentru clonare. Alese o direcție la întâmplare și merse, merse, merse, strigând mereu numele lui Ciomag.

Undeva, în față, auzi un mieunat slab, ezitant.

— Ciomag! Unde ești?

Îl auzi din nou. În față. Făcu doi pași grăbiți, apoi începu să fugă. Haviland Tuf ieși din umbra unui bazin din plastotel înalt de douăzeci de metri. În brațele lui, torcând, stătea cuibărit Ciomag.

Tolly Mune se opri brusc.

— Am găsit pisica dumneavoastră, zise Tuf.

— Văd, răspunse ea sec.

Tuf îi întinse cu blândețe uriașul cotoi cenușiu, mâinile lui atingând brațele femeii în timpul transferului.

— Nu trebuie să-i luați în nume de rău plimbarea, spuse Tuf. Mi-am permis să-i fac un control medical complet, pentru a mă asigura că n-a pățit nimic, și am decis că-i complet sănătos. Imaginați-vă însă surpriza mea când am descoperit, întâmplător, că toate acele adaosuri bionice despre care m-ați informat au dispărut într-un fel misterios și inexplicabil! Nu sunt în măsură să aflu motivul.

Tolly Mune strânse pisica la piept.

— Am mințit, recunoscu ea. E telepat, ca Dax. Poate nu atât de puternic. Doar atât. Nu puteam risca să-l las să se lupte cu Dax. Poate câștiga, poate nu. Nu voiam să se sperie. Ai aranjat să se piardă, rânji ea. Unde a fost?

— A părăsit încăperea în care se găsea mana pe o a doua intrare, urmărind obiectul afecțiunii sale. A descoperit ulterior că ușile fuseseră programate astfel încât să interzică înapoierea sa. De atunci, a petrecut

orele colindând *Arca*, făcând cunoștință cu alte feline, dintre cele ce-mi țin companie pe navă.

— Câte pisici ai?

— Mai puține decât dumneavoastră, dar acest lucru nu-i surprinzător. La urma urmei, sunteți s'uthlameză.

Ciomag stătea cald și liniștitor în brațele ei. Tolly Mune remarcă imediat că Dax nu se mai vedea. Se enervă din nou. Îl scărpină pe Ciomag după o ureche, iar el își aținti ochii limpezi, argintii-cenușii, asupra lui Tuf.

— Nu mă prostești tu pe mine! se răsti ea.

— Nici nu-mi imaginez că pot, recunoscu Tuf.

— Mana. E o capcană, nu? Ne-ai spus o mulțime de minciuni!

— Tot ce v-am povestit despre mană e adevărat.

Ciomag chițcăi.

— Adevărul, oh, adevărul amărât! Înseamnă că sunt lucruri pe care nu ni le-ai spus.

— Universul abundă în informații. De fapt, există mai multe lucruri de cunoscut decât oameni care să le cunoască – o concluzie uimitoare, dacă ținem seama că populatul S'uthlam e însemnat pe răbojul umanității. Cu greu aș spera să reușesc să vă spun totul referitor la un subiect, oricât de limitat ar fi acesta.

— Ce ești pe cale să ne faci, Tuf? mârâi femeia.

— Vă rezolv criza alimentară, răspunse el, cu vocea plată, rece ca o apă liniștită și plină de secrete ca adâncurile acesteia.

— Ciomag toarce, deci îmi spui adevărul. Dar cum, Tuf, *cum?*

— Mana reprezintă instrumentul meu.

— Gogoși! Nu dau un ban amărât pe cât de gustoase și hrănitoare sunt fructele manei. Sau pe cât de iute crește chestia aia afurisită. Nu o plantă va rezolva criza noastră. Le-ai încercat pe toate. Ne-ai dat omnigrăunțe, păstăi, alunecători-pe-vânt și ferme de ciuperci. Ascunzi ceva. Hai, vomită!

Haviland Tuf o privi în tăcere, mai mult de un minut. Cu ochii în ochii ei. Pentru o clipă, femeia avu impresia că se uita în adâncul minții ei, de parcă și Tuf ar fi fost cititor de gânduri.

Poate citise altceva. În cele din urmă, răspunse:

— Odată planta semănată, nu poate fi stârpită, indiferent cât de mult v-ați strădui. Se răspândește cu o iuțeală inexorabilă, în funcție de anumiți parametri ai climatului. Mana nu crește oriunde. Gerul o ucide, frigul e dușmanul dezvoltării ei, dar se va întinde cât să acopere regiunile tropicale și subtropicale ale S'uthlam-ului, ceea ce-i suficient.

— Suficient pentru *ce?*

— Fructele manei sunt extrem de nutritive. În primii ani, va contribui mult la scăderea tensiunii produse de reducerea prezentă de calorii, iar prin acest lucru se vor îmbunătăți condițiile pe S'uthlam. Mai târziu, după ce vor epuiza solul în creșterea lor viguroasă, plantele vor deceda și vor putrezi, iar dumneavoastră veți fi obligați să faceți, timp de câțiva ani, asolamente, înainte ca pe terenul respectiv să crească din nou mana. Dar, între timp, planta își va fi îndeplinit adevărata misiune, prim consilier Mune! Praful care se strânge pe partea inferioară a fiecărei frunze este un microorganism simbiotic, vital înmulțirii manei, dar având și alte proprietăți. Dus de vânt, purtat de oameni sau de paraziți, va ajunge în fiecare ungher, se va cuibări pe suprafața globului dumneavoastră.

— Praful! exclamă ea.

Îl luase pe vârful degetelor, când atinsese tulpina manei...

Mârâitul lui Ciomag era atât de slab, încât mai mult îl simți decât îl auzi.

— Putem considera praful de mană ca un fel de profilactic organic, spuse Haviland Tuf, după ce-și încrucișă mâinile. Biotehii dumneavoastră vor descoperi că intervine puternic și permanent în libido-ul masculilor umani și în fertilitatea femelelor umane. Nu-i nevoie să cunoașteți mecanismul.

Tolly Mune îl privi, deschise gura, o închise, clipi ca să-și rețină lacrimile. Lacrimi de disperare, lacrimi de furie? Nu putea spune. Oricum, nu de bucurie. Nu putea permite să fie lacrimi de bucurie.

— Un genocid lent, spuse ea, smulgându-și cuvintele, cu o voce aspră, răgușită.

— Puțin probabil. Unii dintre s'uthlamezi vor da dovadă de o imunitate naturală față de efectele prafului. Extrapolările mele indică faptul că o parte – cuprinsă între 0,07 și 0,11 – din populație va fi neafectată. Se va reproduce, iar imunitatea va fi transmisă și se va extinde, în generațiile următoare. Dar o implozie de mărime considerabilă a populației de pe S'uthlam va începe în acest an, iar curba nașterilor nu numai că va înceta să crească, dar va începe să scadă abrupt.

— Nu aveai dreptul să faci asta, spuse încet Tolly Mune.

— Natura problemei s'uthlameze este de un asemenea fel, încât nu permite decât o soluție eficientă, definitivă, după cum v-am spus de la început.

— Probabil. Și ce-i cu asta? Cum rămâne cu libertatea, Tuf? Cu alegerea individuală? Oamenii mei pot fi egoiști, cu vederi înguste, dar sunt *oameni*, ca tine. Au dreptul să decidă dacă vor avea copii, și câți copii. Cine dracu' ți-a dat autoritatea să iei hotărâri în locul lor? Cine dracu' ți-a spus să ne sterilizezi planeta? strigă ea, înfuriindu-se tot mai mult

în timp ce vorbea. Nu ești mai bun ca noi! Ești doar un om, Tuf! Un amărât de om deosebit, recunosc, dar numai om – nici mai mult, nici mai puțin. Cine-ți dă *dreptul* afurisit să te joci de-a Dumnezeu cu planeta noastră, cu viețile noastre?

— *Arca*, răspunse, simplu, Haviland Tuf.

Ciomag se agită în brațele ei, brusc neliniștit, negăsindu-și odihna. Tolly Mune îl lăsă să sară pe podea, fără să-și ia privirea nici o clipă de pe figura albă, inexpresivă, a lui Tuf. Simți, deodată, dorința să-l lovească, să-l îndurereze, să-i rănească masca aceea de indiferență și împăcare.

— Te-am avertizat, Tuf! Puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut. Îți amintești?

— Memoria mea e fără pereche.

— Păcat că nu poți spune același lucru și despre blestemata ta de moralitate! replică Tolly Mune, pe un ton acid. De ce naiba te-am ajutat să păstrezi nava asta afurisită? Ce *proastă* am fost! Te-ai aflat singur al naibii de mult timp într-o fantezie a puterii. Ai ajuns să crezi că te-a numit cineva în funcția de Dumnezeu, nu-i așa?

— Birocrații sunt numiți în funcție. Zeii, dacă există, sunt aleși prin alte procedee. Nu pretind divinitatea în sens mitologic. Dar recunosc că dețin cu adevărat puterea unui zeu. Un adevăr pe care l-ați recunoscut cu mult timp în urmă, când ați recurs prima oară la ajutorul meu, cerând pâine și pești.

Femeia încercă să replice, dar el ridică mâna.

— Vă rog să nu mă întrerupeți! Mă voi strădui să fiu scurt. Noi doi nu ne deosebim prea mult, Tolly Mune...

— Nu avem *nimic* asemănător, lua-te-ar dracu'! țipă ea.

— Nu ne deosebim prea mult, repetă calm, ferm, Tuf. Mi-ați mărturisit cândva că nu sunteți o persoană religioasă. Nici eu nu venerez mituri. Am început ca negustor, dar, ajungând pe această navă numită *Arca*, am început să fiu hăituit tot timpul de zei, profeți și demoni. Noe și potopul, Moise și plăgile lui, pâini și pești, mana, stâlpi de foc, neveste transformate în sare – a trebuit să mă obișnuiesc cu toate acestea. M-ați învinuit că mă consider zeu. N-am asemenea pretenții. Dar, trebuie s-o spun, prima mea faptă pe această navă, cu mulți ani în urmă, a fost să înviez un mort.

Arătă, greoi, spre punctul de lucru aflat la câțiva metri.

— Acesta-i locul în care am săvârșit acest prim miracol, Tolly Mune. Mai mult, dețin cu adevărat puteri zeiești și am de-a face cu viața și moartea planetelor. Când te bucuri, ca mine, de aceste abilități zeiești,

poți oare să declini responsabilitățile ce le însoțesc, sau sarcina la fel de cumplită a autorității morale? Cred că nu.

Femeia vru să răspundă, dar nu-și găsi cuvintele. *E nebun*, își spuse ea.

— Să continuăm. Natura crizei de pe S'uthlam era de un asemenea fel că nu permitea ca soluție decât o intervenție zeiască. Să presupunem că aș fi consimțit să vă vând *Arca*, așa cum ați dorit. Credeți cu adevărat că vreo echipă de ecologi și biotehi, oricât de experți și de dedicați meseriei ar fi fost, putea găsi un răspuns statornic? Credința mea e că sunteți prea inteligentă pentru a nutri o asemenea iluzie. Nu mă îndoiesc că, având la dispoziție toate resursele navei de germinare, acei bărbați și femei – genii cu inteligență și pregătire mult superioare celor de care dispun eu – ar fi descoperit numeroase, ingenioase cârpeli care le-ar fi permis s'uthlamezilor să continue să se înmulțească încă un secol, poate două, ba chiar trei sau patru. Dar, până la urmă, și soluțiile lor s-ar fi dovedit insuficiente, precum modesta mea încercare de acum cinci ani, sau cea cu cinci ani înainte de aceea și precum toate descoperirile epocale ale tehnocraților dumneavoastră din veacurile trecute. Tolly Mune, nu există un răspuns rațional, echitabil, științific, tehnologic sau omenesc la dilema provocată de o creștere nebunească a populației, în progresie geometrică. Aceasta admite răspuns doar prin intermediul miracolelor – pâini și pești, mana din cer și altele de același soi. Am dat greș de două ori, ca inginer ecolog. Acum îmi propun să reușesc ca zeu, să dau S'uthlam-ului ceea ce solicită. Dacă aș încerca a treia oară ca om, aș eșua cu certitudine încă o dată, iar dificultățile dumneavoastră ar urma să fie rezolvate de zei mai cruzi ca mine, de cei patru călăreți pe mamifere dintr-o legendă antică, cunoscuți drept molimă, foamete, război și moarte. De aceea, a trebuit să las de-o parte umanitatea din mine și să acționez ca un zeu.

Făcu o pauză, uitându-se la ea, și clipi.

— Ai lăsat de-o parte blestemata de umanitate cu mult timp în urmă! răcni Tolly Mune. Dar nu ești zeu, Tuf! Un demon, poate. Un afurisit de megaloman, cu siguranță. Poate un monstru. Da, o abjecție amărâtă. Un *monstru*, nu un zeu!

— Un monstru... Într-adevăr, zise Tuf, clipind. Am sperat că neîndoielnica dumneavoastră bravură intelectuală și competență vă vor oferi o mai bună înțelegere.

Clipi din nou. A doua oară, a treia oară. Figura lui albă, lungă, rămăsese liniștită ca întotdeauna, dar era ceva bizar în vocea lui, ceva ce nu se auzise până atunci, ceva care o înspăimânta, care o zăpăcea, care o tulbura. Ceva care semăna a emoție.

— M-ați ponegrit amarnic, Tolly Mune! protestă el.

Ciomag scoase un miorlăit subțire, plângăreț.

— Pisica dumneavoastră dovedește o înțelegere mai corectă a ecuațiilor reci ale realității cu care ne confruntăm, spuse Tuf. Poate ar trebui să vă explic din nou, de la început.

— Monstrule! țipă ea.

Tuf clipi.

— Eforturile mele sunt veșnic neapreciate și capăt doar calomnii nemeritate...

— Monstrule! repetă ea.

Mâna lui dreaptă se strânse iute în pumn, apoi se desfăcu încet, deliberat.

— Se pare că un tic cerebral v-a redus în mod dramatic vocabularul, prim consilier Mune!

— Nu-i adevărat, dar acesta-i singurul cuvânt care ți se potrivește.

— Într-adevăr? În acest caz, fiind un monstru, ar fi potrivit să acționez monstruos. Țineți seama de acest lucru dacă doriți, prim consilier, când veți lua decizia.

Ciomag ridică brusc capul și se uită la Tuf de parcă pe figura lungă a acestuia trecea ceva nevăzut. Începu să sâsâie. Blana argintie-cenușie se zburli încet, în timp ce animalul dădea înapoi. Tolly Mune se aplecă și-l ridică. Pisica tremură în brațele ei, apoi sâsâi din nou.

— Ce? întrebă ea, neatentă. Ce decizie? Ai luat toate deciziile blestemate! Despre ce naiba vorbești?

— Permiteți-mi să subliniez că, în acest moment, nici un singur spor de mana n-a fost eliberat în atmosfera S'uthlam-ului.

— Și? mârâi ea. Ți-ai încheiat treburile blestemate. Nu găsesc nici o metodă să te opresc.

— Într-adevăr? Regretabil. Poate veți găsi una. Până atunci, vă sugerez să ne întoarcem în apartamentul meu. Dax așteaptă cina. Am pregătit o supă concentrată de ciuperci și avem bere rece de pe Moghorer, o băutură suficient de îmbătătoare încât să placă și zeilor, și monștrilor. Bineînțeles, aparatura mea de comunicații vă stă la dispoziție, dacă aveți de spus ceva guvernului dumneavoastră.

Tolly Mune deschise gura, să-i dea o replică tăioasă, apoi o închise, uluită.

— Vrei să zici ceea ce cred eu că vrei să zici?

— Dificil de spus, răspunse Tuf. Sunteți singura care ține în brațe o pisică paranormală, doamnă.

* * *

Au urmat un mers de-o tăcere nesfârșită și o cină teribil de neplăcută.

Luară masa într-un colț al camerei de comunicații lungă, îngustă, înconjurați de console, ecrane și pisici. Tuf stătea cu Dax în brațe și-și umplea lingura cu multă grijă. În cealaltă parte a mesei, Tolly Mune mânca fără să simtă gustul hranei. N-avea poftă de mâncare. Se simțea bătrână și derutată. Și îngrozită.

Ciomag reflecta confuzia ei. Seninătatea îi dispăruse, se zbătea în poala ei, ridicând uneori capul deasupra mesei, să mârâie avertismente către Dax.

În cele din urmă, veni clipa – după cum știa că se va întâmpla – în care un bâzâit și o lumină albastră, fulgerătoare, semnalizară un mesaj. Tolly Mune tresări auzind sunetul, împinse scaunul în spate și se răsuci iute. Ciomag sări, alarmat. Femeia începu să se ridice, apoi încremeni, nehotărâtă.

— Am programat cu strictețe să nu fiu deranjat cu nici un chip în timp ce stau la masă, o informă Tuf. Deci apelul e pentru dumneavoastră, deduc eu prin eliminare.

Semnalul albastru fulgeră iar și iar, iar și iar...

— Nu ești un afurisit de zeu, zise Tolly Mune. Nici eu nu sunt. Nu vreau povara asta blestemată, Tuf!

Lumina scânteia.

— Poate că-i comandantul Wald Ober, sugeră Tuf. Propun să acceptați apelul, până nu începe numărătoarea inversă.

— Nimeni n-are un asemenea drept, Tuf. Nici tu, nici eu.

El dădu greoi din cap.

Lumina scânteia.

Ciomag miorlăia.

Tolly Mune făcu doi pași spre consolă, se opri, se răsuci din nou spre Tuf.

— Creația este o parte a dumnezeirii, spuse ea, cuprinsă de-o certitudine subită. Poți distruge, Tuf, dar nu poți crea! Asta te face monstru, în loc de zeu.

— Crearea de viață în bazinele de clonare este elementul zilnic și banal al profesiei mele, remarcă Tuf.

Lumina fulgeră, se stinse, fulgeră din nou.

— Nu, acolo copiezi viața, *n-o creezi!* Trebuie să fi existat deja, undeva în timp și spațiu, trebuie să ai o mostră de celule, o înregistrare fosilă, ceva. Altfel, ești neajutorat. Da, la naiba! Oh, firește, ai puterea de a crea. Aceeași putere afurisită pe care o are orice bărbat sau femeie din subsolurile orașului. Procreare, Tuf. Asta-i puterea noastră uluitoare,

acesta-i singurul miracol care există – singurul lucru pe care-l au oamenii ce-i face asemănători zeilor, lucrul pe care *tu* vrei să-l răpești unei părți de 99,9% din populația S'uthlam-ului. Ce naiba! Tu nu ești creator, nu ești zeu!

— Într-adevăr, spuse Haviland Tuf, cu voce inexpresivă.

— Deci, nu ai dreptul să iei decizii zeiești. Nici eu n-am voie s-o fac.

Tolly ajunse la consolă în trei pași lungi, siguri. Apăsă o tastă. Un ecran se umplu de culori ce se strânseră într-un coif de luptă șlefuit ca oglinda, împodobit cu însemnul unui glob stilizat. Doi senzori ardeau stacojiu în spatele vizorului negru din plastoțel.

— Comandant Ober, îl salută ea.

— Prim consilier Mune, răspunse salutului Ober. Sunt îngrijorat. Ambasadorii aliați spun tot felul de lucruri nebunești la știri. Un tratat de pace, o nouă înflorire... Pot să confirm? Ce se întâmplă? Ai necazuri?

— Da. Ascultă-mă, Ober, și...

— Tolly Mune, interveni Tuf.

— *Ce-i?* se întoarse ea.

— Dacă procrearea e semn al dumnezeirii, atunci rezultă că și pisicile sunt zei. Și ele se reproduc. Permiteți-mi să vă atrag atenția că, în scurt timp, ați ajuns să aveți mai multe pisici decât mine, deși ați pornit de la o singură pereche.

— Ce vrei să spui?

Întrerupse sunetul, pentru a nu transmite cuvintele lui Tuf. Wald Ober gesticula într-o tăcere subită.

Haviland Tuf își împreună degetele.

— Subliniez că, deși apreciez calitățile felinelor, le-am controlat înmulțirea. Am luat această decizie după o analiză atentă, după ce am cântărit bine toate alternativele. Până la urmă, după cum ați descoperit singură, nu-s decât două opțiuni fundamentale. Fie te împaci cu ideea inhibării fertilității pisicilor tale – trebuie să menționez că fără a le cere consimțământul – fie, renunțând la asta, ajungi să te trezești într-o zi pe cale să arunci prin sas, în vidul rece al spațiului cosmic, un sac plin cu pisoi abia fătați. Dacă nu alegi, ai ales deja. A nu lua o decizie – pentru că n-ai dreptul – înseamnă, de fapt, o decizie, prim consilier Mune! Dacă te abții, votezi.

— Tuf, spuse ea cu voce îndurerată, *nu! Nu vreau* povara asta blestemată!

Dax sări pe masă și-și ațintì ochii aurii asupra ei.

— Dumnezeirea e o profesiune mai atrăgătoare chiar decât ecologia, spuse Tuf. Trebuie însă să recunosc că-i o muncă foarte riscantă, dacă-i accept povara.

— Nu-i așa, începu Tolly Mune. Nu poți să spui..., își căută ea cuvintele. Pisoii și copiii nu-s... Ei sunt oameni, au puterea minții... Minte și suflet, ca și gonadele. Sunt inteligenți, e alegerea lor – a lor, nu a mea. Nu-i posibil s-o fac pentru ei – pentru milioane, pentru miliarde...

— Într-adevăr. Am uitat de oamenii buni de pe S'uthlam și de istoria lor îndelungată de decizii raționale. Fără îndoială că vor privi drept în față războiul, foametea, molimele și-și vor schimba căile cu miliardele, evitând cu abilitate umbra care amenință să cuprindă S'uthlam-ul și turnurile lui mândre. Ciudat că n-am reușit să văd asta!

Se priviră în tăcere.

Dax începu să toarcă. Apoi, își răsuci capul și începu să lingă crema de ciuperci din bolul lui Tuf. Ciomag se frecă de piciorul femeii, după care aruncă o privire războinică spre Dax, în timp ce se plimba prin cameră.

Tolly Mune se întoarse la consolă foarte încet. Dură o oră să se întoarcă – o săptămână, un an, o viață. Patruzeci de miliarde de vieți. Dar când termină să se întoarcă, totul durase doar o clipă, iar viețile acelea dispărură ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Se uită la masca rece, tăcută, ce-o privea de pe ecranul comunicatorului, iar în plasticul acela negru, strălucitor, văzu reflectată toată oroarea fără chip a războiului, iar în spatele ei ardeau ochii aspri, febrili, ai foametei și bolii. Porni din nou sonorul.

— Ce se întâmplă acolo? întreba întruna Wald Ober. Prim consilier, nu te aud! Care-s ordinele? Ce se întâmplă acolo?

— Comandante Ober, zise Tolly Mune, silindu-se să zâmbească larg.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Rău? își înghiți ea lacrimile. Nimic. Chiar nimic. La naiba, totul e incredibil de bine! Războiul s-a terminat, la fel și criza.

— Sunteți constrânsă în vreun fel? lătră Wald Ober.

— Nu, răspunse iute ea. De ce crezi asta?

— Lacrimile. Sunteți înlăcrimată, prim consilier.

— De bucurie, comandante! Lacrimi de bucurie. Mana, Ober! Mana din cer. Hrană din stele, râse ea încet. Tuf e un geniu. Uneori..., zise ea, mușcându-și puternic buzele, uneori cred că s-ar putea să fie...

— Ce?

— ... un zeu, oftă ea și apăsă un buton, iar ecranul se întunecă.

Numele ei era Tolly Mune, dar în istorie i se spune într-o mulțime de feluri.